

Em Là Dưa Chua, Anh Là Cá

Contents

Em Là Dưa Chua, Anh Là Cá	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	14
6. Chương 06	17
7. Chương 07	21
8. Chương 08	25
9. Chương 09	30
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	67
22. Chương 22	73
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	89
27. Chương 27	96
28. Chương 28	100
29. Chương 29	104
30. Chương 30	109
31. Chương 31	112
32. Chương 32	116
33. Chương 33	119
34. Chương 34	122
35. Chương 35	125
36. Chương 36	128
37. Chương 37	133
38. Chương 38	135
39. Chương 39	139
40. Chương 40	142
41. Chương 41	146

42. Chương 42	149
43. Chương 43	153
44. Chương 44	159
45. Chương 45	164
46. Ngoại Truyện 1	169
47. Ngoại Truyện 2 – Hoàn	171

Em Là Dưa Chua, Anh Là Cá

Giới thiệu

Câu chuyện kể về cô Tạ Anh Tư bướng bỉnh, được mệnh danh là một tomboy – người có khả năng n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-dua-chua-anh-la-ca>

1. Chương 01

Chương 1

Tháng hai mùa xuân, gió thổi lượn qua từng lớp áo mỏng manh khiến người ta run lên vì lạnh. Tạ Anh Tư liên tục xoa xoa đôi tay đứng chờ xe buýt, lòng thầm than trách tiết trời u ám quái quỷ. Con xe Kia của Anh Tư lại vừa được đưa đi bảo dưỡng, động cơ xe không biết có vấn đề gì mà không nổ được máy, làm cô bị phoir trên đường vào đúng giờ tan tầm. Bực bội, Anh Tư đá loạn vào bánh xe, cuối cùng vì quá đà mà suýt gãy luôn cả ngón chân cái. Anh Tư đau đớn đứng dựa vào bên cửa xe, gác bàn chân lên bên đùi còn lại, trông chẳng khác gì con gà bị què một chân.

Hàng ngày, Tạ Anh Tư bận tối tăm mặt mũi, mệt mỏi vô cùng, trong khi đó chiếc xe của cô lại đang được nghỉ ngơi, chuyện này liệu có công bằng không? Nghĩ vậy Tạ Anh Tư liếc đám đông đang đợi xe buýt đi làm, khuôn mặt ai cũng lộ vẻ lo lắng vì sợ sẽ đi muộn, giữa mặt lên trời cô than dài một tiếng, hôm nay lại trễ giờ mất thôi.

Tạ Anh Tư thầm cầu nguyện, thánh thần ơi, hãy xét phận con ngày thường khinh thường lưu manh, thương người yếu ớt mà đừng để con bị muộn. Hôm nay có sếp mới đến nhậm chức, mà cái đám người “óc lợn ruột heo” ấy chuyên thích diễn trò “quan mới, chế độ mới”. Tạ Anh Tư vốn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ roi da của mẹ già và lửa. Chỉ một ngọn lửa nhỏ thôi cũng đủ khiến cô kinh hãi!

E hèm, nói đi thì cũng phải nói lại, dù sao cô vẫn sợ roi da của mẹ hơn.

Chiếc xe buýt chậm chậm tiến đến. Trên xe lúc này đã chen chúc như hộp cá mòi. Tạ Anh Tư là một cô gái dũng cảm, nhưng khi đối mặt với chiếc xe đã bị nhồi chật cứng cũng chẳng biết phải làm sao, đành cúi đầu xếp hàng, lên xe. Mặc dù Anh Tư luôn tự hào là đời thứ hai của Grandet(*), trước khi tiêu tiền thì phải vẽ ra thực tại kinh tế, có keo thì cũng phải keo cho có nghệ thuật. Nhưng lần này, chẳng phải cô tính

toán chút tiền xe, mà quả thực taxi vào buổi sáng chiếc nào chiếc nấy đều có khách. Dù cô có vác hai con dao lớn chặn xe, thì tài xế cũng sẽ mặt dày không thèm liếc lấy một cái.

(*) Grandet – nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết Eugenie Grandet của Balzac (1799 – 1850). Grandet là một người giàu có, rất hám tiền nhưng lại hết sức keo kiệt, hà tiện.

Diệp Bội Bội – cô nàng đồng đánh ở văn phòng Tạ Anh Tư có lần vừa sơn móng tay vừa dùng cái miệng tô son đỏ chót mà nói với cô rằng: “Ôi trời ơi, chị Anh Tư à, e rằng với chị bắt taxi buổi sáng có hơi khó.” Sau đó, cô ta yểu điệu cười khúc khích như hồ ly tinh trong phim Tây Du Ký, “Với em ấy à, chuyện bắt xe không phải quá dễ dàng hay sao? Cứ mặc đại một chiếc quần bò thì lập tức có người dừng lại hỏi em có cần quá giang không? Thật phiền chết đi được ấy!”

Lúc đó Anh Tư đã muốn tiến đến nắm lấy cái cổ áo chữ V của cô nàng đồng đánh mà lớn tiếng hỏi, “Chắc cái quần bò đó ngắn đến nỗi hở hết cả đùi đúng không? Trời mùa đông mà không sợ viêm khớp à?” Có điều nghĩ đi nghĩ lại, là một nhân viên công chức đã lăn lộn vài năm, gây sự với đồng nghiệp thật không đáng, sau cùng cô đành mỉm cười tiếp tục công việc của mình.

Xe buýt chạy chậm như sên bò, Tạ Anh Tư đứng bên cửa sổ, hai bên trái phải và phía sau chốc chốc lại có người đứng chặn. Cũng may đang là mùa đông mặc nhiều áo, chứ nếu mùa hè, có lẽ nắm đầm của cô đã vung thẳng ra rồi. Bất lực, Anh Tư đưa tay lên xem đồng hồ, rồi lại nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lòng vô cùng chán nản. Nếu so với tốc độ rùa bò của chiếc xe này, con Kia nhỏ bé của cô đã thành Mercedes-Benz sang trọng rồi. Nhớ đến chiếc xe của mình, Anh Tư không khỏi đưa lời cảm thán. Ôi em yêu! Hai ngày nữa chị sẽ đón em về.

Trong xe có kẻ lên người xuống, không gian dần rộng rãi hơn một chút, một giọng nữ khô khan báo trạm dừng truyền tới, qua hai chặng kế tiếp thì cô đến nơi rồi. Trong lòng đang reo vui, không ngờ một mùi tỏi nồng như hun người xộc thẳng vào mũi suýt làm Anh Tư ngạt thở. Cô ngao ngán quay lại xem mùi hôi ấy bắt nguồn từ đâu, thì bỗng thấy đứng ngay bên cạnh mình là một gã vừa lùn vừa hôi. Khi hai ánh mắt gặp nhau, mặt đối mặt, mùi nồng đến nỗi khiến cô co cứng như một con chuột hun khói. Gã đó thấy Anh Tư nhìn mình lại nghĩ rằng được người đẹp để ý nên cái mặt già nhăn nhúm mỉm cười, lộ ra cả hàm răng vàng xỉn. Anh Tư kinh hãi vội quay ra nhìn quang cảnh bên ngoài. Mới sáng sớm bắt cô xem bộ phim kinh dị này, nữ chiến sĩ thép như cô đây cũng không thể chống đỡ được.

Đang định tìm một chỗ cách xa gã đàn ông xấu xí đầy hơi tỏi kia, Anh Tư chợt nghe thấy một tiếng “bụp”, kẻ nào đó vừa mới đánh bom hơi. Âm thanh to, rõ, khiến mọi người trong xe nháo nhác nhìn đồng ngó tây kiếm tìm thủ phạm, có hai cô gái còn che miệng cười khúc khích. Mùi thối trong xe tỏa ra như bom khí độc, nhanh chóng lan rộng khắp nơi. Vài người vội bịt mũi lại, những người ngồi ghế mặt càng đỏ ửng, với tay mở toang cửa sổ đang đóng kín ra, trong lòng quyết định thà phải chịu những cơn gió lạnh buốt còn hơn chết trong khí độc.

Anh Tư cũng cảm thấy như sắp bị hun đến choáng váng, bất chợt cô quay đầu nhìn gã hơi tỏi, phát hiện vẻ mặt gã dường như có chút bối rối, sắc mặt ửng đỏ. Vậy là đã sáng tỏ, ánh mắt Anh Tư hung dữ lườm tên đánh bom khí. Trời mùa đông, ăn nhiều đồ dầu mỡ sẽ khó tiêu, dầu vậy có muốn đánh hơi thì cũng phải tìm một chỗ vắng vẻ chứ, sao lại chạy đến chỗ chen chúc người thế này, định học bọn khùng bỏ đánh bom liều chết sao? Khuôn mặt dung tục, dạ dày cũng dung tục theo. Tạ Anh Tư âm ức xách túi đi đến chỗ cửa xuống, cuối cùng cô cũng đến trạm của mình.

Xuống xe, trong tư thế của vận động viên đá cầu nổi tiếng thời trung học, Tạ Anh Tư chạy một mạch về hướng tòa nhà tập đoàn truyền thông Sun Bird. Trời thật không phụ lòng người, cửa thang máy đang từ từ đóng lại, đột nhiên cô ấn nút mở khiến mọi người trong đó bị một phen ngạc nhiên.

“Này phóng viên Tạ, xem cô kia, đại hội thể dục thể thao lần tới của công ty mình chắc cô sẽ giành huy chương vàng đấy!” Người vừa nói là cô Trương, chủ nhiệm bộ phận quản lý hành chính công ty, mọi người thường gọi là “Trương mồm to”. Chủ nhiệm Trương thích bắt chuyện với người khác nên ngày nào mồm mép cũng oang oang như tép nhảy, nghe nói hiêm khi thấy cô ngừng nói.

“Ha ha... Chủ nhiệm Trương, công ty chúng ta nhiều anh tài, người giành được huy chương nào đến lượt tôi.” Anh Tư cười hì hì, nhìn cái miệng bự của Trương mồm to, cô thầm đoán, cái miệng này mà hoạt động e rằng phải dùng sức gấp ba gấp năm lần người thường mà cũng chẳng sợ dùng quá đà sẽ nhanh lão hóa.

Thang máy dừng ở tầng mười bảy, Tạ Anh Tư tao nhã quay người nói tạm biệt với tất cả mọi người bên trong. Đợi khi cánh cửa đóng lại, tư thế chạy đua lại lần nữa xuất hiện, cô ba chân bốn cẳng dập thễ, nhắm thẳng vào văn phòng rồi nhanh nhẹn ngồi vào chỗ.

Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn ba phút nữa mới bị tính là đi muộn, Anh Tư đặc ý suýt cất lên chất giọng như cái lệnh vỡ câu hát “tuổi xuân đẹp vô cùng, ở hiền thì gặp lành.” Ngẩng đầu nhìn khắp văn phòng một lượt, Anh Tư phát hiện ra thường ngày mọi người vẫn tụ tập như cái chợ hôm nay lại đột ngột yên tĩnh một cách khác lạ. Diệp Bội Bội ngồi đối diện với cô không còn cái điệu bộ đồm dáng cứ vào làm là lại soi gương, lúc này cô ta đang yên lặng cúi đầu xem tài liệu, dáng vẻ rõ là giả tạo.

“Bội Bội, Bội Bội, sao thế? Có phải sếp đã đến rồi không?” Tạ Anh Tư cúi đầu hỏi nhỏ, dù gan cô có to tày trời thì trước sự xuất hiện của sếp mới, lòng cũng không khỏi khê run.

“Em cũng không biết nữa, cửa phòng tổng biên tập đóng suốt, chẳng biết sếp đã đến hay chưa. Em cũng mới đến thôi, thấy chị Lan và anh Quan ngồi nghiêm túc như hai học sinh tiểu học, em cũng giật mình...” Nói xong Diệp Bội Bội ngửa hai tay lên, ra điều bản thân cũng chẳng hay biết gì.

Ngọn lửa gào thét trong lòng Tạ Anh Tư coi như dịu đi vài phần, thâm nghĩ vị sếp mới này có lẽ cũng chưa đến. Nhìn mấy người trong phòng bình thường kiêu ngạo, bây giờ chăm chỉ nghiêm túc, cô có chút coi thường. Sếp mới vẫn chưa đến vậy mà đã rụt cổ như rùa, tương lai biết lấy cái gì đấu tranh với nhà tư bản?

Quên mất chính bản thân mình cũng là một kẻ sợ bị liên lụy, đầu óc Tạ Anh Tư vừa kích động vừa bực bội. Đập bàn một cái, Anh Tư đứng lên như nữ hào kiệt xả thân vì nghĩa, mấy người ngồi đó nhìn cô chăm chăm, cô nói: “Tôi vào xem thế nào.” Dứt lời Anh Tư liền bước thẳng đến phòng tổng biên tập.

Tất cả mọi người ngồi đó nhìn theo bóng lưng Anh Tư, rồi khi hiểu ý lập tức quay ra chúc mừng lẫn nhau. Trong phòng có đứa ngốc nghếch bỗng xung phong làm bia đỡ đạn, thật hạnh phúc biết bao.

Anh Tư đưa tay gõ mấy cái vào cánh cửa gỗ hồ đào màu đen nhưng không thấy ai trả lời. Cô thâm nghĩ, e rằng tối qua gã này đã rơi vào ái mỹ nhân rồi, thậm chí có khi còn đi sauna(*) nữa.

(*) Sauna, hay gọi chính xác là Sow nah theo tiếng Phần Lan, nghĩa là tắm và phòng tắm. Sauna có nguồn gốc xuất xứ từ Nga nhưng Phần Lan là quốc gia đầu tiên lưu truyền và phát triển. Đây là một hình thức tắm hơi nhằm thư giãn và xông hơi nóng từ căn phòng kín đầy hơi dưới dạng một mô đất đá hay ở trong hang dưới lòng đất, dần dần sauna biến đổi thành những căn phòng lát gỗ trong nhà, hoặc buồng gỗ.

Cứ như thế, Anh Tư trở thành con cừu non dưới roi của kẻ chăn cừu, ngốc nghếch tiến vào hang sói.

Trong lòng Anh Tư tự tin không chút do dự, hất nhẹ mái tóc ngắn đầy mạnh mẽ, cô nắm lấy tay cầm rồi mở cửa bước vào phòng tổng biên.

Lòng đầy hoài nghi Anh Tư bước vào văn phòng rộng rãi sáng sủa, liền phát hiện có một người đàn ông cao lớn đứng bên giá sách phía sau bàn làm việc, thân trên mặc áo khoác mùa đông màu đen, kết hợp cùng một chiếc quần bò. Thấy động, anh ta liền quay đầu lại nhìn. Đó là một anh chàng rất trẻ, có lẽ khoảng hai mươi lăm, hai sáu tuổi, làn da trắng trẻo mịn màng, sống mũi cao, thẳng, hàng lông mày đen rậm có thần, toát lên vẻ lịch sự, tao nhã.

Anh Tư nhìn chăm chăm đối phương hai giây, thậm chí đưa ra kết luận, đẹp trai thì có đẹp, thể nhưng lại chỉ là một công tử bột.

Con người Tạ Anh Tư vốn ngốc nghếch, nhưng có lúc nào lại hoạt động nhanh như bộ xử lý Pentium. Cô bỗng nhớ ra, nghe nói hôm nay sếp mới và một thực tập sinh cùng đến, vậy thì tên công tử bột này chắc là thực tập sinh rồi. Thực tập sinh đúng là thực tập sinh, không hiểu phép tắc, lại còn dám xông bừa vào văn phòng của sếp lớn, hơn nữa văn phòng tổng biên là chốn tuyệt đối không được dính chút bùn tanh.

Lấy tư thế dương dương tự đắc của một bậc tiền bối, Tạ Anh Tư nhiệt tình tiến đến trước mặt anh chàng công tử bột. Cũng không để ý ánh mắt sáng rực của công tử bột đang chăm chăm nhìn mình, trai đẹp không ăn thì phí, cô vất tay lên vai anh ta cất lời: “Nhóc, mới đến đúng không, sau này chị sẽ chăm sóc cậu...”

Công tử bột liếc cánh tay Tạ Anh Tư đang đặt trên vai mình, ánh mắt nhìn cô dừng dừng không chút cảm xúc con người đen láy không thấy rõ tâm trạng. Tạ Anh Tư cho rằng cậu nhóc thực tập sinh đã bị sự nhiệt

tình của cô làm cho choáng váng, tâm trạng “ăn đậu phụ”(*) càng dâng cao, nhìn công tử bột giống như thưởng hoa ngoạn nguyệt, “Ừm, nhóc cao thật, bà chị này sẽ đưa cậu ra ngoài rèn luyện. Ồ, trắng quá sẽ dễ bị bắt nạt, nhắc nhở nhiệt tình đó, phải cẩn thận một chút, bên ngoài có hai người phụ nữ háo sắc, biệt danh hái hoa tặc, không giống chị đây chuyên chăm sóc bông hoa mới nở đâu.”

(*) Trong tiếng Trung Quốc, “ăn đậu phụ” là tiếng lóng chỉ việc sàm sỡ hoặc bắt nạt được người khác.

Nói xong, Anh Tư càng tự hào vỗ vỗ vai công tử bột. “Sau này chúng ta đều là kẻ bị sai bảo của nhà tư bản rồi, đồng cam cộng khổ, chị đây có miếng canh, tuyệt đối sẽ chia cho cậu một nửa.”

“Cô tên gì?” Công tử bột hoàn hồn, giọng nói sâu lắng mạnh mẽ vang lên.

“À, chị hả, chị tên Tạ Anh Tư. Cậu tên gì?”

“Chu Minh.”

Anh Tư kéo dài tiếng “à”, tên của công tử bột thật không hay lắm – “cửa chuồng heo”(*). Sợ làm tổn thương lòng tự tôn của cậu nhóc, Anh Tư không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, lập tức kéo Chu Minh ra ngoài: “Đi, chúng ta ra ngoài, tên sếp ngu ngốc mà tới, chúng ta sẽ bị cắt cổ mất.” Tay kẻ một đường ngang trên cổ, Anh Tư làm điệu bộ một cách hài hước, rồi không để ý đến sắc mặt công tử bột, cô kéo anh ta ra ngoài như kéo đầu trâu.

(*) Chu Minh () và “trư môn” () trong tiếng Trung Quốc phát âm gần giống nhau.

Ngoài cửa, đang rất náo nhiệt. Lúc Anh Tư kéo Chu Minh đi ra thì thấy một chàng thanh niên cao gầy, mặt đầy mụn đang giới thiệu bản thân: “Xin chào mọi người, em là Châu Minh, thực tập sinh mới đến, sau này mong anh chị giúp đỡ nhiều.” Nói xong, Châu Minh còn kích động khom người chín mươi độ chào, tỏ vẻ đầy nhiệt huyết.

Anh Tư nhìn Châu Minh đầy bất ngờ, lại quay sang nhìn công tử bột sau lưng, nếu đây là thực tập sinh, vậy người đang đứng cạnh cô là ai?

Như có một tia lửa điện vụt qua khiến Anh Tư giật bắn người, cái tay đang nắm lấy công tử bột buông mạnh như chạm phải vi rút. Hôm nay, Tạ Anh Tư ra khỏi cửa không xem giờ, bây giờ đúng là lấy trứng chọi đá rồi.

2. Chương 02

Chương 2

Nhận thấy móng vuốt của sói đã buông khỏi áo mình, ánh mắt ảm áp của công tử bột chuyển sang Tạ Anh Tư, cười mà như không. Khoảnh khắc đó, Anh Tư cảm thấy con thỏ trong tim mình đang liên hồi nhảy điệu disco, suýt nữa thì nhảy xuyên qua tim, mặt mũi co rúm lại. Trong cái khó ló cái khôn, Anh Tư bắt đầu, nở nụ cười xu nịnh: “Ha ha, Chu... Chu tổng, trên áo của anh có bụi kìa, để tôi phải giúp anh.” Nói xong, bộ vuốt ấy run rẩy, nhẹ nhẹ phủ hai cái lên áo của công tử bột.

Thu tay lại rồi mà Anh Tư vẫn không dám nhìn biểu hiện của Chu Minh, sau đó nhanh nhẹn quay ra nói lớn với mọi người: “Ồ, các đồng chí. Đây là ngài Chu Minh, tổng biên mới của chúng ta, mọi người hãy nhiệt liệt hoan nghênh nào.” Nói xong, cô là người vỗ tay đầu tiên, thậm chí đôi mắt đan phượng như toả sáng.

Mọi người thấy Anh Tư cùng một thanh niên trẻ bước ra từ phòng tổng biên, lúc đầu còn phân vân, khi vừa nghe Anh Tư nói thể liên hiểu ý, đầu óc lập tức chuyển biến nhanh nhạy, vỗ tay rào rào. Trong số đó, Tạ Anh Tư vỗ tay nhiệt tình nhất, mọi người thấy Anh Tư nịnh sếp khoa trương như vậy mà sếp cũng không tỏ vẻ khó chịu, đều cảm thấy tiếc vì bản thân đã bỏ lỡ mất cơ hội làm kẻ nịnh thần. Chỉ mong sếp trẻ là một Chu A Đầu(*) dễ gạt, như thế vừa có trò vui để xem, vừa có thể tiếp tục những tháng ngày tươi đẹp với công việc lương cao.

(*) Lưu Thiện (207 – 271), tiểu tự A Đẩu, con trai của Lưu Bị, là vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam quốc trong lịch sử Trung Quốc. Người Trung Quốc dùng tên A Đẩu, để chỉ một đứa trẻ ham chơi, thiếu năng, một vị quân vương bất tài, vô dụng và nhát gan.

Trong tim hai người phụ nữ chưa kết hôn của phòng biên tập bắt đầu vang lên tiếng lách cách như từ bàn đánh máy vi tính. Hai cặp mắt đã phát ra những ám hiệu tình yêu, rồi tiếp theo là ánh mắt dữ dội như thú dữ tranh mồi. Chàng công tử bột đang đứng cách họ có vài bước chân, hào hoa thanh tú, tuy có trắng một chút, sẽ dễ bị coi thường nhưng đó lại là điểm để người khác phải ghen tỵ.

Nghĩ đến đây, Lưu Lan – người phụ nữ thích hẹn hò và cô nàng đồng đánh Diệp Bội Bội đã cảm thấy nước miếng dâng lên như thủy triều, chỉ một chút nữa thôi thì vỡ òa rồi.

Nhưng lúc này, trong lòng Anh Tư lại không ngừng kêu khổ. Sáng sớm nay, cô ngu ngốc coi râu hùm như chó lông gà mà đem ra chơi, đây không phải tự sát thì là gì? Còn định “ăn đậu phụ” người ta, không cần thận, lần sau gã công tử bột đó lại trực tiếp tặng cô miếng đậu phụ, để cô tự giải quyết. Trong lòng hoảng loạn chẳng biết phải làm sao nhưng ngoài mặt Anh Tư vẫn phải diễn vai xu nịnh, không dám lộ vẻ sợ hãi.

Chu Minh vẫy vẫy tay, ra hiệu muốn mọi người yên lặng, công tử bột quả nhiên vẫn có uy thế hơn người, cả văn phòng lập tức im lặng như tờ.

“Xin chào các vị, tôi họ Chu, vừa rồi cô Tạ đã có lời giới thiệu qua.” Nói đến đây, anh liếc nhìn Anh Tư đang đứng cạnh bên, dọa cô sợ đến nỗi chỉ trong phút chốc chân đã bắt đầu mềm nhũn, “... Tôi năng lực còn kém, mong được chỉ bảo nhiều, hi vọng trong tương lai chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” Từ ngữ khiêm tốn lịch thiệp, không hề có chút đáng về suy đồi của A Đẩu.

“Chào tổng biên, tôi là Quan Nghiêm, phụ trách kế hoạch bản tin.” Người đầu tiên giới thiệu là Quan Nghiêm vừa béo vừa lùn. Quan Nghiêm à Quan Nghiêm, người làm sao tên làm vậy, anh ta là một kẻ bị vợ quản nghiêm chính cống. Nghe đâu, vợ của Quan Nghiêm lúc trẻ là một mỹ nhân có “con mắt biết cười làm mê đắm lòng người”, với vẻ đẹp đẳng cấp, dù có đến tám đời cũng không đến lượt Quan Nghiêm. Anh ta là người lần đầu nhìn thấy xấu, lần thứ hai nhìn càng xấu, lần thứ ba nhìn thì chỉ muốn khuyên đi thăm mỹ viện. Nhưng dạo gần đây, một anh chàng ba mươi tuổi còn có thể yêu một bà già tám mươi thì có gì mà không thể chứ. Quan Nghiêm xấu thì xấu thật, nhưng lại là một người đàn ông biết nghe lời trăm năm hiếm gặp. Cuối cùng, sau một trăm lễ hai lần cầu hôn, anh ta rốt cuộc đã cưới được mỹ nhân về.

Bây giờ, vợ của Quan Nghiêm tuy đã có tuổi nhưng vẫn xinh đẹp đa tình, hàng ngày được chồng hầu hạ như một bà hoàng thái hậu. Bản thân Quan Nghiêm cũng có thể coi là một loại đột biến trong đám đàn ông, nghe nói vợ bảo đi tất trắng, anh ta mà đi tất đen thì cả ngày hôm đó hồn bay phách tán.

“Xin chào tổng biên! Em là Lưu Lan, phụ trách biên tập, rất vui khi được gặp anh.” Một Lưu Lan ba mươi tuổi còn ra vẻ dịu dàng, câu cuối cùng thật khiến mọi người nghe có phần chói tai. Anh Tư cảm thấy nổi da gà, ai mà không biết bà cô già Lưu Lan xem mặt nhiều thành nghiện, tối nào cũng nũng nịu, cười duyên với những người đàn ông khác nhau trên bàn ăn, trưng ra bộ mặt đầy vẻ hiền lương thực đức. Nhưng vừa về đến nhà thì thu thập ngay các loại “phim con heo”, biến thành cô gái làng chơi thời đại mới.

“E hèm, tổng biên em là Diệp Bội Bội. Lần sau để em đưa tổng biên đi một vòng quanh các phòng ban khác, bọn họ đều đang đợi được gặp anh.” Diệp Bội Bội chủ động vợ việc về mình, bình thường mấy chuyện sai đi làm cô đều tìm cớ, hôm nay lại nhiệt tình đến vô lý. Có ý định gì ai mà chẳng biết.

“Được, cảm ơn cô Diệp, lát nữa vất vả cho cô rồi!” Chu Minh lịch thiệp cảm ơn, nụ cười ấm áp, khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng khiến mọi người nhìn vào vô cùng yên tâm. Một thằng nhóc còn để chỏm, trên mặt không có lấy một nếp nhăn thì lấy cái gì ra mà đấu với những kẻ giang hồ lâu năm như bọn họ chứ. Trong lòng nghĩ vậy ai nấy đều vui mừng rạo rức...

Ngoại trừ Anh Tư, người đứng gần công tử bột nhất, tế bào toàn thân đều đang ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Trước khi đi làm, bố của cô – ông Tạ A Ngưu đã lên lớp một bài tẩy não quý giá. Từ đó về sau, trước khi Tạ Anh Tư phán đoán bất kỳ việc gì, đều luôn tính toán kỹ càng, tránh để người khác đàm tiếu. “Con gái à, lời hôm nay cha nói với con, cha đã tổng kết ba, bốn mươi năm mới có được. Con rửa tai sạch sẽ cho cha, từng câu từng chữ cố mà nhớ lấy. Người trong thành phố này ấy à, một số đã thành yêu ma quỷ quyết rồi, ruột dạ đều là hoa, nhưng còn có cả độc... Con gái ngốc à, lần này lên thành phố, nhớ kỹ lời cha dặn,

đừng để bị lừa và đừng đi đếm tiền cho kẻ khác. Chúng toàn là những kẻ miệng nam mô nhưng bụng một bồ dao găm đó con.”

Tất cả mọi người trong văn phòng đều lần lượt giới thiệu bản thân, Chu Minh mỉm cười gật đầu với từng người. Cùng lúc ấy, trong đầu Tạ Anh Tư lại không ngừng nghĩ về lời cha dặn, suýt chút nữa muốn học Tôn Ngộ Không, chui vào bụng của công tử bột xem màu hoa thể nào. Thứ đồ đẹp dễ này ít nhiều cũng có chút độc tính. Anh Tư cảm thấy mồm miệng như bị tê liệt.

Khi đang mải xoe xoe lẫn nhau, văn phòng đột nhiên chìm trong yên tĩnh, Anh Tư vừa hoàn hồn trở lại thì phát hiện tất cả đang chăm chú nhìn mình.

“Cô Tạ, vừa rồi trong văn phòng cô chỉ nói mỗi tên, nếu không phiền, xin hãy giới thiệu lại một lần nữa.” Sếp mặt trắng mở lời, mặt mũi đầy vẻ thân thiết nhìn Anh Tư, làm cô sợ hãi ngay ra mất hai giây.

“Ha ha, tổng biên, tôi là Tạ Anh Tư, phóng viên chạy chương trình tin tức xã hội.” Trong lòng hiểu rõ tên công tử bột này đang muốn tìm hiểu gốc gác bản thân, nhân lúc gió lớn trắng tàn, đem cô ra cắt cổ. Lòng Anh Tư ngay thẳng thâm nghĩ, ai sợ ai chứ, trời có đen hơn nữa, loại công tử bột như anh mà là đối thủ của tôi sao?

“Được rồi, được rồi, bây giờ mọi người về chỗ làm việc đi. Một giờ chiều nay họp ở phòng hội nghị, hi vọng mọi người đến đúng giờ.” Chu Minh vừa hạ lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều vội vã ai về chỗ nấy, ra về vì công việc mà quên ăn quên ngủ.

Anh Tư đang muốn lẩn vào đám đông biến mất nhưng không ngờ tiên sinh mặt trắng đã mở lời: “Cô Tạ, cô vào phòng tôi có chút chuyện cần trao đổi.” Cái giọng điệu không nhẹ không nặng này khiến tất cả mọi người trong văn phòng đều dựng lên. Khi Anh Tư chuẩn bị theo Chu Minh vào phòng, Lưu Lan đứng bên cạnh bỗng lạnh lùng chế nhạo, “Ồ, Anh Tư, ghế của tổng biên còn chưa ngồi ấm chỗ, cô đã thành người có tiếng nói ở công ty rồi, sau này thuận buồm xuôi gió đừng quên mấy chúng tôi nha.”

Trong lòng Anh Tư dường như muốn đem công tử bột và bà cô già đánh cho thành bánh mỳ Pháp, nhưng ngoài mặt vẫn cười, đáp: “Chị Lan, xem chị nói kìa! Kẻ có tiếng nói trong phòng làm việc nào đến lượt em, không cần thận, ông chủ còn chê một phóng viên nhỏ bé như em không nên trà trộn vào đội biên tập lớn các chị ấy chứ, em phải đi đây.” Thực ra cô cũng đang thâm lo lắng, thế nên những lời vừa nói đều hoàn toàn là thật lòng.

Vốn dĩ một phóng viên nhỏ bé như Tạ Anh Tư, bàn làm việc không phải ở đây. Chỉ là do hai năm trước, thấy ánh sáng của phòng này tốt, không gian rộng rãi, ngủ trưa thoải mái, cô liền nài nỉ tổng biên cũ đứng một tháng trời mới được hưởng thụ đặc quyền này. Thế là bàn làm việc của cô được chuyển đến chỗ mà cô ao ước.

Anh Tư miễn cưỡng gõ cửa phòng tổng biên, trong lòng không ngừng thở ngắn than dài, nếu tên công tử bột đó muốn báo thù, đá cô ra khỏi văn phòng, cô cũng chấp nhận, ai bảo cô có mắt mà không thấy Thái Sơn, đi trên ghe người ta. Chỉ sợ, ngộ nhờ người ta đưa ột “miếng đậu phụ” để cô thử làm xem thế nào, vậy Tạ Anh Tư có nhận hay không đây?

“Mời vào!”

Cô gái kiên cường cứng rắn ngẩng cao đầu bước vào phòng, thua người nhưng không thể thua khí thế, điều này mẹ cô đã từng dạy. Công tử bột ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, cúi đầu lật mở đọc tài liệu, dáng vẻ đúng tư chất của một ông chủ. Chẳng thềm nhìn Anh Tư một cái, anh ta nói: “Cô Anh Tư, mời ngồi.”

Anh Tư rửa thềm trong bụng, còn khéo bày vẽ, định cho ai xem chứ. Nghiêm túc ngồi vào ghế kê trước bàn làm việc, Anh Tư hoàn toàn không còn khí thế nữ lưu manh vô lại vừa nãy.

“Cô Tạ, tôi mời cô vào đây là để làm sáng tỏ một chuyện.” Chu Minh ngẩng đầu, nét mặt nghiêm túc, ánh mắt trong trẻo lại có chút nét cười. Chỉ có điều, động vật đơn bào Tạ Anh Tư lại không nhận ra điều đó.

“Ha ha, tổng biên, vừa rồi đã mạo phạm rồi!” Hai năm nay, cô gái kiên cường đã học được tác phong “liệu gió chống thuyền”, lúc nên cúi đầu thì cúi đầu, tóm lại còn tốt hơn bị công tử bột cắt cổ.

“Tôi có hai chuyện cần phải làm rõ.” Chu Minh cũng không để ý đến lời xin lỗi của Anh Tư, tiếp tục nói, “Thứ nhất, tôi không phải nhà tư bản, nếu nỗ lực trong công việc của cô Tạ có thành quả, tôi nghĩ, tôi không chỉ để cô Tạ húp canh đâu.”

Tạ Anh Tư sợ đến nổi lưng toát mồ hôi, cúi gằm xuống gật đầu như già tở: “Cái đó, cái đó...”

“Thứ hai, tôi có xem qua tài liệu của cô Tạ.” Chu Minh nói đến đây dừng lại một chút, làm Anh Tư sợ hãi ngẩng đầu, đôi mắt đan phượng hiện ra vài phần mơ màng, không biết trong hồ lô của tên công tử bột này có thuốc độc gì. Chỉ thấy dưới ánh mặt trời, đôi lông mày rậm hơi chau, khuôn mặt trắng mịn có gì đó mỏng lung, lúc chính lúc tà khiến Anh Tư thoáng sững sờ.

“Tôi nghĩ, với tuổi của tôi, cô Tạ còn chưa làm được chị tôi đâu.” Chu Minh lạnh lùng chỉ thẳng ra sự thật, không cho phép cô nghi hoặc, nhưng lại như một quả bom trăm tấn nổ tung, khiến mặt Anh Tư lúc đỏ gay khi trắng bệch, cười méo xệch, trông rất buồn cười.

“Được rồi, tôi chỉ nói những điều ấy thôi, cô Tạ ra ngoài làm việc đi.” Nói xong, Chu Minh tiếp tục cúi đầu xem tài liệu. Anh ta đã coi Anh Tư như vật vô hình, không buồn để ý đến nữa.

Anh Tư cứ thế mang khuôn mặt xấu xí vừa đỏ bừng vừa trắng bệch ra khỏi cửa. Người con gái kiên cường nay còn đâu, lần đầu tiên thất bại trong đời lại còn thất bại trong tay một gã công tử bột, mặt mặt đến nỗi chỉ còn nước lên sao hỏa mà sinh sống.

Tối đó, người phụ nữ kiên cường có một giấc mơ. Trong mơ, cha cô mặc váy đỏ, hát và nhảy quanh cô. “Tiểu ni cô xuống núi đi xin cơm chay, ni cô già có dặn. Công tử bột dưới núi là hổ, nhìn thì phải tránh...”

3. Chương 03

Chương 3

Kể từ sau khi công tử bột tới, đám người ngày thường ra oai ngông nghênh của phòng biên tập đã bắt đầu tỉnh ngộ. Thư sinh mặt trắng mới nhậm chức này rõ ràng là pháp sư Đông Hải trong truyền thuyết bạch xà, chuyển thể đầu thai chạy đến bộ phận biên tập của họ để thu phục yêu quái. Bộ phận biên tập lấy lòng của Nhật báo thành phố A lập tức như một chiến trường mù mịt khói lửa, bị quả bom tàng hình công tử bột nổ tung, thảm đến nỗi kêu than không ngớt.

Khuôn mặt của Chu Minh trắng thì có trắng, nhưng thủ đoạn thì không giống với làn da láng mịn đó chút nào, có thể coi như vừa độc vừa cay. Đầu tiên, Chu Minh dùng làn da trắng mê hoặc người khác, sau khi lịch thiệp hoà nhã đi thăm toàn bộ đồng nghiệp trong toà báo, anh ta lặng lẽ mất mấy ngày. Trong mấy ngày đó, đám tội phạm vẫn duy trì lí trí bản năng, cách công tử bột ba mét đã phải cúi đầu nghiêng mình chào hỏi, loại người với IQ 20 nhìn thấy cũng biết đó là hành vi xu nịnh. Đường như Chu Minh rất hài lòng, duy trì nụ cười hoà nhã, gật đầu với đám nịnh thần nhưng cũng không nhiều lời. Tất cả mọi người trong văn phòng chứng kiến cảnh đó, trong lòng ít nhiều hiểu rõ, vị lãnh đạo mới này không phải là một gã giang hồ, cái mặt này không chỉ trắng, ngay cả trái tim nhỏ bé đó cũng trắng. Người tốt, đúng là một người rất, rất tốt.

Tất cả mọi người đều cảm thấy an tâm lại. Trong thời gian làm việc, lúc muốn nấu cháo điện thoại tiếp tục nấu, lúc cần buồn chuyện cứ buồn chuyện, mặc dù đã thay đổi triều đại, những ngày tháng tươi đẹp chẳng phải vẫn còn đó sao? Ngoại trừ Anh Tư, e rằng cả toà báo, chỉ cô là người duy nhất biết bộ mặt thật của Chu Minh, lại còn từng được trải nghiệm qua nữa, có quý mới biết hoa trong bụng công tử bột này có bao nhiêu màu. Không chừng, màu sắc trong bảng màu của mấy bạn nhỏ mẫu giáo cũng không nhiều bằng sắc hoa trong bụng anh ta. Vừa nghĩ đến đây, trong văn phòng ảm áp như mùa xuân dường như vừa tràn đến một trận gió lạnh, lạnh đến nỗi khiến Anh Tư sơn da gà.

Ngày thường đầu óc Anh Tư hồ đồ như lọ hồ dán, nhưng lần này đôi mắt đan phượng lại mở to, sáng quắc như mắt cú, chăm chú quan sát động tĩnh trong phòng, chuẩn bị một khi có động tĩnh thì ngay lập tức lui

quân.

Lưu Lan và Diệp Bội Bội là hai người bằng mặt nhưng không bằng lòng đối phương. Với họ, sau lưng có tôi thì không có cô và thường xuyên âm thầm đấu đá nhau. Hai người phụ nữ luôn coi mình là người trên sàn catwalk tại Pari, mỗi ngày thay một bộ quần áo. Trời mùa đông, gió bắc thổi vù vù, vậy mà họ còn ngạo mạn chẳng chút ngại ngần đi càn quét khắp hang cùng ngõ hẻm. Sau đó hai người phụ nữ này bắt đầu diện những mẫu váy liền thân đầu hè, trực tiếp bỏ qua show thời trang mùa xuân khiến Anh Tư sợ đến nỗi cuộn chặt chiếc áo dày sự quanh người. Tạ Anh Tư tự hỏi, rõ ràng máy sưởi đang bật, cô cũng mặc rất nhiều áo, sao vẫn cảm thấy lạnh vào tận xương tủy thể này.

Vốn dĩ bà cô Lưu Lan có một số điều cấm kỵ với cái eo thùng phi của mình, nhưng khi thấy váy Diệp Bội Bội càng ngày càng ngắn, hơn nữa mỗi lần Chu Minh nhìn cô ta nụ cười lại càng ảm áp như làn gió xuân. Sự thật chứng minh, người phụ nữ ghen tuông đến hung ác, có thể sánh với chó dại bị dồn ép phát điên, trước mặt có tường rào đốn cũng dám trèo. Đến ngày thứ ba, Lưu Lan cũng quyết định diện đầm bó sát, cổ trễ, hài lòng đợi một câu nói của Chu Minh: “Cô Lưu Lan hôm nay rất đẹp.” Chuyện đó làm cho thân thể đang lạnh run lên của Lưu Lan lại càng run lên kịch liệt, dường như mỗi lỗ chân lông trên người đều vì ở cái tầm tuổi này mà còn được công tử bột chú ý nên cảm thấy thập phần hưng phấn.

Vui thì có vui, nhưng bà cô già vẫn tiếc nuối. Giá mà cổ áo trễ xuống một chút nữa thì có phải càng hoàn mỹ hơn không?

Mấy ngày liền, hai người phụ nữ chào mừng mùa xuân đến sớm vì anh chàng tổng biên mà suýt xảy ra tranh cãi. Điểm này chính Tạ Anh Tư trong lúc đi vệ sinh mới biết. Hôm đó, Anh Tư đi phỏng vấn xong liền quay về tòa báo, uống ừng ực một bình nước ấm. Một lúc sau, vì sự vẫy gọi của bản năng, cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Lúc đứng lên cài quần, cái tai thính của Anh Tư nghe thấy giọng phụ nữ quen thuộc, đó chính là bà cô già và quý cô đồng đánh. Nổi hứng, cô dán tai vào cửa phòng vệ sinh nghe trộm.

“Ồ, chị Lan, cái váy này của chị đẹp thì có đẹp, nhưng có điều phải mua size rộng hơn mới đúng chứ.” Quý cô đồng đánh đổi mặt, chăm chọc cái eo thùng phi của bà cô già.

Lén la lén lút trốn trong phòng vệ sinh, Anh Tư dường như có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt của Lưu Lan.

“Bội Bội à, em không biết rồi, cỡ này là vừa vặn, cánh đàn ông nhìn kiểu đầy đà của chị mới có hứng. Em xem, bọn học sinh tiểu học ấy, mặc cái váy cứ như đang treo cái bao tải, người nào không biết còn tưởng chuột túi từ vườn thú xổng ra... ha ha...” Trong câu nói của Lưu Lan có hàm ý khác, con chuột túi mà cô ám chỉ chính là quý cô đồng đánh. Quý cô đồng đánh xưa nay cuồng giảm cân, đi theo con đường người đẹp giờ xương, hai chân giống như hai que củi. Quan Nghiêm từng nói, cứ đến mùa hè, nhìn cái chân que củi của quý cô đồng đánh là anh thấy đặc biệt đối.

Anh Tư bùm miệng cười trộm, thầm nghĩ, tên công tử bột này vừa đến là chân que củi tái xuất giang hồ sớm hơn mấy tháng, chắc cái dạ dày của anh Quan cũng đói sớm theo.

Quý cô đồng đánh lại cười duyên không khác gì hồ ly tinh, sóng âm kỳ dị làm Anh Tư cảm thấy tai có chút ngứa ngáy, cô ngoáy ngoáy lỗ tai rồi tiếp tục đồng tai nghe trộm.

“Chị Lan, xem chị nói kìa, bây giờ đàn ông trẻ tuổi thích kiểu con gái như thế, chứ cái kiểu dễ thương trưởng thành như chị Lan ấy mà, chỉ có đàn ông trưởng thành yêu thôi.”

Quý cô đồng đánh cũng không phải tay vừa, nói ba câu thì đến hai câu là ám chỉ bà cô già, đi mà tự soi gương, đã già còn đa tình, eo thì thùng phi mà còn muốn quyến rũ sếp công tử bột, đến cái gấu áo của anh ta bà cô cũng không chạm tới được đâu.

“Chu Minh khen chị một câu mà cứ ngỡ mình mới mười tám tuổi, có thấy tiểu cô nương mười tám nào có đáng tàn tạ như chị không?”

Lưu Lan thấy quý cô đồng đánh kiêu ngạo hống hách, vừa định mở miệng kìm hãm uy phong của cô ta, để tiểu hồ ly này hiểu nước gừng già do Lưu Lan cô tự tay ép có thể khử được mùi thịt tanh hồ ly tinh thì không ngờ, có một đám mây cô gái trẻ văn phòng hỉ hả bước vào, Lưu Lan đành nuốt giận, không nói thêm gì nữa, gượng cười rồi cùng quý cô đồng đánh quay về phòng.

Tạ Anh Tư coi như không có chuyện gì xảy ra, bước khỏi nhà vệ sinh, cô đi lang thang bên ngoài một lúc rồi mới quay về văn phòng. Đang huyết sáo đi vào, không ngờ vừa bước đến cửa, Anh Tư thấy Chu Minh cầm bản tài liệu đứng cạnh bàn Quan Nghiêm, đôi mắt nhỏ dài lướt về phía cô, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô một cái. Ánh mắt này như một tia chớp màu bạc lóe lên giữa trời quang, xé trái tim cô gái kiên cường ra làm hai mảnh. Lập tức, Anh Tư nuốt cái huyết sáo đang thối được một nửa vào bụng, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ tỏ vẻ chăm chỉ làm việc, trong lòng run run nghĩ, yêu quái lộng hành, cuối tuần này phải nhanh chóng đi chùa cầu bồ tát tránh tà mới được.

Đầu cúi xuống, thấp đến nỗi chóp mũi gần chạm mặt bàn, đôi tai của Anh Tư lại như ăng-ten hoạt động không ngừng, kéo dài rồi lại kéo dài. Nghe ra, không khí văn phòng dường như khá vui vẻ.

Cô nàng đồng đánh Bội Bội háng hái nói trước: “Tổng biên tập, hôm nào sau giờ tan ca, chúng em mời anh đi ăn nhé? Mọi người rất vui khi anh đến đây.” Anh Tư ngồi kế bên nghe thấy vậy, rất bức xúc thầm trách Diệp Bội Bội: Đó là lòng ham muốn của mình cô, còn không biết sĩ diện kéo cả người khác vào cuộc.

“Được, mọi người cứ lên lịch trước, nhất định tôi sẽ đi.” Chu Minh cười nhẹ, giọng nói ầm ập, khiến cái mặt bự phẫn của mấy cô nàng ngồi đó được dịp ửng hồng hết cả lên.

“Tổng biên, nói lời phải giữ lời đó nha...” Lưu Lan không muốn bị bỏ rơi cũng lên tiếng, chữ “nha” bị kéo dài khiến tất cả mọi người đều sồn hết da gà, nói đi cũng phải nói lại, có ai mà chịu được trâu vừa già vừa to giả vờ làm nũng dễ thương.

Tình yêu quả nhiên làm con người điên loạn, Anh Tư thầm thở dài. Liếc nhìn bóng lưng cao to của công tử bột, lại quay sang nhìn cái vẻ mạnh mẽ gần như muốn ăn tươi nuốt sống công tử bột của bà cô già và quý cô đồng đánh, Anh Tư lắc đầu cảm thán, hai kẻ si tình các người, đem hồ dữ ra cưng chiều như thổ trắng, cẩn thận đến lúc bị cắt cổ mà cũng không hiểu vì đâu.

Sự thật chứng minh, một Anh Tư đại bộ phận thời gian ngu ngốc không chịu nổi, lần này như nữ Gia Cát tái thế, cuộc tụ họp định thần lần này còn chưa định ngày thì công tử bột đã ra tay.

Mấy ngày Chu Minh im hơi lặng tiếng đó, đa phần thời gian đều nhốt mình trong phòng xem các loại tài liệu của tòa báo, từ tài chính đến cơ cấu nhân viên, sự bố trí sắp xếp các bộ phận, xem cận kề tỉ mỉ bất kể lớn nhỏ. Sau khi đọc xong, anh đứng bên cửa sổ nhìn dòng xe cộ đi lại như mắc cửi phía dưới, bầu không khí sâu lắng, vạn vật cũng như đang chờ tín hiệu của gió xuân, không còn bao lâu nữa, màu xanh mướt sẽ bao phủ cả đất trời rộng lớn.

Phụ trách các bộ phận được nhanh chóng triệu tập và tiến hành cuộc họp nội bộ. Tất nhiên, một phóng viên nhỏ bé như Anh Tư từ trước đến nay đều nhân lúc lãnh đạo họp mà đánh một giấc ngon lành, lần này chắc sẽ được ngủ rất lâu đây. Anh Tư không biết đã ngủ được bao lâu rồi. Lúc tỉnh dậy, đầu óc cô rối bù như tổ quạ, trên trán có một quãng đỏ to như nắm tay, cô dụi mắt, đang cạy gãi mắt thì thấy mấy người bước vào phòng làm việc với sắc mặt kì lạ, đi đầu là Chu Minh.

Đầu óc cô gái kiên cường sau khi ngủ dậy thường ở trạng thái chờ máy. Tóc tai cứ bù xù như vậy, Tạ Anh Tư nheo đôi mắt mơ màng nhìn tất cả mọi người. Thực ra, trong đầu cô đang trống rỗng, hoàn toàn không biết một hòn đá lớn trên trời sắp rơi trúng vào cái đầu tổ chim của mình.

Chu Minh nhìn Anh Tư, quay đầu định đi về văn phòng, nhưng mới đi được vài bước, anh chau mày quay người lại, lạnh lùng nói với Diệp Bội Bội: “Cô Diệp, cô có lực không?”

Lần này, Diệp Bội Bội rốt cuộc cũng được lĩnh giáo bản chất hổ báo của công tử bột, chớp chớp đôi mắt to long lanh kinh sợ đáp: “Tổng... tổng biên, tóc em rất... rối sao?”

“Tôi hỏi cô có lực không?” Con hùm dữ khoác bộ da hổ bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“À... có... em còn có gương, son môi...” Đến lượt đầu óc quý cô đồng đánh trống rỗng.

Về mặt u ám, Chu Minh chỉ vào Anh Tư vẫn đang mơ màng, lạnh lùng nói: “Đưa cho cô ấy, để cô ấy chải đầu.” Rồi ngay lập tức quay người bước vào phòng riêng.

“Để cô ấy chải đầu”, câu nói này lập tức khiến Anh Tư tỉnh hẳn. Mọi người có mặt ở đó liền đổ dồn ánh mắt vào mái tóc ngắn như mào gà của cô, có mấy lọn tóc còn chống lại sự ảnh hưởng của lực hấp dẫn, kiên

trì treo lơ lửng giữa không trung. Chúng kiến cảnh ấy, tất cả mọi người đều không nhin được mà nén tiếng cười. Diệp Bội Bội lấy tay che miệng, cầm chiếc lược đặt lên bàn Anh Tư chế nhạo: “Chị Anh Tư, có cần thêm gương không?”

Trong cuộc đời này, từ trước đến nay cô gái kiên cường luôn bị người khác cười nhạo, đến lúc nào đổi ngược lại mà đi cười người khác đây. Hờ khí trong lòng Anh Tư bỗng chốc tăng lên ngàn ngút, giống như sắp phun trào như dung nham núi lửa, thậm chí suýt chút nữa thì đem tất cả cái đám người vô lương tâm này nuốt chửng. Còn cười gì nữa, cẩn thận canh ba nửa đêm ta giả làm ma nữ hù chết cả đám không có trái tim các người. Cứ nghĩ đến cái mặt cười của Chu Minh, cô gần như muốn đá cho anh một cái bay lên tận cung trăng bầu bạn cùng chị Hằng.

Anh Tư giả vờ cười cầm chiếc lược, nho nhã nói: “Ai da, không cần, tôi chải đây, chải đây. Mười hôm nay chưa gội đầu rồi, ngứa quá...” Còn chưa đợi Diệp Bội Bội ngăn lại, cô đã cầm cái lược gỗ cào cào lên mớ tóc rối, vừa chải vừa nói: “Nhiều dầu quá... còn có cả gàu nữa... Cứ mười một ngày chưa gội thì sẽ thế này đây mà...”

Diệp Bội Bội thấy Tạ Anh Tư ghê rợn như vậy, nhìn chiếc lược gỗ đào loại một của mình đang bị chà đạp, sốt ruột đến nhảy cẫng lên. Cuối cùng, cô ta đành dậm chân nhìn Anh Tư đầy vẻ coi thường, hừm một tiếng lạnh lùng rồi quay ngoắt đi: “Thôi, cho chị luôn đây.”

Thừa cơ, Anh Tư cười hì hì nói với Bội Bội: “Bội Bội, chờ lát nữa dùng xong chị sẽ trả em nhé!”

Diệp Bội Bội phát phát tay: “Không cần, không cần đâu.” Miệng Bội Bội lẩm bẩm câu gì đó mà nghe xong Tạ Anh Tư muốn phát ói. Chẳng thèm quan tâm, Anh Tư vắt hai chân, nhếch mép cười, suýt chút nữa lại hát thành tiếng hai câu trong bài Khúc thiên du.

Đắc ý chẳng được bao lâu, thực tập sinh mặt đầy mụn trứng cá bay vút đến trước mặt Anh Tư, cái mặt lồi lõm như mặt trăng kẻ sát người cô, che miệng nói: “Chị Anh Tư, chị còn chưa biết sao?” Khoảng thời gian này Anh Tư thân nhất với Châu Minh.

Anh Tư quay bút, liếc mắt nhìn xéo Châu Minh: “Biết cái gì? Nói mau!”

Châu Minh lăm lét quét mắt khắp văn phòng đang yên tĩnh một lượt, rồi chỉ chỉ vào cánh cửa gỗ hồ đào màu đen của phòng tổng biên: “Cuối cùng thì tổng biên cũng nổi giận, một loạt người sắp bị cắt cổ rồi.” Nói xong tay cậu ta kẻ ngang một đường làm động tác cắt cổ.

Anh Tư hết sức kinh hãi, chớp chớp hai mi mắt: “Hả?”

“Là thật đấy! Tổng biên sẽ buộc thôi việc mấy người phẩm chất kém, thường xuyên đi muộn về sớm, làm việc không nghiêm túc. Mấy người đó đều là những kẻ ‘trên mình còn có người đỡ’, tổng biên thực sự không sợ cường quyền, không cúi đầu trước cái ác, không...”

“Mẹ kiếp, tên heo đó không nghe thấy lời xu nịnh của cậu đâu, nói ít thôi cho chị nhờ.”

Anh Tư hướng về phía cánh cửa gỗ hồ đào, dẫu môi lên nói: “Muốn nịnh, thì ra gõ cánh cửa đó đi.”

Châu Minh bị cười nhạo liền ngượng ngùng, xấu hổ gãi gãi mái tóc ngắn: “Chị Anh Tư, những câu nói này đều là thật...”

Anh Tư trừng mắt nhìn Châu Minh, không khách khí nói, “Phí lời, có câu nịnh hót nào mà không xuất phát từ nội tâm, không nịnh giỏi, sao có thể tiếp tục?”

Châu Minh thật thà cười hì hì hai tiếng, rồi lập tức cúi đầu ghé sát bên Anh Tư ba hoa: “Em còn chưa nói xong. Nghe nói lúc họp, tổng biên vứt một tập tài liệu lên mặt bàn, để người phụ trách của từng bộ phận giải thích vấn đề nội bộ. Sau đó, anh ta chỉ từng người phụ trách một phê bình sâu sắc, lúc cuộc họp kết thúc, mặt ai cũng xám lại...”

“Tôi nói này Châu Minh, sao kiếp này cậu lại đầu thai làm người nhĩ, nên đầu thai làm cái máy nghe trộm mới đúng...” Mồm mép không tha ai, lòng Anh Tư trĩu nặng, cầm chiếc bút chì suy nghĩ. Ái chà chà, chân nhân không lộ tướng, lộ tướng không phải là chân nhân. Khí thế tên công tử bột này lớn thật, dám chiêu nhìn cánh cửa gỗ hồ đào màu đen đang đóng chặt, Anh Tư tiếp tục trầm tư. Tên Chu Minh này rốt cuộc có gốc gác thế nào? Mang theo cái mặt vẹt mà dám đuổi người trên đầu về nhà, những người phụ trách mấy

bộ phận đó đều là đồ cổ nhiều năm của tập đoàn, những bậc rất vai vế, hần cũng dám động vào, cẩn thận trên đường về sẽ bị người ta làm thịt không biết chừng.

Trong đầu Anh Tư tưởng tượng ra cảnh công tử bột bị mấy tên cao to lực lưỡng đánh ột trận như chuột chạy qua đường. Khuôn mặt trắng trẻo trở thành cái bánh nướng, khiến người khác chỉ muốn bỏ anh ta vào lò, rồi tàn nhẫn nuốt chửng, sau đó sẽ tiêu hóa từ từ.

Cảm giác rõ ràng đến nỗi khiến nước miếng trào ra, Anh Tư vừa định liếm lưỡi thì bị Châu Minh làm gián đoạn: “Chị Anh... Tư, cái bút đó sắp bị chị cắn đứt rồi!”

Tạ Anh Tư hoàn hồn, nuốt nước bọt rồi liếc nhìn chiếc bút chì dính đầy nước miếng của mình. Ôi, suýt chút nữa thì cô coi nó là công tử bột mà nhai vào bụng rồi.

4. Chương 04

Chương 4

Từ sau cuộc họp hôm đó, Chu Minh trở thành một Sở Bá Vương Hạng Vũ thiện chiến dũng mãnh, tay cầm ngọn đuốc rực cháy, hùng hực khí thế đốt cung A Phòng. Tất cả mọi người trong Nhật báo thành phố A đều nằm trong trạng thái tự vệ, ai ai cũng che cái mông béo núc của mình, sợ bị đốt cháy, sau đó hóa thân bụi trần, bị đầy xuống địa ngục A Tỳ chịu khổ, chịu tội.

Thử nghĩ xem, trên hành lang đây đó còn hiện diện nỗi hoang mang lo lắng thì đừng nhắc đến phòng biên tập – nơi nằm ngay dưới chân thiên tử. Ở đó đúng là có gió bắc Siberia thổi vù vù, lạnh cóng đến nỗi quý cô đồng đánh Diệp Bội Bội và bà cô già Lưu Lan phải lục lại áo mùa đông, biết điều chẳng dám lả lướt trước mặt sài lang da trắng anh tú. Đừng nhắc đến mùa xuân nữa, thay vào đó phải nghĩ xem làm thế nào qua được mùa đông này?

Vốn dĩ những cải tổ kiên quyết, táo bạo, sự điều hành các bộ phận lại từ đầu, việc gia tăng lượng công việc bộ phận biên tập của Chu Minh hoàn toàn không khiến cho hai người phụ nữ ấy từ bỏ việc đi săn. Bọn họ kiêu ngạo quen rồi, tự cho rằng đường cong chữ S mà họ cố độn ra chính là khẩu súng săn tốt nhất, bắn ai là người ấy gục, rồi mặc ý giày vò cho đến chết. Nhưng Chu Minh là ai chứ? Chu Minh là một đại sài lang đột biến đã thành tinh, toàn thân lông trắng sáng lấp lánh, dù hai người phụ nữ đó có biến mình thành cõ L thì anh ta cũng quyết không thềm ăn.

Từ bỏ hi vọng hơi nhanh khiến quý cô đồng đánh và bà cô già biến thành bản hiện đại của Tường Lâm tẩu(*), giữ lấy trái tim khao khát tình yêu tan vỡ, oán thán một trận với tất cả mọi người trong văn phòng.

(*) Tường Lâm tẩu (chị Tường Lâm) là nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của nhà văn Lỗ Tấn, được coi là điển hình của người phụ nữ lao động nông thôn Trung Quốc thời xưa.

Quý cô đồng đánh vừa tao nhã duyên dáng lau hai hàng lệ, lại vừa thô bạo hỉ nước mũi, cái âm thanh “xì xì” đáng sợ ấy suýt nữa khiến Anh Tư nhảy dựng lên cho cô ta một đám bất tỉnh nhân sự, sau đó thế giới sẽ bình yên trở lại. Khoảng thời gian trước, bởi màn trình diễn thời trang mùa hè với những bộ quần áo kiệm vải mà quý cô đồng đánh bị cấm một cách vẻ vang, cái giọng khàn khàn như vịt, cay đắng lên án Chu Minh.

“Hừ, chẳng qua có cái mặt trắng trẻo, dựa vào cái gì mà ngạo mạn như thế chứ?” Rút một tờ khăn giấy, Bội Bội lại tiếp tục hỉ mũi.

“Bội Bội, sao thế? Nói ai thế?” Hỏi thì hỏi vậy thôi, ai mà không biết người cô ta đang nói đến chính là công tử bột vừa bước ra từ phòng họp. Anh Tư lúc này như nữ bồ tát hoá thân, giả bộ đưa cho Bội Bội một tờ khăn giấy, nhưng vẻ mặt có gì đó hả hê khi thấy cô ta gặp họa.

Nhận khăn giấy, Bội Bội lại tiếp tục xì mũi rất to, Anh Tư cảm thấy tâm can như co thắt dữ dội, cố nén sự phật phùng của lồng ngực. Tất cả những chuyện liên quan đến công tử bột, cô phải cố nhịn thôi.

“Còn ai vào đây nữa, chính là tổng biên tập ấy... Sáng nay, khi tôi đang soi gương thì bị tổng biên nhìn thấy, anh ta liền gọi tôi vào văn phòng.” Diệp Bội Bội ném cái khăn giấy đầy thứ bài tiết vào sọt rác bên cạnh Anh Tư, khiến tâm can đang co thắt của Anh Tư gần như bất tỉnh. Thật nguy hiểm, chỉ cần một milimet nữa thôi thì cái thứ nhơm nhớp đó sẽ “say hello” với cô rồi, lạng lẽ xoa dịu tiểu tâm can một lúc, cô lại tiếp tục nghe kịch hay,

“Tôi vừa bước vào, anh ta lịch lãm đứng dậy, mỉm cười giơ tay mời tôi ngồi, tôi còn cho rằng...” Cái giọng vịt cái ngừng lại một lát, dường như có chút do dự. Anh Tư vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ, ngờ nghệch nhìn quý cô đồng đánh, thực ra đang lạnh lùng thầm nghĩ: “Hừm cô cho rằng cái gì, cô cho rằng công tử bột muốn mời cô cùng qua một đêm xuân sao? Cần thận có đi mà không có về.”

“Tôi vừa ngồi xuống, anh ta còn cười, không tỏ vẻ gì là một ông chủ, kết quả các người có biết anh ta nói gì không?” Mũi quý cô đồng đánh đỏ ửng lên, trông cực kỳ giống cái mũi sùi đỏ của Gargamel trong Xi-trum.

Con sâu trong bụng Anh Tư kêu gào thảm thiết. Ồ, Gargamel gặp phải kẻ thù truyền kiếp rồi, chiến tranh đi, chiến tranh đi, tôi không muốn thế giới hoà bình.

“Tôi nói này Bội Bội, chắc cô đã bị sắp nắm được sơ hở nào rồi phải không? Tôi thấy cô làm việc không có vấn đề gì mà.” Lưu Lan nãy giờ yên lặng, lúc này ung dung mở miệng, từ đôi môi đỏ thắm xinh đẹp lạnh lùng thở ra hơi lạnh bắc cực.

Lúc này quý cô đồng đánh đã bị Chu Minh chọc giận đến nỗi thu hết mọi móng vuốt thường ngày lại, bệnh cảm cúm cũng vì thế càng trầm trọng hơn, tim suy thận suy, vì vậy cuộc chiến tranh giữa những người đẹp tạm thời ngừng, trước mắt thì việc lên án nhà tư bản mới là vấn đề chính. Hít một hơi thật sâu, bỏ ngoài tai mọi lời châm chọc của Lưu Lan, Tường Lâm tẩu Bội Bội tiếp tục than: “Anh ta nói, cô Diệp, mỗi lần đứng bên ngoài kia tôi để ý thấy bình quân một ngày cô soi gương đến mười lần. Nếu cứ tính thời gian mỗi lần là một phút, tôi khẳng định, cô đã lấy đi mười phút trong quỹ thời gian làm việc để soi gương. Tôi đi làm có dành khoảng một phần năm thời gian đứng bên ngoài, vì vậy tôi có thể ước lượng một ngày cô dành bao nhiêu thời gian cho việc soi gương. Cô Diệp, điều này có liên quan nghiêm trọng đến vấn đề hiệu suất công việc, nếu cô không để tâm, trước giờ làm việc, mong cô hãy soi cho kỹ. Hơn nữa, tôi có thể thay chiếc gương mà nói với cô rằng, cô đã rất xinh đẹp rồi. Hãy tin tôi, tôi còn trung thực hơn cả chiếc gương cô vẫn thường soi đấy.”

Diệp Bội Bội thuật lại từng câu từng chữ của công tử bột, Anh Tư chớp chớp mắt, trong lòng không khỏi run sợ. Không xong rồi, cô nghĩ thấy mùi tanh từ đuôi hồ ly của công tử bột, xem lời nói của anh ta kia, logic chặt chẽ, khiến người ta có cả trăm cái miệng cũng không cãi nổi một lời. Câu cuối cùng, công tử bột còn cho Bội Bội chút mật ngọt, nói trắng ra, chính là để cô ta cam tâm tình nguyện bán mạng vì công việc.

Đang quay quay chiếc bút trong tay, cái đầu óc nhanh nhạy như bộ xử lý Pentium của Tạ Anh Tư lại hoạt động không ngừng, đất này không nên ở lâu. Về điểm này, vẫn không thể liều dấn trí với người xưa được, “ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách”, còn ngồi đây, yêu quái sớm muộn cũng nhắm vào mình, lúc ấy giang hồ sẽ một bề “tanh phong huyết vũ”.

Anh Tư đã bước nửa chân ra khỏi cửa, nhưng vì một chuyện khác càng thúc giục cô liều chết cũng phải bảo toàn bản thân, xông vào văn phòng biên tập lần nữa.

Lần này, kẻ bị vào tròng là Lưu Lan. Đối với quý cô đồng đánh thì chuyện soi gương như chứng bệnh rối loạn ám ảnh ép buộc, thiếu nó, toàn thân cô yếu mềm như kẻ nghiện, cả người khó chịu bứt rứt đến cực điểm. Lưu Lan thấy đối thủ suy tàn, héo hon, quay mông đặc ý đến mấy ngày. Không ngờ, Chu Minh lại lần nữa giết gà dọa khỉ, lần này không ai khác chính Lưu Lan là con gà đó.

Bà cô già khóc than kêu trời kêu đất, lại một màn hoành tráng, cảm động lòng người. “Tôi không được xem phim người lớn sao? Xem phim người lớn là phạm pháp à, không cho phép người khác có sở thích sao...” Chung quy là do bà cô già chinh chiến sa trường, da mặt đã dày hơn cả da trâu, bây giờ khuôn mặt hơi ửng hồng, lớn tiếng kêu gào ầm ĩ, như sợ người khác không biết vì phim người lớn mà cô ta điên cuồng đến mù mị đầu óc, thậm chí đã chạm mức “tẩu hỏa nhập ma”.

Sự việc là thế này, Châu Minh từ lâu đã biết Lưu Lan có một số lượng lớn hàng tồn “phim đen” kinh điển, đầy đủ chủng loại. Dò xét đã lâu, cậu chàng quấy rầy xin Lưu Lan rất nhiều lần, nói cậu ta chỉ muốn cùng

bạn gái hoà hợp thêm chút mà thôi. Lưu Lan động lòng trắc ẩn, thầm nghĩ chuyện làm người khác hạnh phúc thật cao thượng biết bao, cũng là tạo phúc cho cháu con. Vì vậy, sáng sớm hôm sau, bà cô già miệng cười khúc khích, tay cầm một túi phim kính đi đến văn phòng, muốn nhanh chóng giúp Châu Minh và cô người yêu bé nhỏ thêm hoà hợp, hứng thú. Lúc hai người đang lén lút giao hàng, không may, ông trời muốn tuyệt đường Lưu Lan, Chu Minh đi vào, bắt được vụ giao dịch giữa hai người họ.

Lưu Lan nhìn theo cái túi bảo bối bị Chu Minh xách vào phòng riêng, suýt chút nữa muốn quỳ xuống chân anh ta, vừa khóc vừa kêu, “Chu tổng, tôi có thể lấy mình thay thế cho cái túi phim đó không, phim đen của tôi mặc dù có hơi đen thật nhưng xem đi xem lại vẫn còn hay lắm.”

Sau khi tịch thu toàn bộ số phim đó thì scandal phim đen cũng đi vào hồi kết. Ánh mắt Anh Tư giấu cột, nhìn chăm chú về phía cánh cửa phòng tổng biên, thầm nghĩ, cái đồ vịt bầu nhà anh đúng là vợ được món hời, không thể hoà hợp đôi trẻ Châu Minh nhưng có thể hoà hợp cho anh rồi.

Khuôn mặt Chu Minh đầy vẻ quân tử mỉm cười nói với Lưu Lan: “Cô Lưu, với tư cách là cấp trên của cô, vốn dĩ tôi không có quyền can thiệp vào sở thích của cô, có điều cô lại mang nó đến văn phòng, tôi muốn xem xét đến vấn đề hiệu quả công việc của cô và Châu Minh. Tạm thời, tôi sẽ giữ những thứ này, hôm nào hiệu quả công việc của cô nâng gấp đôi, tôi sẽ gửi trả lại cũng không muộn, cô thấy như vậy có được không?”

Như thế thì còn ai dám thắc mắc nữa. Xem kìa, một lý do quá chuẩn xác. Công tử bột không chỉ là cao nhân mà anh ta còn là ông nội của cao nhân luôn ấy chứ.

Anh Tư nhìn mọi người trong văn phòng ai ai cũng như bị mất sổ gạo. Chu Minh đã trấn áp đến mức không còn nước mà kiêu ngạo hồng hách. Cô thầm nghĩ, mình cũng đến lúc nhanh chóng chuồn thôi, bây giờ phải mở con đường máu, may ra còn kịp.

Hạ quyết tâm, không nói không rằng, Tạ Anh Tư đến phòng phóng viên xã hội, ở đó vừa trống một bàn. Nịnh nọt hồi lâu, đến tận khi cô khát đến độ đỉnh đầu sắp xì khói, bà cô phụ trách văn phòng mới gật gật đầu, cho phép cô – kẻ phản bội tạm thời quay về đại bản doanh.

Trên đường quay về phòng làm việc, Tạ Anh Tư nở nụ cười ấm áp như mùa xuân, so về độ lạnh lợi, ai có thể sánh với cô chứ. Đứng trong nhà vệ sinh, Tạ Anh Tư chống nạnh, cười như điên với cái cần giặt nước toilet, cái gọi là dịch tiễn ta lùi, dịch mệp ta đánh đúng là chân lý.

5. Chương 05

Chương 5

Ngày hôm sau, Chu Minh đi họp nên không có mặt ở văn phòng, tất cả mọi người ai cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ tiếc một nỗi không bày lư hương, cầu xin Bồ tát cho Pháp Hải đại sư đổi cương vị, hoặc dứt khoát để anh ta bị sa thải, từ đó nhân gian phương này thái bình thịnh thế.

Buổi chiều, lúc nghỉ giải lao mười phút, thanh niên nhiệt huyết Châu Minh đứng lên, cao giọng diễn cảm ngâm: “Ôi, thanh xuân! Ôi, Tổ quốc! Ôi, mẹ hiền!” Cái miệng to như hai cái xúc xích dính vào nhau, lúc mở lúc đóng, kết hợp với mái tóc hơi dài như nghệ sĩ của cậu ta đúng là có vài phần khí chất thi nhân lãng tử.

“Hơ, nhóc còn hiểu về thơ.” Quan Nghiêm gác hai chân to như hai cái cột đình ngấn tũn lên trên bàn, thân hình to béo dựa vào chiếc ghế da, đôi mắt nhỏ như kẻ chỉ tỏ vẻ chế giễu lên mặt lão làng. Xem ra, lãnh đạo không có ở đây, tâm trạng Quan Nghiêm cũng khá tốt, cặp chân ngắn khẽ rung.

“Anh Quan, không hiểu cũng có thể vờ là hiểu mà, dựa vào cái khí chất này mà em đã lấy lòng được cô bạn gái đấy.” Châu Minh lao đến trước bàn Quan Nghiêm, mong được khen ngợi, cố tình làm vẻ từ tốn hất hất mái tóc trước trán, nhưng lời nói xem ra rất đặc ý.

“Ồ, thêm chút tuổi nữa, cậu sẽ hiểu cách thức bên trong... rất có bản lĩnh...” Quan Nghiêm còn nheo mắt cười, nói với Lưu Lan ngồi kế bên.

Anh Tư ngồi bên giả vờ ngủ, nghe hai người đàn ông kể tung người hứng, lăm lăm trong lòng: Anh Quan à anh Quan, cái bản lĩnh tấn công của ả mỹ nhân, đem cái không thể biến thành có thể, anh mà nói mình thứ hai thì ai dám tranh thứ nhất?

Trong đầu Anh Tư chợt lướt qua nụ cười của vợ Quan Nghiêm, dáng vẻ thanh tú kiều diễm, rồi lập tức lại đến Quan Nghiêm và hình ảnh đứa con gái thứ hai — Quan Đậu Đậu, mới tí tuổi đầu, mà thể trọng có thể gây sốc ột người lớn. Đó dứt khoát là bản sao do chính một khuôn Quan Nghiêm tạc ra, ngay cả đến bản nhân bản của Quan Nghiêm cũng không giống được như thế.

Tạ Anh Tư nhắm nghiền đôi mắt, mày nhú lại, nghiền răng kèn kẹt, dáng vẻ như hung thần. Mỹ nhân vốn như một hạt giống của loài hoa kiêu sa lộng lẫy, nay đã bị Quan Nghiêm làm hỏng rồi, miễn cưỡng trông ra một hạt đậu mập mạp. Rồi cô lắc đầu quây quây, Thuần Thuần à, nếu cậu dám đem đến ỉnh một gã xấu xí, thì ngay ngày hôm sau mình sẽ xách dao đi xử hắn.

“Em nói này chị Anh Tư, đi ngủ rồi mà chị còn có thể lắc đầu, mơ thấy tổng biên ra tay với chị sao?” Cái giọng cao chót vót của Diệp Bội Bội vang lên, thu hút tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Anh Tư.

Tạ Anh Tư từ từ mở mắt, trong đôi mắt đan phượng có một tia sáng xoẹt qua: “Ha ha, Bội Bội, một nhân vật bé nhỏ như tôi, tổng biên sao có thể nhắm vào chứ!” Từ tận đáy lòng cô có chút lo âu: Tạ Anh Tư, cô khúm núm như vậy, tôi quá coi thường.

“Chị vừa nằm mơ, thấy con heo của mẹ chị nuôi bị bệnh parkinson(*), chạy ra khỏi chuồng. Chị sút cho nó một cái, đá nó một phát quay trở về chuồng ha ha... ha ha..”

(*) Parkinson là một bệnh biến tính hệ thần kinh thường gặp ở người trung niên và người cao tuổi.

Diệp Bội Bội trở mặt nghe, dờ dẩn nói: “Hóa ra heo còn có thể chạy à?” Sau đó, cô ta lại the thé cười: “Ái dà, chị Anh Tư, em còn chưa được nhìn thấy heo sống bao giờ, rất đáng sợ phải không? Chị cũng được chứng kiến muôn màu cuộc sống đấy nhĩ...” Thực ra, nếu dựa trên những chuẩn mực người thành phố mà đánh giá thì Bội Bội đang ám chỉ Anh Tư chỉ là một kẻ nhà quê lên tỉnh.

Anh Tư cũng chẳng giận, cô chỉ lườm quý cô đồng danh một cái. Cái đồ chân que củi nhà cô có gì mà đắc ý, ai mà không biết cha mẹ của cha mẹ của cha mẹ cô năm đó sống ở vùng nông thôn miền núi. Ngày nào cũng ra vồ vồ mông và nịnh yêu nó: Heo ngoan, mày sinh thêm mấy chú heo con nữa nhé, để ta có thêm vài đồng để nuôi bọn nhóc ăn bám ở nhà.

Nếu không bán những chú heo con, thì làm gì có Diệp Bội Bội hống hách như ngày hôm nay. Trong lòng Anh Tư khinh miệt nhưng ngoài miệng vẫn khách khí: “Bội Bội, con gái thành phố các cô không nhìn thấy heo sống lại tốt ấy, heo mà nhìn thấy người thành phố ấy à, nó rất thích cắn...” Vì vậy cô đã bị Chu Minh cắn rồi, không giống như chị đây, “ăn đậu phụ” của người ta bao lâu, cũng chẳng làm sao, vào lúc này còn đang hồi tưởng về sự thơm ngon của miếng đậu phụ ngọt mềm đó ấy chứ.

Diệp Bội Bội cười gượng hai tiếng, rồi rút chiếc gương ra tự sướng, đoán rằng trong cái đầu đó đang mô phỏng cảnh tượng bị heo rượt theo, lộ rõ bộ dạng sồn tóc gáy.

Tạ Anh Tư thấy mọi người trong văn phòng đều có vẻ nhàn nhã, cô ả như vô ý quay ra nói với Lưu Lan, Quan Nghiêm ngồi cách đó không xa: “Chị Lan, anh Quan, ngày mai em chuyển về bộ phận phóng viên rồi! Ha ha, bên đó bận bịu, em ở đây, chạy đi chạy lại không thuận tiện lắm.” Thực ra, với những lời nói như thế này, người có chỉ số IQ 20 cũng có thể luận ra, căn bản đây chỉ là cái cớ.

“Cái gì?” Quan Nghiêm, Lưu Lan ngạc nhiên cùng thốt lên. Lưu Lan đang tô son, liền dừng ngay lại khiến môi trên tô hơi đậm, dưới ánh đèn điện giống như muốn thấm ra ngoài vài giọt máu, môi dưới thì hơi nhợt nhạt không khác gì phù thủy.

“Tạ Anh Tư, cô được đấy! Để mấy người chúng tôi ở đây chịu tội, cô chuồn nhanh quá nhĩ!” Trên đôi giày cao gót đáng sợ, Lưu Lan loẹt quẹt chạy đến trước bàn làm việc của Anh Tư, cầm thỏi son chỉ vào cô mà mắng, có lẽ vì quá xúc động mà nước miếng tung tóe khắp nơi.

Anh Tư nhìn chăm chăm vào giọt nước cuối cùng hạ cánh yên ổn trên mặt bàn, hình ảnh Lý Tiểu Long bị nước miếng bắn lên khiến cô thấy có chút ghê rợn. Cô cười hì hì trả lời: “Chị Lan, xem chị nói kìa, bộ phận phóng viên bây giờ rất bận. Hơn nữa, đám người đó ngày nào cũng nịnh nọt lãnh đạo, mấy người thậm chí còn được tăng lương. Tạ Anh Tư em đây có muốn chạy đi nịnh hót thì cũng phải mất hơn một phút mới tới nơi. Quả nịnh này thực sự làm em rất mệt, mong mọi người thông cảm cho em một chút.” Nói xong, cô gạt đầu lia lịa, biểu hiện rằng mình đang rất thành khẩn trung thực.

“Chị Anh Tư, lúc này mà chị chuyển đi thì thật không có nghĩa khí chút nào. Rõ ràng chị biết ngày nào chúng ta cũng nằm trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.” Diệp Bội Bội ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình, đầu môi lên nói, nhìn Anh Tư đầy oán giận.

Thì cũng chính vì nước sôi lửa bỏng, ta sợ bỏng mới phải chuyển đi, nghĩa khí có thể làm canh mà ăn được không? Nói chuyện nghĩa khí với đám đã ăn thịt người còn nhai cả xương ư? Hức, đợi hôm nào ta bị parkinson sẽ nói chuyện nghĩa khí với các người.

“Bội Bội, xem cô nói kìa, tôi chỉ chuyển đến một văn phòng khác, mọi người vẫn còn làm việc cùng nhau, nào phải chia ly gì đâu... Thực ra, tôi cũng không rời xa mọi người.” Thế rồi cô chuyển giọng: “Dù thế nào tôi vẫn thường xuyên qua đây. Đã quen thuộc đến như vậy cơ mà, có phải không?...” Vừa cười vừa giũ hai tay, Tạ Anh Tư làm vẻ mặt thương cảm lưu luyến, thực ra trong lòng đã vang lên khúc li biệt bản rock and roll rồi.

Tạm biệt nhé người bắt lương, tạm biệt nhé người bắt lương, tạm biệt nhé, tạm biệt nhé lũ người bắt lương...

Nghe Anh Tư nói vậy, lương tâm tất cả mọi người bỗng trĩu nặng. Quan Nghiêm bước những bước nặng nhọc, cái bụng to béo nảy lên theo từng bước chân, đến vỗ vai Anh Tư. Cảnh chia ly nào cũng làm cho người ta thấy đau lòng. Anh Tư liền đứng thẳng lên, giơ tay ra cực kỳ nghiêm túc, hai đồng chí đều chịu nhiều cảnh áp bức, cùng bắt tay nhau biểu hiện sự đồng cảm.

Đối với Anh Tư mà nói, Quan Nghiêm là một đồng chí tốt. Đầu óc chuyển biến nhanh nhạy, hiện nay nhà tư bản đang đe dọa lãnh thổ, lúc này không đi thì còn đợi đến lúc nào. Được, làm tốt lắm!

Trong lòng Anh Tư thầm nghĩ, mặc dù diện mạo Quan Nghiêm hơi xấu một chút, hơi béo một chút, nhưng trong văn phòng này, em tán dương anh nhất, anh có một tâm hồn thuần khiết “gầy ốm”. Tinh thần “Ngu Công dời núi” của anh, một con người kiên cường cuối cùng đã lấy được vợ, qua mấy chục năm trước sau vẫn như một, vẫn ngày ngày nhỏ dãi trước vợ mình. Em tán dương sự tiết tháo của anh. Tương lai, em sẽ lấy anh làm hình mẫu, dùng nắm đấm của mình lấy bằng được một mỹ nam đẹp trai hơn anh, gầy hơn anh, nhưng có một tâm hồn thuần khiết như anh, bởi vì sự tồn tại của anh khiến em tin rằng, đàn ông cũng có người rất biết nghe lời. Em đi rồi, anh nhớ bảo trọng! Mỡ trên người anh nhiều, bị công tử bột giày vò chút cũng tốt, không giống như Tạ Anh Tư em đây, có ăn nhiều thịt hơn nữa thì cũng giống như dân tị nạn ở Kenya, em là người nên đi nhất!

Sau lời chào tạm biệt, mọi người trong văn phòng nhìn vào cánh cửa gỗ hồ đào màu đen của phòng tổng biên, tâm trạng rối bời giống như ăn phải phao câu gà. Ánh mắt của Diệp Bội Bội và Lưu Lan dịu dàng gặp nhau, lần đầu giữa họ nảy sinh sự đồng cảm. Người này vừa đẹp trai, vừa trắng trẻo, thì nên ngoan ngoãn làm một mỹ nam đầu gối, hãy để chị em phụ nữ chúng ta “ăn đậu phụ” đến chán thì thôi. Nhưng cái tên Chu Minh này lại thông minh, “ăn đậu phụ” của anh ta có thể sẽ bị mắc nghẹn, vậy công lí ở đâu chứ?

Lúc tan ca, Anh Tư gọi Châu Minh giúp cô chuyển đồ đến văn phòng bộ phận phóng viên. Trên đường đi, cả hành lang vắng lặng không một bóng người, Anh Tư lén lút nhìn trước ngó sau, thì thầm dặn Châu Minh: “Nhóc, nên thông minh một chút, bất kỳ chuyện gì cũng phải lấy việc bảo vệ cái đầu của mình là chính.”

Châu Minh ngoan ngoãn gật đầu, giơ ngón tay cái lên với Anh Tư: “Em biết rồi! Chị Anh Tư, chị đứng là ra-đa linh hoạt, vừa có động một cái là chuẩn ngay.”

Anh Tư hưng dữ ném cho Châu Minh một nắm hạt dẻ, lạnh lùng liếc xéo cậu ta một cái: “Nói thế nào đây, tiền bối, tiền bối, chính là người mở đường phía trước. Không có chị liều chết làm ra-đa, cái đồ lớn xác mà ngu ngốc như cậu có bị cắt cổ cũng không biết vì sao.”

Châu Minh gãi gãi đầu về vô tội: “Chị ra-đa, em sai rồi còn chưa được sao?”

Hai hôm sau, Chu Minh quay về. Trong hai hôm ấy, Anh Tư đã thuận buồm xuôi gió ngồi ở văn phòng phóng viên, mỗi ngày đều chìm đắm trong gió xuân, mặc dù không gian phòng phóng viên có chút nhỏ, ánh sáng hơi tối, người hơi đông, lại có chút ồn ào, ghế hơi cứng, nhưng trong mắt Tạ Anh Tư, có đến làm việc ở một cái chợ cũng sướng hơn ngồi ở phòng biên tập gấp trăm lần.

Cô tự khoe khoang mình là người theo chủ nghĩa tự do, sợ nhất bị người khác chèn ép áp bức, lần này rời đi giống như ngựa hoang được tháo cương, ở cùng đám phóng viên mồm miệng lúc nào cũng đầy những lời nói bậy bạ hồ đồ. Thế nhưng cả thể xác lẫn tinh thần đều khỏe mạnh đến độ cô có thể chạy ba lần mười nghìn mét.

Một Anh Tư tiêu diêu đến quên lãng, bước đi an nhàn như bay giữa chốn thần tiên, cô hạnh phúc vui vẻ như bỏ quên hết thấy. Lúc Anh Tư đang vừa đi vừa nhảy chân sáo vào nhà vệ sinh nữ, đột nhiên nghe thấy một giọng nam êm ái sau lưng vọng tới: “Cô Tạ Anh Tư, lâu rồi không gặp.”

Con thỏ non ngủ quên hai ngày trong lòng Anh Tư đột nhiên tỉnh lại, nhảy vũ khúc sam-ba. Da mặt giật giật hai cái, mũi hít hít, không xong rồi, yêu khí rất nặng.

Làm ra vẻ nịnh hót, Anh Tư quay người cười dịu dàng với Chu Minh: “Tổng... Tổng biên, xin chào, mấy hôm nay không gặp, anh lại càng phong độ.”

Đôi mắt nhỏ dài của Chu Minh nhìn Anh Tư một cái, khuôn mặt trắng trẻo không nhận ra tâm trạng, chỉ là trong con ngươi phát đi một luồng ánh sáng lạnh. Anh ta lạnh lùng nhìn Anh Tư một cách, trong nháy mắt, con thỏ non màu trắng trong lòng cô sợ đến bất tỉnh: “Đúng vậy, cô cũng biết đã lâu không gặp cơ đấy! Sao rồi, đã quen với bộ phận phóng viên chưa?”

Quen, đương nhiên là quen rồi, nơi nào không có anh, tôi đều quen ngay lập tức. Anh Tư định thần lại, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt: “Ha ha, tổng biên, lần này có lỗi với anh rồi, vì chuyển phòng bận quá nên chỉ nhờ chị Lưu nhắc lại với anh. Thật không phải... ha ha, ha ha.” Cũng không biết cười bao lâu, nhưng Anh Tư suýt nữa đau cả bụng, còn Chu Minh thì chỉ nhìn cô diễn trò, mún môi trầm lặng.

“Được rồi, tôi biết rồi, cô bận thì cứ đi đi.” Lãnh đạo cuối cùng cũng mở miệng, tha cho Anh Tư.

Nhìn dáng người cao lớn của Chu Minh rời xa, con thỏ non bất tỉnh trong lòng Anh Tư cuối cùng cũng hồi lại. Lau mồ hôi lạnh túa đầy trên trán, Anh Tư trách thầm Chu Minh như con ma Sadako đầu thai, làm cô sợ đến mức chẳng còn tâm trạng đi vệ sinh nữa.

6. Chương 06

Chương 6

Cuối tuần, Tạ Anh Tư – người vô địch cả về thể chất lẫn tinh thần đã nằm ngủ nướng đến khi mặt trời lên tận đỉnh đầu. Đến trưa, cô nằm ườn trên giường, cuộn tròn mình lại trong chăn giống như một con sâu, đôi đến nỗi trước mắt hiện ra màu vàng óng của chiếc đùi gà mỡ màng, cuối cùng cô đành miễn cưỡng ngồi dậy, ngóc cái đầu như tổ quạ ra ngoài tìm thức ăn.

Mỗi lần đói đến mức mắt mờ chân run, Tạ Anh Tư luôn lão đảo lê mình đến một quán ăn nhỏ nằm giữa hai góc phố, gọi một bát canh dưa cá đầy ụ ụ. Sau đó một mình ngồi ở bên cạnh cửa sổ, chìm đắm trong ánh mặt trời ấm áp của ngày đông, nhai miếng thịt cá trắng mềm tươi ngon, nhấp một ngụm canh chua chua thanh thanh, hạnh phúc lim dim đôi mắt đan phượng, cảm thấy đời người chẳng có chuyện gì tốt đẹp hơn khoảnh khắc này cả.

Sau khi ăn no, Tạ Anh Tư giống như một con mèo lười, miệng ngậm tăm, mắt nhìn quang cảnh đường phố ngày đông với ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cảm thấy ông trời đối với mình quả không tệ. Sinh ra không xấu, lại còn thông minh lanh lợi, có nắm đầm, có sức lực, có căn nhà rách nát, có con xe tàn tạ, có cha có mẹ, lại còn có cô bạn thân mỹ nhân, bản thân mạo nhận là một nhân viên văn phòng trung đẳng. Ngoài đàn ông ra, cô thật sự thấy mình chẳng thiếu thốn thứ gì cả.

Còn về đàn ông ấy mà, giống như hoa tuyết trong mùa đông lạnh thấu xương, trốn trong tầng mây dày, đến một khoảng thời gian nhất định sẽ tự khắc bỗng bồng bềnh rơi xuống. Lúc cần đến thì sẽ đến, cô vội vàng mà làm gì?

Lúc này, Tạ Anh Tư nhìn xuống đồng xương cá còn sót lại trên mặt bàn đầy cảm kích, bát canh cá dưa chua to vĩ đại đã trở thành một đóng góp không thể thiếu trong cuộc sống hoàn mỹ không chút tì vết của cô. Xoa xoa bụng đứng dậy, sau khi thanh toán xong, Anh Tư còn nịnh bà chủ quán thêm vài câu rồi mới về nhà. Bà chủ quán vô cùng nhiệt tình, vỗ vai tiễn cô ra tận cửa.

Cơm no rượu say, Tạ Anh Tư nhìn vẻ nhiệt tình của bà chủ quán coi cô như thượng đế, lòng hư vinh giống như chiếc màn thầu lớn lên men, nhanh chóng nở to. Nghĩ mình chỉ là một viên chức trung lưu quèn, đơn thương độc mã lưu lạc kiếm sống ở thành phố A, chỉ dựa vào mỗi cái miệng, dễ dàng lừa bịp khiến quý nghĩ mình giống người, người nghĩ mình giống thần, thần nghĩ mình giống người ngoài hành tinh, chặc chặc chặc, đúng là bậc thiên tài, lại còn là loại khiêm tốn nữa.

Canh cá dưa chua Tạ Anh Tư đã ăn rất nhiều rồi, và cô lặn lội trên giang hồ cũng giống như cá gặp nước. Cô chăm chỉ, nhiệt tình làm việc, chỉ có điều khi quen với nhiều người, nịnh hót dần trở thành thói quen nghề nghiệp, muốn sửa mà không sửa được. Nửa đùa nửa thật, mấy lần cô khen bà chủ quán tuổi trẻ mà tháo vát, tài năng, đến nỗi lần nào người ta cũng giảm mười phần trăm hóa đơn cho cô.

Dưới ánh mặt trời vàng chói chang, gió lạnh thổi vù vù làm suy giảm vài phần khí thế, Anh Tư thấy gai gai trên mặt giống như bị những chiếc lá kim trong rừng rậm què hương đâm vào, có cảm giác hơi đau. Đuôi tóc Anh Tư nhẹ nhàng tung bay trong gió, nghĩ đến cảnh đẹp quê nhà ở Thủy Vượng, tuyết đông phủ trắng xóa, lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Khi đang mải mê chìm đắm trong những hồi ức, thì ngay trước mặt Anh Tư xuất hiện một đôi tình nhân đang đi tới, chàng thanh niên ôm cái eo thô béo của cô gái, thì thầm gì đó với thái độ mờ ám, khiến cô gái cười khanh khách không ngừng. Không tính đến nụ cười dung tục, thì làn da trắng trẻo sáng bóng cùng đường nét cơ thể của anh ta khá giống Chu Minh. Anh Tư trợn mắt lên với chàng thanh niên đó đầy vẻ hung dữ, từ đáy mắt nổi lên sự căm ghét khó hiểu.

Không dám trợn mắt với tên công tử bột trước mặt mọi người, cô đành tìm một kẻ thế thân vậy.

Chàng thanh niên trẻ có lẽ đã nhận ra cái lườm dữ dội như phù thủy quét qua chỉ trong khoảnh khắc khi họ lướt qua nhau, anh ta phân vân nhìn Anh Tư một cái, không hiểu có chuyện gì đang diễn ra.

Anh Tư đắc ý, bước chân nhẹ nhàng tung tăng, còn nghe thấy chàng thanh niên hỏi bạn gái: “Sao anh cứ cảm thấy người phụ nữ lúc này lườm anh?”

Cô gái ông ẹo đáp: “Đồ tự phụ, không chừng bẩm sinh mắt người ta bị lác, rất đáng thương.”

Cái đồ eo thô béo ú nhà cô, tôi không thương cô thì thôi, cô lại còn thương tôi. Bĩu môi một cái, Anh Tư thắt chặt chiếc ăn quàng cổ, ung dung nhìn bầu trời xanh lam trong suốt. Ông trời hiền từ ời, lúc này đây con đang cực kỳ chân thành, ông vẫn thường đeo máy trợ thính chứ, con muốn cầu nguyện: xin hãy cho tên công tử bột một bà vợ phù thủy cực kỳ độc ác nhé! Để anh ta sẽ phải sống những tháng ngày khổ sở đến nỗi không cựạ quạ nổi.

Run lên cầm cập nhưng vừa về đến nhà, Tạ Anh Tư đã thay bộ áo ngủ tiểu gấu trúc Bảo Bảo, bộ áo ngủ này cô và Đỗ Thuần mỗi người có một bộ. Lúc về nhà đón Tết, hai đứa mặc nó, trông giống như hai con gấu trúc màu hồng to béo ục ịch, chen nhau trên cái ghế – sofa nhỏ, ôm tivi xem bất kể ngày đêm, suýt chút nữa thì bị thần kinh suy nhược. Đến nỗi, bây giờ hề thấy tivi là cô muốn tiến đến đập cho nát vụn.

Anh Tư thở dài, rút điện thoại gọi cho Đỗ Thuần. Sau khi Cố Thiên Lăng, một kẻ đầu thai của Trần Thế Mỹ(*) ra đi, Đỗ Thuần còn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự suy sụp, xáo trộn. Đến nỗi tuy ở thành phố A, cô vẫn đứng ngồi không yên, cứ cách hai ngày lại gọi điện về cho Đỗ Thuần.

(*) Trần Thế Mỹ: là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa, được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân hàn lâm nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống, trở thành phò mã. Sau đó, hấn phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ cuối cùng đã bị Bao Công xử chém.

Giọng nói ủy mị chán chường ngày trước của Đỗ Thuần dần có sự tức giận, cuối cùng, cô khó chịu hết lớn, “Tạ Anh Tư, cậu thử đi hỏi xem bây giờ có cô gái bình thường nào muốn cùng cậu mơ mộng, lại còn cùng mặc chiếc áo ngủ tiểu gấu trúc Bảo Bảo không? Cậu tự đi mà mặc nó rồi mơ mộng nhé, tớ không tiễn đâu, bye.” Dứt lời, Đỗ Thuần cúp điện thoại cách một cái.

Tạ Anh Tư ủ dột cúp máy, không giận dữ, thậm chí trong lòng còn có chút thích thú. Đỗ Thuần tràn đầy sức sống như vậy mới là điều cô mong mỗi nhất. Nhớ lại hình ảnh mùa đông năm ngoái khi Đỗ Thuần ôm cô, đôi mắt rưng rưng như chuỗi ngọc châu bị đứt, từng viên, từng viên rơi xuống, trái tim cô đã bị thương rỉ máu.

Tạ Anh Tư nằm nghiêng trên chiếc giường êm, mắt nhìn lên trần nhà và nghĩ, đôi khi, cô và Đỗ Thuần không giống nhau, nhưng lại hợp đến nỗi như hai chị em song sinh, tình bạn tựa những món gia vị trong bát canh cá dưa chua, không thể thiếu được. Cô nhẹ gật đầu xác định, cái trần nhà màu trắng cũng lác lác lên xuống theo, dường như rất ủng hộ cách nghĩ ấy của cô vậy.

Trần nhà với hoa màu trắng hình như đang thôi miên Anh Tư, cô thò đôi chân dài ra móc lấy chiếc chăn một cách thô lỗ rồi kéo lên người mình, đôi mắt lạnh lợi dần khép lại. Người ta thường nói, con gái mà ăn được ngủ được, không chút phiền não thì rất dễ béo. Trong giấc mơ, Anh Tư bắt đầu ăn uống nhồm nhoàm, nhưng cô có chút nghi ngờ, liệu bản thân có phải là hầu tước đầu thai, muốn béo cũng không béo được, đúng là phiền não quá!

Thứ hai đầu tuần, Tạ Anh Tư với tinh thần sảng khoái phát huy sức mạnh vô địch của nữ vận động viên cầu lông, đúng phút cuối đập thẻ, lại bắt đầu một buổi sáng tươi đẹp. Đối với công việc, Tạ Anh Tư có một diện mạo sôi nổi tiến bộ khác hẳn, buổi trưa cô đã chuẩn bị xong một ít bản thảo, sắp xếp đầu ra đẩy nội dung phỏng vấn cho buổi chiều.

Lúc gần mười hai giờ trưa, Dương Lạp Lạp của bộ phận phóng viên mặc bộ váy đầm thắm, đến chỗ Anh Tư rủ cô cùng đến căng-tin ăn cơm. Anh Tư bất ngờ, nhìn lên nhìn xuống Dương Lạp Lạp như xem xiếc thú, sau đó trợn mắt lên khi thấy cô ta cười ngốc nghếch, nói giọng không mấy vui vẻ, “Lạp Lạp, bị tào bớ à? Hình như nghiêm trọng đến mức lẫn lộn cả thời tiết, xem quần áo trên người cô kìa?”

Mối quan hệ giữa Lạp Lạp và Anh Tư không tồi, bình thường họ vẫn hay dính lấy nhau như sam. Lạp Lạp ít hơn Anh Tư một tuổi, có chút ngốc nghếch, vì vậy vinh dự được làm một phóng viên giải trí. Nói đi cũng phải nói lại, một nữ phóng viên chính nghĩa đẳng cấp như Anh Tư tuyệt đối không làm được cặp paparazzi luôn dính chặt như keo con voi.

Anh Tư thường xuyên cười nhạo Lạp Lạp, vừa làm phóng viên, vừa đuổi theo các minh tinh, đòi người điều không cần phiền lo nhất chính là vấn đề bài tiết, cái tên của Lạp Lạp(*) đúng là được đặt rất mạnh mẽ. Riêng Lạp Lạp cũng thường thở dài, bố mẹ cô ấy vốn xuất thân từ khoa Trung văn, nhưng không hiểu sao lại chọn cái tên vừa dung tục vừa phổ biến để đặt tên cho con gái.

(*) Trong tiến Hán, chữ Lạp trong tên Dương Lạp Lạp có nghĩa là bài tiết.

Lạp Lạp tiến lại gần trước mặt Anh Tư, không thềm để ý đến cái miệng độc địa của cô, thì thầm nói: “Chị Anh Tư, chị không phát hiện ra chuyện gì sao, bây giờ các nữ đồng nghiệp trong tòa báo đều mặc váy.”

Anh Tư nghiêng đầu nghĩ ngợi, ngoài bà cô già và quý cô đồng đánh ra, quả thực tất cả những cô gái khác đều trang điểm vô cùng diêm lệ. “Hình như là... bởi vì Chu Minh?”

“Đúng thế, nghe nói có một lần, trong lúc nói chuyện với đồng nghiệp, tổng biên nói thích nhất phụ nữ mặc váy. Cái tin này được Lượng muội phát đi, hôm sau... mùa hè của tòa báo chúng ta đến sớm hơn dự định.” Lượng muội là hoàng hậu buôn dưa nổi tiếng nhất tòa báo, nắm giữ một khối lượng tài liệu gốc lớn, tự gọi mình là phiên bản hoạt động của công cụ tìm kiếm. Sau khi Chu Minh đến, công cụ tìm kiếm này thường nằm trong tình trạng quá tải.

Có lẽ hơi ngượng, Dương Lạp Lạp e dè nhìn chiếc váy của mình, xấu hổ cười gượng: “Chị Anh Tư, chị xem, mùa hè thực ra rất tốt... ha ha ha ha.”

Anh Tư mắt trợn ngược gập cuốn tài liệu trên mặt bàn lại, giận dữ đứng dậy, khua chân múa tay nói: “Cái tên họ Chu ấy sao không nói thẳng ra là thích xem bikini nhất đi? Đám con gái đó nếu lấy cảm sang cho

chị đây, chị sẽ đòi anh ta tiền thuốc.” Những lời Anh Tư nói với Lạp Lạp đều không phải giả dối, cô quen nói thẳng nói thật rồi. Lạp Lạp cũng biết Tạ Anh Tư thực ra là một cô gái hay nói tục, cách xưng hô “chị đây” là câu cửa miệng lâu ngày thành quen. Bỗng Anh Tư chỉ chỉ ngón trỏ vào thái dương Lạp Lạp, trừng mắt hung dữ nói: “Đi thôi, cô gái trẻ đây ham muốn, đi ăn cơm thôi.”

Trong căng-tin của công ty ầm ĩ tiếng nói cười, Anh Tư chọn một đồng thịt, sau đó cùng Lạp Lạp chọn chỗ gần lối đi lại. Vội vã đặt mông xuống, lúc đang chuẩn bị ăn, Lạp Lạp ngồi ngay bên cạnh liền khế chạm vào khuỷu tay Anh Tư, Anh Tư chau mày nhìn Lạp Lạp một cái, phát hiện ra cô ấy đang lăm lét ra dấu chỉ về phía trước.

Anh Tư nôn nóng quay đầu nhìn lại, hóa ra Chu Minh đang đi vào nhà ăn. Anh ta mặc bộ vest màu đen, làm tôn thêm vóc người vốn đã cao, mảnh khảnh, trong lòng Anh Tư miễn cưỡng thừa nhận, tên công tử bột này quả là mặt người dạ sói. Đi cùng Chu Minh là một cô gái đáng vẻ thướt tha, đang không ngừng nói cười tươi tắn. Anh Tư chăm chú nhìn, hóa ra là Hàn Vân Tiểu – một bông hoa của tập đoàn. Sự kết hợp của tài tử giai nhân lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt trong nhà ăn, đám phụ nữ đồng loạt phát ra tia nhìn chết người, âm thầm đem cái miệng của Hàn Vân Tiểu cắt thành mấy trăm mảnh rồi.

“Chị Anh Tư, tổng biên của chúng ta đã bị hồ ly tinh nhắm vào rồi!” Ánh mắt Lạp Lạp đầy vẻ bi thương nhìn đôi nam nữ đang chọn thức ăn, ngữ điệu mang vẻ mất mát, nhìn sự suy sụp của cô ấy, rõ ràng đang làm thơ bi ai rồi.

Cô gái à, cô có biết, chỉ những người không thể ở bên nhau thì mới thực sự thấy rõ bản thân. Nhìn ánh mắt của Lạp Lạp, Anh Tư bỗng nhớ đến nỗi đau của Đỗ Thuần, nhai một miếng thịt heo ngấu nghiến, cô không hy vọng một Đỗ Thuần xinh đẹp như hoa còn chưa đợi được bước chân của người thưởng hoa thì đã khô héo.

Đàn ông, đặc biệt là gã đàn ông mặt trắng, anh có biết rằng tôi khinh bỉ đám người các anh như thế nào không? Anh Tư liếc về phía đó thì thấy Hàn Vân Tiểu đã chọn xong thức ăn đang đứng đợi Chu Minh. Đệ nhất mỹ nhân trong tạp chí thời trang trực thuộc tập đoàn đã ra tay hành động rồi, có thể thấy gần đây, công tử bột đã thành thảm họa tràn lan.

Đánh giá một lượt cô Hàn Vân Tiểu nổi tiếng, đáng vẻ xinh đẹp phong tình rất mực, có nhìn thế nào cũng không giống nữ phù thủy xấu xa. Anh Tư chán nản nuốt một miếng cơm, lòng thầm than trách: Ông trời ơi, rốt cuộc hôm qua ông có đeo máy trợ thính không vậy? Tạ Anh Tư con đây đã nhấn mạnh phải là nữ phù thủy, một nữ phù thủy với mái tóc như rơm, mồm đầy răng nanh, không phải nữ thần đầu ông ơi. Không phải con lừa ông đầu nhưng gần đây người ta thịnh hành một công tử bột ghép đôi cùng nữ phù thủy, người đẹp ghép đôi cùng quái vật, có làm việc gì ông cũng phải theo một chữ ạ?

“Chị Anh Tư.” Lại một lần nữa Dương Lạp Lạp kéo gấu áo Anh Tư, “Nghe nói gần đây, cô Hàn Vân Tiểu đó theo đuổi tổng biên dữ lắm. Theo như Lượng muội nói, cô ta thường diễn trò tình cờ gặp tổng biên ở cầu thang máy, đến quý cũng biết cô ta đang đợi anh ấy. Hồ ly tinh này thực sự coi Sun Bird chúng ta như cái chợ, chọn đàn ông còn chọn người non tơ nhất, tươi mới nhất, hợp khẩu vị nhất, đúng là đồ không biết xấu hổ.” Lạp Lạp nói với giọng nửa oán hận nửa ghen tỵ, mấy chữ cuối cùng nghe càng đầy nóng giận.

“Chị nói cô nghe này Lạp Lạp, ăn cơm đừng có phun nước miếng lung tung được không? Cô thử nhìn cái đùi gà này xem, bị bắn lên mấy giọt rồi, chút khổ sở đó của cô sao có thể sánh với nỗi thống khổ của chị? Nhìn xem, gặm miếng đùi gà, còn phải nuốt cả nước miếng của cô đấy!” Anh Tư nổi xung với Lạp Lạp, bữa trưa hôm nay coi như bị tên công tử bột làm rối lên rồi. Cầm chiếc đùi gà lên, Anh Tư xót xa đến nỗi tức giận há to miệng cắn miếng thịt gà béo ngậy. Ngay lúc ấy, một giọng nói êm như ru nhưng lại vô cùng rõ ràng, sắc nét truyền đến, “Cô Tạ Anh Tư.”

Tạ Anh Tư đang há to miệng xé miếng thịt gà, nghe thấy vậy liền quay đầu lại, ngay giây phút tay và miệng kéo miếng thịt thì thứ nước mỡ vàng óng cũng đồng thời bắn lên bộ vest và khuôn mặt trắng trẻo của chủ nhân giọng nói – Chu Minh.

Cuộc sống hoàn mỹ lại bị hủy trong một chiếc đùi gà pha tạp với nước miếng. Tạ Anh Tư ngậm thịt trong miệng, đầu óc trống rỗng lướt qua một câu thơ có nội dung cực kỳ thương tâm.

Những người ngồi gần đấy đồng loạt ồ lên, sau đó chìm vào im lặng, trong lòng khua chiêng gõ trống chờ

kịch hay mở màn. Chu Minh tay cầm khay đồ ăn, đứng đưng không bộc lộ chút cảm xúc, chỉ cúi đầu nhìn giọt mỡ vàng óng bắn tung tóe lên bộ vest, thậm chí trên mặt anh còn có hai giọt mỡ trượt xuống, làm ướt khóe miệng gần như sắp co rúm lại. Trong lòng vừa bực lại vừa buồn cười, người con gái trước mặt anh lúc này miệng ngậm đầy thịt, ngây ra như gà gỗ, e rằng đây là sự hài hước đáng giá nhất sau khi anh đến Sun Bird. Mặt vở giận dữ, Chu Minh muốn chờ xem cô gái này định hạ màn như thế nào.

Có tiếng cười mỉa của cô gái chán sống nào đó vang lên, kéo nữ điều khắc Tạ Anh Tư hoàn hồn. Lúc này, Chu Minh đang mang nửa khuôn mặt tuần tú bị bắn đầy dầu mỡ nhìn cô chăm chú, ánh mắt thập phần u ám, rõ ràng đang ở vào trạng thái giới hạn núi lửa phun trào.

Tạ Anh Tư có ưu điểm càng vào thời khắc nguy cấp, đầu óc càng nhanh nhạy. Ung dung nhai miếng thịt gà đã bị nguội trong miệng, cô nặn ra nụ cười xu nịnh, nói, “Hê hê... tổng biên, anh xem... đùi gà hôm nay mỡ quá... hê hê. Xin lỗi anh, đợi lát nữa tôi đến căng-tin phản ánh lại điều này... hê hê...”

7. Chương 07

Chương 7

Không để ý đến nụ cười gượng quá đối tượng sùng của Tạ Anh Tư, Chu Minh bưng khay đồ ăn, đôi mắt đen sáng lạnh lùng, đôi môi mím lại, không có chút phản ứng gì đối với lời xin lỗi của cô. Thấy thái độ này của Chu Minh, Anh Tư gần như muốn coi anh ta là cái đùi gà trên tay mà gặm ột miếng. Mẹ kiếp chứ, lòng dạ này có rộng như chiếc bè mảng cũng không thể chịu nổi sự phốt lờ của anh ta, rõ ràng anh ta đang tỏ thái độ thù địch với mình mà.

Tạ Anh Tư thầm cân nhắc trong lòng, hôm nay để công tử bột mất mặt trước tất cả mọi người, nếu cứ theo thủ đoạn độc ác nham hiểm cùng vẻ mặt lạnh lùng có thể giết người của anh ta, e rằng chắc cũng đang coi cô là một con gà mà bóp cho gãy cổ rồi. Tự nhiên cảm thấy cổ như bị thít chặt, Anh Tư khê nuốt nước miếng. Cô lẩn lộn giang hồ nhiều năm, bản lĩnh nịnh hót hoàn toàn không phải một đêm luyện thành. Cái gọi là bản lĩnh trong tay đó, cô sẽ không lo đối. Hôm nay, thái độ này của anh ta nếu không viện đến sát thủ thì không xong rồi.

Hàn Vân Tiểu đứng ngay bên cạnh thấy bộ dạng nhếch nhác của Chu Minh, ân cần hỏi xin người ngồi bàn bên khăn giấy. Anh Tư thấy có người đưa túi khăn giấy cho cô ta, trong đầu chợt loé lên ý tưởng. Người ta mười năm khổ luyện chỉ để một phút được lên sân khấu, thiết nghĩ bao năm qua cô tu luyện nịnh hót tài đến thế, lúc này chính là thời cơ thử nghiệm thực lực đây.

Nghĩ là làm, Anh Tư đứng dậy cười hi hi, tiến lại gần bên Chu Minh, giả vờ ngây thơ không nhìn thấy tia X quang phát ra rất mạnh từ mắt anh: “Hi hi, tổng biên, thật không phải! Để tôi lau cho anh, ha ha, lau nào, lau nào.” Nói xong, cô khom lưng dùng tay áo lau mỡ gà trên áo khoác Chu Minh. Thực ra trong lòng cô, nước mắt nước mũi đang giàn giụa, nghĩ mình đường đường là một Tạ Anh Tư, vì kẻ sinh nhai mà trước ánh mắt bao người phải làm một tên nịnh thần.

Đời này không làm được hồ ly tinh, cũng chỉ có thể lùi bước cầu xin làm kẻ nịnh hót thành tinh vậy.

“Không cần đâu, cô Tạ.” Chu Minh lạnh lùng nói, đẩy vẻ cự tuyệt xa cách đến cả ngàn mét. Anh lùi lại phía sau khiến nịnh thần Tạ Anh Tư đứng như trời trồng ở đó, như một tảng đá được chạm khắc đẹp đẽ, trưng ra ọi người tham quan chiêm ngưỡng.

Ngây ra tại chỗ, trong đầu óc Anh Tư lại lướt qua một bài thơ: “Cuộc sống ơi, chỉ trách ta nhân phẩm quá tốt. Cuộc sống à, dường như ta chưa cầu xin ban ỉnh một hung tính. Cuộc sống ơi, người có thể giúp ta thu hung tính này lại được không?”

“Chu tổng biên, khăn giấy đây.” Đôi bàn tay thon dài ngọc ngà của Hàn Vân Tiểu chuyển khăn giấy cho Chu Minh. Khi mỹ nhân đưa tay ra, một mùi nước hoa nổi tiếng nhẹ nhàng lan tỏa, trong không gian dầu mỡ này quả có thêm chút thi vị.

Nhận tờ khăn giấy từ mỹ nhân Hàn Vân Tiểu, khuôn mặt lạnh như băng của Chu Minh cuối cùng cũng tăng thêm chút nhiệt, anh cười nhạt: “Cảm ơn, cô Hàn.” Về mặt và ngôn từ đối với sự ân cần của mỹ nhân, những người có mặt tại đó đều tận mắt chứng kiến, họ bắt đầu ghé sát tai nhau thì thầm to nhỏ.

Hai tên cầu nam nữ liếc mắt đưa tình khiến cho nịnh thần Tạ Anh Tư càng thấy vô vị. Trong câu chuyện cổ tích, lúc chàng hoàng tử và nàng công chúa kết thành đôi, luôn xuất hiện một tên hề mũi đỏ nhảy tới nhảy lui, cổ vũ cho sự nên duyên của hai người, làm phong phú thêm đời sống tinh thần văn minh của quảng đại quần chúng. Anh Tư đứng bên cạnh hai người giống như một con gà ngốc, thoáng thấy ánh mắt giấu cột của Dương Lạp Lạp, ngọn lửa Hỏa Diệm Sơn bùng cháy trong lòng nhưng ngoài mặt lại không dám kêu than.

Chu Minh揩 lau vệt nước mỡ trên mặt: “Cô Hàn, chúng ta ngồi đây đi!” Anh chỉ vào chỗ trống đối diện với Anh Tư, rồi lịch lãm mời mỹ nhân Hàn Vân Tiểu ngồi xuống trước.

“Cô Tạ, qua đây ăn cơm nào.” Chu Minh quay đầu mời gọi, khuôn mặt dịu dàng, ấm áp của anh lại quay về nhiệt độ băng giá. Nịnh thần Tạ Anh Tư thấy vậy đành duy trì nụ cười nghề nghiệp, liền thoáng nói: “Vâng, vâng, tổng biên, mời ngồi trước, anh ngồi trước đi ạ, ha ha.” Thực ra, nội tâm Anh Tư đang ở trạng thái điên dại, những lời nói tục tĩu bấy bọ kiểu Trung, kiểu Tây, kiểu Ả Rập lặn lẽ kêu gào. Cô nguyên rủa Chu Minh như một mụ phù thủy, cái đồ công tử bột “hái hoa tặc” đầu thai nhà người, cẩn thận chết ngạt trong bộ ngực của hồ ly tinh.

Lạp Lạp hỏi thăm Chu Minh một tiếng, những người xem kịch hay cũng không để ý thêm nữa, tiếp tục bữa ăn ngon lành. Còn Tạ Anh Tư thì ửn dột ngồi xuống cười một cách ngốc nghếch, trong lòng lại bắt đầu than vãn. Chu Minh ngồi ngay trước mặt cô, lúc này đang từ tốn ăn cơm, khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo không nhìn ra biểu cảm gì, nhưng lại phẳng phất nét xa cách.

Hung tình ngay trước mặt, Anh Tư vẫn không tỏ chút đáng vẻ thực nữ, thản nhiên cắn một miếng đùi gà đã nguội, chỉ có điều bài học xương máu vừa rồi vẫn còn, nên cô cũng cẩn thận hơn. Trong lòng than vãn, nhà tư bản đúng là nhà tư bản, xương cốt mà đem so với cái đùi gà này, không phải cứng như loại thường, liệu mạng mà cắn chắc chắn sẽ gãy cả răng.

Dưới gầm bàn, Dương Lạp Lạp liên tục giật tay áo Anh Tư nhưng cô vẫn phớt lờ, thản nhiên phô bày chân tướng trước bàn dân thiên hạ, tiếp tục gặm đùi gà. Lạp Lạp không ngừng kéo kéo, còn Anh Tư vẫn nhất mực không thèm để ý, nhai nhồm nhoàm miếng xương gà hồng trút cảm phần lên đó.

“Tổng biên Chu, xem ra anh rất thích ăn rau.” Hàn Vân Tiểu luôn cố gắng tìm cơ hội nói chuyện, ánh mắt không chút thiện cảm nhìn Anh Tư đang gặm xương gà ngấu nghiến. Nhưng lúc quay sang Chu Minh, cô ta lại nở nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt được trang điểm tinh tế, xinh đẹp, hỏi han với vẻ tràn đầy ngưỡng mộ.

Chu Minh ngược lên, nghiêng đầu cười dịu dàng với mỹ nhân, mỹ nam băng giá gặp được cô gái trẻ nhiệt tình, số trời đã định cá nước gặp nhau. “Cũng bình thường, chủ yếu là do thịt hôm nay đã bị người khác mua hết rồi!” Nói xong, anh ta quay sang nhìn Anh Tư đang vui vẻ gặm xương gà với vẻ ý vị thâm sâu.

Ánh mắt của cô gà ngốc Tạ Anh Tư và cái nhìn sắc bén của Chu Minh gặp nhau, trong đầu sấm chớp nổi lên ầm ầm, còn thêm cả bão tuyết, cô cúi đầu nhìn chỗ thức ăn trong khay mình, củ cải xào thịt heo, thịt bò om, ngoài ra còn có một chiếc đùi gà béo ngậy. Lại nhìn đồ ăn trong khay của Chu Minh, rau xào, trứng xào cà chua, bí đỏ, toàn những đồ Tạ Anh Tư không thích.

Âm thanh gặm xương gà bỗng nhỏ dần đi, Anh Tư cúi đầu gầy gầy cơm, vậy có lẽ “người khác” mà tên công tử bột độc mồm vừa thốt ra chính là Tạ Anh Tư? Trong lòng Anh Tư lại rủa thầm một trận, nếu có bản lĩnh anh hãy đến nhà ăn sớm một chút cùng chị đây tranh thịt, với cái cánh tay như cẳng gà non đó của anh, cũng chưa chắc tranh được với bà cô này đâu.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng Anh Tư vẫn khách khí đáp: “Ha ha, tổng biên, ngại quá, đã làm bẩn bộ quần áo của anh, hay là tôi mang đi giặt khô cho anh nhé!” Trong lòng Anh Tư cùng lúc không ngừng xem thường bản thân, bề ngoài và nội tâm sao lại không đồng nhất như vậy, sớm muộn gì cô cũng bị bệnh tâm thần phân liệt mất thôi.

“Không cần đâu, cô Tạ.” Chu Minh vẫn tỏ thái độ bằng giá, so với biểu hiện cùng Hàn Vân Tiếu lúc trước tuyệt nhiên không giống nhau. Rõ ràng anh ta chỉ thích ăn bát rau “mỹ nhân”, còn với kiểu con gái canh suông nhạt nhẽo như Anh Tư, anh ta không hề có chút khẩu vị nào hết.

“Chu tổng biên, bộ vest này anh mặc rất vừa, rất có mắt thẩm mỹ... À không, đúng ra nên nói tổng biên là một ma-nơ-canh, khoác cái gì lên người cũng đẹp.” Hàn Vân Tiếu uốn cong bàn tay như bông hoa lan, nhón một miếng rau xanh cho vào miệng, nhếch khóe miệng nịnh ngâm. Cô ta vừa tăng bốc, vừa nhìn Anh Tư ngồi đối diện một cái, dường như đang khiêu khích: Nhìn thấy chưa, đây mới gọi là nịnh hót.

“Vậy sao? Cảm ơn cô Hàn quá khen! Có điều, cô Hàn mới là một ma-nơ-canh trời sinh.” Công tử bột bằng giá nặn ra một nụ cười, nói câu tăng bốc với cấp độ tương đương làm Hàn Vân Tiếu cười khúc khích: “Ái dà, tổng biên thật biết nói chuyện.” Trên khuôn mặt trái xoan phẳng phất nét e thẹn.

Ngồi đối diện, khóe miệng Anh Tư và Dương Lạp Lạp khẽ giật giật, đôi cậu nam nữ này hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hai người, cứ thản nhiên tán tỉnh nhau. Tạ Anh Tư nhai miếng thịt bò trong đĩa dần, tưởng tượng bản thân là tộc trưởng của bộ lạc ăn thịt người, ra lệnh cho đám lâu la, đem Chu Minh cắt ra thành mấy miếng, rồi ngay đến móng anh ta cũng nhai nát và nuốt chửng.

Dưới chân, Lạp Lạp nhẹ đá giày Anh Tư. Anh Tư đang chán chường chưa có chỗ phát tiết, trầm mặt tiếp tục lờ đi. Lạp Lạp bị vụ scandal làm cho choáng váng đầu óc nhưng vẫn không chịu từ bỏ, lại đá đá Anh Tư. Lần này cô dùng lực mạnh hơn một chút nhưng mặt mũi Anh Tư vẫn tĩnh bơ. Lạp Lạp bị dồn ép, cái chân heo lại lần nữa xuất kích mạnh mẽ.

Cú đá này quá mạnh, đau dữ dội làm Tạ Anh Tư đầu tóc dựng ngược. Đá cái gì mà đá, chẳng qua chỉ là hai tên cậu nam nữ đối khát, ngang nhiên tán tỉnh trước mặt mọi người, chuyện này đâu có hiếm. Đã làm thì làm đến nơi đến chốn, cái chân dài dưới gầm bàn xoắn lại một vòng, thầm nghĩ nếu hôm nay chị đây không đá què cái chân heo nhà người thì sẽ không phải họ Tạ.

Không ngờ, Anh Tư vừa kích động là liền biến thành một cô gà ngốc, quên bồng người đàn ông ngồi đối diện. Vốn dĩ từ nhỏ, mỗi khi đá người, Anh Tư thường thích dùng chân phải. Lúc này, chân phải vừa đưa ra thì lập tức gặp phải vật cản – đó là bắp chân của Chu Minh.

Chân dài vừa chạm vào bắp chân thì nhận được cái chấu mày chất vẩn của Chu Minh, Anh Tư tức thì chết lặng. Vội thu cái chân gây chuyện lại, run rẩy cầm đôi đũa, suýt nữa thì xoắn gãy. Chu Minh cúi đầu nhìn xuống, Anh Tư cũng lặng lẽ nhìn gầm bàn, trời muốn tuyệt đường cô thật rồi, trên chiếc quần đen của Chu Minh đã in hình một vết chân.

Tạ Anh Tư – người tạo ra dấu chân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh sinh ra từ huyết đàn điền rồi mặt bỗng đỏ ửng lên. Cái gọi là nằm trong tình thế nước sôi lửa bỏng chính là đây chứ đâu.

Chu Minh ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn Tạ Anh Tư đối diện đang ngượng ngùng lúng túng đến nỗi không biết làm thế nào. Khuôn mặt cô đỏ như sắc trời hoàng hôn. Hình như hai người họ cũng tiếp xúc chưa nhiều, cũng giống như lần đầu gặp mặt, nhưng có thể coi đây là một trong số ít những chuyện hài hước suốt ba mươi năm cuộc đời mà anh gặp phải.

Là người luôn tự chủ lại thận trọng, cuộc sống sắp xếp theo một quỹ đạo đã định, nhưng trực giác mách bảo với anh rằng người con gái có tên Tạ Anh Tư này tuyệt đối là loại người không giống anh. Có lẽ chính là “đồ điên khùng” trong câu cửa miệng của diễn viên Murray(*).

(*) Bill Murray – diễn viên nổi tiếng của Hollywood.

Mỗi lần anh gặp người con gái điên khùng này, đều có những rung động buồn cười, gần như muốn cười thật lớn nhưng cứ phải kìm nén lại. Về mặt lạnh lùng nhìn cô gái ngồi đối diện, anh đợi xem cô ấy định kết thúc chuyện này ra sao.

Anh Tư buồn phiền gãi mái tóc ngắn, cái ngày bị hung tính chiếu thế này, thực sự nên trốn trong nhà. Cô lại nặn ra nụ cười thái giám: “Ha ha, tổng biên... chân tôi bị chuột rút... cái này... là do tôi bị thiếu canxi.”

Thấy trong mắt Chu Minh ánh lên thứ ánh sáng lạnh của vùng địa cực, chân Anh Tư thực sự có cảm giác bị chuột rút.

Dương Lạp Lạp và Hàn Vân Tiếu đều không biết hai người họ đang nói chuyện gì, tò mò nhìn sang. Chu Minh lạnh nhạt nói: “Ăn cơm thôi!” Anh cũng chẳng có ý định phải vết bẩn trên quần.

Cô gà chọi ngu ngốc bị đánh bại liền ngồi im. Bóng tối bao phủ khắp nơi, giờ đây im lặng là vàng. Hờ hững nhai thức ăn, Anh Tư nhớ lại bữa ăn đặc sắc này, mặt mũi khổ não, chẳng còn lòng dạ nuốt nổi khay cơm nữa.

Trong nhà ăn có người đã dùng bữa xong, đang lục tục kéo nhau ra ngoài. Hàn Vân Tiếu ngồi đối diện cười chum chim, mỗi lần chỉ đưa vài hạt cơm vào miệng, đôi môi lấp lánh lớp son bóng cứ quẩn lấy Chu Minh hỏi cái này cái nọ, lúc thì hỏi: “Tổng biên, đồ ăn thế nào?” Một lúc lại nói: “Tổng biên, nếu anh không thích mùi vị đồ ăn ở đây, em có thể đưa anh đến một nhà hàng nhỏ gần công ty, em rất quen ở đó.” Lúc sau lại hỏi: “Tổng biên, anh thích ăn bít tết không?”

Anh Tư cảm thấy trong mớ đầu óc hỗn độn của mình đã bị nhét đầy mấy câu “tổng biên, tổng biên, tổng biên” rồi. Trong lòng cô sốt ruột suýt chút nữa muốn hét ầm lên, hỏi cái gì chứ, tên công tử bột này chẳng thích gì cả, chỉ thích hai quả cầu thịt lớn trước ngực cô thôi.

Mọi người trong nhà ăn lần lượt rời đi, nhưng bữa ăn tán tỉnh của đôi nam nữ trước mặt vẫn chẳng có dấu hiệu dừng lại. Anh Tư đảo tròn mắt, thấy Lạp Lạp cũng sắp ăn xong, liền kéo gấu váy cô ta tỏ ý muốn rời khỏi.

“Ha ha, tổng biên, tôi và Lạp Lạp ăn xong rồi!” Anh Tư đứng lên, cung kính nói: “Anh và cô Hàn cứ từ từ nói chuyện nhé!” Cô nháy mắt với Lạp Lạp ra hiệu nhanh nhanh chuẩn thôi.

“Được.” Chu Minh gật đầu, lúc Anh Tư đang quay người đi, Chu Minh lại từ tốn mở miệng: “À, cô Tạ, sau nửa tiếng nữa đến văn phòng tôi một chút.”

Lãnh đạo hạ chỉ, ai dám không theo. Anh Tư khom lưng đáp: “Vâng... vâng ạ.” Quay người đi, khuôn mặt một giây trước vẫn đang cười, chỉ trong chớp mắt đã sụp đổ, biến thành khuôn mặt nhăn nhó khổ sở. Anh Tư hung dữ vô vô thái dương, bà nhà nó, tất cả chỉ vì một cái đùi gà, chờ lát nữa có khi hôn quân sẽ lấy thượng phương bảo kiếm chặt luôn cái đầu gà này của cô xuống cũng nên.

“Chị Anh Tư, lát nữa tổng biên muốn tìm chị làm gì? Có khi nào...” Ngay cả động vật đơn bào cũng nhận ra Chu Minh muốn xuống đao với cô, đôi mắt đạn phượng bi thương của Anh Tư nhìn Lạp Lạp một cái, lại có cảm xúc ngậm thơ rồi.

Ôi, đùi gà!

Vừa lo sợ vừa thận trọng, Anh Tư lọ mọ trong văn phòng nửa tiếng đồng hồ, đứng ngồi không yên. Cô nhìn chằm chằm xuống nền nhà trơn bóng, băn khoăn tự hỏi hay là nằm xuống sàn giả vờ làm xác chết. Thở dài một tiếng, Anh Tư nhìn Lạp Lạp đang lén lút như một tên trộm, moi đồ ăn vặt ra, nhìn hai bên trái phải rồi nuốt một miếng. Được một lúc, cô ta lại nuốt thêm miếng nữa. Cứ như vậy, Anh Tư nhìn Lạp Lạp nuốt mười lăm miếng thì cũng đến lúc gặp Chu Minh.

Ngao ngán đứng dậy, Anh Tư hất mái tóc ngắn, vén mấy sợi tóc ra sau tai, được sống thật là tốt. Bước những bước đi nặng nề về phía văn phòng tổng biên, trông cô không khác gì đang bị đẩy vào đầm rồng hang hổ. “Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh. Nữ trướng sĩ một đi, không trở về.”

Chào mấy đồng nghiệp ở phòng biên tập, hình như quý cô đồng đánh sớm đã biết chuyện cái đùi gà, bùm miệng ông ọ hỏi Anh Tư: “Chị Anh Tư, đùi gà trưa nay có ngon không?”

“Ngon, ngon lắm, là cái ngon nhất mà cả đời này tôi được ăn.” Anh Tư nghiêng răng trả lời.

Lặng lẽ hít một hơi thật sâu, cô gõ cửa, rồi đẩy cửa bước vào. Chu Minh đang ngồi sau chiếc ghế ông chủ, nhìn ra bên ngoài thông qua cánh cửa sổ kiểu Pháp, bóng dáng cao lớn có chút gì đó thâm khó đoán. Thấy Anh Tư bước vào, anh mời cô ngồi, giọng nói cực kỳ êm tai.

Anh Tư giống như một học sinh tiểu học ngồi đối diện với bàn làm việc, tay ngoan ngoãn đặt trên đùi. Về căn bản, chỉ có trước mặt nhà tư bản cô mới tỏ thái độ như vậy. Lúc này, nhà tư bản Chu Minh ngồi đối diện, lãnh đạm nhìn cô một cái, cuối cùng anh cũng mở lời.

“Cô Tạ, tôi rất tuyên dương biểu hiện công tác của cô trong thời gian qua.” Nghe đến câu này, lòng bàn tay Anh Tư đã lạnh toát.

Bộ phim kinh dị của đạo diễn nhà tư bản lại tiếp tục:

“Ông Từ trưởng phòng của các cô rất vừa ý với biểu hiện của cô, còn cho rằng cô là một nhân tài hiếm có.” Nhiệt độ lòng bàn tay Anh Tư ấm lại đôi chút. “Có điều, tôi phát hiện một tuần sau khi cô chuyển ra khỏi phòng biên tập, hiệu quả làm việc dường như có xu hướng giảm đi.” Nhiệt độ lòng bàn tay đang tăng tức thì giảm. “Tôi đã xác nhận lại với Từ trưởng phòng, lúc mới đầu cô tự nguyện chuyển đến phòng biên tập, chắc hẳn do cô Tạ cho rằng ngồi ở phòng biên tập mới có thể phát huy hiệu suất công việc tốt nhất... Cô Tạ, cô biết đấy, tôi rất chú trọng đến vấn đề hiệu suất, vì vậy cô có nghĩ mình nên quay trở về phòng biên tập không? Đương nhiên điều này do cô hoàn toàn quyết định, tôi chỉ đưa ra ý kiến.”

“Tổng biên nói phải, nói phải ạ. Ý kiến này rất hay, tổng biên bận trăm bề như vậy mà còn quan tâm đến sự trưởng thành của tôi, tôi thật... thật quá cảm động. Vâng, vâng, tôi lập tức chuyển về, có thể kể vai làm việc cùng tổng biên là vinh hạnh của Tạ Anh Tư tôi đây.” Tốt, rất tốt, tên công tử bột này đã nhắm vào mình, thậm chí còn chuẩn bị một chỗ lân cận để ngược đãi mình rồi. Nhìn vào khuôn mặt giả dối của Chu Minh, kẻ giả dối không có giới hạn Tạ Anh Tư nói ra một câu giả dối, ghê tởm đến nỗi bản thân cô suýt muốn nôn cả cái dùi gà trưa nay ra.

“Xem ra cô Tạ cũng nhận thức đến vấn đề của bản thân rồi. Được, cô đi làm việc đi!” Nhà tư bản đã đạt được mục đích liền đưa lệnh trực xuất.

Nắm nắm đầm bước ra khỏi cửa, trong lòng Tạ Anh Tư gầm thét đến long trời lở đất: “Từ nay về sau, chị đây sẽ không gặm dùi gà nữa, chị sẽ chuyển sang gặm móng giò.”

8. Chương 08

Chương 8

Sau khi ra khỏi phòng Chu Minh, ngay ngày hôm sau Tạ Anh Tư mặt mày ủ rũ, bắt đầu thu dọn tư trang, chuẩn bị chuyển về văn phòng bộ phận biên tập. Lần này, vẫn là Châu Minh chạy qua giúp cô chuyển đồ. Trong văn phòng bộ phận phóng viên vắng vẻ, chỉ có chiếc máy sưởi chạy ro ro làm ấm cả căn phòng. Cô ngồi trên bệ cửa sổ, về mặt rầu rĩ nhìn hoàng hôn đỏ rực phía chân trời xa xa.

Hình như vận xui ập đến thì ngay cả mắt cũng bị trúng tà, rõ ràng mặt trời tròn vành vạnh, cơ sao cô lại thấy nó hoá thành cái mặt trắng của hung tinh? Anh Tư càng nghĩ càng thấy xui xẻo, cô ra sức dụi mắt, đầu tranh còn chưa bắt đầu mà cô đã bị loạn trí.

Ngay bên cạnh, Châu Minh vẫn ân cần chạy ngược chạy xuôi giúp Anh Tư thu dọn đồ đạc. Duy chỉ có lúc mới đến, ngay giây đầu tiên bước vào cái miệng như hai cái xúc xích của cậu ta đã cười nhả nhả mà nói với cô rằng: “Chị Anh Tư, cái dùi gà đó thật đáng sợ, chắc chắn con gà đó đã niệm bùa chú vào chính cái dùi của mình rồi. Ha ha ha ha.” Cậu ta cười phá lên, cười lớn đến mức rung cả hai vai, Anh Tư vừa vung nắm đầm định cho cậu ta vài chưởng, biến cậu ta thành hình cái dùi gà luôn thể, nhưng xem ra đầu óc cậu ta còn lạnh lẽ, liếc thấy cô nắm chặt nắm đầm, anh chàng liền liền thoáng xin tha, biết điều ngoan ngoãn đóng gói mọi thứ, dáng vẻ không khác gì một tên nô lệ.

Nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, Anh Tư vận người, trái hai vòng, phải hai vòng, sau đó lại xoay chân trái một lượt, xoay chân phải một lượt. Không khí dường như lưu thông mạnh hơn khi cô chơi đùa với tứ chi của mình, ngay đến những chiếc lá xanh mướt của chậu cảnh nhỏ trên bàn Lạp Lạp cũng khẽ rung to. Châu Minh thấy tư thế “gió giục mây vần” của Anh Tư, cái miệng xúc xích há hốc, sau đó cúi đầu, chân tay càng gia tăng tốc độ. Trong lòng cậu ta không ngừng lẩm bẩm, chương trình của bà chị ra-đa bị rối loạn rồi.

Anh Tư làm động tác thiền, rồi đứng tấn, hai tay đan lại, mắt nhắm nghiền, nếu trên đầu chụp thêm một bộ tóc giả nữa thì trông chẳng khác gì một nữ ma đầu điên cuồng. Hít nhẹ một hơi, nữ ma đầu chậm rãi

nói: “Châu Minh, cậu hãy tìm Lượng muối nghe ngóng gốc gác Chu Minh.” Anh chàng tiểu nô lệ Châu Minh tức thì gật đầu như gà mổ thóc.

Cổ nhân dạy rằng, “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, cổ nhân này không biết đã từng đấu với biết bao yêu nghiệt. Sau khi trải nghiệm muôn vẻ cuộc đời mới rút ra được chân lý. Thực là từng chữ nhuốm máu, từng lời vàng ngọc.

Nhớ lại khuôn mặt anh tú nhưng lạnh lùng kỳ dị của Chu Minh, Anh Tư mơ hồ ngộ ra đó chính là khuôn mặt của một yêu quái, những ngày tháng sau này của cô sẽ khó lòng yên ổn. Trên đời, điều bí hiểm nhất chính là khoa chiêng gõ trống công khai chạy trốn trước mặt mọi người, nhưng chưa chạy được mấy bước, lại chán nản nhân lúc trăng tàn người vắng, tự mình đưa thân về chịu sự hành hạ. Anh Tư cố nặn ra nụ cười trông còn khó coi hơn mếu, trên ngực đeo một tấm biển mời đến tham quan: “Tôi là thằng hề, tôi là thằng hề, tôi là thằng hề... đó ai có thể xấu xí hơn tôi đây.”

Tâm trạng bức bối khó chịu, Anh Tư thô lỗ cầm cốc nước uống một hơi cạn sạch, rồi lấy tay lau mấy giọt nước còn lưu lại trên miệng. Nước lạnh trôi xuống ruột, đôi mắt đần phượng bắn ra tia sáng, đột nhiên cô đã thông suốt, cơn tức giận đang ngùn ngụt bỗng chốc tiêu tan.

Thua một người đẹp yêu kiều thì chị đây chỉ cần chịu xấu đến cùng, đấu không lại với yêu quái mặt trắng nhà người, ta sẽ dùng sự ghê tởm khiến nhà người chết đi cũng được.

Con người Tạ Anh Tư chính là như vậy, có thể tóm gọn trong tám chữ: lạc quan thái quá, kích động thái quá. Cô dùng sự lạc quan thái quá để thu dọn tàn cục do kích động thái quá gây ra, nhưng vừa giải quyết xong tàn cục ấy thì sự kích động thái quá bị trấn áp kia lại bật tung lên tận mây xanh, tạo thành một mớ hỗn độn khác. Sau đó, sự lạc quan thái quá tiếp tục ra tay xuất sắc, đảm nhận vai trò lính cứu hỏa xông pha dập lửa. Vì vậy trong cuộc đời mỹ miều của Tạ Anh Tư, mãi mãi không có khoảnh khắc yên lành. Anh Tư luôn là kẻ đi châm lửa, rồi tự mình dập lửa, thứ nhiều nhất chính là niềm đam mê và rối loạn âm ỉ.

“Chị Anh Tư, chúng ta đi thôi!” Châu Minh đã dọn dẹp xong đồng đồ đạc, liền gọi cô để cùng rời đi.

“Ừm!” Anh Tư cất cốc, lưu luyến bước đến cửa, ngoảnh đầu nhìn lại. Suýt chút nữa thì bật khóc, cái văn phòng phóng viên này là một nơi tốt biết bao, tràn đầy tiên khí, đều là những tri kỷ có tật xấu thích chửi nhau, nhưng đều có những tấm lòng chính khí sục sôi. Mà nay, cô lại phải có độc lễ loi một lần nữa xông vào nơi đó, nơi có yêu quái, có hồ ly tinh và có con quỷ cuồng phim đen.

Cuộc đời ơi, người cố tình muốn trái tim nhỏ bé thuần khiết của ta nhuốm màu đen tối ư, ta phải tố cáo người, tố cáo người!

Nghĩ đến việc phải chuyển về văn phòng biên tập, ngày ngày bày ra cái vẻ mặt cười gượng khó coi, Anh Tư ủ dột thở dài ngao ngán. Ngoảnh đầu thấy Châu Minh đang nhìn mình với vẻ quan tâm, cô hớn hở tiến đến vỗ nhẹ vào vai cậu ta, ánh mắt giao nhau bùng lên một thứ tình cảm ấm áp đậm sâu. Thật may, vẫn còn có tên tiểu nô lệ đi cùng.

Ngày hôm sau, Tạ Anh Tư trở thành nhân vật tiêu điểm của cả tòa báo. Trong nhà ăn, nhà vệ sinh, đàn ông đàn bà tùm tùm lại từng nhóm, tất cả đều cười giễu cợt Tạ Anh Tư – kẻ đào tẩu nửa chừng, bị tổng biên kéo về văn phòng biên tập, chuẩn bị dạy dỗ cô ăn dùi gà thế nào cho tốt.

Có điều Tạ Anh Tư, nhân vật chính trong huyết án dùi gà, từ sáng sớm trước khi ra khỏi nhà đã chuẩn bị ỉnh một bộ da mặt thật dày. Cô thần nhiên cười vui vẻ chào hỏi hai kẻ hiểm độc Diệp Bội Bội và Lưu Lan. Đối với những nụ cười mỉa mai từ hai cặp môi đỏ chót ấy, Anh Tư nghe tai trái, cho ra tai phải, rồi cười trừ quay đi không chút để tâm. Những lời ấy qua não sàng lọc không hề mơ hồ, nhưng cũng không đến nỗi bị kích thích đến độ xuất huyết não. Nói đi cũng phải nói lại, cái tên Chu Minh đó không sợ bị người khác chỉ thẳng vào mũi mà mắng nhỏ nhen, thì một thanh niên quang minh lỗi lạc như cô phải s ái gì chứ.

Thấy mình trở thành tâm điểm được quan tâm nhiều nhất, Anh Tư đứng trong nhà vệ sinh vắng người, khẽ nhún vai, thấy Lạp Lạp đang bất bình thay ỉnh, cô liền nói: “Lạp Lạp, thực ra là tôi thấy đời sống tinh thần của mọi người có chút thiếu thốn nên đành cống hiến chút công sức vậy. Không sao đâu, tôi mà không vào địa ngục thì còn ai vào đó đây?”

“Nhưng mà, chị Anh Tư, thực ra ngồi ở văn phòng bộ phận biên tập cũng rất tốt mà, mặc dù tổng biên có

nghiêm khắc, nhưng lại rất quyến rũ. Người đàn ông nghiêm túc là mê hoặc nhất đấy!” Từ đôi mắt nhỏ si tình của Lạp Lạp như bay ra vô số những bông hoa trái tim đỏ thắm khiến Anh Tư không khỏi lắc đầu ngao ngán.

Trừng mắt nhìn Lạp Lạp, Anh Tư cảm thấy bản thân có thể xuyên thủng một lỗ hổng trên đầu Lạp Lạp: “Gỗ mục, cái đồ đầu óc chứa đầy gỗ mục này, rõ ràng có lối lên thiên đàng mà cô không đi, cứ muốn chui xuống địa ngục chịu hành hạ có phải không? Người ta nghiêm túc thì liên quan gì đến nhà cô, người ta chỉ nghiêm túc với mỹ nhân ngực bự thôi. Điều này cô không nhìn ra à?” Hai tay chống nạnh, bộ dạng Anh Tư rất đanh đá, “Lạp Lạp, nếu cô nghe lời chị, hôm nay chị sẽ phí chút nước bọt để nâng cao chỉ số IQ của cô lên một chút. Đối với đám đàn ông con trai, chúng ta có thêm nhỏ dãi cũng không sao, chị đây thấy mỹ nam, nước miếng còn nhiều hơn cả cô ấy chứ.” Trái tim nhiệt thành cuộn cuộn tuôn trào, Anh Tư tiếp tục giảng đạo: “Nhưng cô phải nhớ lấy một điều, tuyệt đối không thể ứa nước dãi trước mặt nhà tư bản. Nước da trắng trẻo như hoa ấy chính là mồi nhử, chỉ dùng để thu hút những người phụ nữ óc mọc trên mông, cam tâm tình nguyện bán mạng cho anh ta...” Anh Tư nhiệt tình giảng dạy nhưng trong lòng lại liên hồi lăm bằm, bố mẹ cô đều là giáo sư khoa Trung văn, sao cái gien ấy lại thành ra thế này, sao có thể sinh ra một đứa con gái ngốc nghếch trong đầu toàn ảo mộng.

Cuối cùng, Tạ Anh Tư – người ét bầy hai, trừng mắt nhìn xuống Lạp Lạp – người chỉ cao vển vển một mét sáu, nói một cách nghiêm túc như gà mẹ dạy con: “Lạp Lạp, những lời vừa rồi đều là tâm kinh ngọc nữ do chị mấy năm nay tổng kết lại, giáo huấn tâm huyết thì thường không lưu truyền ra ngoài. Nếu cô không có việc gì làm thì chăm chỉ đọc nhiều sách vào, bớt nhìn đàn ông thôi, nghe rõ chưa?”

Sự ngạo mạn áp đảo của nữ hoàng đã khiến tiểu Lạp Lạp hoàn toàn nhụt chí nản lòng, liền khẽ gật đầu. Sau đó, đôi mắt nhỏ của Lạp Lạp quan sát bốn phía xung quanh, đồng tai nghe ngóng, thì thầm với Anh Tư: “Chị Anh Tư, em có tin hot của Lượng muội liên quan đến tổng biên, chị có muốn nghe không?”

Anh Tư ôm vai đứng bên cạnh thấy buồn cười khi nhìn cô ngốc làm bộ nắm rõ tình hình, lại còn muốn kể mấy chuyện ngồi lê đôi mách ấy ỉn, thậm chí còn cô tỏ ra vẻ gì đó bí ẩn. Anh Tư uể oải nhướn mày: “Ngày nào cũng tổng biên, tổng biên, có phiền không thể.”

Bị hắt cả chậu nước lạnh, Lạp Lạp như một đóa hoa nhỏ xinh bị nữ hiệp khách giày xéo dưới gót chân, vẻ rõ ràng là bị tổn thương. Nữ hiệp tàn nhẫn không thèm để ý sắc mặt Lạp Lạp, lại tiếp tục: “Thôi nói đi, nói đi. Không nghe thì bảo không nghe. Nghe rồi cũng sẽ phải nghe.”

Bà tám hồi sinh trở lại, nôn nóng không chần chừ thêm một giây nào nữa, tiến lại gần Anh Tư: “Lượng muội nói, tổng biên có lai lịch rất hoành tráng, cô ta đã thấy anh ấy cùng chủ tịch hội đồng quản trị công ty ngồi ăn cơm trong phòng riêng của nhà ăn, chủ tịch còn gọi anh ấy là Tiểu Minh.”

Nghe đến đây, phản ứng đầu tiên của Anh Tư chính là: “Sao Lượng muội còn vờn cả ‘ma trảo’ đến tận đó?” Chỉ làm một biên tập mỹ thuật thì quả là thiệt thòi cho cô ấy. Anh Tư cẩn thận xem xét từng lời Lạp Lạp vừa nói, có vấn đề gì đó không đúng, “Tiểu Minh? Lượng muội không nghe nhầm chứ?”

“Lượng muội còn vỗ ngực nói với em rằng, cô ấy nghe rõ chính xác từng từ mà.”

Anh Tư nheo mắt, tay trái xoa cằm làm bộ trầm tư, bộ óc nhanh nhạy đi vào trạng thái hoạt động. Giả sử những điều Lượng muội nói đều là sự thật, vậy thì sự việc trở nên kỳ quặc rồi.

Chủ tịch công ty Sun Bird Tôn Giai Chi, một người phụ nữ lịch sự, trang nhã hơn so với tuổi năm mươi, tuy đã hơi có tuổi nhưng vẫn quyến rũ, yêu kiều. Bởi vì biết giữ gìn nhan sắc, chỉ một cử chỉ nhẹ nhàng cũng tràn đầy sự tự tin vững vàng của một nữ doanh nhân. Điều càng lợi hại hơn là đôi mắt bà ta kh sắc bén, có sở trường cất nhắc tinh anh, làm việc quyết đoán, thích sự đổi mới, khiến công việc kinh doanh của Sun Bird vững chắc và luôn thuộc hàng top đầu trong giới truyền thông. Dưới trướng Sun Bird có báo, tạp chí, trang web, cung cấp cho người tiêu dùng thứ cần nhất trong thời đại này đó chính là tin tức.

Sun Bird là sản nghiệp mà cha mẹ Tôn Giai Chi để lại. Chồng bà là một họa sĩ, nghe nói từ trước đến nay chưa bao giờ hỏi về công việc của vợ. Hai người có một người con gái tên là Mạnh Tiêu Nhiên, năm nay hai mươi tuổi. Theo tình báo của Lượng muội, cô ta thừa hưởng gien lãng mạn từ cha nên nhảy múa, hội họa đều tinh thông cả, mà theo lời Anh Tư thì văn học nghệ thuật là một mớ hỗn độn.

Bây giờ nữ trung hào kiệt Tôn Giai Chi lại thân mật gọi Chu Minh là “Tiểu Minh”, Anh Tư nghe mà sờn hết da gà, cô làm động tác nôn ọe, “Tiểu Minh? Tôi còn gọi là Minh Minh nữa ấy.” Cô ngửa mặt lên trời mắt đảo ngược.

“Chị Anh Tư, em thấy quan hệ của tổng biên và chủ tịch rất tốt, chị nói có phải không?” Lạp Lạp cũng làm bộ trầm tư, cái đầu ngón nghếch cũng học Anh Tư bắt đầu lạnh lẽo hẳn lên.

Trong đầu Anh Tư chợt hiện lên vô số chữ “quan hệ”, trong tầm tối bỗng xẹt qua một tia chớp, hai mắt cô sáng rực, môi đỏ há hốc, lẽ nào... lẽ nào... công tử bột bị bà già đó bao rồi?

“Chị Anh Tư, chị sao thế?” Thấy bộ dạng co giật đột ngột của Anh Tư, Lạp Lạp giật gấu áo cô, căng thẳng hỏi.

“Ừm... à... không có gì.” Anh Tư húng hắng ho vài tiếng che giấu ý nghĩ của mình, “Không nghĩ ra trưa nay nên ăn gì ấy mà.”

“Dù sao thì cũng không ăn đùi gà.” Lạp Lạp liếc mạng khê lăm bằm, chạm vào nỗi đau của Anh Tư, khoe miệng giật giật. Anh Tư phất tay lấp liếm: “Đi thôi, đi thôi! Lần sau để Lượng muối nâng cao chất lượng tám chuyện một chút.” Thực ra trong lòng cô cực kỳ hài lòng với tên buồn chuyện đó.

Anh Tư cư xử không khec gì một cô dâu mới, e thẹn quay trở về văn phòng. Chu Minh đang cầm tài liệu dặn dò Quan Nghiêm, đôi mắt nhỏ dài sắc bén lướt đến chỗ cô không chút thiện ý, căn phòng tít tít im lặng như tờ, vang lên giọng nói trầm trầm khiến người khác khiếp sợ. Anh Tư ngoan ngoãn quay về chỗ ngồi, giả bộ nỗ lực làm việc, phấn đấu vươn lên, chỉ mong lãnh đạo nhanh chóng biến về văn phòng riêng của anh ta thôi.

Giọng nói êm ái biến mất, Anh Tư đóng tai lên nghe ngóng mấy giây nhưng hoàn toàn không thấy động tĩnh. Sự kích động thái quá xuất hiện, mặt mày gian xảo, cô mạnh dạn ngẩng đầu, không ngờ Chu Minh đang ôm cây đợi thỏ, chờ cô tự chui đầu vào rọ, nhìn cô càng sắc bén hơn, khuôn mặt nghiêm túc, lạnh tựa như phủ sương.

Anh Tư bị Chu Minh nhìn chằm chằm đến nỗi dựng cả tóc gáy, lúc đang định cúi đầu, Chu Minh lại mở miệng, “Cô Tạ, cô vào văn phòng tôi một chút.” Nói xong, anh ta dặn dò Quan Nghiêm mấy câu, rồi lịch lãm quay người đi vào văn phòng.

Tất cả mọi người đều nhận thấy khuôn mặt Chu Minh rất lạnh. Nỗi đồng cảm hiếm có trong lòng Lưu Lan trỗi dậy, bà cô già lê bước trên đôi giày cao gót, lộc cộc đi đến trước mặt Anh Tư, trừng mắt nhìn khiến cô bối rối. Anh Tư nào có chòng ghẹo ai đâu. Thế nhưng lúc này khuôn mặt tròn của Lưu Lan không có sự châm chọc thường ngày, bà cô già trát mặt trắng như bột khiến Anh Tư liên tưởng đến tờ giấy trắng nhàu nát, dù có vuốt cách nào cũng không thể phẳng lại được. “Anh Tư, đi đi, mùi vị này chúng tôi đều được hưởng rồi, không sao đâu, không chết được đâu.” Nói xong, bà cô già lại lộc cộc ngoáy đít ra khỏi văn phòng.

Bà cô già hiếm có một lần từ bi, không ngờ mồm miệng độc địa kia lại có thể nói ra cũng lời an ủi có chút chua cay, đến nỗi khiến Anh Tư ngồi ngáy ra ghế một lúc.

Kết quả, ánh mắt của mọi người tiễn cô đến tận cánh cửa địa ngục, sau cánh cửa có một con quỷ sa tăng mặt trắng đang đợi cô. Anh Tư thở dài não nề, tim gan cô cũng không phải bằng sắt thép mà.

Bước vào trong, Chu Minh mặc trang phục chỉnh tề đang bận bịu, vừa nghe điện thoại vừa lật mở tài liệu, dáng vẻ thuần thực tinh anh. Lặng lẽ ra hiệu cho Anh Tư ngồi xuống, anh ta cũng vừa hay gọi xong điện thoại, hai tay đan vào nhau nhìn Anh Tư, khiến Anh Tư đang mỉm cười suýt chút nữa thì co cứng.

“Cô Tạ, rất vui vì cô đã quay trở lại phòng biên tập.”

“Ha ha, tổng biên, tôi vốn cho rằng chuyển về phòng phóng viên, hiệu quả công việc chắc chắn sẽ được nâng cao, không ngờ vẫn là đôi mắt lão làng của anh tinh tường, phát hiện tôi ở phòng biên tập mới phát huy được khả năng tốt nhất. Ha ha, cũng nhờ tổng biên cất nhắc. Có thể cùng tổng biên sánh vai làm việc đúng là vinh hạnh của tôi.” Không một lời nào thật lòng.

“Cô Tạ, tôi chưa già.”

Anh Tư nịnh hót đến tối tăm đầu óc, vừa nghe xong câu này, bỗng ngậy ra mắt hai giây, suýt nữa muốn tự tát vào mặt mình mười cái. Lúc tổng biên nhiệm kỳ cũ còn đương chức, ngày nào cô cũng bám theo nịnh hót, cứ một câu “lão làng” hai câu “lão làng”, đến nỗi sắp ngày nào cũng nở nụ cười béo ục ịch như mùa xuân. Có lẽ là do dưới thời tổng biên cũ Anh Tư tung hoành quá trót lọt, gián tiếp làm lòng hư vinh của cô càng tăng thêm. Hơn nữa, trong tiềm thức, Anh Tư luôn cho rằng ông chủ đầu là người lớn tuổi, chính vì thế mới xảy ra bi kịch vào lần đầu tiên gặp Chu Minh.

“Ha ha, tổng biên, anh xem cái miệng ngu ngốc của tôi này, tổng biên trẻ trung giỏi giang, ngọc thụ lâm phong, tuổi trẻ tài...”

“Được rồi, cô Tạ. Tôi mời cô đến không phải để nghe mấy điều ấy.” Đôi mắt sáng rực của Chu Minh cứ chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Anh Tư, nghe lời nịnh hót vụng về kém cỏi của cô, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười.

“Cô Tạ, hãy nói cho tôi biết cô vừa đi đâu?”

Lòng bàn tay Anh Tư toát đầy mồ hôi. Hồng rồi, bị Lạp Lạp hại chết rồi, vừa rồi ngồi ì trong toilet đến gần hai mươi phút. “Tôi vừa phỏng vấn xong đề tài ngộ độc thực phẩm.” Cô cố gắng chuyển sự chú ý của Chu Minh, ngầm ngụ ý rằng mình cũng rất tích cực trong công việc.

“Một tiếng trước cô đã quay về rồi mà!” Chu Minh không phải là tổng biên cũ dễ bị lừa, đứng đưng chỉ ra sự thực mà cô cố ý bỏ qua.

“E hèm... tổng biên, tôi vừa... vừa đi vào nhà vệ sinh, có vấn đề gì không?” Rất tốt, rất tốt, cô xác định là chắc chắn, tên ngụy quân tử lịch thiệp nho nhã trước mặt đang vì một chiếc đùi gà mà khiến cô chịu trận, cô ở chỗ sáng, anh ta trong bóng tối, tình hình thật không tốt chút nào?

“Nếu đồng hồ của tôi chạy không sai, cô Tạ, tôi chắc chắn cô vào nhà vệ sinh cũng phải đến hai mươi lăm phút.”

“Ha ha, đồng hồ của tổng biên rất đẹp, đúng là có thẩm mỹ...” Một người nào đó đã bị màu vàng của chiếc đồng hồ cực kỳ quý giá trên tay Chu Minh làm cho choáng váng, chẳng biết trả lời sao, bộ óc tinh nhanh rơi vào trạng thái chết máy, lại còn mong dựa vào cái miệng thoát khỏi tai ương.

“Cô Tạ.” Giọng nói êm tai của Chu Minh nâng cao lên một độ, đầy ý cảnh cáo.

Trong lòng Tạ Anh Tư run run, gió lạnh gai cả người. Hai tay cô nắm chặt, tự nhủ bản thân phải chấp nhận số phận, “Cái này, tổng biên, tôi thực sự có vào nhà vệ sinh hơi lâu một chút, anh không biết chứ... Tôi bị táo bón.” Chị đây ghê tởm người.

Vờ vô tội, Anh Tư nhìn thẳng vào Chu Minh, anh ta quả thực đã chìm trong im lặng như suy đoán của cô, có lẽ đã bị kẻ táo bón cô đây làm cho sốc và kinh hãi. Anh Tư đặt tay lên đầu gối vô cùng đắc ý, đối phó với loại hạ lưu đầy văn hóa này, ngoại trừ sự thô tục ra vẫn chỉ là sự thô tục, không thể sai được.

“Cô Tạ, cô vừa thiếu canxi, lại bị táo bón, hi vọng cô giữ gìn sức khỏe, như vậy mới có thể làm việc tốt hơn. Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi.”

Dùng sự thô tục thoát được một vố, Tạ Anh Tư ngúng ngu ra khỏi văn phòng của Chu Minh. Khi cô đang định mở cửa, thì nhà tư bản Chu Minh lạnh lùng nói một câu, “Cô Tạ, tôi quen một bác sĩ, rất giỏi về chuyên môn chữa táo bón, tôi có thể giới thiệu cho cô.”

Anh Tư chết lặng, quay đầu nhìn Chu Minh, đột nhiên phát hiện anh ta đang được bao phủ trong làn ánh sáng mặt trời rực rỡ, đôi mắt đẹp để ánh lên ánh nhìn ranh mãnh, giảo hoạt, lóe lên một cái rồi mất luôn.

Cái đầu tinh nhanh của cô cuối cùng cũng phát hiện ra, gã đàn ông hạ lưu này vốn có một đôi mắt hồ ly.

9. Chương 09

Chương 9

“Chuyện nhỏ như vậy, sao có thể phiền đến tổng biên được. Không cần đâu ạ, tôi về nhà chịu khó ăn vài nải chuối là khỏi thôi mà, ha ha, ha ha.” Trong lòng Anh Tư co rúm lại, dưới tay một kẻ thông minh thật là mệt, đầu óc thật nhanh nhạy, không dễ lừa.

Chu Minh ngồi tại chỗ, gật gật đầu rồi cúi xuống tiếp tục đóng tài liệu trong tay, ngón tay thuôn dài lật mở từng trang tài liệu kèm theo những âm thanh soạt soạt, giống như lệnh đuổi khách vô tình. Anh Tư đang đứng chôn chân bên cửa thấy vậy liền đưa tay lên xoa mũi, rồi mở cửa bước ra ngoài. Cô thầm than thở trong lòng, nhà tư bản thích chơi trò làm bộ làm tịch thật chẳng biết mệt là gì.

Bên ngoài, những cặp mắt to nhỏ đủ loại phóng đến đủ để khoét một lỗ hổng trên cánh cửa gỗ hồ đào màu đen của phòng tổng biên. Anh Tư bước ra trong sự háo hức mong chờ của mọi người, đối diện với ánh mắt tò mò, cô không nói gì, hơi nhún vai quay trở về vị trí của mình.

Hơi lạnh ngoài cửa sổ lenỏi từ một khe hở nào đó, thổi vù vù vào phòng. Mùa đông đã trở thành mụ phù thủy mặt dày, cứ ở ỳ lại nhân gian không chịu rời đi. Văn phòng bộ phận biên tập có mấy giây chết lặng. Diệp Bội Bội cẩn thận khê liếc cánh cửa màu đen gỗ hồ đào đó, rồi quay đầu hỏi nhỏ Anh Tư: “Chị Anh Tư, tổng biên tìm chị có chuyện gì thế?”

“Chuyện tốt.”

Bản năng tự nhiên của phụ nữ trời dấy, quý cô đồng đánh đẩy chiếc ghế trượt đến bên Anh Tư: “Có chuyện gì tốt? Nói xem!” Bội Bội nhắm thẳng vào cái chữ “tốt” trong miệng Anh Tư, cô ta quyết làm chuột chũi mỏ nhọn dưới lòng đất, khi mùa đông đến, không đào chút thức ăn sống qua ngày là không được.

“Mời tôi ăn.”

Diệp Bội Bội “Hả” lên một tiếng, đôi môi đỏ há hốc, cặp mắt tròn xoe mở to như chuông đồng, khuôn mặt nhỏ trắng bóc vằn vẹo méo mó đến nỗi có chút rợn người. “Thật, thật vậy sao?” Quý cô đồng đánh hết sức kinh ngạc, lẽ nào Chu Minh, một đáng hào kiệt trong bao người lại chấm Tạ Anh Tư, một kẻ không có vóc dáng, không có khí chất gì nổi bật?

“Ừm, là thật đó, mời tôi ăn mực xào(*).”

(*) Ăn mực xào có nghĩa là bị sa thải, đuổi việc.

“Xào, mực xào?” Diệp Bội Bội bắt đầu lấp bắp, dẫn hoàn hồn lại, bộ vuốt của cô ta kéo cánh tay Anh Tư không chịu buông, “Chị Anh Tư, tuyệt đối đừng ăn, không phải chị ăn mực, mà chính là mực ăn chị đấy.” Diệp Bội Bội vẫn còn sót lại chút lương tri, cùng là phụ nữ, hà cớ gì phải làm khó nhau trong thời khắc này, từ trong cái ruột đen tối bỗng nở ra một bông hoa.

Anh Tư ranh mãnh nhìn Diệp Bội Bội đang ngồi bên cạnh với vẻ mặt vô cùng căng thẳng, cô vỗ nhẹ lên bộ vuốt của quý cô, cười gượng gạo: “Yên tâm, tôi đã nói với tổng biên rằng tôi bị táo bón, tổng biên là người hiểu biết mà.” Nói đến câu này, Anh Tư nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh ta nói, đợi khi nào tôi không bị táo bón nữa sẽ mời tôi ăn.” Nhìn đôi mắt gấu trúc mơ mơ màng màng của Diệp Bội Bội, Anh Tư càng nói càng hăng.

“Vậy thì không phải chị cứ táo bón mãi...” Diệp Bội Bội bị Anh Tư bịa chuyện lừa cho đến nỗi ngồi ngáy ra cứ thể thuận theo Anh Tư mà tiếp lời, rồi ngay lập tức dẩu đôi môi đỏ chót lên, bộ vuốt nhỏ tức giận đánh một cái vào vai Anh Tư, “Tạ Anh Tư chơi tôi, đáng ghét, đáng ghét!” Hai tiếng “đáng ghét” giòn tan kết hợp cùng nhịp tay đánh, cái lên cái xuống, có lẽ bình thường quý cô đồng đánh vẫn thu phục đàn ông bằng bộ móng vuốt như vậy. “Còn để người ta nói táo bón gì đó nữa, người ta vốn là thực nữ, trước nay không nói những từ loại này nha.”

Anh Tư quay đi, trợn tròn mắt, da gà toàn thân lại nổi lên âm ỉ. Loại đạn pháo bọc đường ngấy chết người không đền mạng như Diệp Bội Bội này, đối với đàn ông thì hữu hiệu, còn với phụ nữ thì dễ mất mạng như chơi.

Để giữ được cái mạng nhỏ đang bị đường bọc quanh, Anh Tư vừa cười vừa nghiêng đầu nói: “Đùa chút xíu, tôi sao có thể nói với tổng biên cái gì mà táo bón chút, cẩn thận tổng biên ra ngoài mời cô ăn hải sản, thì chết?”

Diệp Bội Bội ném cho Anh Tư một cái trừng mắt trách cứ, rồi cô ta lại nhún gót chân một cái, dưới mái tóc rối bù, cặp mắt trang điểm đậm hàm chứa sự oán giận nhạt nhòa, cô ta càng trượt càng xa, giống hệt Như Hoa bay lập lờ trong bộ phim kinh dị. Sự thật đã chứng minh, Như Hoa quý ám cũng sợ bị mắc ghen miêng mực ở cổ họng như ai.

Mùa đông khắc nghiệt khiến mọi vật trở nên tiêu điều xơ xác, mặt đất hoang vắng chờ đợi bàn tay kỳ diệu của cô nàng mùa xuân chạm tới để đâm chồi nảy lộc. Mầm non nhỏ bé đang ngoan cường nảy nở trong cuộc đời Tạ Anh Tư đã bị viên đá phi thủy lạnh như băng bóp chết, không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời. Mãi quần ở văn phòng bộ phận biên tập được hơn một năm, ngày nào Anh Tư cũng ngồi đến đỏ cả mắt, giống như con thỏ non màu trắng, cứ hễ gặp Chu Minh là lại gật đầu khom lưng, đến nỗi người cô sắp cong như con tôm. Chu Minh thì tốt rồi, vác cái mặt tuần tú, lúc lạnh nhạt, lúc ôn hòa, đôi khi còn sai cô làm mấy chuyện ngoài chuyên môn, có lẽ thực sự muốn biến Tạ Anh Tư thành một thái giám chuyên sai vặt.

Tạ Anh Tư đường đường là một sinh viên trong top tài năng của khoa báo chí, lòng nhiệt huyết sục sôi, coi ngôi bút như huyệt sống. Lúc đầu cô như tòa tháp ngà, khát vọng giờ cao quyền chức, bóc trần thói xấu của xã hội, phá vỡ những bất bình cho phụ nữ, mở rộng chính nghĩa cho người thân cô thế cô, hồng thổi một làn gió thanh mát cho cái xã hội ngày một trầm luân sa đọa. Nhưng bây giờ thì hay rồi, từ một chiến sĩ chính nghĩa, Anh Tư còn kiêm luôn chức cô em văn phòng. Cũng chẳng có ai bầu cho cô “danh hiệu bò già chăm chỉ”, càng nghĩ càng tức, trái tim mềm yếu xoắn lại thành chiếc quẩy giòn, đợi nhà tư bản đến cắn ăn, mà ngay đến một chữ “không” cô cũng chẳng dám ho he nửa tiếng.

“Cô Tạ, xin cô vui lòng liên hệ giúp tôi với bộ phận quảng cáo, yêu cầu họ điều chỉnh một chút thông tin các nhà quảng cáo.” Chu Minh mặc bộ vest màu xanh đậm dẫm dờ Lưu Lan, đi đến trước bàn Anh Tư, bóng đen đột ngột che lấp ánh sáng mờ lung chiếu xuống từ phía trên trần nhà. Anh Tư nhìn đôi môi đẹp dễ của Chu Minh, tự hỏi, đôi môi đỏ thắm hấp dẫn như vậy có sao lại nằm trên khuôn mặt ngục quân tử mất hết đạo đức này chứ? Thật là vô cùng đáng tiếc!

“Vâng thưa tổng biên. Tôi lập tức đi làm ngay.” Anh Tư đang trong tình trạng mấp mé bờ vực, vì kẻ sinh nhai, đành hiến dâng trái tim quấy nhiễu, mời nhà tư bản tận hưởng, ngoài miệng còn phải nói giọng ngọt ngào, chúc ngài thưởng thức vui vẻ.

“À, còn nữa, số liệu thống kê tôi yêu cầu bộ phận phát hành thu thập đã mang lên chưa?” Chu Minh vốn đã quay người bước đi nhưng bỗng quay lại đột ngột, khiến Anh Tư đang thở phào nhẹ nhõm bị kinh hãi lập tức ngồi ngay ngắn trở lại, sống lưng thẳng như cây thông.

“À... mang, mang đến rồi!” Đầu óc hỗn độn còn chưa kịp bắt sóng, miệng đã phản ứng ngay tắp lự. Cô em thực tập ở bộ phận phát hành đã nói chiều sẽ mang đến, vừa rồi cô vác cái danh bị táo bón mà chạy vào nhà vệ sinh, còn kéo cả Lạp Lạp vào làm một trận than vãn, nên không biết rốt cuộc bản báo cáo đó đã đưa đến chưa. Chu Minh đứng chính diện, khuôn mặt lãnh đạm không chút biểu cảm chờ Anh Tư giao hàng. Đầu như hồ dán, Anh Tư vội vội đứng dậy, lục lọi tìm kiếm khắp mặt bàn.

Cái này không phải, cái kia cũng không phải, cái đó càng không phải. Hung tinh mặt lạnh bên cạnh chăm chú nhìn dáng vẻ cuống cuống của Anh Tư, anh không nói bất cứ điều gì, chỉ kiên nhẫn đứng chôn chân ở đó làm chiếc máy giám sát. Lúc này, sự im lặng chiến thắng, Anh Tư bị tia X-quang chiếu trên đầu làm cho toàn thân run rẩy, đôi tay đang bận rộn lại càng hoảng loạn, va đổ chiếc ảnh Lý Tiểu Long thần công cái thể, bức ảnh lại đổ lên ống bút, âm thanh âm ỉ thu hút mọi ánh mắt trong văn phòng.

Một khi đầu óc đang hỗn loạn, thì khuôn mặt nhồi bông của Tạ Anh Tư lại ửng hồng, cô ngượng ngùng ngược mắt nhìn Chu Minh đứng ngay bên, chỉ thấy anh ta bình thản nhìn mình, cô cười ngượng ngáp, sau đó lại cúi gằm xuống tiếp tục tìm kiếm. Có lẽ, tên công tử bột này không đợi đến khi bộ tài liệu đó hiện thân, thì ông nội nhà anh ta sẽ không chịu rời đi.

Trên mặt bàn không có, Anh Tư giận quá mất khôn vội mở ngăn kéo ra, cô vừa vớt một đồng tài liệu vào đó, lục lọi đến kinh thiên động địa. Ngăn đầu tiên không có, cô kéo mạnh ngăn thứ hai, ngay lập tức khuôn

mặt xinh đẹp đồ lộng, ngăn kéo chình ình toàn những băng vệ sinh mà cô mua nhân lúc siêu thị giảm giá, nhét đầy một ngăn, đủ để dùng nửa năm hoặc một năm.

Cái vỏ sặc sỡ sắc màu, dù có mùi cũng đánh hơi được nó là thứ đồ thuộc về con gái. Anh Tư đoán chắc Chu Minh đã nhìn thấy chút gia sản đó của cô, tức tức đóng sập ngăn kéo lại, xấu hổ đến nỗi không ngẩng được đầu lên.

“Cô Tạ, đây là sổ liệu thống kê mà tổng biên cần.” Bên ngoài cửa vọng lại giọng nữ tựa như một dòng suối mát trong ngày hè, giải cứu triệt để a nữ ngượng ngùng Tạ Anh Tư.

Cô em bộ phận phát hành chuyển tập tài liệu cho Anh Tư, lập tức nhận ra Chu Minh liền xấu hổ, nở một nụ cười ngọt ngào như que kem mùa hè: “Xin chào tổng biên.”

“Xin chào.”

Cô gà gộc Anh Tư chuyển tập tài liệu cho Chu Minh, quàng đồ trên mặt tiết lộ một cách hoàn mỹ sự bối rối. Những giọt mồ hôi trên trán tuôn ra không đúng lúc, đáng vẻ như thể hoàng đế hắt xì hơi thì nô tài chảy nước mũi vậy.

“Cô Tạ nóng vậy sao?” Chu Minh nhận bộ tài liệu vẫn không mấy may động đậy, bóng đèn vẫn cứ tước đoạt sự chiếu rọi của ánh sáng, đứng yên cạnh Anh Tư, không hề có dấu hiệu quay trở về văn phòng, đôi mắt hồ ly đen láy như mực vẫn không chịu buông tha tên nô tài Anh Tư.

Anh Tư ngượng ngùng nhìn Chu Minh, thầm nghĩ gã đàn ông thối này định đem cô ra làm khỉ chơi cho vui đây: “Ha ha, không nóng, không nóng.” Mồ hôi trên trán cô càng túa ra mạnh.

“Cô đang toát mồ hôi kìa!”

“Hả? Vậy sao? Ha ha, nhiệt độ máy sưởi cao quá, đổ mồ hôi trộm ấy mà, ha ha, mồ hôi trộm.” Anh Tư quệt những giọt mồ hôi trên trán, trong lòng rửa thầm, mẹ kiếp, cái đồ xấu xa các người, sớm không đến, muộn không đến, nhằm đúng lúc lão nương mất hết mặt mũi mà xuất hiện để chuốc thêm phiền toái.

Thấy Chu Minh không hề có dấu hiệu rời đi, trong lòng Anh Tư kêu gào điên loạn, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy con gái “bị bà cô đến thăm”(*) bao giờ sao? Còn nhìn nữa bà cô đây sẽ thu phí đấy.

(*) Trong tiếng Hán, “bà cô đến thăm” có nghĩa là những ngày “đèn đỏ” của con gái.

Lại còn dám coi tôi là thằng hề miễn phí.

“Cô làm việc đi!” Chu Minh cuối cùng cũng chịu mở miệng, trước lúc rời đi, khuôn mặt thản nhiên không chút cảm xúc nhìn chiếc ngăn kéo mà Tạ Anh Tư đựng băng vệ sinh, khiến cô tức khí suýt thì lấy cả ngăn kéo băng vệ sinh đập vào cái lưng hào phóng nhưng không khoan dung của anh ta.

Chu Minh đóng cánh cửa phòng riêng lại, chậm rãi đi về phía bàn làm việc, liếc nhìn tập tài liệu trên tay, không kìm được nhếch miệng nở một nụ cười. Cuộc sống đang tồn tại một sự điên cuồng, càng nghĩ anh càng thấy thú vị. Nheo mắt nhìn cánh chim di cư thỉnh thoảng bay qua bầu trời, cái dáng vỗ cánh khiến anh nhớ đến chiếc đuôi gà, lại một lần nữa anh bật cười sảng khoái, đó đúng là một chiếc đuôi gà thần kỳ.

10. Chương 10

Chương 10

Những người tận mắt chứng kiến màn đặc sắc ấy đều vô cùng thông cảm cho Anh Tư, nhà tư bản đúng là có khí phách khiến người khác tức giận. Cho dù bạn có là quý cô đồng đánh, nữ chiến sĩ, kẻ cuồng phim đen, thậm chí giang hồ lão làng, thì trên cổ cũng đều đeo tấm biển “nô lệ”, và phải để mặc cho chủ nhân sai khiến.

Lưu Lan lấm lét cầm một bản tài liệu đi tới, ghé sát Anh Tư đang ngồi tê dại trên ghế thì thầm: “Anh Tư, lúc đầu cô chuyển đi, đó là một chuyện hoàn toàn chính xác, đáng tiếc...” Đáng tiếc, cuộc sống hạnh phúc tươi đẹp ở trái đất đã bị hủy hoại bởi một chiếc dùi gà.

Thế là, chiếc phi thuyền dùi gà trực tiếp thả nữ chiến sĩ Anh Tư lao vào hỏa tinh, mở ra cuộc đời một tên hề.

Nói không chừng, chị đây phải tàn đời chốn này, ngoài việc bán mạng cho nhà tư bản ra, chốc chốc còn phải hát một bài, chơi trò tung hứng, mà Tạ Anh Tư cô nào phải khỉ. Trùng mắt nhìn cánh cửa gỗ hồ đào màu đen, càng nghĩ Anh Tư càng tức, cô đánh hết một cái xuống dùi rồi sải bước ra khỏi phòng biên tập.

Hùng hù hỏ hỏ tìm lãnh đạo của mình – trưởng phòng Từ của bộ phận phóng viên, lãnh đạo đầu hói mặc một chiếc quần bò, hai chiếc túi sau căng phồng, đứng ngoài trăm mét cũng có thể nhận ra mông của ông ấy.

Lãnh đạo Từ đang nói chuyện với một người nào đó bên ngoài văn phòng, người đó vừa đi thì ông thấy Anh Tư tới: “Anh Tư, bản thảo vụ sự cố y tế đã viết xong chưa? Bài viết này của cô là trang đầu của báo đấy. Cô gái trẻ nhớ viết cẩn thận đó, đã nghe thấy chưa?”

Tinh thần nghề nghiệp của nịnh thần Tạ Anh Tư rất tốt, cô liền cung kính trả lời, “Trưởng phòng, em biết rồi, chuyện mà anh sai bảo, chưa có chuyện nào em làm không tốt, em sắp viết xong rồi, lát nữa em sẽ nộp lên cho anh.” Trước mặt lãnh đạo Từ, cuối cùng Tạ Anh Tư cũng tìm được chút cảm giác của con người, thật đúng là như được chìm đắm trong gió xuân, như cá gặp nước, như cây khô gặp mưa, như người hỏa tinh gặp người địa cầu, như sấm trên trời dẫn lửa trái đất.

“Trưởng phòng, em có một chuyện muốn tìm anh.”

“Chuyện gì? Nói đi!”

Anh Tư vừa thấy thái độ lãnh đạo hòa nhã dễ gần, ngay lập tức như gió xuân thoảng qua, cố nặn ra nụ cười nịnh bợ: “He he, trưởng phòng, là như thế này. Anh có thể giúp em nói với tổng biên, điều em chuyển về bộ phận phóng viên... Trưởng phòng, đã vậy thì em đành nói thật, ở văn phòng tổng biên áp lực lớn quá.” Ngửa tay ra vẻ không biết phải làm sao với lãnh đạo Từ, bộ dạng tàn tạ như quỷ khi xui xẻo gặp phải hung tính của cô ai cũng có thể nhìn ra.

Lãnh đạo vừa nghe là đoán ngay những ngày tháng sống dưới chân thiên tử của Anh Tư không dễ dàng gì. Khẽ vỗ vào vai Anh Tư như lời an ủi, ngữ khí lãnh đạo Từ có chút nghiêm túc: “Anh Tư à, tâm trạng của cô, trưởng phòng hiểu, mấy người trẻ tuổi các cô ấy mà, chỉ muốn tự do ít ràng buộc.” Sau đó chuyển sang gay gắt: “Có điều, tổng biên đã từng đặc biệt đến tìm tôi nói về cô, xem ra rất coi trọng vị đồng chí như cô. Mà ở văn phòng biên tập cũng tốt đấy chứ, rèn luyện nhiều, sẽ hỗ trợ cho công việc tương lai.”

Cái lão Từ này cũng là một con hồ ly già chính hiệu, làm gì có chuyện không nhìn ra sự “chăm sóc đặc biệt” của tổng biên dành cho Anh Tư. Có biết bao phóng viên như thế, Chu Minh lại tìm đến tận nơi nói về biểu hiện của Tạ Anh Tư, rõ ràng không muốn ông nhúng tay vào. Cái gã tổng biên mới đến này, đừng thấy tuổi còn trẻ nhưng thân thể ghê gớm, thủ đoạn lợi hại, dường như trong tay nắm một sợi roi da vô hình, kinh hãi đến nỗi đám người dưới đều như ngựa bị roi da quất, không dám lười nhác, nội bộ trong tòa báo phát triển mạnh mẽ không ngừng vươn lên.

Lão Từ bao năm lăn lộn trên giang hồ, sớm đã đưa ra kết luận: Có động vào cái gì cũng không được động vào miếng pho mát của ông chủ.

“Anh Tư, cô ở văn phòng bộ phận biên tập, điều đó chỉ ra rằng tổng biên coi trọng cô. Một phóng viên đặc biệt như cô, tổng biên có ý muốn đích thân bồi dưỡng đào tạo cô mà. Văn phòng phóng viên lại cách xa, sau này muốn tham khảo ý kiến, cứ trực tiếp hỏi tổng biên là được rồi, không cần chạy đến chỗ tôi nữa.” Lão hồ ly nhăn khuôn mặt già cau có, đôi mắt nhỏ khểnh, chỉ dăm ba câu đã đem quả bóng chuyển âm ỉ náo loạn – Tạ Anh Tư đã bay về bên Chu Minh. “Thanh niên mà, không kêu khổ, không than mệt, đem áp lực chuyển hóa thành động lực làm việc. Anh Tư, trưởng phòng rất lạc quan về cô.”

Trong lòng Anh Tư đã rửa thắm ba vòng trong ngoài cái lão hồ ly già mông to này rồi, cái đồ cổ lỗ sĩ, vứt bỏ mình một cách sạch sẽ, không những không chịu xuất đầu lộ diện mà còn rút cổ co đầu trốn, đem cô đẩy

thăng cho Chu Minh mặc sức sai bảo. Có lẽ nào cô thực sự có khuôn mặt khi đột?

“Vâng, thưa trưởng phòng, cảm ơn các anh đã xem trọng Tạ Anh Tư em! Vậy thì em phải làm thật tốt, ra sức thể hiện để không phụ sự coi trọng của anh và tổng biên.” Ngoài miệng thì đường hoàng khí phách, nhưng trong lòng cô nước mắt nước mũi đã hò hân vào nhau, suýt nữa cô lấy sự chua xót trong lòng hòa với dấm mà uống.

Một ngày dài ừ ề, thất thần cuối cùng cũng kết thúc, Anh Tư hẹn Lạp Lạp đến “Quán ăn Hạnh Phúc”. Bà chủ quán vẫn hết sức nhiệt tình, Anh Tư liền gọi một bát canh cá dưa chua và một đĩa thịt, cùng Lạp Lạp bắt đầu ăn uống vui vẻ.

Buổi tối giao mùa giữa đông và xuân, sao lấp lánh đầy trời, chỉ có món thịt mới có thể đem đến cho cô chút cảm giác hạnh phúc ngắn ngủi.

Lúc tan ca, thời gian làm việc gò bó khổ sở cuối cùng cũng kết thúc, Tạ Anh Tư cầm chiếc giẻ lau bảng, xóa sạch khuôn mặt trắng bóc của Chu Minh trong não, vừa ăn bát canh cá với dấm vẻ cực kỳ hưởng thụ, vừa nghe Lạp Lạp liên hồi lải nhải.

Lạp Lạp có vẻ vô cùng phấn khích. Khuôn mặt nhỏ nhắn không có nét nổi bật nhưng vì sức trẻ mà tỏa sáng lấp lánh: “Chị Anh Tư, tuần sau là đến bữa tiệc thường niên của công ty, nghe nói công ty còn đặt cả phòng khiêu vũ tại một nhà hàng năm sao, em nghe Lượng muội nói, kinh phí hoạt động lần này nhiều, nên mời cả đầu bếp năm sao chế biến, đồ ăn ngon, khách khứa cũng vì thế mà rất đông...”

Vừa nghe đến buổi tiệc ăn uống, trong đầu Anh Tư đã xuất hiện những món ngon mà thường ngày rất ít có cơ hội được ăn, hải sản, bít-tết, thịt dê, bê sữa nướng... Anh Tư nuốt một miếng cá dưa chua, xúc động đến nỗi hai mắt sáng long lanh.

“Thật... thật sao, có rất nhiều đồ ăn ngon thật sao?” Số cô vốn đen đui, làm việc ở đây đã hai năm mà tiệc của công ty cô mới đi được có một lần, mà lại còn đúng lúc cô chân ướt chân ráo đến làm tại đây. Lúc đó, cô chỉ là một kẻ mới, chỉ có thể để bụng trống rỗng, nuốt nước bọt, trơ mắt đi ba vòng xung quanh bàn tiệc buffet, trước mặt bao nhiêu nhân viên cũ, cô thật không dám xuống tay. Sau cùng, nhân lúc không có ai để ý, cô liền cầm chiếc đĩa đi tranh giành, mới tranh chưa đầy một đĩa nhỏ, đôi mắt cảnh giác liếc thấy cấp trên đang đi tới, đành giả bộ ngừng đầu, cầm chút đồ ăn không bỏ dính răng ấy mà rời đi.

Tình cảnh tối đó sống động như vừa mới xảy ra, cứ nghĩ đến, Anh Tư lại chỉ muốn nuốt chửng cả bàn đồ ăn ấy vào bụng, nhưng cuối cùng chỉ có thể đi lang thang đến lúc đói meo, sau cùng phải chạy đến quán ăn lề đường đánh vội một bát mì bò. Một năm sau, Anh Tư vẫn chỉ là một kẻ mới vào bị lão Từ sai đi phỏng vấn một sự cố bất ngờ xảy ra, mà ngậm ngùi bỏ lỡ bữa tiệc.

Năm nay, rốt cuộc Tạ Anh Tư cũng lên hàng tiền bối, cô phỏng má, siết chặt nắm đấm, quyết chí phải quét sạch bữa tiệc miễn phí này.

“Đúng vậy, đồ ăn ngon so với mấy năm trước nhiều gấp mấy lần, thông tin của Lượng muội làm gì có chuyện sai?” Lạp Lạp nhai một miếng cá dưa chua vô tư nói, nước miếng của Anh Tư càng ứa ra nhiều hơn: “Có điều, việc ăn không phải trọng tâm, bữa tiệc lần này còn đặc biệt long trọng. Những anh chàng độc thân vàng của công ty chúng ta sẽ đến, bọn Lượng muội đều chạy đi mua trang phục dạ hội hết rồi. Lượng muội nói, “anh chàng tử lạnh lâu năm” chính là Trịnh Noãn Dương, lập trình viên ở tầng năm. Nghe tên anh ta giống một ngọn núi lửa dữ dội nhưng trên thực tế lại là một mỹ nam lạnh lùng như tử lạnh, lấy sự thần bí làm nét riêng Anh Tư nghi ngờ người đàn ông này là một tên gay.

“Anh chàng mặt hồ cười ở tầng chín” – Lâm Hải Thịnh, kế toán bộ phận tài vụ, thích xịt nước hoa, nghe nói dây thần kinh ở mặt có chút vấn đề, nhìn thấy ai cũng nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời. Anh Tư nghi ngờ gã này và gã tử lạnh có vấn đề, một âm một dương, vô cùng ăn nhập.

“Yêu quái tóc dài ở tầng mười ba” – Dương Tu Niên, chuyên viên tạo hình tóc tạp chí mốt, mái tóc dài ngang vai đầy nữ tính, đôi chân dài xếp ngang hàng mẫu nam, đối với người khác thì kiêu ngạo, nhưng rất tài hoa, những mẫu tóc của anh ta thường khiến người khác có cảm giác như được thay da đổi thịt. Anh Tư xác định chắc chắn gã này cũng gay nốt.

“Anh chàng Nhật Bản tầng hai mươi” – Ngô Khang, trợ lý chủ tịch hội đồng quản trị, có khuôn mặt anh

tuần như một ngôi sao điện ảnh Nhật Bản, nho nhã lịch sự, cực kỳ nam tính. Anh Tư bỏ một miếng thịt vào miệng, gật gật đầu, ừm, người này còn được coi là bình thường.

“Còn nữa...” Lạp Lạp khựng lại, có chút gì đó úp mở: “Chị Anh Tư, chị đoán xem.” Đôi mắt nhỏ của Lạp Lạp khẽ chớp.

Tạ Anh Tư đang khoắc lên khoắc xuống bát canh ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lạp Lạp. Câu hỏi nháy ra từ cái đầu dưa của cô, nếu chị đây không trả lời được thì thật uổng phí bao năm ăn cá dưa chua rồi, Anh Tư ngao ngán đáp: “Công tử bột của tầng mười bảy.”

“Oa, chị Anh Tư, quả nhiên chẳng có gì giấu được chị.” Lạp Lạp vỗ tay khen ngợi, vô cùng sùng bái Anh Tư. Cô cúi đầu, ghé sát gần Anh Tư một chút: “Lượng muối nói, tập thể những anh chàng độc thân vàng bắt tay hành động lần này, đám phụ nữ đó đã tự phân chia rồi.”

“Phân chia? Liên quân tám nước tiến vào kinh thành! Nói tiếp xem nào!” Anh Tư ăn xong ngồi xĩa răng, cô cười thâm, một đám con gái chỉ vì mấy gã không phải gay thì cũng sắp biến thành gay ấy mà chiến tranh đến nỗi đầu rơi máu chảy, lại còn phân chia, cẩn thận rồi lại tan nát mộng xuân thôi.

“Tổng biên đứng đầu danh sách, vì vậy mấy mỹ nhân nổi tiếng công ty ta cũng chuẩn bị xuất mã. Lượng muối nói, tối qua lúc đang đi dạo phố, cô ấy thấy Hàn Vân Tiểu đang thử dạ phục trong một cửa hàng thời trang cao cấp, vấy lộ nửa ngực, xem ra quyết tâm phải giành bằng được tổng biên.” Lạp Lạp thở dài lắc đầu, than thầm một tiếng: “Ai dà, tổng biên không thoát nổi bộ ngực khủng của cô ta rồi!”

“Tên Chu Minh đó cũng chỉ là tổng biên tòa báo cấp dưới của công ty, Ngô Khang mới càng đáng giá hơn.” Anh Tư thắc mắc.

“Cái tên trợ lý nhỏ bé Ngô Khang đó sao có thể sánh với tổng biên. Chị Anh Tư, còn nhớ lần trước em nói với chị, chuyện chủ tịch gọi tổng biên là Tiểu Minh chứ?”

Anh Tư khẽ gật đầu. Sắc trời bên ngoài càng u ám hơn khi mà ánh sáng những tin đồn bên trong cánh cửa sổ đang bùng lên mạnh mẽ.

Lạp Lạp càng thêm lén lút, đôi mắt nhỏ ngó khắp xung quanh, thái độ bịt tai trộm chuông trông vừa ngây thơ, đáng yêu, lại bộc lộ tính cách cực kỳ trẻ con: “Chị Anh Tư, có lẽ chị là người cuối cùng biết tin này, tổng biên của chúng ta là cháu của chủ tịch. Mẹ của tổng biên và chủ tịch là hai chị em ruột, nhà anh ấy cũng là một trong những cổ đông của công ty. Nghe Lượng muối nói, ông ngoại tổng biên cũng chính là chủ tịch cũ, đem cổ phần của mình cho hai người con gái. Có điều, nghe nói bố mẹ tổng biên đều là giáo sư đại học, không quan tâm đến chuyện kinh doanh.”

Anh Tư vừa nghe vừa hung dữ bẻ gãy chiếc tăm trong tay, gần đây, một tên tổng biên rách cũng là hoàng thân quốc thích, thảo nào mà chẳng biết sợ là gì, đoán chắc phía sau có hậu thuẫn nâng đỡ. Cảm giác bất bình dâng trào, Anh Tư chau mày lặng im, Lạp Lạp tiếp tục tin đồn mới nhất.

“Thông tin này gần đây mới được truyền ra từ cấp trên, chẳng trách cô Hàn Vân Tiểu đó bám tổng biên chặt thế. Có điều, cô ta cũng đừng đắc ý, các mỹ nhân trong công ty ta ít sao? Nhìn thấy miếng thịt béo ngậy, ai mà không ham.”

Anh Tư khẽ hừm một tiếng: “Lượng muối nhắm ai rồi?” Lại lấy một chiếc tăm khác ngậm vào miệng, hỏi

“Lượng muối không nói, nhưng em đoán có chấm ai cũng vô ích, bởi đó đều là nhiệm vụ bất khả thi.” Lạp Lạp lắc đầu, “Có điều chị Anh Tư, hình như Lưu Lan ở văn phòng các chị ngắm anh chàng tử lạnh. Lượng muối nói mấy lần bắt gặp chị ta nói chuyện với anh chàng tử lạnh về mặt anh chàng đó đều lạnh dưới âm độ, nhưng chị Lưu Lan không sợ mình bị đóng băng.”

“Củi khô mà, IQ không giống với người thường lắm, Ngu Công này đã đời được cả núi rồi, một anh chàng tử lạnh nhỏ bé có là gì.” Đưa tay lên chống cằm, cứ hễ ăn no là Tạ Anh Tư lại buồn ngủ, cô uể oải nói, “Anh chàng tử lạnh đó không sợ làm đóng băng chính bản thân mình thì Lưu Lan sợ cái gì? Tích bao nhiêu năm da mặt dày như thế thì cũng không thể bỏ đấy không dùng.” Cô thư thái nói tiếp, “Mười năm mới tạo được cái da mặt dày, đương nhiên phải dùng để cưa cẩm đàn ông chứ!”

11. Chương 11

Chương 11

Thấm thoát một tuần nữa trôi qua, Chu Minh nhậm chức sắp được hơn một tháng, phóng viên xuất chúng kiêm cô em tạp vụ Tạ Anh Tư thì vẫn từ sớm đến khuya làm trâu ngựa, đôi khi còn kiêm luôn vai khỉ trong vườn bách thú, góp phần phong phú thêm đời sống tinh thần của Kim Quy(*) Chu Minh.

(*) “Kim Quy” chỉ người đàn ông có thân phận cao quý, xuất phát từ chữ “kim quy tế” (chàng rể rùa vàng) trong bài thơ “Vi hũu” của Lý Thường Ẩn đời Đường.

Có lẽ anh chàng Chu Minh này kì thị kiểu con gái thô tục, thế nên đặc biệt thích sai khiến Anh Tư làm cái này cái nọ. Diệp Bội Bội và Lưu Lan lúc mới đầu còn nghi ngờ “khẩu vị” của Chu Minh khác người, thích một tomboy như Tạ Anh Tư, nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ, thấy anh chàng Chu Minh này thường đi ăn cơm với những người đẹp thuộc hàng top của công ty, trước mặt nhân thì vui vẻ, lịch thiệp, nhưng đối với Tạ Anh Tư, về cơ bản ngay đến một chút hòa nhã cũng không có.

Hai người họ nhìn nhau, ánh mắt như đã tỏ, cũng đoán ra đến bảy phần. Gần đây, nghe nói có loại đàn ông hoang tưởng, cố chấp cho rằng con gái nên có vẻ dịu dàng, dễ thương, vì vậy khi thấy những cô gái trung tính, nam không ra nam, nữ không ra nữ, liền muốn nhấn tâm chà đạp. Anh chàng Chu Minh này có lẽ chính là loại đàn ông đó, thần Kim Quy ghét bỏ Tạ Anh Tư nên mới khổ công điều cô về giày xéo.

Cố sức chịu đựng hơn một tuần, Anh Tư cũng đợi được đến tối thứ bảy – ngày có bữa tiệc thường niên của công ty. Cô nàng lòng xuân phơi phới Lạp Lạp sau khi kéo Anh Tư đi thử “n” bộ quần áo, cuối cùng quyết định mặc chiếc váy dây màu đen dáng liền để dự tiệc. Nán lại trước gương tự sướng không chịu rời, cô gái nhỏ bé trong gương ửng hồng hai má, cặp lông mi giả chớp chớp, một nửa bờ vai nhỏ nhắn lộ ra, đứng bên cạnh là cô gái trẻ mặt đen.

“Chị Anh Tư, có đẹp không? Đẹp chứ?” Lạp Lạp ôm chiếc gương mà soi mãi, có lẽ đã yêu chính bản thân mình trong gương mất rồi.

“Đẹp.” Trông chẳng khác gì một bộ váy ngủ cao cấp.

Nhìn đồng hồ, Anh Tư rất sốt ruột, nha đầu này còn soi nữa thì chỉ có mà húp chút canh nguội người ta bỏ lại thôi. Anh Tư chau mày, mồm mép không tha ai: “Lạp Lạp, chị thấy cô và chiếc gương đó hòa hợp như vậy, hay là cứ vác nó đi cùng đi.”

Lạp Lạp dẫu môi lên như trẻ con, cuối cùng liếc nhìn hình ảnh trong gương, tiếc nuối nói: “Được rồi, được rồi, đi thôi... có điều chị Anh Tư, chị ăn mặc tùy tiện quá!” Tối nay Anh Tư mặc một bộ vest đơn giản, cào cào chỉnh mớ tóc rối một cách tùy tiện rồi ra khỏi nhà luôn, “Ít nhiều cũng phải mặc một chiếc váy chứ, chân chị dài, mặc váy chắc sẽ rất đẹp.”

“Mặc váy gì? Chị đây đâu phải lẳng lơ...”

Khóe miệng thiếu nữ đậm đen điệu đà Dương Lạp Lạp khẽ mấp máy: “Tối nay có bao nhiêu anh chàng độc thân đến như thế?”

“Đám đàn ông đó có thay thịt ăn được không?” Tối nay trong mắt Tạ Anh Tư chỉ có ăn, vì vụ càn quét này, bữa trưa cô chỉ ăn có một chút, thậm chí lúc này còn chọn chiếc quần rộng rãi thoải mái nhất để mặc. Bấy giờ bụng cứ réo ầm ỉ, cô em đang hứng tình kia còn nhắc đến đàn ông gì đó với cô nữa, Tạ Anh Tư càng thêm mất bình tĩnh. “Lạp Lạp, chờ lát nữa mà chị đây chỉ còn canh húp thì không cần thận chị sẽ lột sạch cô đem quay lên ăn đó!”

Phóng xe bạt mạng đến hội trường, nhưng hai người vẫn muộn một chút, bài phát biểu của lãnh đạo công ty đã kết thúc từ lâu. Trong gam màu trắng sữa, âm nhạc vui tai cùng tiếng chạm cốc, ánh sáng và bóng tối đan xen, nhấp nháy, những cặp nam nữ trò chuyện với nhau tạo ra một bầu không khí xa xỉ.

Hàn huyền cùng vài đồng nghiệp, cánh phụ nữ một năm khó có được một lần, khuôn mặt trang điểm đậm lộ vẻ vô cùng phấn chấn. Anh Tư chẳng thèm để tâm đến quy tắc lịch sự xã giao, đôi mắt đan phượng sáng lên như cú mèo quét ngang quét dọc, trước mắt bỗng bừng lên, bàn tiệc buffet chỉ cách cô có ngoài mười mét.

Kéo Lạp Lạp chạy như điên về phía bàn ăn, mục tiêu của Anh Tư đã được xác định. Lạp Lạp dù bị đô lực sĩ Tạ Anh Tư kéo đi nhưng cặp mắt nhỏ vẫn soi loạn khắp nơi, vừa đi vừa phấn chấn thì thầm: “Chị Anh Tư, nhìn kìa, anh chàng tử lạnh và anh chàng mặt hổ cười đang đứng bên kia! Oa... đẹp trai quá!”

Oa cái đầu cô đấy, hai người họ là một đôi, đứng cùng nhau thì đã sao?

“Còn bên kia nữa, chị mau nhìn đi, yêu quái tóc dài bị một đám con gái bao quanh kìa!” Đôi mắt của Lạp Lạp mở to, miệng la lớn: “Oa, bộ quần áo trên người anh ta chắc là một thịnh hành nhất năm nay...”

Hai tai đã thành tàn phế, giờ đây chỉ sót lại đôi mắt ra sức hoạt động, Anh Tư phát hiện trên bàn tiệc có vô vàn đồ ăn, nhìn hoa cả mắt. Có tôm hùm bỏ lò, bánh khoai lát mỏng, thịt heo nướng, heo xào hành tây, heo xào tiêu đen, bánh ga tô West Point, các loại sa lát, hải sản mà cô không biết tên. Rất nhanh, Anh Tư lột xác thành một dã thú bụng rỗng nước dài từa đầy miệng, và vì thế không còn nhìn thấy sự xa xỉ hoa lệ của hội trường nữa.

“Chị Anh Tư, chị nhìn bên đó kìa!” Lạp Lạp gọi Anh Tư đang mải mê cầm đĩa đựng đồ ăn nhưng cô không thèm quan tâm. Lạp Lạp lại giật giật gấu áo Anh Tư: “Đừng vội ăn như thế, nhìn bên đó kìa...”

Bị Lạp Lạp thúc giục đến nỗi lửa giận bốc cao đến ba trượng, Anh Tư trừng mắt nhìn Lạp Lạp, rồi thuận theo hướng cô ta đang dẫu mỏ lên, thấy đứng cạnh tháp ly sâm banh là chủ tịch Tôn Giai Chi – người đang khoác trên mình một bộ dạ phục thanh lịch cao quý, tay cầm ly rượu, nói chuyện hòa nhã với một người đàn ông cao lớn. Bên cạnh họ còn có một cô gái trẻ với mái tóc xoăn, mặc chiếc váy dài quét đất màu trắng, trông vô cùng thánh thiện và xinh đẹp. Người đàn ông đó quay lưng lại phía Anh Tư và Lạp Lạp, anh ta mặc bộ vest màu đen, nhìn không rõ tướng mạo.

Anh Tư nheo mắt cố nhìn cho rõ, ồ, đây chẳng phải Chu Minh – Kim Quy của Sun Bird sao? Tôn Giai Chi đang dẫn anh ta giới thiệu làm quen với mấy nhân vật lớn. Dưới ánh sáng chiếu rọi của chiếc đèn chùm, mấy đại mỹ nhân đứng cách đó không xa đang túm tụm lại, những cặp mắt long lanh chốc chốc lại lướt đến hướng Chu Minh một cách tình tứ, những bộ cánh gọi cảm xinh đẹp không che giấu được trái tim thổn thức.

“Ồ, Lượng muội, qua đây, qua đây!” Lạp Lạp gọi “công cụ tìm kiếm” nổi tiếng hiên hách. Cô gái được gọi là Lượng muội thực ra không đẹp, khuôn mặt tròn xoe, một nửa đã bị những nốt tàn nhang nhạt màu chiếm cứ. Với đôi mắt to nhưng vô cùng linh động, cô ta không bỏ qua bất kỳ vụ tàn sát giữa các cặp đôi nào. “Mỹ nhân đứng cạnh chủ tịch và tổng biên là ai thế? Là đối tượng của tổng biên à?” Lạp Lạp quan tâm nhất vấn đề này.

“Không, không phải, là tiểu công chúa Mạnh Tiêu Nhiên của Sun Bird, tổng biên là anh họ cô ấy.” Lượng muội nhanh chân sải bước về phía bàn tiệc lấy đồ, thấy Anh Tư đang cầm chiếc đĩa điên cuồng tìm thức ăn, “Ồ, chị Tạ, xem hành động của chị kìa, ban ngày chị không ăn gì sao?”

Thực ra Lượng muội lớn hơn Anh Tư mấy tháng, vốn tên là Trịnh Lượng, thích làm bộ nai tơ nên gọi Anh Tư là “chị Tạ”.

“Đó là vì cái dạ dày này đã chờ đợi một năm rồi, mãi đến tối nay mới được thể hiện sức mạnh...” Anh Tư cầm đĩa thức ăn chất cao như ngọn núi nhỏ, cười hì hì nói với Lượng muội, vừa nói vừa nhét một miếng tôm đã lột vỏ vào miệng. Thời gian gấp rút, nữ Gia Cát Tạ Anh Tư sau hồi đấu tranh tư tưởng đành đặt đĩa sơn hào hải vị xuống. Liếc nhìn đôi mắt ra-đa của Lượng muội đang quét khắp hội trường như một khẩu súng máy, Anh Tư mở miệng chế giễu: “Lượng muội, có động tĩnh gì chưa?”

Lượng muội nghiêng người ghé sát tai Anh Tư, khẩu khí khá chuyên nghiệp: “Động tĩnh lớn là khác. Cô thì ở đây ăn tôm, có nhìn người bên kia định ăn gì không?” Nói xong, Lượng muội nháy mắt ra hiệu Anh Tư nhìn Hàn Vân Tiêu đang đứng bên kia hội trường. Vân Tiêu hôm nay mặc một bộ dạ phục gọi cảm, khoe ra những đường cong cơ thể, đôi mắt vốn đa tình cao ngạo nhưng khi lướt tới chỗ Chu Minh lại tan chảy thành nước. “Mỹ nhân bên kia đã bắt đầu muốn ‘ăn thịt người’ rồi. Hàn Vân Tiêu đã bỏ qua Ngô Khang,

chuyển sang muốn gặm tổng biên, thế nhưng cẩn thận không lại gặm vỡ luôn cái răng sứ giả ấy chứ.” Ngữ khí của Lượng muội rất hung dữ.

Sau khi Lượng muội và Lạp Lạp rời đi, chỉ còn lại Anh Tư tiêu dao vui vẻ, những con người trong bữa tiệc này cơ bản đến đây không phải để ăn tiệc, mà đến để “ăn người”. Anh Tư xiên mấy miếng thịt heo rồi bỏ luôn vào miệng, lấy bàn tiệc buffet này làm căn cứ địa, vừa ăn vừa quan sát đại chiến “ăn người”. Mồm miệng và dạ dày Anh Tư vận hành với tốc độ cao, vì thức ăn nhét đầy và hai má cũng căng phồng, người nào không biết còn tưởng cô đang thổi bóng. lát sau, cô lại chọn đồ ăn một cách tham lam, hài lòng khi xiên được miếng thịt bò lớn, khi ngẩng lên định tổng tiền nó vào miệng thì suýt mắc nghẹn.

Khoảnh khắc, Chu Minh đứng cách đó hai mét, tay cầm một ly sâm banh nhìn Anh Tư với ánh mắt mạnh mẽ. Bị ông chủ nhìn chằm chằm đến dựng cả tóc gáy, hai má căng phồng lập tức ngừng hoạt động, cơ miệng tê đau, không thể nặn ra nổi nụ cười duyên dáng, chỉ đành cố nở nụ cười méo mó. Chu Minh khẽ gật đầu, khi thấy đại lão gia chuyển sự chú ý sang mỹ nhân gợi cảm, Anh Tư lập tức chuẩn lẹ.

Sau đó, Tạ Anh Tư không dám chiếm đóng bàn buffet, đành đặt hướng ấy làm vùng trung tâm, ăn xong thì xông lên giành đồ, lấy đồ xong lại chuẩn, cứ tuần tự như vậy, chỉ sợ bị Chu Minh nhìn thấy.

Ở nơi theo quy tắc lịch sự xã giao kiểu này, Chu Minh đã bị đám người đẹp tiếp cận không biết bao nhiêu lần, cả buổi tối hôm ấy, chốc chốc ánh mắt anh lại lướt tới phía có đồ ăn ngon, nơi có một kẻ mất trí mặc bộ vest màu đen, lấy bàn tiệc buffet làm căn cứ địa, mồm miệng chưa có lúc nào ngừng hoạt động.

Lần thứ nhất, khi cô chào anh với một nụ cười méo mó, khiến anh suýt không kiềm chế được mà cười phá lên. Lần thứ hai, anh thấy người con gái đó cầm chiếc đĩa chất cao như núi, chạy đến một góc ăn như máy, khi gặp người qua lại thì bèn lên từ tốn, giả bộ thực nữ ăn từng miếng nhỏ. Lần thứ ba, anh thấy cô lại quần quanh trước bàn tiệc, có chút lén la lút lút... Lần thứ năm, thứ sáu, thứ bảy,... cô ấy vẫn ở đó và tại sao vẫn ăn được cơ chứ?

Lúc lâu sau, Chu Minh lại quét mắt thấy Anh Tư đang lăm lét quay lại bàn tiệc. Đôi mắt đàn phượng ấy phát ra tia sáng long lanh. Chu Minh không kiềm chế được nhếch môi cười, trong một buổi tối nhàm chán thế này, có một cái miệng hoạt động không ngừng làm anh rất vui, lòng anh vì thế bỗng thấy nhẹ nhõm, thoải mái.

“Anh họ, có gì chuyện gì mà anh cười suốt thế?” Cô em họ Mạnh Tiêu Nhiên phân vân hỏi, nhìn theo hướng mắt của Chu Minh, “Anh họ, có phải anh đói rồi không? Em giúp anh lấy chút thức ăn nhé!”

Miệng vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ, dưới ánh đèn sáng nhấp nháy, nụ cười của Chu Minh càng thêm rạng rỡ, anh đưa ly rượu cho cô em họ, “Cảm ơn, để anh tự đi.” Anh phải gặp cô gái có cái dạ dày co giãn như lò xo kia mới được.

12. Chương 12

Chương 12

Ăn đến nổi tẩu hỏa nhập ma, Tạ Anh Tư thì thầm hát khúc đồng dao. Dạ dày có chút khó chịu nhưng vừa thấy đồ ăn mới được đưa lên, Anh Tư lại đắn đo nếu tối nay bỏ lỡ thì có lẽ phải đợi đến tận năm nữa mới được thưởng thức. Thế rồi, cô hít một hơi thật sâu, che cái bụng đã căng phồng lên rồi quay lại căn cứ địa – bàn tiệc buffet.

Cúi đầu, Anh Tư mãi mê chọn chọn lựa lựa, cái này cũng được, cái kia không tồi, rồi gấp lên lia lịa. Khẽ ợ hơi một cái, ánh mắt cô vẫn đói khát liếc sang bên phải, oa, thịt cua béo ngậy, thế nhưng khi chiếc muỗng vừa chạm đến miếng thịt thơm ngon thì gặp phải một cái muỗng khác.

Ngẩng đầu lên, cô gà ngốc Anh Tư chết lặng, toàn bộ trí tuệ đều dùng cho việc tiêu hóa nên phản ứng có chút chậm chạp. Tuy nhiên, thay vì không có phản ứng gì, Anh Tư lập tức nặn ra nụ cười nịnh hót rồi thoát cái rụt chiếc muỗng lại, “Tổng biên, mời anh, mời anh...”

Chu Minh lạnh nhạt liếc Anh Tư một cái, cũng không bỏ lỡ cái bụng đang phình lên rõ rệt của cô nàng, giả bộ nghiêm túc múc một chút thịt cua: “Cô Tạ có hài lòng với bữa tiệc tối nay không?”

Tạ Anh Tư đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ngay lập tức ưỡn thẳng lưng: “Rất hài lòng, rất hài lòng. Với tư cách là một nhân viên của Sun Bird, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Công ty rất hiểu và thông cảm cho nhân viên chúng tôi, tôi...” “Ồ” lên một tiếng rõ to, Anh Tư nói tiếp, “Cực kỳ hài lòng.” Công ty cho tôi ăn no, chúng tôi có thể không hài lòng được sao?

Chu Minh khẽ gật đầu, không để sót tiếng ợ lớn lẫn vào trong tiếng nhạc tuyệt vời, cảm thấy trong bụng như có thứ gì đó không chịu yên phận đang ra sức cào cào, khiến anh rất muốn cười, “Có nhân viên nỗ lực như cô Tạ đây, tôi rất vui.” Nói xong, anh cúi đầu, cố tình liếc cái bụng căng tròn của Anh Tư, rồi ung dung rời khỏi.

Âm nhạc vui tai đến ủy mị mặc dù có làm tê liệt thần kinh Tạ Anh Tư, nhưng còn may, trời sinh cô vốn thông minh, thuận theo ánh mắt không lấy gì làm tốt đẹp của Chu Minh, cô quan sát lại mình, thấy khuy cài của chiếc áo vest bị bung, lộ ra cái bụng trông chẳng được đẹp mắt chút nào. Anh Tư bối rối cài khuy lại, múc thịt cua xong liền chạy ngay đến một chỗ khác.

Thói đời sao lại thế này, không dễ gì người nghèo mới có được một bữa ăn ngon, vậy mà còn phải để ý đến sắc mặt nhà tư bản.

Cho đến khi lại nhồi toàn bộ một đĩa thức ăn đầy ú ụ vào bụng, Tạ Anh Tư chỉ có thể bám vào tường mà đi, cô di chuyển chậm chạp không khác gì một con ốc sên.

“Chị Anh Tư, em cùng bọn Lượng muối đi hát đây, yêu quái tóc dài cũng đi cùng đây, chị có đi không?” Lạp Lạp chạy đến trước mặt Anh Tư, dáng vẻ thoải mái khiến cô “ốc sên” cực kỳ ghen tị. Đường như đồng thức ăn vừa nuốt xuống kia vẫn còn mắc nghẹn ở cổ họng, Anh Tư hít một hơi thật sâu, cảm thấy hơi chóng mặt. Cố nặn ra nụ cười, cô nói: “Không Lạp Lạp ạ, chị về nhà đây, các cô đi đi!”

Vô cùng ghen tị dõi theo Lạp Lạp cùng Lượng muối nắm tay nhau rời đi, Anh Tư xoa cái bụng phình to như sắp vỡ tự an ủi, mẹ kiếp, lần này tôi ăn no đến phát ốm rồi.

Ăn no đến nỗi không ợ nổi, Anh Tư ưỡn thẳng bụng đi chậm chậm ra chỗ để xe. Có lẽ, do tác dụng của lực hấp dẫn, mỗi bước đi, Anh Tư đều cảm thấy đồ ăn như sắp làm căng rách cả cái dạ dày sắt của cô, càng lúc càng khó chịu. Hít thở có chút khó khăn, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh, Anh Tư dựa vào mũi một chiếc xe ô tô, cảm giác trời đất quay cuồng đáng sợ.

Ai đến giúp Tạ Anh Tư đây, cô ấy sắp toi rồi.

“Cô làm gì ở đây thế?” Một giọng nói êm ái trầm thấp vang lên ngay sau lưng, tựa như một vị cứu tinh bên ngoài trái đất cắt ngang bầu trời mà đến, trong lòng Tạ Anh Tư mừng rỡ, nhưng lúc nghiêng đầu nhìn người đó, trái tim đang ấm áp nguội dần đi một nửa.

Nhìn người đó với ánh mắt ai oán, Anh Tư không biết lúc này mắt mình đã rưng rưng. Có muốn cũng không thể nặn ra nụ cười xu nịnh, sự thực là, cô đang muốn khóc.

Nhìn bộ dạng người cảm đáng thương Tạ Anh Tư, Chu Minh chau mày, một lần nữa nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc cô bị sao thế?”

“... Dạ dày tôi không được tốt lắm...”

Dạ dày như một quả bóng da bị bơm quá tay, căng tràn sắp nổ, phình to đến nỗi cô cảm thấy ngày tận thế của trái đất đã đến rồi. Không còn biết gì nữa, bộ móng vuốt run rẩy kéo gấu áo vest của Chu Minh, cô gái mạnh mẽ Tạ Anh Tư lần đầu tiên trong đời lộ ra vẻ yếu ớt: “Tổng biên, anh có thể đưa tôi đến bệnh viện không?” Chu Minh khẽ chau đôi mày, lúng túng nhìn khuôn mặt đang trắng bệch của Tạ Anh Tư, kéo cái người mềm nhũn như đất sét, nói: “Đi thôi!” Dạ dày không được tốt lắm? Coi anh là người có IQ 20 chắc? Cứ theo cái kiểu ăn uống ngu ngốc đó thì dạ dày có gan góc hơn nữa cũng hỏng mất thôi.

Để Tạ Anh Tư tham ăn đến phát bệnh ngồi vào ghế sau, Chu Minh nhanh chóng khởi động xe đi về phía bệnh viện gần nhất. Anh Tư nằm nghiêng trên băng ghế sau một cách ngoan ngoãn hiếm thấy, mắt nhắm nghiền, lặng yên như một đứa trẻ, mồ hôi lạnh vẫn túa ra không ngừng, những cơn đau liên tiếp ủa tới như

bóp chặt lấy cổ, đến nỗi cô muốn rên rỉ, nhưng vì một phần tỉnh táo cuối cùng mà kìm chế lại. Hung tính Chu Minh ngồi ngay ghế trước, dù thế nào chăng nữa, cô cũng phải giữ chút thể diện.

Các banner màu sắc sặc sỡ trải dày đặc hai bên đường, đêm tối tỏa ra không khí khác hẳn. Từ kính chiếu hậu, Chu Minh nhìn Tạ Anh Tư đang ngồi ghế sau, bộ dạng đau đớn xiêu vẹo coi như cũng có vài phần dịu dàng của con gái.

Cuối cùng cô ta cũng chịu ngừng rồi, Chu Minh khẽ mỉm cười lắc đầu, đập mạnh vào chân ga phi thẳng đến bệnh viện phía trước.

“Cô vẫn ổn chứ?” Ký hiệu chữ thập của bệnh viện đã hiện ra trong tầm mắt, Chu Minh liếc nhìn Anh Tư với hàng lông mày đang chau lại, không còn cười nổi nữa. Anh đã từng có một người bạn bị thủng dạ dày, nghe tên bệnh thì biết, dạ dày bị đục thủng một lỗ, cuối cùng phải chuyển ngay vào phòng phẫu thuật để bác sĩ vá lại.

“Ừ...” Chết đây không ổn, cực kỳ không ổn, sơn hào hải vị trong dạ dày đang nhộn nhạo hết lên rồi. Không ngừng vặn vẹo, uốn éo người, Anh Tư vừa trở mình thì một cảm giác nôn nao như rời non lấp bể trào lên cổ họng. Cô muốn nôn.

Mắt nhìn chiếc xe sạch sẽ hào nhoáng của Chu Minh sắp bị mình hủy hoại, nếu làm bẩn cái khoang xe này, anh chàng Chu Minh chắc chắn sẽ tiêu diệt cô luôn. Bộ óc nhanh nhạy bắt đầu hoạt động, đôi mắt Anh Tư đảo tròn một vòng, không có túi ni-lông. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, sống chết ngay trên đầu, cô quyết định gây chuyện một trận ở khoang ghế sau, thế rồi bắt đầu nôn ọe.

Phải kính chào đồng chí Tạ Anh Tư quá ư tồi tệ.

Nghe âm thanh sột soạt sau lưng, Chu Minh nghi hoặc một lúc, khi tiếng nôn mửa chói tai vang lên tức thì khiến anh chết lặng một giây. Tựa như tia sét trên trời xanh, Chu Minh nghiêng hàm răng trắng muốt lại, trừng mắt nhìn ký hiệu chữ thập chỉ cách xe mình trong gang tấc, sớm không nôn, muộn không nôn, cô gái đáng chết này lại nôn trong xe của anh.

Âm thanh nôn ọe không ngừng tra tấn đôi tai Chu Minh, thế nhưng đối với Tạ Anh Tư, so với dạ khúc đẹp dễ tỉnh mạch càng thêm phần vui tai. Nôn đến mức chẳng còn biết trời đất là gì, Tạ Anh Tư còn mất đầu mà để ý thấy khỏe miệng Chu Minh đang khê co giật, và tai cũng điếc đặc để nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt của anh, cô chỉ thấy bên tai ù ù, mọi phiền toái đã được giải trừ, toàn thân thoải mái đến mức muốn ngâm một khúc sơn ca.

Anh Tư lấy khăn giấy lau khỏe miệng một cách tùy tiện, cảm giác tồi tệ trong dạ dày đã tan biến theo làn gió đêm, cả người cô mềm nhũn, dựa lưng vào ghế da một cách thoải mái. Mẹ kiếp, cô ấy đã sống lại rồi.

“Đến bệnh viện rồi, xuống xe.” Chu Minh dừng xe, thông qua kính chiếu hậu anh liếc nhìn Tạ Anh Tư đang nằm một cách vui vẻ, tiêu dao, đôi môi phảng phất nụ cười gượng khổ não, day day ấn đường. Anh nhìn cô qua gương một lần nữa, cái cô gái ô nhiễm môi trường này rốt cuộc là người từ hành tinh nào đến?

Tim Anh Tư thất lại, gần như muốn tấ vào mặt mình hai cái, vừa rồi đã nôn ọe đến long trời lở đất, lại còn hoạt động trên địa bàn sang trọng của Chu Minh, nghe giọng nói ảm đạm của anh ta, không chừng đang muốn lột da cô nữa ấy. Chu Minh xuống xe, lúc này, trong khoang xe vắng lặng, đèn nê-ông ngoài cửa sổ hắt đến chút tia sáng yếu ớt, nhưng khắp không gian tràn ngập không khí lạnh lẽo, Tạ Anh Tư bối rối cúi đầu nhìn xuống, chợt rùng mình, vội mở cửa xe chạy ra ngoài.

Trùng mắt nhìn Tạ Anh Tư thoát cái từ một con ốc sên biến thành chú khỉ, Chu Minh có phần bối rối, không thể không ngó vào băng ghế sau kiểm tra, nhưng đột nhiên anh phát hiện trong khoang xe sạch sẽ như không có chuyện gì xảy ra, chẳng có lấy một chút dấu vết dơ bẩn nào cả. Vừa rồi rõ ràng anh còn nghe thấy tiếng nôn ọe của cô mà, sao cái thứ ối ra đó lại không thấy tăm hơi đâu?

Ngẩng đầu nhìn cô gái chạy vội phía trước, trên tay xách theo chiếc ví căng phồng, từ trong ví nhỏ ra những giọt nước, đánh dấu cả đoạn đường. Đờ đẫn mất một giây, đôi mắt anh nhìn người con gái hài hước trước mặt, lồng ngực bắt đầu rung lên dữ dội, anh dựa vào bên xe, cười phá lên không ngừng.

Anh Tư chạy đến một thùng rác, đôi mắt lén lút quét ngang quét dọc, nhân lúc mọi người không để ý, cô quăng vèo chiếc ví đựng thứ đã nôn vào thùng, bộ dạng cực kỳ trẻ con. Dưới màn đêm, đôi mắt thấp thoáng

ý cười của Chu Minh lóe lên chút tà khí, một đêm tuyệt diệu thế này sao lại có thể dễ trôi qua nhanh vậy?

Anh Tư tiêu hủy xong tang vật, ngẩng cao đầu như không có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng quay trở về bên xe của Chu Minh. Thấy Chu Minh uể oải đứng dựa vào cửa xe, tay rút túi quần, sợi tóc trên trán bay bay trong gió, ẩn hiện chút gì đó phong lưu, hào phóng. Cô thầm lầu bầu trong miệng, tiện nam, còn giả đa tình gì chứ?

Hai tay đan lại, Tạ Anh Tư trở về bộ dạng nô tài, ấp úng nói: “Hi hi, tổng biên, thật ngại quá... Anh xem, dạ dày tôi không được tốt lắm...” Đều là do cái đồ tiện nhân nhà anh hành hạ cả, cô gái kiên cường cũng trở nên thô lỗ, đặc biệt không hiểu lý lẽ.

“Vào xe đi.” Vẻ mặt Chu Minh nghiêm túc, lạnh lùng nhìn Anh Tư một cái, trong mắt hiện ra liên tiếp những luồng hàn khí khiến Tạ Anh Tư tức thì co người lại. Cảm giác sáng khoái sau khi nôn đã tan biến hoàn toàn, Tạ Anh Tư cúi sụp xuống, thầm than thở xót xa, ôi, nôn xong người yếu quá.

“Tổng biên, thực ra... thực ra bây giờ tôi đã đỡ nhiều rồi. Tôi thấy không cần phải vào xe nữa. Hi hi, về nhà, tôi uống mấy viên thuốc dạ dày là ổn. Hôm nay thực sự cảm ơn anh, anh về trước đi ạ, hi hi.” Hơi khom lưng làm điệu nghênh tiền, ông nội, mời đi trước, chúng ta vẫy tay chào nhau, tốt nhất là mãi mãi đừng gặp lại.

“Và viện với tôi.” Chu Minh dường như không nghe, hạ chỉ, sau đó nho nhã sải bước đi về phía phòng cấp cứu.

Tạ Anh Tư nhe răng, trừng mắt nhìn Chu Minh đi đằng trước, đôi mắt đan phượng sáng rực như bắn ra nghìn thanh kiếm nhọn. Ngược lên bầu trời đầy sao, cô than thở với cha mẹ nơi phương xa: cha, mẹ, con gái gặp phải gã tiện nhân trăm năm hiếm có rồi.

“Sao còn chưa vào?” Chu Minh đi đến cửa thì quay người lại, dưới ánh đèn đường, khuôn mặt anh tuấn thoát ẩn thoát hiện, đôi mắt trừng lên nhìn Anh Tư giống như đao sắc, ánh hào quang lạnh băng không cho phép người khác coi thường.

“Vâng, vâng, đến đây, đến ngay đây.” Chủ nhân ra oai, nô tài sao dám không nghe, đừng nói là phòng cấp cứu, có là núi đao biển lửa, Tạ Anh Tư cô cũng phải nhắm mắt nhảy vào.

“Cô gái trẻ sao thế?” Ông bác sĩ trung niên khoác trên người chiếc áo blu, hỏi với vẻ mặt hiền từ.

“Chính là, là...” Tạ Anh Tư ngồi đối diện với bác sĩ tự nhiên thấy xấu hổ, khuôn mặt hơi nhợt nhạt chột ửng hồng không đúng lúc, cô cúi đầu húng hắng một lúc lâu. Đứng ngay cạnh là cấp trên Chu Minh, Tạ Anh Tư không thể nói mình ăn nhiều quá, dạ dày không chịu được nên đã nôn ra.

“Cô ấy ăn nhiều quá!” Chu Minh bất ngờ lên tiếng làm Tạ Anh Tư xấu hổ, miệng há hốc như hình chữ O. Đôi môi khê động đầy cho thấy, cô muốn mở miệng phản kháng nhưng lại không dám nói ra. Bỗng nhiên, Anh Tư muốn dùng móng tay tự đào một cái hố để chui xuống, nguyện cả đời không ngoi lên nữa. Chết đứng một lúc lâu, máu nóng sục sôi, mặt đỏ lựng lên, cô lắp bắp cãi lại: “Tôi... tôi không... ăn nhiều. Chỉ là dạ dày tôi... không... tốt lắm.” Cái miệng lưỡi ngày thường liến thoắng lần này như bị ai đó đánh một cái cho dính chặt lại, Tạ Anh Tư thực sự lắp bắp rồi.

“Vậy thì là ai đã nôn ọe ra một túi đây?”

“...” Ai đó đã hoàn toàn tắc tịt, làn mây hồng từ trên mặt lan xuống cựa tựa như bông hướng dương nhỏ kiêu hãnh dưới mặt trời, nhiệt độ nóng như lửa tỏa ra xua tan mịt mù, khiến con người trở nên vui vẻ.

Cô gái kiên cường Tạ Anh Tư có lẽ chưa bao giờ biết bản thân lại có bản lĩnh lấy lòng người khác.

Ông bác sĩ từ đầu vẫn trầm mặc, lúc này bỗng cười như Phật Di Lặc tái thế, cất tiếng cắt ngang cuộc tranh cãi của đôi tình nhân trẻ, phất phất tay: “Cô gái trẻ, phải sửa cái thói quen tham ăn ấy đi. Một khi ăn nhiều, dạ dày sẽ có phản ứng căng thẳng, dạ dày của chúng ta cũng có phải được rèn từ sắt thép đâu.” Ông đứng dậy, “Đến đây, đến đây nào cô gái trẻ, tôi kiểm tra cho, đừng lo lắng, bạn trai cô cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi!”

Bạn trai? Tìm một gã mặt người dạ thú thế này làm bạn trai, Tạ Anh Tư cô chán sống chắc? Kim nén bực tức lại, Tạ Anh Tư trừng mắt nhìn Chu Minh, nhưng vì sợ hãi trước sự uy hiếp từ phía anh ta, ánh mắt

hung dữ thoát cái mềm dịu nhưng vẫn lộ ra đôi chút oan ức nhỏ.

Hai người cùng nhìn nhau, dùng ánh mắt đấu lại, ai ở thế thượng phong, ai ở thế hạ phong đều vô cùng rõ ràng. Có điều, trong mắt ông bác sĩ già nhiều chuyện, ánh mắt chứa chan tình cảm không chịu rời của đôi nam nữ trẻ, dường như nhắc nhở chính bản thân ông về thời thanh xuân hư không như làn khói.

Cả sinh lý và tâm lý Tạ Anh Tư đều chịu nhiều vết thương, cô sớm đã thẫm ra sức đánh ông bác sĩ nhiều chuyện này rồi. Bác sĩ kiểm tra xong, cũng không có chuyện gì đáng kể, chỉ kê cho cô chút thuốc. lát sau, Anh Tư cùng Chu Minh ra khỏi bệnh viện. Đương nhiên, tiền thuốc do Kim Quy Chu Minh trả, cũng không phải Tạ Anh Tư cướp của người giàu, mà thực ra vừa rồi trong lúc vội vàng, cấp bách cô đã đổ mọi thứ ở ví trên xe, nên bây giờ một xu cũng không có.

Anh Tư lục tìm các túi trên người khắp một lượt, ngay một đồng cũng chẳng còn, cô hoàn toàn tuyệt vọng với đêm đông này rồi. Dùng ánh mắt thâm trầm van nài Kim Quy, trái tim yếu đuối của Tạ Anh Tư đang đỏ máu. Tạ Anh Tư đành mặt dày gơ tay hỏi mượn tiền nhà tư bản? Run rẩy cầm tờ ngân phiếu của Chu Minh, chuyện duy nhất cô muốn làm chính là ôm lấy cô bạn thân Đỗ Thuần khóc ròng ba ngày ba đêm.

13. Chương 13

Chương 13

“Hi hi, tổng biên! Chuyện tối nay thật làm phiền anh quá!” Về đến xe của Chu Minh, Anh Tư móc tờ tiền ra trả lại cho anh, trong lòng cô thầm mong Chu Minh nhanh biến đi như kiểu đuổi lộn.

“Không cần trả lại đâu.” Chu Minh vẫn đút tay túi quần, vẻ mặt uể oải nhìn Tạ Anh Tư, làn da trắng trẻo anh tuần có thể mê hoặc chúng sinh nhưng không lừa được cô gái thô tục. Tạ Anh Tư tuyệt đối không thể quên, gã này có miệng lưỡi rất cay độc, sâu cay đến nỗi cô rất muốn phạm tội.

“Sao có thể thế được!” Đặt tiền vào khoang xe của Chu Minh, Anh Tư kéo đồ đạc của mình ra một cách thô lỗ, rồi ôm hết vào lòng trông rất buồn cười, vừa xoay mông một cái đã muốn chạy ngay. “Hi hi, tổng biên, tôi đi trước đây, tạm biệt, hẹn gặp lại.” Đại lão gia không chịu rời đi thì cô đành chuồn trước vậy.

“Lên xe đi, cô ôm đồ đạc này muốn dụ người khác đến cướp sao?”

Anh Tư ngoái đầu lại, ánh đèn mờ ảo trong đêm tối chiếu rọi lên khuôn mặt anh tuấn của Chu Minh, cô có chút sững sờ, nhìn thế nào mà gã ngụy quân tử này lại giống phường trộm cướp đến vậy? Hai chân yếu ớt, gió lạnh tàn phá mọi lỗ chân lông, trong lòng Tạ Anh Tư khê thở dài một tiếng, hiếm khi thấy Kim Quy độc ác kia có chút thiện chí, giúp anh ta tích đức một chút vậy.

“Hi hi, vậy đành làm phiền tổng biên rồi!” Anh Tư lại cười hi hi, hà hà rồi nhảy phốc vào băng ghế sau. Khi cô vừa chạm đến cửa thì lập tức bị một câu mệnh lệnh chặn đứng lại.

“Ngồi ghế trước.” Từng câu thốt ra đều là luồng khí lạnh thấu xương, khiến cô gà ngốc Tạ Anh Tư muốn hắt xì hơi. Nhân lúc cảnh sắc đêm mờ ảo, Anh Tư cúi đầu bĩu môi vẽ bất mãn, lại muốn lau nước mắt, nước mũi giàn giụa. Ngoan ngoãn như một đứa trẻ ngồi ngay ngắn ở ghế phụ, mông dù có đau tê dại cũng không dám thay đổi tư thế. Suy cho cùng, đang ngồi trên chiếc tàu cướp biển sang trọng, cô ấy phải đề phòng lật thuyền, tránh bị đem làm mồi cho cá.

Biển hiệu đèn xanh đỏ bên ngoài cửa sổ lướt qua tầm mắt, sáng lóa đến mức làm Anh Tư hoa mào chóng mặt. Nhớ lại những món ăn ngon lúc tối, đó đều là những món thượng hạng, vậy mà cô lại nôn thốc nôn tháo chẳng còn sót lại chút nào. Không kìm nén được, mặt Anh Tư buồn rười rượi, nghiêng đầu một cách vô thức, không ngờ Chu Minh đột ngột rẽ trái khiến cô va đầu vào kính xe.

Vốn dĩ tâm trạng Chu Minh đang vui vẻ khoan khoái, thấy đầu Anh Tư bị va vào cửa kính, anh càng thêm vui. Nheo mắt lại, thậm chí anh còn gõ nhịp trên vô lăng, một khoang xe nhỏ thôi mà cũng Sở – Hán ngắn cách, một bên thiên đường, một bên địa ngục.

Đêm khuya luôn có hai mặt, dịu dàng nhiệt tình nhưng lại không nhìn rõ diện mạo vốn có của nó. Hương hoa đêm thơm ngát tràn ngập khắp nơi, có một điều tốt đẹp đang lặng lẽ nảy mầm.

Tạ Anh Tư rầu rĩ xoa xoa cái trán đau, cơn thịnh nộ bùng phát dữ dội, quay đầu lặng lẽ trừng mắt nhìn Chu Minh mặt mày nghiêm túc. Anh Tư nghĩ tối nay thật sự bị trúng tà rồi, lại một lần nữa ở bên cạnh tên yêu quái mặt trắng, cái thân thể và tâm hồn non nớt này sớm muộn cũng bị chết yếu mất thôi.

Nhận thấy sắp về đến nhà, một bản hiệu rực rỡ bất ngờ lọt vào tầm mắt, Anh Tư vội hét lên: “Tổng, tổng biên, cứ dừng lại ở đây đi, hì hì, phiền anh rồi, anh vất vả quá, cảm ơn ạ, vậy tạm biệt anh nhé!” Chưa bao giờ cô lại ăn nói đầu ra đầy như thế.

Chu Minh chậm chậm dừng xe, đỗ ở bên đường, anh ngó nghiêng một hồi, bối rối nhướn mày hỏi: “Nhà cô ở đây?”

“E hèm, tôi đi dạo quanh đây một chút.” Bê đóng bảo vật của mình lên, Tạ Anh Tư chỉ đợi ông chủ tàu cướp biển lên tiếng, ngay đến cái mông đang tê dại cũng đã tỉnh lại, chuẩn bị rút êm.

“Đi dạo ở đâu?”

Cái đồ tiện nhân nhà anh có phiền không cơ chứ? Tôi dù có đi dạo trong nhà vệ sinh đi nữa, thì mông còn khỏe hơn so với việc ngồi gần kẻ lạnh lùng như anh.

Làm nô lệ quen rồi, hoa lửa phản kháng của Anh Tư chỉ cháy trong vài giây ngắn ngủi, rồi lập tức lụi tàn, ngay đến hỏa tinh cũng không còn dấu vết. Cô thật thà chỉ vào quán ăn nhỏ bên ngoài: “Tôi muốn đi... ăn chút cháo.” Thực ra cô định đi ăn mì thịt.

“Cô còn muốn ăn?” Cái giọng êm tai của Chu Minh tăng cao thêm tám độ, khề nhướn đôi mày, bắt đầu nghi ngờ IQ của cô gái ngồi cạnh.

Anh Tư lúng túng cúi gầm mặt xuống, “Không phải tôi đã nôn sạch ra rồi sao?” Giọng cô nhỏ đến mức giống như muỗi đang vo ve hát, yếu ớt lảng vảng trong khoang xe tĩnh mịch nhưng Chu Minh vẫn nghe rõ mồn một.

Nhìn Anh Tư, Chu Minh không nhịn được cười. Vờ quay đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài, anh khề nhếch môi cười. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh trải qua nhiều chuyện khóc dở mếu dở như thế này chỉ trong một buổi tối, hơn nữa lại còn bắt nguồn từ cùng một người.

“Đi thôi! Tôi cũng đói rồi!” Màn kịch vui này khiến anh có cảm giác muốn đi đến tận cùng.

Tạ Anh Tư mỗi mắt chờ Chu đại lão gia rời khỏi, nhưng đáp lại cô là câu trả lời kiểu này. Ủ dột gãi gãi mũi, Anh Tư húng khởi, ăn thì ăn, lẽ nào ngồi ăn đối diện với anh ta thì Tạ Anh Tư sẽ ghen bị chết sao? Đi theo sau Chu Minh như cô con dâu nhỏ mới về nhà chồng. Ngày thường Tạ Anh Tư hay khệnh khạng bước vào “Quán ăn Hạnh Phúc”, nhưng trong buổi tối khức ngút trời này, cô đã đổi tên thành Tạ ma cà bông rồi!

“Ồ, phóng viên Tạ, hôm nay dẫn bạn trai đến à?” Bà chủ quán nhiệt tình nhấm thặng vào đầu khiến Tạ Anh Tư lập tức muốn quay về nhà. Mẹ kiếp, tối nay đã là lần thứ hai rồi, món hàng đẳng cấp thế này, Tạ Anh Tư nào tiêu hóa nổi, thôi thì mời người khác hưởng thụ vậy,... dạ dày cô không được tốt.

“Hê hê, cô chủ quán, xem cô nói kìa, đây là ông chủ của cháu... Cho cháu một bát... cháo trắng.” Thực ra Anh Tư rất muốn ăn một bát mì bò.

“Ồ, phóng viên Tạ, không phải bữa đêm cô thường ăn mì bò sao?” Cô chủ quán cứ hể nhiệt tình là lại mau mồm mau miệng, cô đã thay Anh Tư tiết lộ hết bí mật rồi. “Có điều, cháo trắng cũng tốt, thay đổi khẩu vị.”

Tạ Anh Tư gật đầu lia lịa, dùng ánh mắt ngốc nghếch đáp lại cô chủ quán quá mức nhiệt tình. Tay đặt dưới gầm bàn, Anh Tư ra sức xoa xoa vào nhau, nhưng càng xoa càng nóng, khiến mặt cô cũng đỏ bừng lên, nóng đến nỗi có thể nướng một chiếc bánh. Ngồi đối diện, Anh Tư thầm đánh giá Chu Minh, anh mặt bộ vest sang trọng, chỉ một cử động nhỏ cũng toát lên vẻ cao quý, nho nhã. Tên tiện nam này, hơn một tiếng trước trong khách sạn năm sao vẫn đang tiếp mấy mỹ nhân hàng top, thế mà một tiếng sau lại ngồi đây ăn mì bò với cô gái thô tục này, thật đúng là lúc lên đại sảnh lúc xuống nhà tranh. Cuối cùng Anh Tư cũng hiểu, muốn làm một nhà tư bản xuất sắc cần phải có trình độ.

“Vậy ngài đây ăn gì?”

“Một bát mì bò.” Đôi mắt nhỏ dài đẹp đẽ của Chu Minh liếc Tạ Anh Tư một cái như có chút khiêu khích, anh chưa bao giờ mong một bát mì bò đến thế.

Khéo miệng Tạ Anh Tư kín đáo giật giật, muốn nhảy lên, đập bàn hét lớn, tiện nhân, tiện nhân, anh cố tình làm vậy. Rồi cô cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ, cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng: “Tổng biên thật biết chọn đồ ăn, mì bò ở đây là món ngon số một đấy ạ. Đảm bảo anh sẽ không hối hận.”

“Vậy sao, món mà do chính chuyên gia ẩm thực như cô Tạ đây giới thiệu, tôi tin là không thể chán được.” Chu Minh tựa lưng vào ghế, vẻ mặt mãn nguyện, đảo mắt một vòng nhìn cái quán ăn nhỏ mộc mạc, ấm áp, cảm thấy rất bình yên nhưng mặt mày lại tỏ ra nét ngạo mạn.

Tạ Anh Tư đang thầm phỉ nhổ vào gã đàn ông trước mặt – Kim Quy đến nhân gian thị sát dân tình. Trong cái đầu gà bông hiện lên cảnh tượng hoàng đế xuống Giang Nam, ngay cả khi ông ta có ăn mặc giản dị, thì sự ung dung cao quý từ trong xương tủy cũng chẳng thể giấu được. Hơn nữa, bên cạnh vị hoàng đế này luôn có một tiểu thái giám lúc nào cũng khom lưng uốn gối, chân trước chân sau, hề gọi là có mặt.

Đôi mắt đàn phượng nhìn chủ nhân ngồi ngay trước mắt, Anh Tư cúi đầu than vãn, tôi chính là tên tiểu thái giám đó rồi.

Vâng vâng dạ dạ cùng Chu Minh ăn đêm, mùi mỡ quyện cùng mùi hành của bát mì bò chốc chốc lại quấy nhiễu Tạ Anh Tư. Ngao ngán húp bát cháo trắng, tuy thanh đạm nhưng cũng vô cùng ấm áp, có bát cháo an ủi, Tạ Anh Tư tạm thời quên đi lời hẹn với bát mì bò. Hai người họ lặng lẽ ngồi ăn, khí nóng tràn ngập khắp nơi. Ngoài cửa sổ, dưới đêm trăng lạnh lẽo có một cô gái yêu kiều dựa vào cánh tay bạn trai như con chim nhỏ dựa vào người chủ của mình. Ánh trăng lạnh lẽo, nhưng nhân gian không thiếu sự ấm áp.

Đêm đó, trước khi ngủ, Tạ Anh Tư hồi tưởng lại mỹ vị trong bữa tiệc, cô vỗ ngực liên hồi, hối hận đến mức cứ lần qua lần lại trên giường không ngừng âm thầm gào khóc. Sau đó, nhớ đến chiếc ví mất gần nửa tháng lương của mình, cô lại gào lên như thú dữ bị nhốt trong lồng, tổ tông của cô dù gì cũng là ông Gia Cát nổi tiếng hiền hách đấy. Sau đó, cô dành một lượng lớn thời gian để nhớ về Chu Minh, hận đến nỗi nghiêng răng kèn kẹt.

Làm âm ỉ cả một buổi tối, cuối cùng do đêm khuya mà hạ màn, Tạ Anh Tư dần dần nhắm đôi mắt sáng long lanh lại, không ngờ trước mắt bỗng xuất hiện khuôn mặt anh tuần nhưng tính khí cổ quái lúc nắng lúc mưa của Chu Minh. Trong cơn buồn ngủ, cô khẽ lẩm bẩm, cái đồ âm hồn không tan nhà anh, anh quyết không xong với lão nương đầu.

Cứ như vậy, lần thứ ba tham dự bữa tiệc công ty, mở đầu trong hoa lệ, kết thúc trong thảm thương, cô gái kiên cường Tạ Anh Tư khổ sở chờ đợi trong hai năm, cuối cùng cũng chẳng ăn được gì.

14. Chương 14

Chương 14

Nằm dài trên giường cả ngày chủ nhật, đến sáng thứ hai, có lẽ do hôm trước ngủ nhiều quá, cũng có thể vì lý trí và con tim luôn nghĩ sẽ mở ra một cuộc chiến thú cưng với Chu Minh. Tôm lại ngay từ sáng sớm tỉnh mơ, đôi mắt đàn phượng sáng quắc của Tạ Anh Tư đã chào đón ánh bình minh ngày đông rồi. Cô đứng trong phòng khách học Lý Tiểu Long tung cước, đá loạn xạ “hô hô ha hây” một trận. Sau đó, hài lòng khi thấy chiếc gối ôm trên ghế sofa bị đá bay lên bệ bếp, cô mới ra khỏi nhà với tinh thần vô cùng sảng khoái.

Đường phố sáng sớm thứ hai cực kỳ đông đúc, đồng chí Tạ Anh Tư vẫn còn chưa bắt đầu đấu tranh cùng thế lực đáng ghét thì đã bị con Kia quật ngã. Vừa ngâm nga hát, vừa ngồi vào xe, cầm chìa khóa khởi động một hồi lâu mà con xe nát vẫn không mấy may động đậy, cô tức giận dựa vào vô lăng, vô đầu bút tai không ngừng kêu than. Chẳng còn cách nào khác, Anh Tư đành xuống xe, đầu tóc rối bù, nhe nanh ra đường quốc

lộ bắt taxi. Đợi hồi lâu, một lái xe đáng vẻ thấp bé có lẽ bị cái mặt nhăn nhó hung hãn của cô làm cho thất kinh nên đã dừng xe một cách đầy do dự.

Mặt mũi bặm trợn thúc người lái xe trườn bò trên con đường chen chúc, nhưng vẫn không dịch lại được dòng xe vừa tắc vừa hỗn loạn lúc sáng sớm, Tạ Anh Tư đứng bên bờ vực muộn giờ. Vội vã dừng xe, Gia Cát đời thứ hai Tạ Anh Tư quăng cho người lái xe cả đường ngoan ngoãn, nghe lời một tờ tiền lớn hiếm thấy, chưa kịp thưởng thức phong thái một đại gia cô lại phải nhắc gót chạy luôn rồi.

Cả con đường than trời than đất, than “đứa con” Kia hư hỏng, Anh Tư phi như bay đến thang máy. Vừa may, cửa thang máy đang sắp đóng lại, Tạ Anh Tư dùng hết sức lực toàn thân, mặt mũi đỏ gay tách cánh cửa ra, đắc ý ngoác miệng cười. Không ngờ, lúc nhìn thấy người đứng trong thang máy, nụ cười đó bỗng cứng đờ lại.

Mặt đơ ra hai giây, Tạ Anh Tư lúc đầu còn mạnh mẽ như hổ, bây giờ bỗng khom lưng, quay lại với dáng vẻ nô tài: “Ê ê, xin chào tổng biên, xin chào trợ lý Ngô.” Bên trong thang máy thỉnh thoảng xuất hiện công tử bột Chu Minh và anh chàng Nhật Bản Ngô Khang, ngoài ra còn có một vài nam nữ tinh anh mặc đồng phục. Tạ Anh Tư đứng chôn chân ở cửa, không dám bước vào.

“Vào đi, tốn bao công sức tách cửa ra như thế cơ mà.” Chu Minh khoác trên người bộ vest đen, lạnh lùng nói, vẻ mặt xếp ngang hàng mỹ nam tử lạnh băng năm. Sau đó, ngay lập tức khuôn mặt anh tuấn lại lãnh đạm, tiếp tục nói chuyện với nam nữ tinh anh bên cạnh.

“Vâng, vâng.” Cô phóng viên nhỏ Tạ Anh Tư ăn mặc như con buôn co rụt cổ lại, ngao ngán bước vào thang máy đẩy những bậc tinh anh. Thu lại vào một góc và ngoan ngoãn như một đứa trẻ, Anh Tư đồng tai theo bản năng nghe những câu chuyện từ miệng đám tinh anh. Một loạt các danh từ thương nghiệp được tuôn ra mà bản thân cô không hiểu, trong đó có lẫn cả giọng trầm đầy uy lực của Chu Minh, có lẽ đang chỉ thị cái gì đó.

Một tên tổng biên nát, chẳng phải chỉ có vài cái cổ phần nát thôi sao? Thế mà còn làm như mình ghê gớm lắm! Tạ Anh Tư nghiêng tai nghe ngóng, lòng thầm khinh miệt, cô mạnh dạn khê nghiêng đầu nhìn người đang chỉ huy, ra lệnh là Chu Minh. Không ngờ, vừa đúng lúc gặp ngay đôi mắt đen láy nghiêm nghị của anh, cô kinh hãi đến nỗi lập tức giả vờ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay.

Trong lòng Anh Tư khó chịu lắm lắm, nhìn cái gì mà nhìn, ta đây đâu phải gián điệp.

Đến tầng mười bảy, Tạ Anh Tư lo muộn giờ, nhưng đành bất lực bước đi chậm chậm theo sau Chu Minh, khoảng cách cũng bình thường, chỉ cần một bước là giải quyết xong, nhưng vào đúng cái sáng gặp vận đen này, cô phải dùng ba bước ngắn.

“Sức khỏe ổn rồi chứ?” Chu Minh đột nhiên quay đầu lại, mặc dù miệng thốt ra lời hỏi thăm thân mật, nhưng ánh mắt lại dừng dừng, thờ ơ theo kiểu nhà tư bản.

“Không sao ạ, ổn rồi, cảm ơn tổng biên quan tâm.” Thực ra Anh Tư không hề hi vọng tên tiện nhân nhà anh ta quan tâm đến.

Từ cầu thang máy đến văn phòng chỉ cách một đoạn ngắn nhưng Chu Minh lại vừa đi vừa nhàn nhã, thung thủng như đang thưởng hoa, khiến nô tài Tạ Anh Tư chẳng dám vượt lên. Sau khi đem cái lưng của Chu Minh ra ngấu nghiến mấy chục lần bằng ánh mắt, cuối cùng hai người họ cũng đến được văn phòng.

Kết quả cho việc đi bước nhỏ không nằm ngoài dự đoán, sớm tinh mơ đã thức dậy mà Tạ Anh Tư vẫn bị muộn giờ, dù chỉ có năm mươi lăm giây nhưng cũng bị tính là đi muộn.

Thấy Anh Tư mặt mũi rầu rĩ quay về bàn làm việc, đôi mắt gấu trúc của Diệp Bội Bội liếc một cái về phía cánh cửa gỗ hồ đào màu đen đang đóng kín, trông cô khá thích thú trước nỗi đau khổ của Anh Tư, tiện sát lại gần bên nói: “Ha ha, chị Anh Tư, hôm nay thất thủ rồi à, vào muộn rồi!” Nói xong, cô ta quay mông đi thẳng vào nhà vệ sinh, bởi vì trong đó có chiếc gương lớn.

Người tiếp theo là Châu Minh. Nhìn mặt tên nhóc này khá vui vẻ, có lẽ do tác dụng của việc điều hòa âm dương nên những đốm mụn trên mặt ứng lên đến tức cả mắt: “Chị Anh Tư, đồ ăn trong bữa tiệc tối qua có ngon không?” Tên nhóc này cũng đặc biệt thích ăn uống, có điều không may hôm đó là sinh nhật cô bạn gái, giữa đồ ăn và một đêm nồng nặc, cậu ta chọn việc thứ hai.

“Ngon!” Mặt Anh Tư tối sầm lại, cắn răng trả lời. Ngon thì có tác dụng gì chứ, cô đều đã nôn sạch ra rồi, tối đó cô thê thảm đến nỗi ngay một bát mì bò cũng chẳng được ăn.

Ánh mặt trời ngày đông chiếu rọi khắp mặt đất, cô gái Tạ Anh Tư luôn được dạy “không được kêu khổ, không được kêu mĩ” bắt đầu công việc của một tuần mới. Từ khi biết Tạ Anh Tư là một quả bóng trong tay Chu Minh, thì lão Từ đã lập tức dâng hai tay kính tặng. Ngoại trừ một số việc vụn vặt sai bảo cô ra, thì phần lớn thời gian, một khi có việc gì lớn, ông chủ lớn Chu Minh dù bận trăm công nghìn việc cũng luôn dành chút thời gian sai khiến cô, nếu dùng mỹ từ để hình dung thì đó gọi là: “bồi dưỡng nhân tài”.

Tạ Anh Tư từ trước đến nay luôn tự hào là một nhân tài, nay dưới sự đích thân “bồi dưỡng” của Chu Minh cũng bắt đầu nhận thức sâu sắc rằng, bản thân cô thực ra cũng chỉ là một tên ngu xuẩn.

Tạ Anh Tư của bộ phận phóng viên trở thành “đối tượng bồi dưỡng” trọng điểm của sếp lớn, tin này được lan truyền nhanh chóng trong giới đồng nghiệp. Ý kiến của mọi người không giống nhau, kẻ buôn chuyện lắm điều thì nói Chu Minh thích Tạ Anh Tư, người đứng đắn thì nói sếp coi trọng cô, người bình thường thì nói sếp đùa với cô. Tóm lại kiểu gì cũng nói được, mỗi người một ý, không khí sục sôi chờ đợi bước phát triển tiếp theo.

Được mấy hôm, chuyện chờ đợi tiếp theo cuối cùng cũng đến. Bữa trưa, Kim Quy Chu Minh đi cùng mỹ nhân hàng top của công ty – A Na. Nhìn ánh mắt dịu dàng như mùa xuân của mỹ nhân, những người được chứng kiến đều ngẫm so sánh với Tạ Anh Tư, tất cả đều có một cái nhìn giống nhau.

Sếp mà, đối đãi với mỹ nhân và nô tài, luôn một bên mùa xuân, một bên mùa đông, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Thoắt cái lại đến thứ bảy, thành phố A bất ngờ xảy ra một tai nạn, tất cả mọi người trong tòa báo đều tăng ca để chạy tin. Nhìn trộm về phía ánh đèn sáng trưng ở phòng bên tập, không ai dám nghỉ ngơi. Nô tài số một Tạ Anh Tư sau khi đi phỏng vấn hiện trường tai nạn, lại đến bệnh viện theo sát kiểm tra tung tích, về đến tòa báo thì viết bản thảo như máy, bận bịu đúng mười hai tiếng đồng hồ, khi mang bản thảo đến phòng biên tập thì đã mệt đến rụng rời chân tay, chỉ cần dựa vào tường là có thể chợp mắt ngay được.

Đợi đến khi làm xong việc thì cũng gần mười giờ đêm, tất cả mọi người đều cạn kiệt sức lực, không khéo sẽ ngủ ngay trên đường mất thôi. Khi sắc đêm tràn ngập khắp nơi, cuộc sống hối hả vùn vụt của thành phố A mới bắt đầu. Hai mí mắt Tạ Anh Tư sụp xuống, yếu ớt đứng bên đường chờ taxi, muốn ngủ đến phát điên.

Bất thành linh một chiếc xe màu đen đỗ xích lại, đôi mắt đàn phượng không có thần của Tạ Anh Tư bị lóa đi bởi sắc đen quý phái trước mắt, cô có chút choáng váng. Cửa kính xe chậm chậm hạ xuống, cô nhìn chăm chú, thì ra là chủ nhân Chu Minh.

“Xe cô đâu?” Chu Minh khẽ nghiêng đầu ra hỏi, anh cũng làm việc gần mười hai tiếng đồng hồ nhưng trên mặt không mấy may nhìn ra sự mệt mỏi nào. Anh Tư tự hỏi, có lẽ đó là kết quả của sự phối hợp âm dương nhịp nhàng chăng?

“Đưa đi sửa rồi!” Anh Tư mệt đến nỗi sắp nằm lăn ra đất nên chẳng nặn ra được nụ cười giả dối nữa. Cô cố gắng khiến tinh thần phấn chấn lên một chút, nhưng cái giọng khàn khàn vẫn lộ ra sự mệt mỏi. Nói đi cũng phải nói lại, đồ xuẩn ngốc như cô đây cho dù có hiểu làm thế nào để nịnh hót, nhưng lại không có sở trường làm biếng, chính vì điểm này mà tận sâu trong lòng Tạ Anh Tư vẫn bướng bỉnh tự nhận mình là một nửa nhân tài.

“Lên xe đi, tôi đưa cô về.” Đôi mắt sáng long lanh của Chu Minh nhìn Anh Tư chăm chú, trong con người đen láy thật sự có chút dịu dàng.

Câu “tôi đưa cô về” ấy tức thì đánh trúng vào lòng Anh Tư, kẻ thức thời là trang hào kiệt. Cô – một “kẻ ngốc” buồn ngủ đến nỗi chỉ muốn cướp xe giữa đường, bây giờ có người tình nguyện miễn phí cho cái mông hạ giá của cô một chỗ ngồi tốt, cô còn cự tuyệt cái gì?

“Vậy đành làm phiền tổng biên rồi!” Ngay cả sự khách sáo thông thường cũng miễn, Anh Tư lắc lư nhảy vào chỗ ghế phụ, thắt dây an toàn xong, đợi xe khởi động, không hề để ý đến hung tính ngồi ngay bên cạnh.

Vừa đặt mông xuống cái ghế da êm ái thì đã không còn chút sức đề kháng nào, cô vừa nhắm nghiền mắt lại là ngủ được luôn. Tất cả sự đấu tranh vẫn cứ phải lấy một giấc ngủ no say làm tiền đề.

Không đến ba mươi giây, trong khoang xe tĩnh lặng bỗng vang lên tiếng thở nặng nề. Chu Minh quay đầu nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Tạ Anh Tư mái tóc ngắn rối bời, cặp môi đỏ khê mở, nụ cười đẹp đẽ của anh không ghì lại được. Anh vừa cười vừa lắc đầu, nhả nút máy sưởi, khởi động xe và chạy với tốc độ chậm trong đêm tối.

Tạ Anh Tư ngủ mê mết đến nỗi quên cả bản thân mang họ tên gì. Dịch chuyển mông một cách thoải mái, cô lười biếng hé đôi mắt đan phượng liếc các cửa hàng, cửa hiệu mọc lên như rừng bên ngoài, đầu óc hỗn độn chợt lóe lên điều gì đó, nheo mắt ra lệnh: “Đến Quán ăn Hạnh Phúc thì dừng lại. Tôi muốn ăn mỳ bò.” Nói xong liền thuận miệng ngáp một cái thật lớn, “... Không ăn no thì tôi không ngủ được...” Rồi ngay sau đó cô đánh một giấc, bất tỉnh nhân sự như heo.

Dù bị ra lệnh nhưng Chu Minh không hề khó chịu, anh nhìn người con gái ngồi bên mình, mỉm cười thú vị. Cô gái này chỉ bộc lộ bản tính thật khi ở vào những thời khắc đặc biệt, nhớ lại về mặt khi cô khoác lác nịnh hót, Chu Minh càng thấy buồn cười.

Dừng lại trước cột đèn giao thông, anh nhìn tấm biển rực rỡ phía trước, nó khiến anh nhớ đến mùi vị bát mỳ bò đêm đó.

Khi đang ngủ ngon giấc, Tạ Anh Tư thấy người bị lay, cô gà gật khó chịu mở đôi mắt nhấp nhem ra, vừa định nổi xung quát, nhưng lúc thấy khuôn mặt trắng trẻo của bề trên Chu Minh, cô liền tỉnh hẳn ngủ.

“Đến quán ăn Hạnh Phúc rồi!” Chu Minh ôn tồn nhìn Anh Tư, tay chỉ chỉ vào quán ăn bên ngoài.

“Hi hi. Lại làm phiền tổng biên rồi, trí nhớ của tổng biên tốt thật, mới đến có một lần mà đã nhớ như vậy.” Mẹ kiếp, đã tan giờ, vậy mà ta đây vẫn phải tăng ca nịnh hót.

“Cô cho rằng tôi là cô sao?” Lúc sắp xuống xe, Chu Minh liếc nhìn nụ cười xu nịnh của Anh Tư, nói như tát một chậu nước lạnh.

Hít một hơi thật sâu, cô gà gật Tạ Anh Tư ghì cơn giận đang bốc lên ngàn ngút, trợn mắt đầy phẫn nộ nhìn Chu Minh xuống xe. Sau cơn phẫn nộ và buồn bã, Anh Tư mới đột nhiên phát hiện, tên tiện nhân này sao lại cũng xuống xe, người muốn ăn mỳ bò là cô mà.

Con sâu buồn ngủ đã bị cơn phẫn nộ xóa sạch, Tạ Anh Tư cầm túi, lại một lần nữa theo đuổi Kim Quy đẹp trai – Chu Minh bước vào quán.

Dưới sự ân cần phục vụ của cô chủ quán, Tạ Anh Tư sau khi ngủ một giấc đã hồi phục bảy phần sức chiến đấu. Cười hi hi nhìn vẻ mặt thoải mái của Chu Minh ngồi ngay đối diện, không ngờ Anh Tư lại bắt gặp ánh mắt anh, dưới ánh đèn chiếu rọi, khuôn mặt anh tuần bưng lên chói lóa. Tâm can cô gà gật run lên, lập tức cúi gằm xuống giả bộ nghiên cứu thực đơn, tự hỏi, tên tiện nhân này thật sự có vài phần anh tú.

“Hi hi, tổng biên muốn ăn gì?”

“Mỳ bò đi.”

“Tổng biên, tôi nói không sai chứ, mỳ bò ở đây rất ngon.”

Chu Minh uể oải gật đầu, nhìn Anh Tư chăm chú nhưng không nói gì. Tạ Anh Tư bị nhìn như vậy, toàn thân nổi da gà, thâm căn nhắc, lần trước ăn nhiều gây ra chuyện đáng xấu hổ, dù gì cũng bị tên tiện nhân này nhìn thấy rồi, hôm nay mệt mỏi quá, có lẽ đã hỏng thì cho hỏng luôn.

“Cô chủ quán.”

“Cô Tạ muốn gì?” Cô chủ quán vội vã chạy đến, đầy vẻ lấy lòng khi đối diện với khách quen.

“Cho hai bát mỳ bò.” Ngỡ khí chắc nịch, Anh Tư chột dạ nhìn Chu Minh một cái. Không được, cô phải ăn bù, “Thêm bát cá dưa chua và một bát thịt luộc.” Nói xong cô lại giật mình nhìn Chu Minh lần nữa, tự hỏi, toàn ăn thịt, có khi sẽ bị Chu Minh cười chê cô thô lỗ, đôi mắt đan phượng nhanh chóng quét một lượt danh sách thực đơn, chính là nó: “Thêm bát dưa chuột thái miếng.” Dưa chuột thì cũng chỉ là dưa chuột, cắt với thái thì cũng như nhau cả thôi, trong lòng cô thầm chê những món ăn này.

Cô chủ quán vừa rời đi, đối diện với sự trầm mặc không nói một lời của Chu Minh, lúc đầu Tạ Anh Tư thấy có chút nặng nề, hai tay xoa đi xoa lại, ngừ khí có chút ngưng ngừng: “Ha ha, tổng biên có đói không, tôi thực sự hơi đói rồi!”

“Nhớ chuẩn bị trước một cái túi.” Chu Minh thoải mái dựa vào lưng ghế, cuối cùng cũng mở miệng, tay chỉ vào chiếc túi bên cạnh Anh Tư, “Nếu dùng cái này thì xa xỉ quá.”

15. Chương 15

Chương 15

Tạ Anh Tư chết lặng, thuận theo hướng chỉ tay của Chu Minh, cô nghiêng đầu nhìn chiếc túi của mình, bộ não một hồi cuối cùng cũng hiểu ra lời châm biếm đó. Toàn bộ sức lực đều hội tụ ở nắm đấm đang siết chặt dưới gầm bàn, nhưng cái nắm đấm nhút nhát, rụt rè đó của cô lại có mắt, dù thế nào cũng không ra tay được, đành dùng một tràng cười để che giấu sự ngưng ngừng: “Ha ha, tổng biên quả thật biết đùa, lần trước là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.” Trùng mắt cười hỉ hả với Chu Minh. Chỉ thấy anh cũng cười nhẹ, không nói năng gì, Tạ Anh Tư không đấu lại, một lần nữa đành chịu khuất phục. Nhân tố bạo lực bao phủ khắp không trung, nhưng tức một nỗi là không mượn được cố gì. Trước mắt người đàn ông này, hết lần này đến lần khác cô bộc lộ những thói xấu, càng nghĩ, Anh Tư càng tức tối, cầm cốc trà trên bàn lên, không nghĩ nhiều, cô coi đó như một bình chữa cháy. Hung dữ uống một hơi cạn sạch, không ngờ “bình chữa cháy” đó không phát huy công hiệu, mà còn nhóm lên một ngọn lửa lớn nóng rất.

Anh Tư vội nhỏ ngay cốc nước đó ra, trong khoảnh khắc Tạ Anh Tư cảm thấy sao vàng trước mắt bay tứ tung, tay cầm cốc cứng đờ lại, môi mở rộng, trong miệng như có một ngọn lửa nóng rất tấn công dồn dập, đến nỗi suýt nữa cô đau đến khóc ròng.

“Lại sao thế?” Chu Minh nhìn dáng vẻ đờ đẫn của Anh Tư, nhướn mày hỏi, anh biết ngay mà, đừng có mong cô gái này ngừng gây chuyện, đến uống nước cũng để xảy ra tai nạn.

“Nóng quá, nóng quá!” Anh Tư mở to miệng, hít lấy hít để không khí lạnh mùa đông, cũng chẳng quan tâm đến lịch sự hay thất lễ, thè cả cái lưỡi ra ngoài, dùng tay ra sức phẩy phẩy bên miệng. Nhưng ngọn gió bé tí ấy làm sao đối lại được sự bùng phát của cốc trà nóng, hoàn toàn không thể giải quyết được tình thế cấp bách này. Tạ Anh Tư càng quạt càng thấy xót xa, ai oán nhìn Chu Minh – một kẻ không có chút thiện cảm, lúc này cô thực muốn biến thân thành con rồng phun lửa trong truyện cổ tích, diệt luôn uy phong của gã đàn ông lòng dạ đen tối này.

Đương nhiên, đây hoàn toàn chỉ là một giấc mơ thôi.

Chu Minh mỉm cười nhìn bộ dạng nhếch nhác của Tạ Anh Tư, đánh hơi thấy sự tức giận sâu sắc kết tụ trong đôi mắt cô, tâm trạng anh vui vẻ hẳn lên. Ung dung nhấc cốc trà trên bàn, anh nhẹ nhàng nhấp một ngụm, động tác vô cùng nho nhã, tựa như một vị khách từ trên trời xuống: “Lần này coi như cô đã tiến bộ rồi, ít nhất cũng không cần dùng đến túi.” Tay cầm chiếc cốc, anh như đang thưởng thức hương vị trà thanh đạm, “Trà này không tồi, lãng phí như vậy quả thật đáng tiếc.”

Cặp môi xinh đẹp của Chu Minh nói ra toàn những lời châm biếm, khiến Anh Tư bị bỏng lại càng thêm bức tức, trong mưa bom lửa đạn, cô chịu đủ nội thương, lẫn ngoại thương, nhưng chỉ có thể cười trừ đáp: “Đúng, đúng, lãng phí... thật đáng xấu hổ.” Xấu hổ, hai chữ ấy bật ra một cách khó khăn. Tên Chu Minh có trái tim bị chó gặm mất này đã nhắc nhở cô thành công, lúc đầu bản thân cô thực đã lãng phí một đồng cao lương mỹ vị nhân gian.

“Cô Tạ có tư tưởng quý trọng đồ ăn như vậy, thật hiếm có.” Chu Minh nhớ lại hình dáng quái vật của Anh Tư tối đó, nôn đến nỗi choáng váng mặt mày, lại tiếp tục nhìn cô gái đang thè cả lưỡi ra quạt lấy quạt để trước mặt, không tìm được nổi một nụ cười. Tại sao cái lưỡi đỏ đầy mê hoặc của phụ nữ lại có thể hài hước đến thế khi anh chứng kiến ở người con gái này.

“Không dám, không dám, vẫn còn phải học hỏi nhiều ở tổng biên.” Tạ Anh Tư vẫn tiếp tục cười gượng, cơ mặt đã mệt đến nỗi muốn co cứng lại.

Sau khi cười trừ, Tạ Anh Tư bị lửa trong lửa ngoài tấn công đến nỗi không còn giận được nữa, càng phát ra ánh mắt ai oán nhìn bộ mặt châm biếm của Chu Minh thì càng nguội lạnh trong lòng. Mẹ kiếp, cái đó gọi là mỗi lần ngã một lần bớt dại, lời cảnh báo của cổ nhân khắc cốt ghi tâm biết bao, tối nay Tạ Anh Tư lại coi lời ấy không ra gì, lại còn vui vẻ ngúng nguẩy trèo lên thuyền cướp biển sang trọng, lần này, báo ứng truy sát cô rồi. Nghĩ đến đây, tư tưởng vung vãi của Anh Tư cũng chấm dứt, chỉ muốn nhanh chóng chia rẽ đôi ngả với hung tinh.

Đầu lưỡi tê dại, trận bồng kinh hồn vừa rồi đã nâng cấp tinh thần chiến đấu toàn thân của Tạ Anh Tư lên cao đến cấp mười. Đột nhiên Tạ Anh Tư phát hiện ra rằng, tên ác ma mang khuôn mặt giả dối này có hiệu quả gây phấn chấn tinh thần rất lớn, không thể không thăng lừng.

Chung quy thì hương vị thức ăn thơm ngon đã cứu vãn lại đôi chút cho cuộc sống trượt dốc của Tạ Anh Tư, một mùi hương quen thuộc đến tận xương tủy bay vào cái mũi cầu của cô, đôi mắt đan phượng sáng lên, đó là món cá dưa chua.

“Cô Tạ, món cá dưa chua, thịt luộc của cô đây.” Bà chủ quán đích thân bưng đồ, “Các món khác sẽ được đưa lên ngay thôi.”

“Cám ơn cô, không gấp, không cần gấp đâu.” Cái gì cũng có thể gác lại, nhưng cá dưa chua thì không thể. Thức ăn vừa dọn lên bàn, mắt không chịu rời khỏi miếng thịt cá trắng ngần tươi ngon trong đĩa, Tạ Anh Tư vui vẻ cựa quậy mông, mông cô cũng chảy cả nước dãi rồi.

“Ngài đây cũng thử nếm món cá dưa chua này đi, là món cô Tạ thích ăn nhất đấy, một nửa số cá trong cửa tiệm chúng tôi đều nằm trong bụng cô Tạ rồi, ha ha.” Có lẽ bà chủ quán hiếm khi gặp được anh chàng đẹp trai mặc vest đẳng cấp thế này, tối nay cười rất nhu mì, thoát nhìn, khuôn mặt không có gì nổi bật cũng như trẻ ra đến vài tuổi.

“Vậy sao?” Chu Minh cười dịu dàng với cô chủ quán, sau đó liếc Tạ Anh Tư đã chết chìm trong bát canh cá, ý cười càng sâu thêm, “Vậy tôi phải thử xem sao.”

“Tổng biên, anh thử chút đi, thử chút đi!” Tạ Anh Tư cầm đũa, lịch sự mời chủ nhân Chu Minh ăn trước. Trông mơn con mắt, chờ đợi Chu Minh chậm chậm nhấc đũa rồi gấp một miếng cá bỏ vào miệng, cô nuốt nước miếng một cách khó khăn.

“Ha ha, tổng biên, không tồi chứ?” Nhìn cái miệng Chu Minh vận động, vẻ mặt bình thản, không vui vẻ cũng không giận dữ, Tạ Anh Tư đột nhiên hi vọng tên tiện nhân này nói câu “khó nuốt”, sau đó cô có thể đường hoàng lấy cả đĩa cá dưa chua “khó nuốt” này lại. Nô tài mà, thay chủ nhân thanh lý “cơm thừa canh cặn”, đó là việc nên làm.

Tuy nhiên, mộng đẹp bao nhiêu thì hiện thực lại phũ phàng bấy nhiêu.

“Không tồi, đồ ăn do cô Tạ giới thiệu rất ngon.” Chu Minh từ tốn nói, rồi đưa tay mời, “Cô Tạ ăn cùng đi!” khẩu khí trăm phần trăm theo kiểu chủ nhân gọi nô tài.

“Vâng, vâng!” Tạ Anh Tư bị đĩa canh cá dưa chua hút hồn đến nỗi ngứa ngáy không chịu được, run lấy bầy cầm đũa lên, sớm đã quên bég trong từ điển có từ “thực nữ”, cô gấp một miếng cá, bỏ vào cái miệng đã tê dại, nhai một cách miễn cưỡng. Miếng cá tươi ngon kết hợp với hương thơm hấp dẫn của dưa chua lưu lại trong khoang miệng, phải than rằng, cá dưa chua chính là mẹ nuôi của cô, an ủi trái tim tổn thương của cô như mẹ đẻ vậy.

Chu Minh bị cái tướng ăn của Tạ Anh Tư khiến cho sự thèm ăn của anh cũng tăng cao. Anh là một người đàn ông tự chủ, không giống người con gái trước mặt, ăn đêm, ăn đến nỗi như mất hồn, dường như từ trước đến giờ anh chưa từng ăn đêm. Gắp một miếng dưa chua cho vào miệng, thứ này nhìn thì không hấp dẫn lắm, có những người lần đầu thấy, ngay đến cảm giác muốn thử cũng không có, nhưng một khi đã bỏ vào miệng và từ từ cảm nhận, vị chua đặc biệt của nó cho ta một trải nghiệm chưa từng có, vị chua khử đi mùi tanh của cá, thơm không gì sánh được. Sự kết hợp kỳ lạ này không ngờ sinh ra một hiệu quả tuyệt vời.

Hóa ra cá và dưa chua là một đôi trời sinh.

Hai người ăn trong im lặng, đêm tối tỏa ra hương thức ăn thơm nức khiến trái tim cô đơn quá lâu cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Bà chủ quán lần lượt mang đồ ăn lên, Anh Tư nhai dưa chua, đôi mắt bận rộn nhưng vẫn cố bớt chút thời gian liếc nhìn bàn phía trước, hơi nóng của nồi lẩu bốc lên quán quanh đôi tình nhân trẻ. Nhìn từ xa, bữa lẩu cực kỳ hấp dẫn.

Chu Minh để ý đến ánh mắt khát khao vô hạn của Tạ Anh Tư liền quay đầu nhìn, trong lòng anh càng lâng lâng, cái gọi là no bụng đôi con mắt chính là để chỉ người con gái Tạ Anh Tư này.

“Cô chủ quán, nhà mình bán lẩu từ lúc nào thế?” Anh Tư quan sát nồi lẩu, kìm nén hồi lâu, cuối cùng hỏi một cách ngốc nghếch nhưng không hề để ý đến tia sáng lóe lên trong mắt Chu Minh. Nụ cười nhạt kéo dài đến tận đôi mắt nhỏ, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của anh.

Bà chủ quán phấn khởi, bật luôn lời quảng cáo, “Vừa mới cho vào thực đơn. Lẩu cay, lẩu hải sản, gọi món gì có món đấy, lúc này mà ăn thì không còn gì thú vị hơn. Cô Tạ, lần sau cùng vị tiên sinh đây đến thưởng thức nhé.”

Tạ Anh Tư trầm trồ trừng mắt, thái độ khinh thị, lần sau? Lại còn với Chu Minh nữa? Xí, cô chỉ hận một nỗi không thể đem cái miệng lưỡi độc địa của Chu Minh quăng vào nồi lẩu mà nhúng ăn. Nếu còn lằng nhằng với tên tiện nhân này, không cẩn thận cô lại gây chuyện điên khùng mất, vì vậy, để thuận theo anh ta và vừa ý mình, giữ gìn hòa bình thế giới, vẫn nên hạn chế đi.

Nghĩ như thế nhưng ngoài miệng, Anh Tư vẫn khách khí: “Ha ha, được được, nhất định ủng hộ.” Một mình tôi sẽ đến. Lòng thấy bất an nghĩ đến chuyện xấu hổ, ăn no đến phát ói như lần trước, cô quyết định, trước tiên phải chuẩn bị sẵn thuốc tiêu hóa.

Trong việc ăn uống, Tạ Anh Tư luôn hưng phấn đến cực điểm, nhưng vì chút tự tôn cuối cùng nên cũng đành tiếc nuối để lại nửa bát mì bò. Chu Minh còn ăn ít hơn cô một chút, vì anh suy nghĩ đến vấn đề sức khỏe, có điều trong mắt cô gái thô tục Tạ Anh Tư, gã Chu Minh này có cái dạ dày của gà non, ăn còn không bằng con gái, trong lòng từ trên xuống dưới đều thấy khinh thường.

Cùng lúc với khinh thường, cô gái thô tục cũng phải thừa nhận tư thế ăn uống của tên tiện nhân này, quả thật có vẻ gì đó... đẹp đến khó chịu.

“Cô chủ quán, tính tiền.” Rút ví tiền, Anh Tư chuẩn bị thanh toán. Bát cháo tối lần trước Chu Minh trả, Gia Cát đời thứ hai – Tạ Anh Tư quyết định hào phóng một lần.

“Để tôi trả cho.” Chu Minh lúc này liền mở miệng nói.

“Không cần, không cần, là điều tôi nên làm mà, bình thường tổng biên chăm sóc tôi như vậy...” Thực ra cô muốn nói, cái đồ tiện nhân nhà anh, bình thường hay hành hạ tôi...

“Tôi chưa bao giờ để con gái trả tiền.” Một lời của Kim Quy khiến Tạ Anh Tư hào phóng quá mức phải ngậy người ra. Vừa định kiên quyết thêm, nhưng bộ não nhanh nhạy chợt tính toán, nếu cô tranh trả tiền thì chẳng phải thừa nhận mình không phải con gái sao? Mẹ kiếp, cô ấy – Tạ Anh Tư đường đường là một nữ trung hào kiệt, tiền này tuyệt đối không thể rút ra trả.

“Ha ha, vậy thì ngại quá!” Nhìn chăm chú vào dáng vẻ từ tốn khi Chu Minh móc tiền trả, Tạ Anh Tư lẩm bẩm, hóa ra anh còn coi tôi là con gái, trước nay tôi lại cứ nghĩ rằng anh coi tôi là thái giám cơ.

Được Chu Minh đưa về đến tận cửa, Tạ Anh Tư vẫy tay tiễn chiếc xe sang trọng của Chu Minh quay đầu rời đi. Tối ấy trước khi đi ngủ, cô gái kiên cường mơ mơ hồ hồ, ánh đèn nê-ông màu hồng ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, khiến một góc phòng sáng hồng lên, trái tim non nớt của cô đột nhiên phát hiện ra mình và Chu Minh ăn chung một đĩa cá dưa chua, đó chẳng phải là... hôn nhau gián tiếp ư?

Bị “nụ hôn gián tiếp” làm cho ngốc nghếch, như sợ bị lây lan cái gì đó, Anh Tư phì lên hai tiếng, lấy chăn trùm kín mặt, nuốt nuốt nước bọt, mẹ kiếp, ngày mai tôi phải tìm Châu Minh hôn gián tiếp. Cô trở mình rồi nhắm nghiền mắt lại, hôn thì hôn, ai sợ ai chứ!

16. Chương 16

Chương 16

Chủ nhật phải tăng ca, sau khi hoàn thành xong công việc, Tạ Anh Tư chấp nhận số phận chen chân trên xe buýt. Chiếc ghế cứng lạnh khiến Anh Tư khó chịu khắp mình mẩy, ngồi tê liệt như con bạch tuộc, đầu óc mệt mỏi không cách nào chống đỡ cứ lắc lư lên xuống trong sự nghiêng ngả của chiếc xe. Tuy không cam tâm tình nguyện nhưng cô cũng phải thừa nhận, ngồi trên tàu cướp biển sang trọng của hung tinh tuy có chút tổn hại tâm lý nhưng lại thực sự thoải mái.

Ngày đến thời gian sống lay lắt cũng không có, tuần mới bắt đầu cũng là cuộc đấu tranh giữa chính và tà, giữa nam và nữ. Buổi trưa ngày thứ tư, bài báo lần theo dấu vết tìm người mất tích của tòa báo đã nhận được sự ủng hộ rộng rãi của xã hội, mọi người trong văn phòng đều thở phào một hơi. Đến giờ tan ca, Chu Minh mở cửa phòng riêng, chậm rãi bước ra, nở nụ cười ấm áp, anh vỗ vỗ tay, ngay lập tức trở thành tâm điểm của tất cả mọi người. “Tuần trước mọi người đều vất vả rồi, thành tích đạt được khá tốt, cảm ơn sự nỗ lực làm việc của các vị trong thời gian gần đây. Vì vậy tối nay, tôi đã bao trọn một phòng mời các bạn đi hát xả hơi.”

Sếp đích thân mời đi hát ai dám không nể mặt, vì vậy tất cả mọi người đều giả bộ hoan hô nhiệt liệt. Tạ Anh Tư đứng lẫn trong đám đông, uể oải vỗ tay hai cái, vừa vỗ vừa ngáp.

Tổng biên trẻ tuổi giàu có rút tiền mời đi hát, tin này được truyền đi nhanh chóng với tốc độ của âm thanh. Lượng muội dẫn đầu mấy quý cô nhiều chuyện trong tòa báo, vượt qua bao trùng dương lập tức có mặt, Lạp Lạp cũng là một trong số đó. Càng hài hước hơn, không biết nhận được thông tin từ tên nội gián nào, mỹ nhân Hàn Vân Tiểu, với bộ váy hoa liền thân, chân đi đôi giày cao gót màu đen, tung tẩy “tình cờ gặp” mọi người ở đại sảnh, bàn tay ngọc ngà đưa lên che đôi môi đỏ khê mở đầy vẻ kinh ngạc, “Tổng biên, trùng hợp quá! Tôi còn đoán hôm nay liệu có được gặp anh nữa không.” Trình độ nói dối của mỹ nhân cũng toàn mỹ như cái cách trang điểm tinh tế của cô, những người đàn ông dưới tay cô cứ người sau lại cao hơn, mạnh hơn người trước, khiến đám nhân viên nữ đều phải tâm phục khẩu phục.

Chu Minh dẫn đầu phía trước, nở nụ cười hòa nhã như mặt trời mọc trên biển: “Thật trùng hợp, cô Hàn.”

Tạ Anh Tư đứng một bên, lạnh lùng nhìn cảnh tóm bắt đàn ông có kế hoạch, có mục đích khiến người khác buồn nôn, nhìn Chu Minh cười dịu dàng, cô nhướn mày nghĩ con mồi bị tóm này xem ra vẫn rất vui vẻ. Quay người ngáp một cái, phát hiện Châu Minh đang ngăn người chăm chú nhìn mỹ nhân nũng nịu, cô liền dừ dừ đánh một cái vào vai cậu ta, đợi cậu ta hoàn hồn, liền thì thầm nói: “Mỹ nhân đẹp không?”

“Thật là... đẹp.”

Có lẽ nắm đầm lâu ngày không dùng đến, lúc này thấy ngứa ngáy, Tạ Anh Tư tiến lên gõ một cái vào đầu Châu Minh, “Á, chị Anh Tư, đau quá!” Châu Minh la oai oái, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Nhìn hai người họ vui đùa ầm ĩ, Chu Minh không nói năng gì.

“Không sao, không sao, mọi người tiếp tục đi!” Tạ Anh Tư thu nắm đầm lại, phui phui tay. Lạp Lạp và Lượng muội đứng bên cạnh lòng đầy căm phẫn, ghen tuông, cả hai trách móc nhìn Anh Tư và Châu Minh, rồi ngay lập tức quay sang với trai trẻ gái đẹp bên ấy với ánh mắt sáng long lanh.

Kết quả của việc tình cờ gặp gỡ là Hàn Vân Tiểu theo đuôi Chu Minh, đi cùng đám người ầm ĩ, đầu tiên vào nhà hàng buffet dùng bữa, sau đó đến KTV, Hàn Vân Tiểu luôn thể hiện thái độ của một cô gái nhỏ, chồng hát vợ phụ họa, chỉ hận một nỗi không thể sánh đôi về nhà.

Chuyện hát không mất tiền, Tạ Anh Tư không có hứng, nhưng ăn uống miễn phí thì sao có thể thiếu cô ấy được. Trong trường hợp thông thường, một Tạ Anh Tư ăn tốt, uống tốt tuyệt đối là con thỏ trắng ôn hòa trong lòng chị Hằng Nga, chuyện ai tán tỉnh ai, cô không quan tâm, không để ý. Nhưng Lạp Lạp và Lượng muội thì không như vậy, được giữa chừng, hai cô gái ép Anh Tư đang ăn uống vui vẻ, cả ba kéo nhau và thẳng nhà vệ sinh.

Chân lý thường chỉ ra rằng, ở cái nơi như nhà vệ sinh mà đặc biệt nhà vệ sinh nữ, mãi là nơi trút mọi rác rưởi, bực tức và ghen tuông.

“Cái con hồ ly tinh ấy coi tất cả đàn bà, con gái trong tòa báo này đều mù hết hay sao? Ngay cả người đàn ông của chúng ta cũng dám cướp. Không đi mà nghe ngóng lai lịch của lão Lượng ta đây.”

“Đúng thế, cái dáng vẻ lẳng lơ của cô ta, Lượng muội cũng nhận thấy chứ? Cái đồ lẳng lơ đó vừa rồi còn nói nóng quá muốn cởi áo khoác, không phải là muốn cho tổng biên nhìn thấy đồng thịt hay sao?”

“Con ranh ấy nào chỉ muốn cởi áo khoác, tôi thấy cô ta còn tiếc không thể cởi luôn cái quần con ra nữa ấy chứ!”

Tạ Anh Tư uể oải dựa vào bệ rửa tay, nghe hai cô gái ghen tuông tranh luận âm ỉ. Lạ Lạ còn vô ý để bắn hai giọt mưa xuân lên mặt Anh Tư. Cô đưa tay lên lau lau, cuối cùng lên tiếng: “Hai người các cô có ấu trĩ không? Chuyện mỹ nhân quyến rũ đàn ông, một người muốn đánh, một kẻ bằng lòng chịu, hai người ở đây ghen tuông cái gì?” Trùng mắt nhìn hai cô gái im bất một cách dữ dằn, cô nói tiếp, “Phải bình tĩnh, bình tĩnh hiểu không? Nếu không hiểu thì tôi lại vất vả giải thích một chút. Cái gọi là bình tĩnh, đầu tiên chính là ăn tốt, uống tốt, chỉ có ăn uống tốt mới có thể hát tốt, hát sáng khoái. Sau khi ăn xong, uống xong, hát xong, chúng ta lại tính kế lâu dài.” Mặt mũi trở nên dữ dằn, vẻ mặt Anh Tư lộ rõ khí thế nữ vương. “Cái con hồ ly ấy mà, vẫn cứ nên ột bài học, dụ dỗ đàn ông là chuyện nhỏ, nhưng dẫm lên địa bàn của chúng ta lại là chuyện lớn. Không nói năng câu nào, mẹ kiếp, thực sự coi đàn bà con gái trong Nhật báo thành phố A chúng ta là ăn mày hết rồi sao?”

Hai mắt tròn tròn, Anh Tư cao giọng: “Mẹ kiếp, gã họ Chu này mặc dù không phải loại gà ngon, có điều xét thấy cái ví tiền của anh ta đủ dày, đủ liều mạng, chúng ta cũng không thể để con hồ ly đó phát tài.”

Lượng muội và Lạ Lạ bị nữ vương thu phục hoàn toàn, nhát nhát gật đầu phụ họa. Sau khi phát biểu xong bài diễn văn cách mạng đầy kích động, Tạ Anh Tư lại vội quay về tiền tuyến, tiếp tục chiến đấu với món ăn ngon trước bàn tiệc tự chọn. Chu Minh thấy vậy liền sầm mặt lại, tay cầm đĩa, lẳng lặng tiến đến gần chỗ cô đứng.

“Tạ Anh Tư, cô lại chuẩn bị ăn thêm bao nhiêu đĩa nữa?” Anh thấp giọng hỏi. Vừa rồi, lúc Quan Nghiêm đề nghị tiệc buffet, anh liền có dự cảm không lành. Dự cảm ấy liên quan đến Tạ Anh Tư, người con gái này chỉ cần nhắc đến từ “buffet”, IQ liền bất hạnh như thức ăn lấp đầy trong miệng, bị dạ dày tiêu hòa đến tận cùng. Quả nhiên không sai, cô gái này vừa đặt chân đến cửa, nhìn thấy đồ ăn, ngay cả thời gian ngáp cũng bị rút ngắn lại, cái miệng hoạt động không ngừng nghỉ đó chính là khắc tinh của đồ ăn.

Chu Minh thực sự không thể chấp nhận được, thoát khỏi cái đuôi Hàn Vân Tiểu, anh chạy đến nhắc nhở người con gái đầu mọc dưới móng này. Chỉ có điều, Chu Minh không phát hiện ra bản thân đã bắt đầu gọi trực tiếp tên Tạ Anh Tư.

“Cũng... cũng chỉ một đĩa thôi mà!” Tạ Anh Tư đang vui mừng rộn rã chọn thức ăn bỗng ập a ập ứng trả lời, cô không hiểu động cơ của kẻ địch. Thậm chí, trong lòng còn bốc lên chút hỏa vô danh, sao gần đây toàn ăn cơm cùng tên tiện nhân này, nhìn khuôn mặt trắng trẻo âm u đáng sợ của anh ta, khẩu vị bị giảm đi rất nhiều.

“Vậy vừa rồi cô đã ăn mấy đĩa?”

“Ba... ba, bốn đĩa.”

“Rốt cuộc bao nhiêu đĩa?”

“Năm... sáu đĩa.” Có người đang lúng túng với những con số. Từ nhỏ Anh Tư đã vậy, mấy chuyện nghịch ngợm luôn rất nhiệt tình, nhược điểm duy nhất chính là, đứng trước câu hỏi vặn của người khác, ngay lập tức không thể nói dối được, mặc dù đã đấu tranh tư tưởng nhiều lần nhưng vẫn như một đứa trẻ thật thà.

“Là năm hay sáu?”

“... Sáu ...” Tạ Anh Tư ử dột trả lời, nhưng lại không phục, lập tức nghiêng đầu, lúng túng cãi: “... Cũng chưa phải là ăn nhiều.” Thực ra cô mới chỉ phát huy một nửa năng lực chiến đấu mà thôi.

“Sáu cộng một bằng bao nhiêu?” Chu Minh bị cái mặt không phục của Tạ Anh Tư làm cho buồn cười, nhưng để đạt được hiệu quả mong muốn, anh vẫn duy trì vẻ mặt uy nghiêm đe dọa.

“... Bấy ...” Tạ Anh Tư khó chịu đáp, tâm trạng ăn uống bị phá hỏng, nghiêm nghị như một học sinh tiểu học, ngoan ngoãn nhận lời dạy bảo của cấp trên.

“Rất tốt, hóa ra cô vẫn còn biết môn toán. Điều này nằm ngoài dự đoán của tôi.” Anh khẽ mỉm cười, rồi ngay lập tức chọn một chút thức ăn bỏ vào đĩa, thu lại nụ cười, nghiêm giọng dặn dò: “Ăn hết đồ trên tay thì khép miệng lại cho tôi, dạ dày cô không phải cái lò xo.”

Cuộc đời trước đây của Tạ Anh Tư tự do tự tại, bây giờ bị Chu Minh dạy bảo, trong lòng rất khó chịu. Mẹ kiếp, chỉ có mẹ tôi mới có quyền dạy tôi như thế, đồ tiện nhân nhà anh là cái thá gì? Không nhụt chí, cô vằn lại: “Ha ha, tổng biên, buffet ở đây đắt, đúng kiểu lừa người. Ha ha ha, anh xem, bất luận thế nào cũng phải ăn gỡ lại... ăn ít, lãng phí.” Tôi liều mạng ăn như thế này, còn không phải vì lo tiền của tên tiện nhân như anh đầu tư vô ích sao? Mặc dù vằn lại nhưng Anh Tư cũng không quên nặn ra nụ cười giả dối, dù gì tên Chu Minh này vẫn là chủ nhân của cô, em Kia của cô vẫn phải mong chờ tiền lương Chu Minh trả thì mới chạy được.

“Tối hôm đó, cô ới ra thì không lãng phí sao?” Chu Minh không khách khí vạch trần vết sẹo của Tạ Anh Tư. Nếu vết sẹo đó có thể thay đổi quan niệm giá trị của cô về ăn uống, anh không ngần ngại vạch trần liên tục. “Nhớ lời tôi đấy!” Nói xong, Chu Minh nhanh chóng quay người rời đi, bỏ mặc Tạ Anh Tư ngồi gặm nhấm nỗi đau vì bị quẫn giáo.

Chôn chân ở chỗ cũ, Tạ Anh Tư hung dữ nhét một miếng bánh điểm tâm lớn vào miệng, lộ ra vẻ mặt nữ lưu manh ngang bướng không thuần hóa được. Không ngờ, đi được vài bước, Chu Minh bỗng quay lại, nhìn Anh Tư bằng ánh mắt đen láy nhưng lạnh lùng, khiến cô giật thót mình, hồi phục về nô tài ngoan ngoãn, miệng phồng lên nhìn Chu Minh chăm chú, không dám nói lời nào.

“Còn nữa, tôi không cho phép cô đến ‘Quán ăn Hạnh Phúc’ ăn đêm.” Ánh mắt sắc bén quét qua cái má đang căng phồng của cô, “Càng ăn càng ngốc... Tôi không thích người ngốc nghếch làm việc dưới trướng.” Chu Minh cũng không hiểu vì sao lại nói nhiều lời vô nghĩa với người con gái này, nhưng không nói mà kìm lại trong lòng thì bí bách không chịu được nên vẫn cứ quyết định bật ra lời cảnh cáo.

Cảm giác thèm ăn đột nhiên thay đổi, nghĩ mình là một nô tài, không dễ gì mới có cơ hội được ăn một bữa thoải mái, vậy mà tên chủ nhân mặt trắng lại đá bay bát đĩa, làm cô tức điên lên. Thấy Anh Tư cầm chiếc đĩa với số thức ăn ít ỏi quay về bàn, Lưu Lan và Diệp Bội Bội – mấy kẻ cuồng giảm béo này đang ngồi hít không khí, chốc chốc lại liếc sang ghế bên đây vẻ ghen ghét. Lúc này, cô thợ săn họ Hàn đang phát huy trình độ ve vãn.

Mỹ nhân nói: “À, tổng biên, để em bóc vỏ giúp anh, tay đàn ông các anh bóc cái đó không ổn đâu.”

Tạ Anh Tư hừm một tiếng lạnh lùng, cái đồ hồ ly tinh nhà cô nào chỉ muốn lột vỏ, thực ra là muốn lột quần áo của công tử bột ấy.

Mỹ nhân nói: “Tổng biên, bánh ga tô ở đây chẳng ngon gì cả. Khi nào có cơ hội, em dẫn anh đến một nơi rất tuyệt.”

Tạ Anh Tư tiếp tục hừm một cái, cái nơi rất tuyệt đó có khi nào lại mở tại chính nhà cô.

Mỹ nhân nói: “À, tổng biên, xin lỗi, làm ướt rượu lên áo vest anh rồi! Làm thế nào bây giờ, hay anh cởi ra để em mang đi giặt... Thật xin lỗi anh quá!”

Làm thế nào đây, cô bắt đầu lột quần áo rồi, tôi thấy cô thật ghê tởm.

Không chỉ Tạ Anh Tư, cái ngữ điệu trầm bổng này của mỹ nhân khiến khẩu vị tất cả mọi người đều thất thường. Ngồi thêm một lúc nữa, tất cả phân nhóm kéo nhau đến KTV hát.

Đường phố tràn ngập sắc màu với những ánh đèn nê-ông chiếu rọi, đêm tối cuồng loạn cho con người ta lí do buông thả, vì vậy, tất cả đều không còn cẩn thận, nghiêm túc nữa.

Cả đoàn được dẫn vào một dãy ghế lớn, trong không gian mờ tối, ánh đèn ngũ sắc chiếu lên mặt mọi người, nhìn vào thấy rất đẹp. Chu Minh cùng Hàn Văn Tiểu vừa cười vừa sánh vai ngồi xuống cạnh anh già Quan

Nghiêm. Tạ Anh Tư vốn muốn tìm một nơi rộng rãi để ngủ, nhưng bị Lạp Lạp đẩy vào ngồi chen bên cạnh anh già. Mấy nam nữ thanh niên khác đều là khách quen của KTV, mặc dù có mặt sếp ở đây nhưng nghĩ sếp có mỹ nhân đi cùng, sẽ không nhìn đến bên này nên đáng chơi vẫn cứ phải chơi.

Hàn mỹ nhân lúc đầu vẫn còn chút thói quen của mỹ nhân, ví như cư xử dè dặt, có chừng mực. Nhưng khi cái miệng xúc xích của Châu Minh gào lên câu hát, “Ồ, tôi phải theo đuổi tình yêu của tôi”, cô ta liền quên hết việc “cư xử có chừng mực là mỹ đức”, bờ mông đẹp càng nhích lại gần, im lặng ngằm công khai có quyền với cái túi tiền lớn Chu Minh.

“Tổng biên, anh có biết hát không?”

“Không! Vậy còn cô Hàn?”

“Em cũng bình thường, chăm chỉ tập luyện ấy mà. Có điều em chỉ dám hát nơi ít người thôi, em dễ xấu hổ lắm!”

...

Tạ Anh Tư nheo mắt vờ ngủ, nhưng tiếng đàn ông, phụ nữ bên cạnh hoặc nhỏ hoặc dịu dàng đã quấy nhiễu bộ não mệt mỏi của cô. Châu Minh và Diệp Bội Bội đang song ca rất tình cảm, “Đuyên khó rồi, tình khó rồi...” bịn rịn, nhưng trong tiếng nhạc ồn ào, Lạp Lạp ngồi bên ra sức kéo tay áo, khẽ gọi cô, “Chị Anh Tư, đừng ngủ mà, chúng ta nói chuyện đi...”

Bên trái, bên phải, đằng trước, bên nào cũng toàn là âm thanh? Tạ Anh Tư đang ở bờ vực của sự suy sụp. Mở đôi mắt đan phượng ra, ánh nhìn của Anh Tư bỗng sáng rực lên, nhìn sang bên trái, chỉ thiếu chút nữa thôi là Hàn Vân Tiểu lao vào lòng Chu Minh, nở nụ cười quyến rũ, hoặc vô tình, hoặc cố tình chạm vào anh, còn ghé sát tai anh thì thầm đầy mê hoặc. Còn Chu Minh, có vẻ cũng rất tận hưởng nét dịu dàng kề sát bên mình của mỹ nhân, lộ ra vẻ mặt cái gì cũng nghe theo em.

Nhìn sang bên phải, Lạp Lạp chớp chớp đôi mắt nhỏ baby nhìn Anh Tư một cách vô tội, ánh đèn nhấp nháy, chiếu rọi lên khuôn mặt trang điểm có đôi chút tàn tạ vài phần ghê ghê.

Nhìn về phía trước, Châu Minh cầm mic gào thét, cặp môi xúc xích mở to khê run, có thể nhìn rõ mấy cái răng mọc lệch trong miệng.

Cô chịu đủ rồi, đủ lắm rồi, những con người thô tục này hoặc trực tiếp, hoặc ngấm ngấm đẩy Tạ Anh Tư đến mức ngày một thô tục hơn. Đứng dậy, cô lộc cộc đi ra khỏi phòng hát ầm ĩ, huyên náo. Mẹ kiếp, đã muốn lão nương thô tục đến thế, vậy thì tôi vào nhà vệ sinh thô tục là được chứ gì?

Cô gái kiên cường sầm mặt lại đi tìm nhà vệ sinh, đầu cúi xuống, lửa giận bốc lên ngàn ngút, thấy cánh cửa cứ nghĩ là nhà vệ sinh thế là liền đẩy cửa bước vào. Sau cánh cửa, một người đàn ông với mái tóc vuốt keo vừa giải quyết xong, đang cúi đầu kéo khóa quần, thấy cô gái kiên cường tà khí động trời, anh ta ngăn người ra ở đó, “Tôi... tôi không đi nhầm phòng.”

“Tôi có nói anh nhầm đâu?” huôn mặt cô gái kiên cường không có vẻ đồ lạng xấu hổ của thực nữ, thay vào đó là sự găm lên giận dữ của hổ cái. Găm xong, cô quay người đóng “rầm” cánh cửa nhà vệ sinh nam.

Anh Tư ngồi trong nhà vệ sinh một lúc lâu, dần bình tĩnh lại một chút. Cô ra sức tấp nước lạnh lên khuôn mặt đang kích động sục sôi của mình, đem lại cảm giác khoan khoái, dễ chịu kỳ lạ. Cô soi mình trong gương, dòng nước vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt mệt mỏi, trong lòng lửa giận đang bốc lên ngàn ngút. Cô hiểu, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao bản thân lại nóng nảy như vậy. Tất cả đều do tên công tử bột Chu Minh đó, bắt cô tăng ca, tăng ca còn nhiều hơn người khác, một khi tăng ca cô sẽ không ngủ đủ. Khó khăn lắm mới có được dịp ăn uống thịnh soạn, nhưng anh ta lại nhảy ra, hạ lệnh cho cô “stop”. Mẹ kiếp, dựa vào cái gì mà anh ta bắt cô không được ăn?

Ăn và ngủ vốn là chủ đề quan trọng nhất trong cuộc đời mỹ miều của Tạ Anh Tư, nhưng cái gã Chu Minh này chạm phải đường cao áp rồi, chuyện ăn uống cũng không để cô thoải mái. Càng nghĩ càng tức, Tạ Anh Tư nổi xung, đứng như chôn chân trước gương.

Ánh lửa căm phẫn trong đôi mắt đan phượng cuộn trào mãnh liệt, Tạ Anh Tư lao ra khỏi nhà vệ sinh như một ngọn gió. Đồ tiện nhân như anh không để tôi sống an thân, thì tôi cũng không để người phụ nữ của

anh sống yên ổn.

17. Chương 17

Chương 17

Cười tươi quay về chỗ ngồi, Anh Tư thấy Chu Minh đang nói chuyện với Quan Nghiêm. Dưới ánh đèn nhấp nháy trong bóng tối, khuôn mặt anh tuấn khiến Tạ Anh Tư nghĩ đến vẻ đẹp trai quyền rũ của nhân vật Tu-xe-đô mặt nạ trong bộ phim hoạt hình “Thủy thủ mặt trắng”, tóm lại đều là yêu nghiệt. Chu Minh thấy Anh Tư về chỗ ngồi, ánh mắt long lanh dừng lại trên khuôn mặt cô mấy giây. Đối diện với ánh mắt hàm chứa ý đồ bất minh đó, Anh Tư cố nặn ra nụ cười giả dối, gật gật đầu vớ anh, nhưng trong lòng đang thâm nghiên rằng nghiên lợi, đồ tiện nhân nhà anh, cứ đợi đấy.

Được một lúc, Hàn đại mỹ nhân uyển chuyển chậm rãi đi vào, trong đôi mắt lớn rực sáng chỉ có một người. Cuối cùng, cô ta chọn đi đến bên chỗ Anh Tư, đợi đến khi cô ta vừa cười quyền rũ vừa bước đến gần, Tạ Anh Tư bị dồn bức quá, ngấm ngấm thò chân phải ra trong trạng thái thần không biết quỷ không hay, khiến cô gái trẻ đi đôi cao gót vấp ngã một cách oanh liệt. Trong bóng tối, chợt thấy hiện lên một hàm răng trắng bóng, rồi cô nàng thần tốc thu chân phải lại. Muốn lao vào lòng công tử bột như vậy, tôi đây thuận theo cô, để cô lao vào một cái cho đủ.

“Á!” Hàn Vân Tiếu la lên một tiếng, trọng tâm không vững, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã nhào. Mỹ nhân cũng không phải loại vừa, mắt thấy thân hình duyên dáng của mình sắp hạ cánh bên anh chàng mập, liền ra sức lợi dụng tình thế bổ nhào xuống, cuối cùng nửa thân dán lấy Chu Minh. Lấy tay che ngực kêu lên vẻ ngạc nhiên, khuôn mặt xinh đẹp Hàn Vân Tiếu khê hỏn hển, hay cho cảnh “mỹ nữ sợ hãi.”

Mọi người thấy vậy đều nhao lên, ngoài miệng thì quan tâm nhưng thực chất đều ngầm rửa đáng đời.

“Cô Hàn, không sao chứ?” Chu Minh quan tâm đỡ Hàn Vân Tiếu dậy.

“Không sao, tôi chỉ vấp chân một chút, thật ngại quá à!” Mỹ nhân chỉnh sửa lại mái tóc xoắn lộn xộn bởi nhếch nhác lộ cái xấu ra, trên khuôn mặt nhỏ ửng hồng.

Những người thành tinh, lòng ấp ủ ý đồ đen tối có mặt ở đó chợt hiểu ra, quay lại nhìn nhau, cùng đoán xem rốt cuộc cái thiên ngoại phi chân nào đã làm chuyện ngáng ngã hòn đá to cản lòng người này. Diệp Bội Bội cầm mic trên tay, suýt chút nữa định hát vang: Ngáng hay lắm, ngáng tuyệt lắm, tuyệt đến nỗi chúng tôi kêu oang oang...

Tạ Anh Tư cầm bông ngô, đôi mắt đan phượng nhìn Lạp Lạp và Lượng muối với vẻ vô tội. Sau đó hả hê quay đầu nhìn Chu Minh và Hàn Vân Tiếu, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt đen láy của Chu Minh, không thể đoán được anh đang nghĩ gì, cô sợ hãi vội quay đầu tiếp tục ăn bông.

Trong lúc Lượng muối đang cầm mic gào thét, Lạp Lạp nháy mắt với Anh Tư, ghé đến bên cô thì thầm: “Chị Anh Tư, cuối cùng chị cũng chịu ra tay rồi, Lượng muối nói đã nhìn thấy chị...” Nói xong, cô ta liếc xuống chân phải Anh Tư, tỏ ý đã biết tổng rồi.

Tạ Anh Tư trừng mắt với Lạp Lạp, tung mấy hạt bông ngô lên không trung, rất nhanh chóng rơi chuẩn xác vào miệng. Sau đó lại ném mấy hạt nữa vào cái miệng nhỏ của Lạp Lạp, “Ăn đi, nhiều lời thế?”

Tâm trạng khoan khoái dễ chịu nhìn một vòng quanh phòng karaoke, Anh Tư phát hiện tối nay Lưu Lan có chút không bình thường. Bà cô già tay cầm điện thoại, cúi gầm mặt xuống ra sức gửi tin nhắn, vừa gửi vừa cười ngốc nghếch đáng vẻ như cô thiếu nữ. Những tình yêu ngăn ngủi mà Lưu Lan nói trước đây, Anh Tư cũng chưa từng thấy cô ta nhập tâm như vậy, trong lòng liền xuất hiện những dấu chấm hỏi lớn.

Vừa ăn bông ngô, cô vừa nói với Lạp Lạp: “Nhìn thấy Lưu Lan chưa? Tối nay có gì đó không ổn à?”

Lạp Lạp gật đầu trả lời: “Không ổn từ lâu rồi, gần đây cô ta chăm chạy lên tầng năm lắm!”

Tạ Anh Tư ngẩn ra mắt mấy giây, nhét thêm miếng bông ngô vào miệng. Bà cô già gần đây có chút bất thường, mặt mũi tươi tỉnh ngập tràn sắc xuân, chỉ thiếu mỗi việc gài hai bông hoa đào vào tai, “Tầng năm? Anh chàng tử lạnh?” Hơi ngập ngừng, Anh Tư tỏ ý không tin lắm, “Tử lạnh và ...” Nói không lọt tai chút nào, điều này hết sức kỳ lạ.

Lập Lập khẽ gật đầu. Lại một lần nữa tiến sát bên tai Anh Tư, thỏ thẻ giọng thần bí: “Anh chàng tử lạnh bán rẻ rồi!”

Tạ Anh Tư ổn định lại tinh thần, tự hỏi, bà cô già tìm kiếm bao năm, thân vàng không rách, bỏ cái khuyết điểm hay chữi gà mắng chó sang một bên thì vẫn được coi là hiền dịu, ngoan ngoãn, chỉ cần nhìn cái mông to đó của chị ta thì biết ngay có thể sinh đẻ tốt. Mặc dù, anh chàng tử lạnh bề ngoài có đôi chút lạnh lùng, nhưng chừng bên trong lại đầy lửa, lửa mà gặp rơm, lập tức có thể sinh ra nhiều tiểu tử lạnh. Thôi thì cũng coi như đây là chuyện tốt. Trong tâm hồn lương thiện của Tạ Anh Tư vẫn có ý chúc phúc nhiều hơn một chút.

Điện thoại trong túi bỗng đổ chuông, Tạ Anh Tư mở điện thoại ra xem, là Đỗ Thuần, cô phấn chấn chạy ngay ra ngoài nghe máy.

“Alô, Thuần Thuần.”

“Anh Tư, vẫn đang tăng ca à?” Giọng nói dịu dàng của Đỗ Thuần truyền đến từ giữa vùng núi non khiến trái tim Tạ Anh Tư cũng bị một tiếng “Anh Tư” làm ẽm nhũn ra. Đỗ Thuần biết cô thường xuyên phải tăng ca.

“Không, mình đang đi hát cùng đồng nghiệp.” Giọng Anh Tư bỗng trở nên vui vẻ.

“Ừm, mình nói với cậu một chuyện, cậu nghe nhé!”

“Gì thế?”

“Tháng tư mình sẽ lên thành phố A, mẹ Lý ỉnh nghỉ, bà tìm ỉnh một công việc tạm thời trên đó. Làm gia sư ột gia đình, đến tháng tám thì nhà trẻ thành phố tuyển người, bà muốn mình tham gia ứng tuyển.”

“Thật vậy sao? Cậu sẽ lên đây?” Giọng Anh Tư tăng cao lên mười tám độ, cô kích động đến nỗi suýt nhảy cẫng lên.

“Thật đấy, mình sắp lên đó rồi, cậu có vui không?” Đỗ Thuần hỏi ngọt ngào, tựa như cây kem giữa ngày hè oi bức.

“Cậu có phí lời không chứ? Tớ đã đợi cậu bao năm rồi! Cô đơn bơ vơ lại còn chịu sự ức hiếp của lũ gian nhân, ngày nào cũng trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, chỉ đợi cậu lên bồi bổ ỉnh.”

“Quá đáng vậy sao?”

“Quá đáng, ngày nào cũng quá đáng, ăn không ngon, ngủ không yên, nhớ cậu muốn chết.”

“Ha ha... ừm, không nói nữa, bọn nhóc bắt đầu làm loạn rồi, mình gác máy trước đây!”

Sau khi nghe điện thoại xong, cứ nghĩ đến việc sau này cô bạn thân ở cùng mình, sẽ không phải cô đơn ngồi ăn cá dưa chua nữa, mặt mũi Anh Tư rạng rỡ hơn hở hẩn lên. Miệng hát ngâm nga, cô quay người định trở vào phòng karaoke, không ngờ chân lại giẫm phải vật gì đó, vì đang quá hưng phấn nên cô quên mất bản thân, nổi óa: “Ai ngáng đường lão...”

Chữ “nươg” đang định bật ra vội nén xuống một cách khó khăn, Anh Tư nuốt nước bọt, hơi khom lưng nói: “Ha ha, tổng biên, không giẫm vào chân anh chứ? Xin lỗi nhé!”

Chu Minh lạnh lùng nhìn Anh Tư một cái, vẻ mặt lém lỉnh: “Tạ Anh Tư, tối nay chân cô bị chuột rút ghê nhỉ? Hết lần này đến lần khác, có cần phải đi khám bác sĩ không?”

Anh Tư chết lặng một hồi, hai môi hé mở, chân bị chuột rút? Hết lần này đến lần khác? Lẽ nào vừa rồi Chu Minh đã thấy cô gơ chân ra, nếu thực sự anh ta đã thấy rồi, một tên cầu nô tài như cô dám động vào người của chủ nhân, đó chẳng phải chịu tội lột da sao? Anh Tư có chút chột dạ, rối loạn, môi khẽ run rẩy: “Ha ha, tổng biên thật biết quan tâm đến cấp dưới, cái bệnh cũ này của tôi không có trở ngại gì đâu.” Bà

mười sáu kế, chuồn là thượng sách, ở nơi đông người thì không sợ gã tiện nhân này hạ độc thủ. Tạm thời trốn qua tối nay đã. “Ha ha, tôi vào trước đây ạ!”

Anh Tư vừa chuồn đi được một bước, Chu Minh đứng ngay phía sau lại lạnh lùng nói, lời lẽ như băng đá: “Đợi một lát, tôi vừa đi qua chỗ này, thấy cô nói ngày nào cũng bị gian nhân hãm hại. Tôi rất muốn biết, rốt cuộc vì gian nhân nào khiến cô Tạ khó sống như vậy?” Anh bước đến trước mặt Anh Tư, nở nụ cười nhạt, “Cô Tạ là nhân viên tôi rất coi trọng, với tư là cấp trên của cô, tôi hi vọng có thể giúp đỡ cô một chút.”

Hai người đối mắt mấy giây, phát ra dòng điện chớp lóe, nhiệt độ trong không khí đột ngột tăng cao, nóng đến nỗi khiến lòng bàn tay Tạ Anh Tư toát cả mồ hôi. Hồng rồi, hồng rồi, gã tiện nhân này thích chơi trò trốn tìm đây mà, chắc chắn vừa rồi, nhân lúc cô lơ là mất cảnh giác, hẳn đã nghe những lời cô nói rồi.

Trong đầu sấm chớp âm ầm, Anh Tư không thể thốt ra nửa lời, thế nhưng Chu Minh vẫn không chịu bỏ qua: “Cô Tạ ngày nào cũng ăn không ngon ngủ không yên, nhưng phải chú ý đến sức khỏe. Người khác nghe được lại cho rằng cấp trên tôi đây không quan tâm chu đáo đến cấp dưới, cô nói có phải không?” Đôi mắt nhỏ dài của Chu Minh phát ra tia sắc lạnh trí mạng, nhưng miệng vẫn duy trì nụ cười mỉm.

“Ha ha. Tổng biên nghĩ nhiều quá rồi, sự quan tâm của tổng biên đến nhân viên chúng tôi, các đồng nghiệp trong cả tòa báo ai mà chẳng biết. Tôi nói đùa với bạn, không cần thận để tổng biên nghe thấy. Ha ha, làm gì có gian nhân nào chứ.” Không phải gian nhân thì anh cũng là tiện nhân. “Tổng biên cũng biết mà, sức khỏe của tôi không tốt, từ nhỏ đã vậy, ha ha. Cảm ơn sự quan tâm của tổng biên.” Tạ Anh Tư bắt đầu than nghèo kể khổ, cầu mong Kim Quy nghe vậy mà rủ lòng nương tay.

Chu Minh nhìn Anh Tư chăm chú không nói lời nào, im lặng một hồi, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Chỉ lãnh đạm nói một câu: “Vào trong đi!” Nói xong anh quay người bước vào phòng trước.

Tạ Anh Tư nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, đứng ngẩn tò te, đột nhiên cảm thấy bản thân xấu số biết bao, vừa rồi còn vui vẻ bồng bềnh như vào cõi tiên, một giây sau liền bị Chu Minh hung dữ kéo giật xuống mặt đất, khiến cô ngã đau cả mông. Nghiêng đầu thở dài một tiếng, lên thành phố A đã được hai năm, lần đầu tiên cô nhận thức được, muốn lăn lộn kiếm cơm, thật là khó.

Một ngày chán nản cuối cùng sắp kết thúc, tất cả hát đến gần mười giờ thì giải tán. Từ lúc quay trở lại phòng Tạ Anh Tư ngoan ngoãn ngồi cùng mọi người, trông cô thánh thiện hơn cả thiếu nữ.

Trong không gian nhấp nháy ánh đèn mờ, Anh Tư không hát mà ngồi suy nghĩ. Cô nhận ra rằng, ông chủ vốn được coi là ông chủ vì anh ta luôn có điểm khác với mọi người, chẳng hạn lén la lén lút, tai rất thính, mắt đặc biệt tinh, thủ đoạn vô cùng nham hiểm... Muốn đấu với ông chủ, chuyện đó như kẻ si điên nói mê, không thể được, một tên nô tài như cô thì việc giữ lấy bát cơm mới là chuyện chính. Công việc hiện nay khá ổn, lương cao, đãi ngộ tốt, lại có thể phát huy năng lực bản thân. Càng nghĩ, Anh Tư càng lâm vào trạng thái khủng hoảng nặng...

Trong tiếng tình ca mùi mẫn của Lạp Lạp, Tạ Anh Tư tổng kết tình thế trước mắt, cô cảm thấy hài lòng với khả năng xuất sắc đó của mình. Chỉ duy một phần quan trọng đã bị cô bỏ sót, đó là vì sao Chu Minh lại “bồi dưỡng” cô, dùng thủ đoạn nham hiểm, tai đặc biệt thính, mắt đặc biệt tinh với cô? Bài hát tình ca bịn rịn du dương, tâm tư Tạ Anh Tư chỉ quan tâm đến việc giữ bát cơm manh áo nên không phát hiện ra có một thứ gọi là “tình yêu” đang lặng lẽ bước vào cuộc sống của cô, nó khoắc trên mình chiếc áo màu đen ngụy trang, khiến cuộc sống của cô không ngừng lên xuống.

Trong chủ đề cuộc đời ăn và ngủ của cô đang lặng lẽ tiếp đón một thành viên mới.

18. Chương 18

Chương 18

Chẳng mấy chốc lại đến cuối tuần, tất cả nhân viên phòng biên tập đều được tổng biên cũ mời tham dự bữa tiệc mừng sinh nhật tròn một tuổi của cháu trai ông. Tổng biên cũ là một ông lão hiền từ, khi còn đương

nhệm, dường như mọi kỹ năng nịnh hót của Tạ Anh Tư đều áp dụng với ông lão đầu bạc này. Ông cũng thích những cô gái hoạt bát cởi mở, vì vậy Tạ Anh Tư rất được cưng chiều.

Bây giờ không được như trước, quá khứ tươi sáng ấy đã hoàn toàn thay đổi, Tạ Anh Tư nhìn nụ cười chân thành hòa nhã của cấp trên, suýt nữa bật khóc thảm thiết. Sau khi ăn xong, cả nhóm lao thẳng về hướng ngôi nhà sang trọng của sếp cũ, tiếp tục tụ tập trò chuyện. Nói hết chuyện trên trời dưới bể, cuối cùng mọi người chuyển sang chủ đề về anh chàng Chu Minh thần bí, hòng moi được chút tin tức gì đó từ tổng biên cũ.

Tổng biên cũ cũng là nhân vật lẩn lộn nhiều năm trong Sun Bird, nên những thông tin kiểu này chắc chắn biết nhiều. Nheo mắt lại, miệng cười tùm tùm, ông thay mọi người giải đáp thắc mắc, “Chu Minh à? Anh chàng trẻ tuổi này tôi có biết đôi chút. Cậu ta giống y chang bố mẹ, học hành nhiều nên được giữ lại làm giảng viên trường đại học, có điều di của Chu Minh, cũng chính là chủ tịch, lại luôn mong cậu ta đến Sun Bird làm việc.” Ung dung nhấp một ngụm trà, ông nói tiếp: “Tôi không nghĩ chủ tịch lại để cậu ta làm tổng biên. Tên nhóc này có tài, có điều, ngẫm kỹ lại thấy cũng đúng, người trẻ tuổi mà, suy cho cùng kinh nghiệm ít, chăm chỉ rèn luyện nhiều ở cấp dưới, sau này mới có thể gánh vác trọng trách lớn được.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hóa ra Nhật báo thành phố A chỉ là nơi quá độ của anh chàng Chu Minh, đắc tội với anh ta, không chừng ngày nào đó thánh chỉ ban đến một ly rượu độc cũng nên. Anh già Quan Nghiêm chau mày, rốt cuộc vấn đề lão giang hồ thốt ra cũng cao cấp hơn một chút: “Nhưng Trần tổng biên à, nếu chủ tịch bồi dưỡng Chu tổng thì con gái bà ấy thế nào, không chừng tương lai Sun Bird lại phân thành hai phe...”

Nhóm thanh niên nghe vậy đều gật gù, ra sức tưởng tượng, đây không phải phiên bản thực tế của sự biến Huyền Vũ Môn(*) sao? Cựu tổng biên gật đầu, rồi lại khẽ lắc đầu, sau đó chậm rãi nhâm nhi một ngụm trà, kích thích sự tò mò của tất cả mọi người. “Đúng mà cũng không đúng. Quan Nghiêm chỉ nói đúng một phần, trên thực tế, con gái của chủ tịch học nghệ thuật, lại là con gái độc nhất. Sun Bird là sản nghiệp nhà ngoại chủ tịch, nếu giao cho con rể, chi bằng cứ giao cho cháu trai, có đúng không? Huống hồ chủ tịch vẫn còn trẻ, ta thấy bà ấy vẫn chưa nghĩ đến chuyện về hưu đâu, mọi người thử nghĩ xem, chủ tịch cũ làm đến năm bảy mươi tuổi mới giao đặc quyền cho con gái. Chủ tịch cũ là một người thông minh biết bao, đã sắp xếp mọi chuyện xong từ lâu rồi, nói chung trời không sắp được. Mấy người trẻ tuổi các anh cứ làm tốt công việc của mình đi.”

(*) Sự biến của Huyền Vũ là sự kiện tranh giành quyền lực giữa các con trai Đường Cao Tổ là Thái tử Lý Kiến Thành, Tần Vương Lý Thế Dân và Tề Vương Lý Nguyên Cát. Kiến Thành và Nguyên Cát liên minh chống lại Thế Dân, hai bên mâu thuẫn gay gắt, nhưng cuối cùng Lý Thế Dân chiến thắng, lên làm hoàng đế, giết chết cả Kiến Thành và Nguyên Cát.

Mọi người dạo bộ khắp nơi, nói chuyện, ăn uống, Tạ Anh Tư nịnh hót xong liền chạy đến bên nôi của cháu trai tổng biên, nhìn chăm chăm vào cậu nhóc đáng yêu. Con người tròn xoe của cậu bé nhìn cô chăm chú, Tạ Anh Tư mở lớn mắt nhìn lại, thì thâm trong bụng, cái dáng vẻ nô tài thê thảm của tôi bây giờ hóa ra đều do cái đồ oắt con này ban cho. Nếu nhóc ra muện vài năm, tổng biên cũ sẽ không đòi nghỉ hưu non để về trông cháu, ông lão không nghĩ, tên họ Chu kia sẽ chạy đến nơi khác tác oai tác quái, Tạ Anh Tư bây giờ vẫn là một nữ trung hào kiệt, ăn ngon, ngủ yên.

Là nhóc, tất cả là tại nhóc.

Cái miệng xinh xắn của em bé bập bẹ, giống như đang khiêu khích: có bản lĩnh chị hãy nhét em quay lại đi. Tạ Anh Tư cười khì khì, vụng về trêu đùa khuôn mặt hồng hồng của cậu nhóc, thâm than thở, mấy chục năm trước, tên Chu Minh này cũng là một baby đáng yêu, nhưng sao khi lớn lên, lại biến thành một gã nham hiểm, mưu đồ thâm sâu như vậy?

Cười ngọt ngào ghé sát gần em bé, ngửi mùi sữa thơm nồng từ người cậu nhóc, Anh Tư dỗ dành: “Baby, đi có đẹp không?” Cô hài lòng khi nhận được nụ cười ngây thơ của bé cưng, một giây sau, bà dì xinh đẹp trút bỏ áo khoác, hiện nguyên hình là bà ngoại sói hung hãn, mặt mũi bặm trợn cảnh cáo: “Sau này lớn lên thật thà một chút cho ta, nếu không sẽ phạt người lấy phải mụ phù thủy đó.”

Trong thời gian làm việc thì phải cày như trâu như ngựa, lúc tan ca chỉ vì lời cảnh cáo của Chu Minh mà Anh Tư không dám đến “Quán ăn Hạnh Phúc” ăn đêm nữa. Chu Minh nói với cô rằng: “Càng ăn càng

ngốc”, thoát đầu cô vạ lần không phục, cứ muốn nổi loạn chống lại anh ta. Nhưng sau đó cân nhắc kỹ càng, gần đây IQ của bản thân hơi thất thường, phạm chút lỗi là bị nắm đuôi ngay, hết lần này đến lần khác rơi vào tay Chu Minh, đây không phải ngốc thì là gì?

Nghe nói, con người cứ hễ ăn nhiều là đầu óc sẽ bị phân tâm để tiêu hóa thức ăn, Tạ Anh Tư vỗ vỗ trán, mắt sáng lên, tên Chu Minh này chỉ một lời làm thức tỉnh cả người đang mơ, thôi thì bữa ăn đêm giảm đi cũng tốt, đợi IQ hồi phục trở về trạng thái bình thường, lúc ấy ăn bù cũng không muộn.

Thứ năm, Tạ Anh Tư đi phỏng vấn về, hoàn thành ý tưởng làm thế nào để viết bản thảo có sự thu hút hơn. Gần đây, khu Lộ Bắc cũ cuối cùng của thành phố A đang đối mặt với việc bị phá bỏ, sự phát triển của đô thị càng nhanh thì càng đề cập nhiều đến thành phố hiện đại, việc phá dỡ khu Lộ Bắc có người vui kẻ buồn. Cứ lấy người dân sống ở đó mà nói, người trẻ tuổi thì mong nhanh chóng chuyển đến những khu nhà mới sáng sủa, thoát khỏi môi trường lạc hậu, sơ sài. Người già thì tâm lý rất phức tạp, ngôi nhà sống cả một đời, từng bông hoa, cái cây, từng viên gạch, mái ngói, ngay đến một khe hở cũng đều khắc cốt ghi tâm, chỉ một chốc lát thì khó mà chấp nhận được sự thật này.

Tạ Anh Tư mới đến đó phỏng vấn hai lần, nhưng cô cũng cảm thấy rất đau lòng. Bầu không khí ở đây thân thiết như quê nhà Thủy Vượng, người trong làng đều quen thuộc lẫn nhau, bọn trẻ trong mỗi gia đình từ nhỏ đã cõng trường nghịch đất, lớn lên cùng nhau, không giống bao đứa trẻ thành phố, bị những buổi học piano, học mỹ thuật tước đoạt hầu hết tuổi ấu thơ. Khi Anh Tư đứng bên góc phố, nhìn mái ngói với những vệt nắng dài chiếu rọi và nghe tiếng cọt kẹt phát ra từ tấm gỗ ngói nhà cũ, một làn gió khẽ lướt qua mặt, làm cô có cảm giác như được trở về nhà. Nhưng cái nơi sinh ra và lớn lên, thế hệ này nối tiếp thế hệ sau ấy lại sắp phải phá bỏ, nghĩ đến đây, Tạ Anh Tư không thể nén tiếng thở dài.

Ngày đánh máy, Anh Tư giở một mảnh giấy nhỏ từ trong túi xách ra, trên đó có một mặt cười nghịch ngoác rất trẻ con, bên cạnh cái mặt cười là số điện thoại. Cái này do Tinh Tinh – cô nhóc mà Anh Tư gặp khi đi phỏng vấn đưa cho. Ông nội của ông nội Tinh Tinh đã sống ở khu Lộ Bắc, nhưng đến đời cô bé, nó lại phải bắt đầu một trang mới. Hôm đó, Tinh Tinh đang chuẩn bị hàng bán, con bé nói muốn dùng tiền do chính sức lao động của mình làm ra để mua quà mừng sinh nhật tám mươi của bà nội, thế là Anh Tư mua tất cả món đồ chơi do cô bé đan. Tinh Tinh rất vui, luôn miệng nói “cảm ơn chị” rồi tung tăng kéo cô về ngôi nhà nhỏ hẹp nhưng vô cùng ấm áp.

Nhớ lại buổi trưa tràn ngập tiếng trẻ thơ, hương trà và mùi ngôi nhà cũ kỹ, Tạ Anh Tư ngồi ngây ra trên ghế, mọi tư tưởng tình cảm đều bị những nụ cười ấm áp lấp đầy. Ngay cả Chu Minh đi vào cũng không phát hiện ra.

“Điện thoại của ai thế?” Chu Minh liếc thấy Tạ Anh Tư đang để tâm hồn bay lơ lửng trên tận mây xanh, anh liền lên tiếng kéo cô lại mặt đất.

“Hửm?” Tạ Anh Tư vẫn chưa hoàn hồn, mở đôi mắt mơ màng ngược nhìn Chu Minh, dường như trong mắt anh hiện lên rất rõ sự ấm áp của ngày đông. Cuối cùng cô cũng hồi tâm lại: “Ồ, không có gì, là số điện thoại của một người bạn nhỏ.” Anh Tư ngập ngừng giây lát, lòng thương cảm bỗng trào dâng, “Nhà cô bé nằm ở khu vực sắp bị dỡ bỏ, cô bé mời tôi lần sau đến đó chơi nhưng tôi đoán, lần sau đến thì nhà cô bé đã bị san bằng rồi!” Kể ra những tâm tư trong lòng, không cười giả dối, không tăng bốc, nịnh hót, bất giác đây là lần đầu tiên Tạ Anh Tư mở cửa trái tim của mình với Chu Minh.

Chu Minh nhìn khuôn mặt u sầu của Anh Tư, lần đầu tiên anh phát hiện ra một người đơn giản như cô cũng dễ lộ vẻ mặt bi thương đến vậy, “Con người luôn phải nhìn về phía trước... Nếu không muốn bỏ lỡ, thì nhân lúc nhà cô bé còn chưa bị san phẳng, cô hãy đến đó đi!” Nói xong, anh trầm lặng nhìn cô đang cúi đầu nghịch mảnh giấy, rồi quay người đi vào phòng.

Con người luôn phải nhìn về phía trước... luôn phải nhìn về phía trước... Tạ Anh Tư ngó cánh cửa gỗ hồ đào màu đen, nắm chặt tay, lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Trưa ngày thứ sáu, lúc sắp tan ca, bản thảo của Tạ Anh Tư được cấp trên Chu Minh biểu dương. Anh Tư kéo Lạp Lạp vào nhà vệ sinh mở tiệc trà nhỏ, không ngờ nhà vệ sinh đã bị chiếm dụng. Diệp Bội Bội và Lưu Lan đứng trước gương, hốc mắt Lưu Lan đỏ ngầu, những giọt lệ trong veo rơi lã chã, vừa sụt sịt vừa lau nước mắt, Diệp Bội Bội đứng bên không ngừng an ủi chị ta. Hai người họ thấy Anh Tư và Lạp Lạp

bước vào, ngay lập tức lộ vẻ ngượng ngùng, im lặng mấy giây, Lạp Lạp gặng hỏi mãi, cuối cùng Lưu Lan mới chịu kể sự tình.

“Mặc dù biết con người anh ta rất lạnh lùng, nhưng tôi đã ba mươi tuổi rồi! Hu hu, hu hu, cơm trắng cũng đâu phải ăn không, tôi nhận thấy anh ta không hề bài xích tôi... Chúng tôi hẹn hò được mấy lần, tôi nhắn tin, anh ấy cũng trả lời lại, không lạnh nhạt như lần đầu tiếp xúc, có mấy lần anh ấy còn cười trước mặt tôi. Hu hu, hu hu, tôi cứ cho rằng... tôi cho rằng...” Lưu Lan càng khóc càng thương tâm, đưa tay quệt nước mắt nước mũi, rồi nói tiếp, “Tôi qua tôi hẹn anh ấy đi xem phim, anh ấy nói phải tăng ca, nhưng hôm nay đồng nghiệp của anh ta nói với tôi...” Lưu Lan khóc lóc đứt cả hơi, “Nói với tôi, anh ta về nhà đúng giờ, hơn thế còn lên xe của một người phụ nữ... hu hu... Không thích tôi thì có thể nói thẳng ra, một người phụ nữ ba mươi tuổi như tôi đâu phải cô nương không hiểu chuyện, chuyện tình cảm tự biết không thể miễn cưỡng... Vì sao... vì sao phải lừa tôi... Nếu anh ta đã có người trong lòng, tôi... tôi...” Sụp đổ như một vụ sạt lở, đất đá cuộn cuộn lăn xuống, Lưu Lan ôm chặt Diệp Bội Bội không ngừng gào khóc.

Tạ Anh Tư nhìn bộ dạng thê thảm của Lưu Lan, khiến cô nghĩ đến cảnh tượng một năm về trước, cô bạn thân Đỗ Thuần cũng khóc lóc như mưa. Tên sở khanh Cố Thiên Lăng vứt bỏ người có quan hệ tình cảm với hắn năm năm trời – Đỗ Thuần, để đến với con gái viện trưởng bệnh viện, đã cô bạn thân đẹp như hoa của cô. Ngày đó Đỗ Thuần cũng giống Lưu Lan bây giờ, ôm Anh Tư mà khóc một tiếng đồng hồ. Thấy Đỗ Thuần khóc, Anh Tư cũng khóc theo, chỉ hận không thể đem tên khốn Cố Thiên Lăng đó xé tan làm trăm mảnh.

Anh Tư cũng từng bỏ qua sự phản đối của Đỗ Thuần, đứng canh ở bệnh viện chờ tên tiểu tử Cố Thiên Lăng tan ca. Ngồi trong xe đợi ba ngày trời, nhưng sợ lời cảnh cáo nếu đánh người sẽ tuyệt giao của Đỗ Thuần, Anh Tư không dám hành động. Đến ngày thứ tư, cô tu ừng ực nửa bình rượu vào bụng, mặt mũi hầm hầm đi đến trước mặt Cố Thiên Lăng. Tên tiểu tử đó cũng coi như biết điều, vừa trông thấy Tạ Anh Tư là hiểu cô đến để đánh nhau, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh nói: “Anh Tư, cô đánh đi, đánh mạnh vào, cô hả dạ mà tôi cũng cảm thấy thoải mái.”

Từ đôi mắt của gã họ Cố, Anh Tư nhận ra một niềm đau khổ thâm kín, đột nhiên cô chẳng còn hứng thú nữa, nếu nhận một nắm đầm của cô mà có thể giúp hắn tiêu tan mọi tội lỗi thì cô quyết không cho hắn toại nguyện. Thiên hạ sao lại có chuyện tốt nhường ấy, cô cứ để hắn cả đời đeo gông, mang danh phản bội, mãi mãi không thoát ra được. Cô muốn hắn biết rằng, những ngày tháng thuận buồm xuôi gió của đời hắn được đánh đổi từ nước mắt của một người con gái.

Hai tay siết chặt, mắt tóe lửa, hồi ức xưa tựa như thủy triều đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng, nhấn chìm mọi lí trí của Tạ Anh Tư. Lại xuất hiện một tên sở khanh nữa, còn giả thanh cao, trong sạch, còn không bằng món đồ trên đường, đúng là một lũ rở tiền. Sự kích động thái quá một lần nữa lộ ra, Tạ Anh Tư hùng hổ, quay đầu ném lại một câu, “Tôi đi tìm tên tiểu tử đó, hắn coi tất cả phụ nữ trong Nhật báo chúng ta là ma cà bông hết sao? Đợi mà xem, tôi sẽ cho hắn thành ma cà bông.” Nói xong, cô lao đi như tên bắn, để lại ba người nhìn nhau vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

Lạp Lạp là người đầu tiên bình tĩnh lại, nghe vậy rồi rít vung tay: “Ai dà, làm thế nào đây, làm thế nào đây, xảy ra chuyện rồi! Chị Anh Tư đi tìm anh chàng tử lạnh đánh nhau rồi, tôi nghe nói ngày nhỏ chị ấy đã từng đánh gãy xương người ta đấy, tôi... tôi đi xem thế nào.” Nói xong, Lạp Lạp liền chạy như bay đuổi theo Anh Tư.

Lưu Lan và Diệp Bội Bội lòng rối như tơ vò, theo chân họ ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng ngoài hành lang lúc này đã không thấy bóng ai, bốn bề vắng lặng. Hai người trừng mắt nhìn nhau, không để ý đến bộ dạng nhếch nhác của mình, nhanh chóng đi về phòng biên tập.

Chu Minh đang thảo luận cùng Quan Nghiêm về chủ đề bản tin ngày mai, nhìn thấy hai người họ thất thần trở về, đặc biệt là Lưu Lan, lớp trang điểm lúc này giống như cây lán sơn màu, anh khẽ chau mày hỏi: “Hai người làm sao thế?”

Lưu Lan không nói gì, cặp mắt của Diệp Bội Bội sợ hãi né tránh một lúc, nhưng không chống lại được ánh mắt chất vấn của Chu Minh, đành ấp úng đáp: “Tổng... tổng biên, không xong rồi... Tạ Anh Tư tìm người... đánh nhau rồi!”

19. Chương 19

Chương 19

“Cái gì?” Giọng nói êm tai của Chu Minh tăng cao lên tám độ, ánh mắt sắc bén dường như chuyển thành con người khác. Diệp Bội Bội lập tức run rẩy, co người lại. “Cô Diệp, cô hãy kể rõ mọi chuyện cho tôi, Tạ Anh Tư vì chuyện gì, tìm ai đánh nhau?”

Diệp Bội Bội và Lưu Lan nhìn nhau, run rẩy bày thuật qua câu chuyện, nhưng tuyệt nhiên không nói ra tên nữ nhân vật chính, người thông minh chỉ cần nhìn là biết đó không phải ai khác ngoài Lưu Lan với đôi mắt không khóc mà sưng. Nhưng lơ mờ hiểu còn thỏa đáng hơn lột trần lớp vải thưa đó, quan trọng là bây giờ Tạ Anh Tư tranh ngôi nữ nhân vật chính, tái xuất giang hồ chuẩn bị mở cuộc sát giới.

Chu Minh mím chặt môi, trong mắt ẩn hiện một ngọn sóng lớn, có trời mới biết người con gái chỉ phát triển sức mạnh không phát triển tế bào não này chuẩn bị gây ra họa gì. Có đôi chút không an tâm, anh cúi tập tài liệu vào tay Diệp Bội Bội, “Các cô tan ca đi. Chuyện này không cho phép ai nói lại nữa.” Nói xong, anh sầm mặt, tức tốc chạy ra khỏi văn phòng.

Khi cô gái kiên cường xông đến bộ phận trang wed ở tầng năm, văn phòng anh chàng tử lạnh chỉ còn lác đác vài người, một gã béo đang ghéech hai chân ôm điện thoại chửi thề.

“Trịnh Noãn Dương đâu? Về rồi à?” Khí thế Anh Tư cực kỳ hùng hậu.

“Cô... cô là ai?” Gã béo đặt điện thoại xuống, hoàn toàn bị mù sư tử Hà Đông từ trên trời rơi xuống làm cho khiếp sợ, trở mắt nhìn Anh Tư chằm chằm.

“Tôi thay trời hành đạo.” Cô tiến đến, đập “rầm” xuống mặt bàn một cái, khiến đồng thít mỡ trên mặt gã béo giật giật. “Nói, tên họ Trịnh đó đang ở đâu? Địa chỉ nhà? Nói hết cho tôi ngay lập tức.”

“Cậu ta... cậu ta có lẽ đang ở quán cà phê văn phòng đối diện công ty, hình... hình như có người đợi cậu ta ở đó.”

Tạ Anh Tư trừng mắt nhìn gã béo đang run rẩy bầy, ném lại một câu: “Coi như anh biết điều!” rồi rời đi như một ngọn gió. Trong dòng người tan ca đông đúc, một cô gái trẻ cao ráo vội sải bước chân, theo sau là một cô gái thấp bé đang hấp tấp chạy theo từng bước nhỏ.

Còn về phía Chu Minh, sau khi hỏi qua gã mập ở bộ phận trang wed vừa bị làm khiếp sợ, anh biết Tạ Anh Tư chỉ vừa rời đi không lâu, ngay tức tốc chạy thẳng về hướng quán cà phê văn phòng. Bước vào quán cà phê tao nhã theo phong cách phương Tây, hương cà phê thơm nức quần vào cánh mũi, tiếng nhạc sắc-xô-phôn êm ái len lỏi đến từng góc nhỏ căn phòng, lẫn trong đó còn có giọng phụ nữ rất quen, không giống với giọng êm dịu như bao cô gái khác, cũng không phải những lời tăng bốc, nịnh hót giả dối mà anh hay nghe, người con gái ấy lúc này thực sự làm người khác có chút đau đầu.

Lặng lẽ tiến lại gần, nấp sau lùm cây giả với những chiếc lá lớn, hai tay Chu Minh khoanh trước ngực, vì đứng trong bóng tối nên khó mà nhìn ra vẻ mặt anh lúc này. Cô phục vụ đi ngang qua thấy một anh chàng đẹp trai nho nhã đứng ở góc tối, đang định lên tiếng thì anh liền cười mỉm, gơ ngón tay trở lên miệng ra hiệu, cô gái trẻ bị hạ gục bởi sự hấp dẫn, then thùng cười rồi gật đầu đi chỗ khác.

“... Tên họ Trịnh kia, ăn mặc cũng ra dáng con người đấy! Ồ, lại còn uống cà phê nữa à, đến cả tim cũng chuyển sang màu đen...”

“Thưa cô, xin hỏi tôi có quen cô không?” Giọng nói anh chàng tử lạnh bình tĩnh, khách sáo.

“Ái dà, tôi làm gì có vinh hạnh được quen kỹ sư Trịnh. Một người bạn bệu như anh, đi làm hên hò, tan ca hên hò, ngay đến giờ tăng ca cũng hên hò, ứng phó với nhiều phụ nữ như thế, phải chú ý đảm bảo sức khỏe đó... Cần thận không bây giờ quá sức, sau này già lại phải thay thận.”

“Quý cô à, tôi không quen cô, hơn nữa tôi nghĩ cô đã hiểu lầm gì rồi! Nếu không có chuyện gì khác, mời cô đi cho.”

Lúc này có người phục vụ đi đến khuyên Anh Tư rời khỏi, cái giọng the thé của Lạp Lạp lúc ẩn lúc hiện, nhưng đã bị chất giọng lạnh lạnh của Anh Tư át đi.

“Tôi đến đây để uống cà phê, đi cái gì mà đi? Mau, mang hai tách cà phê blue mountain đến đây, chúng ta cũng học tập kẻ nào đó một chút, uống cho nhuộm đen cả ruột gan lại rồi đi làm tổn thương người khác... Mau, mau đi... Không thấy hay sao, tôi đây cũng là người có văn hóa, không thích đánh nhau...”

“Cô đây tên gì vậy?” Người con gái ngồi đối diện anh chàng tử lạnh nhu mì lên tiếng.

“Tôi đứng không đổi họ, ngồi không đổi tên...”

“Chị Anh Tư, chúng ta đi thôi...”

“Đi cái gì mà đi, cà phê còn chưa uống, vội cái gì... Họ Trịnh kia, bình thường thấy anh ăn mặc lịch sự nghiêm túc, nhưng thực ra cũng chỉ là dạng háo sắc... Tôi khuyên anh, không có việc gì thì chăm chỉ học tam tòng tứ đức, học người xưa câu thủy chung như nhất đi...” Cô gái có giới tính không rõ, cứ một câu “chị đây”, hai câu “tôi đây”, nhưng tư tưởng biểu đạt cốt lõi vẫn rõ mồn một.

“Còn cả quý cô nữa, đều là phận nữ nhi, tôi sẽ phát chút thiện tâm mà chỉ rõ ột điều. Người đàn ông ngồi trước mặt cô đấy, cùng lắm cũng chỉ có cái vỏ ngoài tốt một chút, gần đây, bọn đàn ông đẹp mã đều là bom cả, nổ không cho cô kịp thương lượng đâu. Đàn ông xấu mới đáng tin, giống như mua một cái bảo hiểm nhân thọ, cả đời không phải lo gì cả. Được rồi, tôi chỉ nói đến đây, không làm phiền hai vị nữa, tạm biệt.”

“Thưa cô, cảm ơn sự chỉ rõ của cô, tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng.”

Cô nương thôn quê Tạ Anh Tư hài lòng gật đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Trịnh Noãn Dương, anh ta lúc này đang im lặng, mặt mày tối sầm. Anh Tư nhanh chóng kéo Lạp Lạp khí thế ngùn ngụt tiến lại quây thu ngân.

Đang dương dương đắc ý, đột nhiên hương cà phê nguyên chất nhắc nhở cô một chuyện, vờ như vô ý, cô hỏi: “Lạp Lạp, có mang tiền không?”

Cái đầu óng mượt của Lạp Lạp lắc lư như cái trống lắc của trẻ con: “... Không, chị mang theo không?”

“Trên người tôi chẳng có đồng nào cả.”

“...”

“Chị Anh Tư, sao chị không nói sớm, chúng ta có thể bị người ta đuổi ra ngoài đấy!” Lạp Lạp căng thẳng, ráo riết nhìn ngó khắp xung quanh.

“Làm ầm ĩ cái gì thế, có tí chuyện cón con, quá lắm thì cô về, tôi ở đây làm con tin...” Anh Tư lên giọng nhưng thực chất khí thế đã giảm đi một nửa.

Hai người mỉm cười đi đến quây thu ngân, Tạ Anh Tư ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, hai tay đút túi, mỗi khi thiếu tự tin cô thường có thói quen cho tay vào túi. Cô phục vụ hiểu rõ người con gái vừa làm loạn này tuyệt đối không nên đắc tội, nở nụ cười lịch thiệp, lên tiếng trước: “Hai cô à, có một vị tiên sinh đã trả tiền cho hai cô rồi, cà phê cũng được anh ấy đem đi rồi!”

“Vậy anh ta đâu?”

“Vị tiên sinh đó vừa mới đi thôi!”

Anh Tư và Lạp Lạp nhìn nhau, bối rối chẳng hiểu gì.

“Chị Anh Tư, có khi nào lúc này chị nổi xung, có người đàn ông nào đó đột nhiên yêu chị mất rồi không?”

Một cái gõ rất chuẩn xác giáng xuống đầu Lạp Lạp, cô đau đón la lên oai oái, Tạ Anh Tư trừng mắt: “Về đốt hết đồng tiểu thuyết tình cảm của cô đi, nhìn xem chúng đã đầu độc cô ngốc đến mức này rồi!”

Vừa dứt lời, tiếng nhạc vui tai “starry starry night...” vang lên, đó là tiếng điện thoại của Anh Tư. Rút điện thoại ra xem, là Chu Minh gọi đến: “Alô”

“Tạ Anh Tư, đến văn phòng tôi ngay.” Giọng nói như ra lệnh của Chu Minh dừng hai giây, rồi lại tiếp tục: “Tôi đã pha xong cà phê blue mountain để tiếp đãi cô rồi!”

Miệng há hốc thành hình chữ O, đôi mắt đan phượng sáng lên, xuất hiện ngàn vạn ý nghĩ khác nhau, đan xen rối như tơ vò. Lặp Lặp bồn chồn nhìn Tạ Anh Tư đã bị tê liệt như tượng khắc, khẽ lay lay cô: “Chị Anh Tư, điện thoại của ai thế? Nhìn về mặt của chị này.”

Ngậm cái miệng đang há hốc lại, ánh mắt sâu lắng hướng về nơi xa, cô lặng lẽ nói: “Chu Minh.”

“Tổng biên? Anh ấy tìm chị có chuyện gì?”

“Uống cà phê.”

“Cà phê?” Lặp Lặp nhất thời không phản ứng gì, một giây sau, tay che miệng, cặp mắt nhỏ tròn tròn: “Là... là anh ấy? Vậy lúc này...” Tay chỉ về phía anh chàng tử lạnh: “Anh ấy còn nói gì không?”

“Không, có điều tôi đoán, uống xong cốc cà phê đó...” Cô khẽ nheo mắt lại, ngữ khí trầm xuống. “... Tạ Anh Tư tôi đây sẽ lên đoạn đầu đài.”

Lúc đến thì hùng hổ, lúc về thì suy sụp tinh thần, cuộc sống của Anh Tư lên xuống như đồ thị hình sin. Hoàng hôn không hẹn mà đến, trái tim vốn trong sáng của cô đang dần dần trở nên u ám, mặt mày ủ ê quay trở về văn phòng, tinh thần như đoá hoa lan quân tử thiếu nước sắp héo rụng, Diệp Bội Bội và Lưu Lan vẫn chưa về, thấy Anh Tư bước vào, lập tức đứng bật dậy, giống như bị thương thê thảm đưa tiễn một người anh hùng liệt sĩ.

“Gã họ Chu đó làm cách nào mà lại biết chuyện?” Anh Tư vừa vào là hỏi thẳng luôn, dưới mái tóc rối bời, đôi mắt đan phượng sáng rực, dù có phải chết cũng phải như cây ngay mới được.

Đôi mắt Lưu Lan oán giận nhìn Anh Tư không đáp, Diệp Bội Bội rõ ràng càng lúng túng hơn, mặt cúi gằm xong rồi lại ngước lên, chầm chậm giơ tay, “... Tôi... Tổng biên ép tôi... nói...”

Ánh mắt Tạ Anh Tư đã sáng rực hung dữ, đang định nói thì cánh cửa gỗ hồ đào màu đen bật mở, Chu Minh đứng ngay cửa nói: “Mấy người có thể tan ca rồi! Đúng rồi, cô Dương, cô không để tâm việc tôi uống cà phê của cô chứ, lần sau tôi sẽ mời lại cô.” Anh cười dịu dàng, ngữ khí tỏ vẻ rất đáng tiếc, “Không còn các nào khác, hương cà phê thực sự quá hấp dẫn, dù có uống đến nhuộm đen tâm can, tôi cũng chẳng còn cách nào kháng cự.”

Diệp Bội Bội và Lưu Lan nghe mà chẳng hiểu gì, Lặp Lặp đứng bên cạnh Anh Tư, sợ hãi phát phát tay: “Tổng biên, tôi không để tâm, không để tâm.” Trong lòng cô bắt đầu lặng lẽ cầu nguyện cho Anh Tư.

Nụ cười của Chu Minh đột nhiên thu lại, sự nghiêm túc nhanh chóng thể chỗ: “Được rồi, những người khác lập tức tan ca. Cô Tạ, mời cô vào, cà phê của cô sắp nguội rồi.” Dứt lời, anh liền quay trở lại văn phòng.

“Anh Tư, tôi không nói gì cả, cảm ơn cô, còn nữa... xin lỗi.” Lưu Lan vỗ vai Anh Tư, khuôn mặt đầy vẻ áy náy, rồi ngay lập tức ra về.

Lặp Lặp kéo Tạ Anh Tư này giờ vẫn đứng chết lặng, lo lắng tìm đập thành thịch: “Chị Anh Tư, chị... liệu chị còn nhìn thấy mặt trời ngày mai không?”

Tạ Anh Tư liếc Lặp Lặp một cái, ưỡn ngực: “Sợ cái gì, hai mươi năm sau, tôi lại là một trang hảo hán.” Ném lại câu này, cô gái kiên cường hào khí ngút trời bước vào phòng riêng của tổng biên.

20. Chương 20

Chương 20

Nhà thơ Tagore nói: “Cùng với bão tố, vị vua của đêm sau kinh hoàng rồi cuộc cũng bất ngờ đến.” Bây giờ Tạ Anh Tư đang giẫm lên lãnh địa rộng lớn, sáng sủa của quốc vương, còn quốc vương thì vô cùng an nhàn

ngồi dựa vào ngai vàng, thế giới bên ngoài cánh cửa sổ Pháp sau lưng anh rực rỡ sắc màu, đua nhau khoe sắc, nhưng xung quanh khu vực cô đứng thì chỉ có duy nhất một màu trắng hoặc đen.

Tay trái Chu Minh giữ cốc cà phê, nhìn Anh Tư với ánh mắt bề trên, dưới sự phản xạ của ánh đèn ban ngày, làn da trắng trẻo toát lên sự lạnh lẽo, “Ngồi đi! Cô mà còn tiếp tục đứng đó không chịu ngồi thì cốc cà phê kia của cô cũng sẽ vào bụng tôi đấy.” Đặt cốc cà phê xuống, Chu Minh cười nhạt, “Nhưng nghĩ kỹ tôi lại thấy cà phê đặc biệt thế này, sao có thể uống một mình, Tạ Anh Tư, cô nói có đúng không?”

Tạ Anh Tư ngồi đối diện với Chu Minh, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, chuẩn bị sẵn tâm lý anh dừng hi sinh vì nghĩa. Cũng là tà môn, Chu Minh này bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều nắm được điểm yếu của cô, anh ta đến thế giới này ngoài việc làm một Kim Quy ra thì phần lớn thời gian chính là tiêu diệt Tạ Anh Tư. Lần này, anh ta tận mắt chứng kiến Anh Tư tìm người của bộ phận khác gây chuyện, ước chừng có thể gắn tội danh “gây mất đoàn kết” lên đầu cô, sau đó xuyệt một đao, tức thì cô trở thành oan hồn. Nhắc đến lý luận “mỹ nam là bom”, lần này báo ứng đến rồi, bom sắp nổ, chỉ có điều nạn nhân lại là Tạ Anh Tư.

Hoàn toàn nản lòng, thất vọng đến nỗi chỉ còn sót lại sự trầm lặng, nhưng ánh mắt Anh Tư vẫn thực sự ngang bướng, ngay nụ cười nịnh bợ cũng không có nặn ra nữa. Nhắc tay cầm cốc cà phê trên mặt bàn lên, cô điềm tĩnh mở nắp, rồi nghiêng đầu uống ừng ực một hơi cạn sạch. Vị cà phê đắng ngắt nhanh chóng lan tỏa khắp khoang miệng, còn chưa kịp thưởng thức dư vị ngọt ngào, Tạ Anh Tư thô lỗ đưa tay quẹt miệng một cái, đặt “cọp” cốc lên bàn Chu Minh, cả văn phòng yên lặng bỗng tràn đầy khí thế khiêu khích.

Cuộc tranh đấu của quốc vương và thần tử bị hương cà phê dẫn dụ mà phát sinh. Trái tim nổi loạn áp ủ bao lâu nhảy ra khỏi mây xanh, nô tài Tạ Anh Tư giờ cao ngạo cờ khởi nghĩa trước khi ngã xuống, tận hưởng phong thái làm người.

Chu Minh yên lặng nhìn ánh mắt khiêu khích của Tạ Anh Tư, lưỡi biếng dựa lưng vào thành ghế, khẽ mỉm cười nhìn cô rất lâu, đến nỗi cô định đứng lên đập bàn hét: “Muốn giết thì giết, muốn lăng trì thì lăng trì, bớt giở trò khiêu khích này ra với tôi đi.” Nhưng lí trí vẫn còn sót lại phần cuối cùng, Tạ Anh Tư không hiểu binh pháp lấy tĩnh chế động của Chu Minh, cô chỉ biết Chu Minh nhìn cô, thì cô cũng ngẩng đầu nhìn anh, mẹ cô dạy rằng, thời khắc chiến đấu thì khí thế thông thể thua dù chỉ một phần.

Ánh mắt hai người kẻ đến người đi, cuối cùng Chu Minh uể oải lên tiếng: “Sao lần này cô không nịnh hót nữa?” Anh nhấp một ngụm cà phê, liếc nhìn cô cười nhẹ hỏi.

Anh Tư giận dữ nghiêng đầu trả lời: “Không nịnh nữa.”

“Vì sao?”

“Không có tác dụng.” Liếc mắt nhìn Chu Minh một cái, càng nịnh càng thâm, cô còn nịnh làm gì.

Chu Minh gạt đầu lộ ý sáng tỏ, cặp lông mày rậm khê chau, không giấu vẻ châm chọc: “Cũng đúng, chính xác là không có hiệu quả. Khi cô tặng bóc tôi, điệu cười của cô còn khó coi hơn mèo. Như vậy cũng tốt, cô thoải mái, mà tôi cũng bớt bị hành hạ.”

Hành hạ? Cười còn khó coi hơn mèo? Tạ Anh Tư không tin nổi những gì mình vừa nghe, bưng bưng lửa giận, định thốt lên: “Tôi làm gì mà khiến anh bị hành hạ? Anh có biết nịnh hót rất mệt không?”

Khóe miệng Chu Minh càng mở rộng, nhìn Tạ Anh Tư cuối cùng cũng lộ ra bản tính thật sự, khuôn mặt trắng mịn của cô do tức giận mà ửng hồng nhìn rất đẹp, cô ấy của giây phút này có sự hấp dẫn chết người. Nhớ lại lần đầu tiên khi hai người gặp mặt, khí chất lưu manh của Anh Tư thể hiện rất rõ, hôm đó, không hiểu sao anh không thể ghét nổi cái hành vi của người con gái ấy.

Bây giờ anh đã hiểu, kiểu tư duy của cô gái này, theo lẽ thường mà nói, thì không bình thường chút nào. “Tạ Anh Tư, tôi không biết cô đã dồn nén một bụng oán thán, chi bằng nhân thể hôm nay, thoải mái nói hết ra đi. Ngày nào cô cũng ăn không ngon, ngủ không yên, tôi thân làm cấp trên cũng áy náy, bất an.”

Anh có thể áy náy sao? Anh đừng nói quá lên như vậy, trong lòng Tạ Anh Tư khê hừm một tiếng lạnh lùng. Nghiêng đầu, đôi mắt đan phượng phát ra ánh nhìn ngang bướng không chịu khuất phục, sự bức bối, oán thán của tôi dù đến lúc trời sáng cũng không hết được, có nói cũng phí công, anh cứ làm một Kim Quy đi, sớm muộn gì tôi cũng bị đập dưới chân anh thôi, đây là thói đời mà. Cái gọi là sống thâm, chết oanh liệt, mẹ kiếp, hôm nay tôi cứ phải oanh liệt một lần.

“Không nói sao? Vậy có phải tôi đã khiến cô bức bối quá nhiều? Tạ Anh Tư.” Ba chữ Tạ Anh Tư từ miệng Chu Minh thốt ra, từng chữ rõ ràng nhưng không có phong vị.

Anh Tư tiếp tục không nói nửa lời, coi như ngầm thừa nhận.

Chu Minh nhướn mày, xem ra hôm nay cô gái này trở nên ngang bướng rồi. “Được rồi, bỏ qua vấn đề này.” Giọng anh trầm xuống: “Vậy thì, vì sao tình thần cô kích động như thế? Người ta yêu nhau, đó là chuyện của hai người họ, đương sự không lên tiếng, cô là người ngoài còn chưa làm rõ chân tướng sự việc đã chạy đi tìm người ta đối chất.” Chu Minh nghiêng người đến sát Anh Tư, ánh mắt mạnh mẽ bức người, “Tạ Anh Tư, tôi hỏi cô, rốt cuộc đầu óc cô mọc ở đâu?”

“Trên đầu.”

“Vậy sao tôi không nhìn thấy?”

“Anh...” Trùng mắt tức giận nhìn Chu Minh, bị chê không có đầu óc, Tạ Anh Tư bốc hỏa lên ba trượng, nhưng ngọn lửa ấy lại không có chỗ trút ra, nghiêng rằng kèn kẹt, mặt mũi ỉu xiu quay đầu không buồn nhìn Chu Minh.

“Vì sao lại kích động như thế?”

“Nhìn không quen.”

“Nhìn không quen cái gì?”

“Cái đó còn phải nói sao, đương nhiên nhìn không quen đàn ông đem phụ nữ ra làm trò chơi.”

Chu Minh cười lớn, lộ ra hàm răng trắng bóng, anh uể oải khoanh hai tay trước ngực, “Tạ Anh Tư, cô là người theo chủ nghĩa nữ quyền sao?”

Tạ Anh Tư chẳng buồn trùng mắt lần thứ hai với người đang cười châm chọc mình, Chu Minh. Trong lòng thầm nghĩ, cái này ở đâu ra đây? Một loạt lời nói vô ích, tôi muốn chết một cách thoải mái cũng không được sao, “Không biết, chưa từng nghiên cứu.”

“Tôi thấy lý luận của cô rất mới mẻ. Cái đầu của cô hóa ra còn một chút mực đen.”

Tạ Anh Tư nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cảm ơn lời khen của tổng biên.”

“Câu này là trái lòng sao?”

“Đúng.” Cô trả lời kiên quyết dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Bên ngoài lúc này, sắc hoàng hôn nhuộm thắm cả bầu trời. Nụ cười trên môi Chu Minh càng thêm hấp dẫn, Tạ Anh Tư vẫn bướng bỉnh, ánh mắt hai người giao chiến, tóe hoa tóe lửa kịch liệt, làm rối loạn bầu trời đêm.

“Được rồi, cô về đi!” Chu Minh thu ánh mắt lại, chỉ vào hai cốc cà phê, “Cầm hai cái cốc này ra ngoài vứt đi... À, còn nữa, cốc của cô tôi có thử nhấp một ngụm.” Lắc đầu vẻ như thất vọng, “Có điều mùi vị thực sự không bằng cốc tôi uống.”

Cô gà gộc Tạ Anh Tư chết lặng, ánh mắt chậm chậm chuyển xuống cốc cà phê vừa uống cạn không còn một giọt, lông mày khẽ giật, liền ngược đầu lên, “Anh có thấy ghê không?”

“Như nhau, như nhau thôi.”

Dưới ánh mắt đưa tiễn khiêu khích của Chu Minh, nô tài Tạ Anh Tư một lần nữa cô đơn rời khỏi văn phòng tổng biên. Tay cầm hai cái vỏ rỗng, Anh Tư trùng mắt nhìn cốc cà phê mà không thể tin nổi mắt mình, đau khổ nuốt nước miếng, nhớ lại mùi vị cốc cà phê có lẫn nước miếng của Chu Minh, trong đầu nổi lên ngàn vạn ý nghĩ không thể thốt thành tiếng trong lòng.

Hai tay bóp chặt, chiếc cốc màu trắng liền co lại, như thể trái tim méo mó rời bởi của cô. Mặt mũi Tạ Anh Tư tối sầm bước ra bãi gửi xe vắng vẻ, những bức tường xi măng bao quanh, ánh đèn nhập nhoạng soi chiếu con Kia trơ trọi đậu ở đó, khiến cô cảm thấy không gian tĩnh lặng vô cùng.

Ngồi trong xe, Anh Tư nhìn nhăm chăm vào chiếc vô lăng, vẻ mặt tràn đầy bất mãn. Nói Tạ Anh Tư không có đầu óc, cô ấy vẫn vô song toàn, cứ lấy chuyện cái xe mà nói, không chỉ biết lái xe mà còn biết sửa xe. Kể không có đầu óc liệu có biết lái xe, sửa xe không? Miệng không ngừng lẩm bẩm chửi thề, Anh Tư cầm chìa khóa khởi động con Kia.

Dù đã khởi động mà con Kia vẫn không chút động tĩnh, Anh Tư kiên trì thử lại lần nữa, thế nhưng chiếc xe vẫn im lặng nằm đó. Thử lại lần nữa, con xe vẫn nằm yên bất động. Ngồi ngây ra như một quả bóng xì hơi, Tạ Anh Tư sốt ruột vô đầu bứt tai, gục đầu lên vô lăng gào lên than khóc, “Ngay cả mày cũng bắt nạt ta, ngay cả mày cũng bắt nạt ta.” Vừa gào vừa đánh một lúc, Anh Tư cảm thấy bàn tay hơi đau, mặt mày khổ sở, cô đầu bù tóc rối bước xuống xe.

Thô lỗ mở nắp ca-pô, một chân gác lên thành xe, Anh Tư khom lưng, ra sức gõ đập. Cô gái kiên cường tự khoe mình có thể sửa xe nhưng thực ra lại hoàn toàn mù tịt. Chẳng qua, có một lần đến xưởng sửa xe, thấy thợ lấy sợi dây điện dính đầy dầu mỡ đen sì rút ra rút vào, cô cũng học theo. Lần đó, đưa con Kia bé bỏng để cô phơi thân trên đường quốc lộ, cô sao nguyên bản, cũng kéo rút loạn cả lên, thế mà chiếc xe lại khởi động được, từ đó cô úp luôn mũ “người biết sửa xe” lên cái đầu tổ chim của mình.

Tay nghề học lỏm cuối cùng vẫn không giải quyết được, một lần gặp may, không có nghĩa lần nào cũng vậy. Bàn tay đen sì đầy dầu mỡ của Anh Tư không nắn lòng kéo chỗ nọ rút chỗ kia nơi của máy nguội lạnh, mấy sợi tóc không nghe lời rủ xuống mắt, che khuất tầm nhìn của cô. Thô lỗ đưa tay vén tóc lên, kết quả, trán Anh Tư dính mấy vết dầu đen, trông cực kỳ buồn cười. Lại thử khởi động xe, nhưng nó vẫn tuyệt nhiên không chút động tĩnh, tức giận, Anh Tư đá mạnh vào cái bánh xe, tựa người vào cạnh xe hờn dỗi.

Trong nhà xe vắng lặng, ánh đèn phản chiếu bóng dáng trơ trọi và cô đơn của Anh Tư. Nhớ lại từng câu từng chữ Chu Minh nói với mình, càng nghĩ cô càng tức. Nói Tạ Anh Tư cô khi cười nhìn còn khó coi hơn mèo, không có đầu óc, lại còn ám chỉ cô ghê tởm. Cảm thấy tâm can tức đến nỗi gần như bùng nổ, Tạ Anh Tư hít một hơi thật sâu. Không được, hôm nay phải đi ăn cá dưa chua để tẩm bổ tâm can đang bốc hỏa mới được.

“Lại sao thế?” Chu Minh xách chiếc cặp tài liệu, đứng cách đó hai mét nhướn mày nhìn Anh Tư. Ánh đèn mờ tối kéo dài cái bóng cao ráo mạnh mẽ của anh, Chu Minh chậm chậm tiến đến cạnh xe Tạ Anh Tư. Liếc nhìn cái đầu rối như tổ quạ, trên mặt còn dính mấy vết dầu nhưng ánh mắt thì rất ương ngạnh của Tạ Anh Tư, anh thấy rất buồn cười. Hé miệng nở một nụ cười nhạt, anh quay đầu nhìn nắp ca-pô con Kia hỏi: “Xe lại hỏng rồi?”

Anh Tư trừng mắt nhìn Chu Minh ăn mặc chải chuốt, bóng bẩy, còn bản thân thì tàn tạ, nghĩ tất cả đều nhờ phúc anh ta ban cho, cô liền ngoảnh mặt phớt lờ lời anh.

Bị lờ sang một bên, Chu Minh không giận, nở nụ cười ôn hòa nói: “Lại biến thành câm phải không? Vậy thế này đi, nếu còn tiếp tục không trả lời câu tiếp theo của tôi, tháng sau trừ 30% lương.”

“Anh... anh...” Nghe câu “trừ 30%” của hung thần, Gia Cát đời thứ hai Tạ Anh Tư quay ngoắt đầu lại, ánh mắt sáng rực như phun lửa, nhưng rồi lại bị mấy chữ “giảm 30%” dập tắt. Tiền là máu thịt của Tạ Anh Tư, dù có xuống địa ngục, cô cũng phải đem nó theo.

“Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi!” Chu Minh cười đón nhận ánh mắt Anh Tư, chậm rãi tiến lại gần, nhìn rõ hơn mấy vết dầu phối hợp trên khuôn mặt sống động thực là nét chấm phá xuất thần. Anh chau mày nói: “Con xe này của cô không phải vừa đem đi sửa sao?”

“Lại hỏng rồi!” Giọng nói vẫn không chút thiện cảm.

“Tạ Anh Tư, cô chắc chắn đã mang đến nơi được gọi là xưởng sửa xe chứ?”

“Anh... ý anh là sao?” Da cổ đỏ tía, Anh Tư hét lên giận dữ.

“Cô không hiểu sao? À, tôi quên mất, cô không hay dùng đầu óc cho lắm. Vậy để tôi giải thích nhé, ý của tôi là, nơi cô mang xe đến sửa có thể đã hoạt động không có giấy phép, nói một cách đơn giản là xưởng chui, chỉ nhận tiền mà không sửa.”

Tạm thời bỏ qua sự cay nghiệt trong lời nói của Chu Minh, Anh Tư lúc này mới nhớ ra, xưởng sửa chữa lần trước cô đem xe vào, hình như không có giấy phép kinh doanh, lúc đó nghĩ nó gần, lại đang giảm giá, thế

là cô liền mang ngay xe vào đó.

“Tôi đang hỏi cô, nếu không chịu trả lời, vậy thì giảm 40%.” Chu Minh nghĩ Tạ Anh Tư đã biết rồi nên lời nói cũng nhẹ nhàng, nho nhã hơn.

Việc đến nước này, Tạ Anh Tư có muốn kéo, cũng không lại với tập tiền trong tay nhà tư bản, đó lại là tiền thâm mồ hôi, xương máu của cô, không cam tâm tình nguyện nhưng cô vẫn lên tiếng trả lời: “Đó là... xường đó hình như rất... nhỏ...”

Hình như người sửa xe cho cô là một anh thợ trẻ, lúc đó cô phải đi phỏng vấn, vừa thấy không có trở ngại gì lớn liền trả tiền rồi lái xe đi luôn.

“Còn gì nữa?”

“... Đang có ưu đãi giảm giá.”

Ánh mắt Chu Minh nhìn Tạ Anh Tư tràn đầy ý cười, tiến lại gần cô hơn, anh nhẹ nhàng nói: “Tạ Anh Tư, có biết câu cửa rở là cửa ôi không?” Trong nhà xe trống trải vắng bóng người, từ ánh mắt căng thẳng giữa hai người, lặng lẽ manh nha một cảm xúc không rõ tên.

Tạ Anh Tư liếc nhìn Chu Minh đang đứng sát gần, khuôn mặt anh tuần choán toàn bộ tầm nhìn của cô, cảm thấy có đôi chút không thoải mái. Nhưng vệt chết đến đít còn già mồm, cô ép mình nhìn thẳng vào mắt anh: “Những kẻ nghèo như chúng tôi không biết điều đó.” Kể mới phát không biết xấu hổ, toàn thân bốc ra mùi tiền, trước mặt cô còn khoe khoang ví, cẩn thận hôm nào đó bị mụ phù thủy cầm dao đến cướp sạch.

Chu Minh khẽ cười nghiêng ngả lời nói của Anh Tư, người con gái này chuẩn bị ngang bướng đến cùng đây. Nhìn đầu tóc và khuôn mặt nhếch nhác của Anh Tư, anh lặng lẽ thu nụ cười lại, nhìn đồng hồ, quyết định tạm thời đến đây là kết thúc, “Lên xe tôi đi, tôi đưa cô về.” Dứt lời, anh tiến về chỗ để xe của mình.

Đi được hai bước, thấy Tạ Anh Tư vẫn đứng bên xe không chút động tĩnh, anh chau mày: “Đi hay không đi đây?”

“Không đi!” Anh Tư vênh mặt, ngoảnh đi chỗ khác không nhìn anh, chỉ cần lên cái xe sang trọng của loại tiện nhân như anh, cô sẽ biến thành kẻ đen đủi mất, cái xe cao cấp bại hoại như thế, một kẻ nghèo như cô chưa có phúc hưởng.

“Thực sự không đi?” Chu Minh nheo mắt, lời nói mang cả ý uy hiếp.

“Tôi nay cứ ngủ ở đây luôn.” Cái máu gần vỡ, đánh đá trong xương cốt người nào đó cuối cùng bộc phát mạnh mẽ.

Cái gọi là nhà giàu thì rượu thịt ề hề, còn dân đen thì đói rét ngoài đường chính là thế này đây. Tối nay tôi phải lấy trời đất làm màn, lấy nền xi măng làm gối. Tôi – một người dân lao động bình thường, không sợ khổ, không sợ mệt, nhưng lại bị tên gian nhân tàn hại đến thế thảm. Trời ơi, tôi phải lấy xương cốt té buốt của mình tố cáo anh, tố cáo anh.

21. Chương 21

Chương 21

Càng thêm phần hứng thú, Chu Minh mỉm cười, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nổi loạn của Tạ Anh Tư, anh hiểu kỳ không biết ông bố bà mẹ như thế nào mới có thể sinh ra cô hề này. Thông thả xoay người lại, đi đến trước mặt Tạ Anh Tư, anh cúi đầu hung dữ nói: “Tạ Anh Tư, nếu để những người tăng ca biết trong tòa báo có một tên lang thang, thì hãy chờ xem tôi chinh đốn cô thế nào.” Ngập ngừng giây lát, ngữ khí tăng vài phần uy hiếp, anh nói tiếp: “Và cả xe của cô nữa.”

Tạ Anh Tư bị sự hung dữ của Chu Minh làm cho khiếp vía, chợt dạ liếc anh đang nhìn mình chăm chăm, cô nuốt nước bọt không dám ho he nữa lời.

“Mau lên xe, tôi không muốn nói đến lần thứ ba.” Nói xong, Chu Minh hài hùng chờ đợi ánh mắt hoảng loạn mất tự tin của Tạ Anh Tư, rồi bình thản bước về chỗ đỗ xe của mình.

Mặc dù cô gái bướng bình nguyệt cùng Chu Minh sống mái một phen, nhưng lại không nỡ để con Kia bị chôn cùng mình. Bĩu môi, hít mấy hơi thật sâu, cổ nhân nói: “Rừng xanh còn đó, lo gì không có củi đun”. Hảo hán Lương Sơn nói: “Ông đây đã đến bước đường cùng, tiền thì không có, chỉ còn cái mạng này thôi!” Tạ Anh Tư nói, “Sống tôi tệ vẫn còn hơn phải chết, quá lắm một mạng liều một mạng, xem xem ai ghê hơn ai.” Cô vẫn không tin đã bị trúng tà, mặt mũi ủ dột, lặng lẽ theo sau Chu Minh.

Chu Minh ngồi ghế lái, Tạ Anh Tư bực bội, phụng phịu mở cửa xe, chợt thấy đệm ghế mềm mại màu trắng, đột nhiên nảy ra âm mưu, cô đưa tay ra định bôi bẩn cái đệm lông cừu trắng muốt.

“Nếu làm bẩn thì mai thay cho tôi bộ khác.” Giọng lạnh lùng như băng tuyết của ai đó vang lên, phá hỏng hoàn toàn toan tính của cô gái bướng bình.

Cẩn thận ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, cô gái bướng bình có chút không thoải mái, quay đầu hung dữ trừng mắt với Chu Minh, rồi nhìn quang cảnh bên ngoài qua tấm kính trước mặt, cảm thấy uất ức trong lòng, Anh Tư hoàn toàn không nhận ra trên mặt toàn vết bẩn. Bên cạnh đó, tấm gương còn phản chiếu khuôn mặt người đàn ông với nụ cười nhạt đặc ý, anh đánh nhẹ vào vô lăng, người con gái ngồi bên cạnh này rõ ràng đã giúp anh trút bỏ mọi mệt mỏi trong một ngày làm việc dài.

Có lẽ nên tăng lương cho cô ấy chăng? Chu Minh nheo mắt nghĩ thầm.

Vòng vèo lượn xe trong thành phố, lướt qua quảng trường đã thấy người người chen chúc, mỗi một giờ khắc đêm tối, thứ không thiếu nhất là nụ cười vui vẻ, duy nhất cô gái này thì không. Tạ Anh Tư ngồi bên Chu Minh buồn rầu, càng nhìn kỹ Chu Minh, càng thấy hấn đẹp trai đến tà ác, một người mất hết đạo đức thế này, sao lại trông giống chính nhân quân tử thế chứ.

“Tôi có thể vàng Trì Vực, có cần không?” Chu Minh quyết định cho cô hề trầm mặc một chút mặt ngọt.

“Không cần.” Khẩu khí Tạ Anh Tư kiên quyết, nhưng cái tên “Trì Vực” này lại khiến tim cô đập mạnh thành thịch, đó là tên cửa hàng sửa chữa tốt nhất thành phố. Vào đó sửa toàn là các loại xe cao cấp, cái con Kia nát đó của cô, nếu nghênh ngang khệnh khạng đi vào, chẳng phải là sự thất vọng trong giới xe ở đó sao? Sau đó bà chị giàu có Tạ Anh Tư từ tốn ném ra tấm thẻ vàng chói lóa, khiến cả đám người vây quanh quỳ lạy con Kia của cô, oa, tuyệt đến nỗi khiến người ta thèm nhỏ dãi.

“Tôi hỏi cô lần cuối, có cần hay không?”

“Khụ khụ...” Tạ Anh Tư rướn cổ húng hắng hai tiếng, “Anh muốn đưa tôi, thì tôi đành miễn cưỡng nhận vậy.” Chết đến đít còn già mồm, đó luôn là tính cách của Tạ Anh Tư.

Chu Minh mím môi khẽ cười, quay đầu nhìn cái điệu bộ rướn cổ giả thanh cao của Tạ Anh Tư, rồi liền bị sự thanh cao giả tạo ấy làm cho vui vẻ. Đừng nói đến vẻ thanh cao do cô hề ra vẻ, lại còn bị vết dầu lem ột cuộc giảm giá lớn, khôi hài vô cùng, liếc nhìn cửa hàng bán lẻ bên phố cách phía trước không xa, nhếch miệng cười nham hiểm, anh chậm chậm dừng xe bên đường.

“Đi, xuống mua cho tôi bao thuốc lá.” Dừng xe lại, Chu Minh rút từ trong ví ra tờ tiền lớn, nhẹ nhàng huých huých Tạ Anh Tư, lên tiếng sai bảo.

“Không đi. Muốn mua thì tự mà đi.” Tan ca rồi còn phải làm nô tài cho anh, hôm nay tôi bãi công không làm. “Hơn nữa chẳng phải anh không hút thuốc sao?” Anh Tư ngồi ỳ trong xe không mấy may nhúc nhích.

“Không hút thuốc, không có nghĩa không biết hút.” Chu Minh đã dự liệu được phản ứng này của Tạ Anh Tư, nhướn đôi mày rậm, chơi đùa với tờ tiền, lãnh đạm lên tiếng: “Nhanh, giúp hộ cái, cơn thèm thuốc của tôi lên rồi, tiền thừa cho cô coi như bo đó, thế nào?” Anh cũng học thái độ xuống nước, thử thăm dò phản ứng của cô gái bướng bình.

Đôi mắt sáng rực của Anh Tư mất bình tĩnh trợn lên nhìn Chu Minh, thấy vẻ mặt nghiêm túc, khẩu khí cầu xin hiếm thấy. Thăm nghĩ nhà tư bản sai khiến người khác quen rồi, mua bao thuốc lá còn sai cô đi, lẽ nào trên trán cô có khắc hai chữ “thái giám”? Nhng nghĩ lại, hiếm thấy anh ta dùng khẩu khí cầu xin người khác, mềm lòng, cô với tay lấy tờ tiền, “Lần này miễn phí, lần sau thu tiền. Thuốc gì?”

“Tùy.”

“Có loại thuốc tùy sao?” Cô bắt đầu hét lên.

“Chỉ cần thuốc lá thì ok.” Ai đó nhin cười nhiều quá đến nỗi bị nội thương.

Tạ Anh Tư trừng mắt, rồi mở cửa bước xuống, để lại Chu Minh đang nghiêng đầu cười lớn với cái cửa xe. Sự thật chứng minh, làm tòi lâu rồi, dần dần bất giác sẽ hình thành tính nết, không chấp nhận được, thực sự không thể chấp nhận được.

Khi Tạ Anh Tư mặt mũi nhọ nhem ửng hồng, thở phì phì đặt chân vào quán bán lẻ, cô chính là một quả bom đang kích nổ. Bị nhân viên quán nhìn chăm chăm mà không hiểu vì sao. Họ nén cười còn cô liền soi tấm gương treo trên tường, bùm, khuôn mặt cô lúc này như một quả cà chua, lại còn là quả cà chua dính vết dầu, trên đầu cà chua cỏ dại mọc um tùm. Hay ột quả cà chua nhếch nhác.

Quả bom màu đỏ mở phăng cánh cửa xe, khoe miệng Chu Minh không giấu được nụ cười mỉa quá rõ ràng, cô hung dữ ném bao thuốc lá lên áo khoác anh, sợ mất mặt, cô ngồi vào trong xe mới liền nổi xung: “Mẹ kiếp, có phải anh cố ý không?” Dáng vẻ cô gái kiên cường vô cùng hung dữ, không thêm quan tâm người ngồi bên là ông chủ, gào loạn mắng: “Cái gì mà mua thuốc lá? Họ Chu kia, anh muốn Tạ Anh Tư tôi xấu hổ, anh có mưu mô gì thế?”

“Chẳng còn cách nào khác, hôm nay uống nhiều cà phê quá rồi!” Chu Minh thấy sóng lớn mà không kinh hãi, ngửa hai tay ra hiệu, dưới sự chiếu rọi mông lung của sắc đêm, nụ cười đen tối mơ hồ.

“Anh, anh...” nhe hàm răng trắng, tay chỉ Chu Minh, Anh Tư tức giận đến nỗi không thốt ra nổi một từ, “Tôi...” Gặp phải đồ tiện nhân mà anh, tôi, tôi uống cà phê tự sát luôn cho rồi.

“Tôi cái gì?” Chu Minh vẫn chưa yên lòng, tiếp tục truy vấn, sợ cô gái kiên cường giận dỗi đòi xuống xe, anh vừa trêu chọc vừa khởi động xe.

Giận đến nỗi răng lưỡi đánh nhau loạn cả lên, Tạ Anh Tư với khuôn mặt phù thủy méo mó dính đầy dầu đen, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trừng mắt với khuôn mặt anh tuấn của Chu Minh. Cuối cùng đôi tai làm việc trở lại, nghe tiếng con Mazda nổ máy, cô nói: “Tôi muốn xuống xe.”

Thấy Chu Minh chăm chú nhìn về phía trước, cô huých tay hét lớn, “Tôi muốn xuống xe, nghe thấy chưa?” Anh Tư hét đến mức gân cổ nổi lên ầm ầm.

“Nghe thấy rồi, tôi đang giúp cô chọn một địa điểm tốt nhất. Cô vội cái gì?”

Ngọn lửa đỏ rực từng đợt từng đợt dâng lên trong lòng Tạ Anh Tư, hiệu lệnh cách mạng hết lần này đến lần khác bị điệu cười mỉa mai của nhà tư bản nuốt chửng, nhân gian chỉ sót lại tiếng kêu than thê lương. Nghiêng đầu cười điên đảo, như ma nữ trong đêm, thế nhưng ma nữ này đang trong trạng thái sắp đi quá giới hạn, “Họ Chu kia, anh hãy đợi lão nương tôi tố cáo anh mưu sát.”

Chu Minh nghiêng đầu cười nhạt nhìn ma nữ mặt nhọ bên cạnh, cặp môi mỏng hé mở: “Tạ Anh Tư, cái bộ dạng này của cô, ai nhìn cũng muốn làm sát thủ.” Kể từ lúc đó, nhân gian rốt cuộc cũng được yên ổn.

“Hừm!” Tạ Anh Tư nghiêng đầu nhăn nhó, trừng mắt với bộ dạng nhếch nhác của mình trong gương chiếu hậu, miệng lẩm bẩm, đừng nói người khác, đến tôi còn muốn giải quyết bản thân nữa cơ.

Xe chậm chậm lướt trong phố đêm tấp nập, cả về khí thế và tài ăn nói, Tạ Anh Tư đều thua người ta, cô ngồi yên lặng một hồi, chợt nhận ra đi tiếp một con phố nữa là đến “Quán ăn Hạnh Phúc”, cái đầu cuối cùng cũng có chỗ trú giận. Đôi mắt đàn phượng đảo long sông sọc, sáng như sao trong dải ngân hà. Tối nay, tên tiện nhân trăm năm mới gặp này coi cô như thằng hề trong đoàn xiếc thú, giở trò trêu chọc hết lần này đến lần khác, rõ ràng như đã thành nghiện rồi. Nếu cô vào quán ăn Hạnh Phúc, hẳn cũng sẽ theo sau, sau đó cô lại kiêm thêm chức thằng hề, góp phần làm phong phú thêm cuộc sống tươi đẹp sau khi tan ca của hắn. Đã thế lại còn không trả tiền tăng ca, cô vì cái gì mà phải khiến anh ta vui vẻ, đặc ý, thật có lỗi với đảng sinh thành.

Nghĩ đến hi vọng thiết tha mong cô được thành công của cha mẹ, Tạ Anh Tư buồn rầu lắc đầu, con gái cha mẹ đã trở thành khỉ trong đoàn xiếc thú, giờ còn nhắc đến thành công làm gì nữa. Cô quyết định, chỉ về phía bên vệ đường nói: “Dừng, cứ dừng ở đây, tôi muốn xuống xe.”

“Tôi vẫn chưa chọn xong địa điểm tốt, vội gì chưa?” Chu Minh vẫn treo nụ cười dịu dàng trên khuôn miệng.

“Tôi muốn đi gặp Diêm Vương Gia, được chưa? Dừng xe, dừng xe!”

“Cô mà xuống xe với bộ dạng này...” Chu Minh dừng xe, cố ý nhìn khắp người Anh Tư một lượt, uể oải dựa vào vô lăng xoa cằm, “Tôi e người đi đường cho rằng đang có đoàn quay phim ma.”

Anh Tư tròn tròn mắt: “Tôi đang đóng phim ma đây, có bản lĩnh thì anh cũng diễn một vai.”

“Không đi ăn đêm sao? Ngay trước mặt rồi!” Chu Minh không hề tức giận, chỉ tay về phía trước cách đó không xa.

“Ăn cái gì mà ăn? Tức đến no rồi!” Tạ Anh Tư mở toang cửa xe, nói kháy một câu rồi bước xuống, sau đó lao ngay vào cửa hàng quần áo bên đường như cơn lốc.

Sau khi lén la lén lút trốn sau ma nơ canh nhựa của cửa hàng, qua cánh cửa kính, Anh Tư ranh mãnh quan sát chiếc xe của Chu Minh tăng tốc rời đi, cái mặt nhem nhuốc đắc ý cười. Quay người lại, một đôi tình nhân trẻ đang vô cùng tò mò, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Anh Tư, xoắn tay áo lên, cô nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy nữ lưu manh bao giờ à?” Đôi tình nhân vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác, giả vờ chọn mua quần áo.

Là người có văn hóa, Tạ Anh Tư vẫn hiểu lúc nào nên nhẹ nhàng, lúc nào phải lu loa. Cô khẽ mỉm cười, lịch sự hỏi nhân viên cửa hàng hướng nhà vệ sinh, vào đó rửa sạch cái mặt đen nhem của mình, đến khi làn da trắng hồng không còn dấu tích bẩn thỉu cô mới chịu ngừng.

Lúc mới vào là một nữ lưu manh, khi bước ra thành một giả thực nữ. Tạ Anh Tư chịu cả một tối bực tức, bước chân nhẹ bằng nhanh như thoi đưa chen vào dòng người hối hả, cảm thấy đắc ý tràn trề khi đã được tên Chu Minh đáng ghét. Những vết tích hủy hoại cả tinh thần và thể xác không thể bị thổi bay bởi làn gió đêm, nhưng dần dần cô bắt đầu lâng lâng bồng bềnh như trôi trên không. Oa, cá dưa chua à, mẹ nuôi của ta, ta đến đây!

Ánh đèn của tấm biển “Quán ăn Hạnh Phúc” sáng bừng trước mặt, Tạ Anh Tư chu môi ngân nga một bài hát, nhẹ nhàng bước vào cửa. Vừa vào đến cửa, chiêu bài nụ cười của cô chủ quán đã gần ngay trước mắt: “A, cô Tạ, sao cô đến muộn thế, vị khách kia đã đợi cô rất lâu rồi đó!” Nói xong, cô chủ quán vừa cười vừa chỉ người đàn ông đang ngồi ngay ngắn tại bàn ăn.

Tạ Anh Tư nhìn theo hướng chỉ tay của cô chủ quán, nhưng chỉ thấy một tia sét lóe lên giữa trời xanh, đó chẳng phải oan gia của cô thì là ai.

Lúc này Chu Minh đang ôm cây đợi thỏ, khuôn mặt nho nhã gấn nụ cười như đâm sâu và trái tim Tạ Anh Tư. Nheo mắt, mím chặt môi, cắn giận, Tạ Anh Tư không thể thoát khỏi sự toan tính của hắn? Không những thành khỉ, mà còn thành một con thỏ ngu ngốc trong bụi rậm. Sắc mặt sa sầm, Anh Tư tức giận quay người định bỏ đi, nhưng cô chủ quán không hiểu tình hình nội bộ, cứ nhiệt tình đẩy cô đến bàn Chu Minh.

“Cô Tạ, ngồi đi, ngồi đi, ái dà, vị khách này nói phải đợi cô, từ nãy đến giờ còn chưa gọi món đấy.”

Khuôn mặt trắng trẻo Tạ Anh Tư bỗng tối sầm lại, trừng mắt khó chịu nhìn Chu Minh, anh cũng nhìn cô, ung dung, lãnh đạm.

“Ăn cái gì?” Anh Tư chấp nhận số phận lật mở thực đơn, cúi đầu không nhìn anh.

“Cô chọn đi.”

Ngước đầu nhìn nồi lẩu nghi ngút khói ở bàn bên cạnh, chẳng cần nghĩ nhiều, cô liền gọi: “Tôi muốn ăn lẩu.” Chẳng cần quan tâm anh có ăn hay không.

“Được.”

“Anh ăn cay được không?”

“Không ăn được nhiều.”

Gập quyển thực đơn lại, Tạ Anh Tư ngẩng đầu khẽ mỉm cười nói với cô chủ quán: “Cô chủ quán, cho tôi một nồi lẩu cay.” Sau đó, cô nhìn Chu Minh khiêu khích, “Phải là loại cay nhất, không cay không trả tiền. Cho thêm một đĩa cá dưa chua, nhiều ớt... càng nhiều càng tốt...”

“Ồ, cô Tạ, hôm nay thích ăn đậm đà à, coi chừng nóng đó.”

“Không sao, đã bốc hỏa rồi, lấy độc trị độc ấy mà.”

Miệng nói với cô chủ quán, nhưng mắt Anh Tư lại nhìn thẳng vào Chu Minh, với dáng điệu không phải anh chết thì tôi chết.

Cô chủ quán vừa đi, đôi nam nữ ngồi dựa lưng vào ghế, nhìn nhau không nói năng gì, lúc này im lặng là vàng, cuộc chiến ngầm giữa các đại ca đã bắt đầu nhen nhóm.

“Không phải cô nói sẽ không đi ăn đêm sao?” Chu Minh nói, đồng thời dẫn trước một bàn.

“Thay đổi ý kiến.” Bên thua đáp trả. “Sao anh lại đến đây?”

“Muốn ăn đêm.” Thực ra không phải vậy.

“Tổng biên, mấy kẻ có tiền các anh đến loại quán như thế này, coi chừng dạ dày không thích ứng được.” Cô cười giả tạo, miệng lưỡi phù thủy độc địa bắt đầu nguyên rửa. “Nhờ lời tốt lành của cô, vẫn chưa có trường hợp ấy xảy ra.” Anh cười nham nhảm, “Ăn ngấy sơn hào hải vị rồi, thỉnh thoảng thử món dân dã, thấy cũng không tồi.” Bên thắng cao giọng khoe giàu.

Bên thua uất nghẹn. Tiến lại gần Chu Minh với vẻ mặt không có dụng ý tốt, cô cười nói: “Câu cuối cùng vẫn nên đợi đến khi chúng ta ăn xong rồi tiếp tục bình phẩm.”

Nghe lời, Chu Minh cười u ám, cũng nghiêng người kề gần Tạ Anh Tư, gần đến mức có thể cảm thấy hơi ẩm từ đối phương, “Tạ Anh Tư, chúng ta đúng là thấu hiểu lẫn nhau, tôi cũng định nói câu đó, sao cô lại cướp mất lời tôi thế.”

Ánh mắt Chu Minh đen láy có thần, mặt Tạ Anh Tư ửng hồng, phẩy tay ghê tởm như đuổi ruồi: “Mùi nước hoa gì mà hắc thế? Mặc dù nước hoa át đi mùi tiền của những kẻ giàu có như các anh, nhưng xin anh có thể nâng cao cái mùi tầm thường này lên được không? Hôi chết được!” Đã nói năng linh tinh, chuyện riêng tư của người khác cũng lòi ra hết, nhưng tâm can cô gà gộc lại bị sự tiến sát gần quá đối vừa rồi làm cho rối bời, tim đập tình thịch.

Chu Minh lười biếng dựa vào thành ghế, lạnh lùng nói: “Hôm nay cứ nghĩ đã xịt nhiều rồi, nếu Tạ Anh Tư đã nói như thế, vậy ngày mai tôi phải xịt nhiều thêm một chút mới được.” Anh nheo mắt cười mỉm, “Tôi rất thích mùi tiền trên cơ thể mình pha tạp với mùi nước hoa.”

“Vậy sao? Một đám ong ong thấy hương thơm lại bay đến lấy phấn, tổng biên phải lượng sức mình đấy!”

“Nói như vậy, hay là tôi tuyển Tạ Anh Tư làm vệ sĩ riêng? Có nhiều ong như thế, tôi cũng rất đau đầu. Tạ Anh Tư cô mạnh mẽ, không dùng đến thật đáng tiếc.”

Tạ Anh Tư tức giận trừng mắt nhìn Chu Minh, cái miệng hơi mông nói toàn những lời châm biếm, vệ sĩ riêng? Thay anh chặn bầy ong? Tên này đang chính thức tuyển dụng cô làm thái giám luôn theo sát đây, đợi khi nào tôi bị mất trí nhớ, “Không phiền tổng biên phải phí tâm, e rằng Tạ Anh Tư tôi đây sức mạnh quá lớn, làm bị thương mấy em ong xinh đẹp của anh, đến lúc đó tổng biên trách tội, Tạ Anh Tư tôi làm sao gánh được? Hơn thế, phá hỏng chuyện lấy phấn tốt đẹp ấy, sẽ bị sét đánh mất.” Mấy chữ sau cùng hung dữ bật ra từ kẽ răng cô.

Chu Minh làm vẻ chợt bừng tỉnh, nói: “Ồ, tôi quên mất Tạ Anh Tư cô là người thương hoa tiếc ngọc, chiều hôm nay đã thương hoa đấy, vì vậy tổng biên tôi đây tin tưởng cô, nhiệm vụ này không thể thiếu cô được. Chẳng phải cô vừa nhắc tôi lượng sức hành sự sao? Cô mà không nhắc tôi cũng không nghĩ ra, cô vừa nói một cái, tôi cũng có đôi chút phiền não, cô mà không giúp...” Chu Minh cười lớn, “Vậy mới được gọi là sét đánh.”

Tạ Anh Tư đứng dậy, cầm đũa chỉ vào mũi Chu Minh hét lớn: “Họ Chu kia, tôi không là ma cô cho anh đâu.”

Chu Minh khẽ nhướn mày, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô, “Tạ Anh Tư, rốt cuộc cô có hiểu rõ ma cô(*) là làm gì không?”

(*) Ma cô: kể chuyện dẫn dắt gái, dẫn khách cho nhà chứa.

“Đồ ăn đến rồi, cô Tạ. Cô đợi sốt ruột rồi à, ngồi, ngồi đi!” Cô chủ quán thấy đôi này có gì đó không ổn, liền lên tiếng giải hòa.

Có mặt người thứ ba, Anh Tư không tiện nổi xung nữa, ủ ê ngồi xuống nhưng mắt vẫn không thoát khỏi sự khiêu khích của Chu Minh, cô đáp trả lại cũng bằng ánh mắt như thế. Dưới sự uy hiếp không cay không trả tiền của Tạ Anh Tư, nồi lẩu đặc sắc đã được đặt lên bàn, tiếp đến là món cá dưa chua càng tuyệt vời hơn. Những quả ớt đỏ làm tỉnh cả mắt nổi lên trong nồi lẩu, nhuộm đỏ cả nước canh, cũng nhuộm luôn cả mặt mày Chu Minh và Tạ Anh Tư.

Bữa tối với màu đỏ chủ đạo, sắc và hương là không cần hoài nghi, nhưng vị đó sẽ cho bạn cảm giác mất hồn lên trời xuống đất. Chu Minh và Tạ Anh Tư không thốt nên lời, mắt trân trân nhìn nồi lẩu cay, cá cay, rau cay, lén hít một hơi, nhưng trước mặt đối phương vẫn thể hiện trời quang mây tạnh, ra vẻ chút việc cón con này có là gì.

Cặp đôi ẩm thực quán triệt tư tưởng “lấy khí thế áp đảo đối phương.”

Thực ra, Tạ Anh Tư cũng không ăn được cay nhiều, cay vừa phải có thể kích thích chút vị giác thì cô cũng không cự tuyệt. Đối với Tạ Anh Tư, đôi khi phá cách một lần cũng được coi là cá tính. Thế nhưng, những đồ ăn trước mắt không phải là hơi hơi cay, mà là cay chết người không đền mạng. Ngửi vị ớt nồng đậm trong không gian, Tạ Anh Tư đang tưởng tượng cảm giác ăn đến bị hôn mê như trong truyền thuyết.

Nặng nề tách dưa, chọc đồ ăn đầy vẻ quả cảm, Tạ Anh Tư thách thức khiêu chiến, kéo giãn da mặt, cười giả dối: “Tổng biên, lãng phí thì thật đáng tiếc, hôm nay chúng ta không ăn hết không về nhé.” Tôi có chết vì cay cũng phải kéo cả công tử bột nhà anh đi cùng, quyết không tha.

Chu Minh mặt không biểu cảm cầm dưa lên: “Tôi thì không sao, có điều cô Tạ Anh Tư phải chú ý một chút, tôi sẽ ghi nhớ, lát không đưa cô đi viện nữa đâu.” Đôi mắt đen láy nhìn Anh Tư: “Với sức hấp dẫn của cô, tôi e vị bác sĩ lần trước khó mà quên được.” Anh cúi đầu nhoẻn miệng cười. nhìn vô cùng hiểm ác, “Có điều như thế cũng tốt, dù cô không nói gì, ông ấy vẫn có thể kê thuốc. Quen rồi mà, tiện lợi biết bao.”

Tay nắm lại thật chặt, Tạ Anh Tư trừng mắt nhìn Chu Minh, suýt chút nữa thì bẻ gãy luôn đôi dưa. Họ Chu kia, tối nay lão nương sẽ hầu hạ người thật tốt, “Không phiền tổng biên lo lắng, chúng ta ăn đã rồi nói, ai phải đi viện vẫn chưa biết được.” Dứt lời, cô điên cuồng múc một đồng cá dưa chua thơm nức bỏ vào bát Chu Minh.

“Ăn đi, lãng phí thì thật tiếc, cái này là lần đầu tiên anh dạy tôi.”

“Như nhau, như nhau cả thôi.” Chu Minh cũng không khách khí, ra sức múc đồ ăn vào bát Tạ Anh Tư, cứ người này múc cho người kia như trẻ con, không ai nhường ai.

Cứ như vậy, trong đêm phồn hoa, đôi nam nữ trong quán ăn nhỏ tựa như quay trở lại tuổi mười tám thích đùa nghịch, nhìn trừng trừng vào cái miệng đang nhai nuốt thức ăn của đối phương. Trong làn hơi cay nghi ngút, hai người giám sát nhau, thần nhiên nuốt chửng đồng thức ăn toàn vị cay ra vẻ thị uy, thậm chí còn không thèm gọi đồ uống, kiên quyết thực hiện đến cùng mục đích không phải anh chết thì tôi chết.

Cảm giác bị cay quá mà hôn mê bất tỉnh là cái gì? Tạ Anh Tư không biết, nhưng cô hiểu, cảm giác bị cay đến nỗi sắp hôn mê là thế nào, cũng may cô chưa bị ngất. Lưỡi nóng rát, tê dại, toàn thân cay đến mức toát mồ hôi đầm đìa, dường như mỗi tế bào đều nằm trong trạng thái điên dại, làm một “cô em nóng bỏng”, hừm, hóa ra mất hồn là thế này đây.

Cố kìm hãm sự ham muốn, Anh Tư thè lưỡi ra quạt, nhìn Chu Minh, cô thấy anh cũng mặt trắng hóa hồng, trán lấm tấm mồ hôi, môi mọng đỏ, rõ ràng cũng bị vị cay hành hạ. Trong lòng có chút đắc ý, trước khi bản thân ngất ra đây, nhìn thấy cảnh tượng thú vị này, Tạ Anh Tư có ngất cũng không hối tiếc. Nhưng cô phải cố chịu, có ngất cũng phải để Chu Minh biến đi mới được ngất, cô sẽ cố chịu đựng.

Hai người ngồi đối diện, đồ ăn trên bàn vẫn còn một nửa, lúc này điện thoại Tạ Anh Tư bỗng đổ chuông. Lúc khom lưng lấy máy, vờ như tiền trong ví bị rơi, cô khom người nhặt, nhân lúc Chu Minh không để ý, liền cúi đầu thè lưỡi ra quẹt phạch phạch, gió mát lùa đến, cơ quan vị giác bị tê liệt kia cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Nghiêm túc ngồi nghe điện thoại, Anh Tư phát hiện ra Chu Minh đang nhìn mình, phớt lờ cái đuôi giám sát đó, cô xem người gọi đến, là Tinh Tinh, “Alô, Tinh Tinh à?”

“Chị, chị lợi hại quá, sao có thể đoán ngay ra em chứ?” Giọng trẻ thơ lạnh lạnh, vui tai truyền đến, đầy hứng khởi.

“Ha ha, sau này Tinh Tinh lớn lên cũng có thể lợi hại như chị. Tìm chị có chuyện gì sao?”

“Chị...” Giọng Tinh Tinh hơi ngập ngừng, “Chị có thể đến nhà em không, em có chuyện muốn nhờ chị giúp?” Ngữ khí Tinh Tinh nghiêm túc, “Chị có thể đến không?”

Không nhẫn tâm để đứa bé thất vọng, Anh Tư liếc Chu Minh một cái, “Đến được, chị lập tức đến ngay đây!”

Cúp điện thoại, Anh Tư cầm túi xách chuẩn bị chuồn, “Tôi có việc, phần còn lại ăn anh hết hộ tôi.”

“Đi đâu?”

“Khi Lộ Bắc, có một bé gái muốn giúp đỡ, tôi phải đi.”

“Tôi đưa cô đi.”

“Không cần, trẻ con thấy người lạ sẽ sợ, đặc biệt là loại người mặt trắng.”

“Tạ Anh Tư, cứ như cô bây giờ, tưởng rằng cô bé sẽ không sợ cô sao?”

“Tôi thì làm sao?”

“Cô có biết môi cô bây giờ giống cái gì không?”

“Giống cái gì?”

“Một cái xúc xích bị nướng cháy.”

“Xì, họ Chu kia, anh tốt nhất đừng nên đi đâu cả, hơn nữa anh còn là cái xúc xích loại lớn.”

“Như vậy càng tốt, tôi biết trẻ con thích ăn xúc xích cháy nhất, đi thôi, chúng ta đưa đồ ăn đêm cho cô bé.”

22. Chương 22

Chương 22

Đêm giao mùa đông xuân, gió thổi hiu hiu ảm áp hòa trộn với ánh sáng lấp lóa của đèn nê-ông, tạo cảm giác bông bênh mờ ảo. Tạ Anh Tư mệt mỏi dựa lưng vào chiếc ghế mềm mại, vị cay trong miệng vẫn lưu lại nhưng không còn như lúc đầu, mà có cảm giác ảm áp khác biệt, làm cho toàn bộ cơ thể trở nên uể oải thèm ngủ.

“Tạ Anh Tư.” Giọng nói êm tai của ai đó vang lên trong trẻo giữa không gian tĩnh mịch, lại có dư vị thì thầm.

“Cái... cái gì?” Giọng nói mạnh mẽ, thánh thót nhưng lại hết như ma âm. Đến mức Anh Tư phải hét lớn để che dấu sự xâm lấn của nó.

“Vô duyên, hét cái gì?” Chu Minh khẽ chau mày.

“Hôm nay tôi bốc hỏa, không hét ra thì không được.” Cô gà ngốc xù lông ưỡn thẳng lưng, không giải thích được, chỉ là trong người không thoải mái. Cơn buồn ngủ mơ màng bị Anh Tư hung dữ đuổi đi, cô gà ngốc quay trở lại chiến trường. Trong đôi mắt bị vị cay làm cho đỏ ngầu đó, Chu Minh không phải boss, mà là một con gà, uy phong hơn cô, mạnh mẽ hơn cô, bọn họ đấu với nhau đã mấy lần, nhưng đấu lần nào cô thua lần ấy. Bây giờ cô đã trở thành một cô gà chọi mất đồ, vì vậy cô thề rằng, cho dù có đấu đến trụi lông, thì con gà chọi như cô vẫn phải đấu, dù bại nhưng bại trong vinh quang, không mất mặt. “Vừa rồi gọi tôi có chuyện gì? Có gì thì nói luôn... Gọi cái quái gì, anh có biết tôi sắp ngủ rồi không...” Cô gà chọi rướn cổ lên.

Bên bị khiêu chiến không để tâm lời tuyên chiến của sư tử Hà Đông, tâm trạng dường như còn rất tốt. Anh khẽ mỉm cười. “Cũng không có gì, đột nhiên nhớ ra, hôm nay chưa nghe thấy cô nịnh hót, không quen lắm.” Ngỡ khí lại có phần mềm mại chạm lòng người.

“Không phải anh nói, nghe tôi nịnh hót như chịu tội sao? Tạ Anh Tư tôi đây không hại người.” Vẫn giọng gào thét, “Họ Chu kia...” Ngồi lại ngay ngắn, “Tôi nói cho anh biết, Tạ Anh Tư tôi trịnh trọng nói cho anh biết, tôi không phải cô hề trong đoàn xiếc để anh chọc ghẹo nhé!” Dáng vẻ Anh Tư chỉ thiên chỉ địa, kích động đến nỗi nói chuyện mà mưa xuân vắng tứ tung.

“Cô sai rồi!” Chu Minh chậm chậm dừng xe chờ đèn đỏ, đôi mắt sáng trong nhìn cô lu loa, anh nói: “Tạ Anh Tư, cô sai rồi!” Tinh nghịch nhìn Anh Tư hai giây, anh nói tiếp, “Cô còn buồn cười hơn cả cô hề trong đoàn xiếc... cô rất có tài năng thiên bẩm.”

“Anh...” Thật là một tên đểu cáng. Tạ Anh Tư tay run run chỉ Chu Minh, cảm thấy lông gà trên người như bị giật từng sợi một, đau đớn đến nỗi mạch máu toàn thân sôi lên sùng sục.

Chu Minh nhếch mép cười thắng lợi, phớt lờ sự lắp bắp của Anh Tư: “Không nói nữa, đã đến địa chỉ cô nói rồi. Cô bé đứng ở góc đường có phải Tinh Tinh mà cô nói không?”

Cô gà trọc hé miệng dần ổn định lại tinh thần, nhìn theo hướng mắt Chu Minh, ở nơi góc đường cũ, Tinh Tinh với mái tóc cột đuôi ngựa, khoác chiếc áo màu hồng chuột mickey cứ chốc chốc lại nhìn ra hướng quốc lộ, tay dắt theo một chú chó con lông vàng. Chú cún thỉnh thoảng lại nhảy chồm lên quần lấy cô bé, dưới bầu trời đầy sao, khung cảnh ấy tựa như bức tranh.

“Tinh Tinh, Tinh Tinh.” Tạ Anh Tư chẳng đợi xe dừng hẳn, hạ cửa kính vẫy tay gọi, bà la sát trút bỏ chiếc áo ngoài màu đen, trở thành cô gái trẻ ngây thơ. Toàn bộ dáng vẻ vui tươi đó lọt vào mắt Chu Minh, dù có xua đi cũng không được.

Anh Tư bước xuống xe, lao đến bên Tinh Tinh, chú chó nhỏ thấy người lạ, cảnh giác cất tiếng sủa lớn.

“Tam Tam, không được sủa, chị ấy không phải người xấu.” Tinh Tinh ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt lông chú chó nhỏ, sau đó ngược lên cười ngọt ngào với Tạ Anh Tư và Chu Minh như thiên sứ: “Chị, đây là Tam Tam của em...” Cô bé mở to đôi mắt, có đôi chút hiếu kỳ: “A, bạn trai chị cũng đến kìa.” Nói xong liền cúi xuống vỗ vỗ vào cái đầu mềm mướt của chú chó nhỏ: “Tam Tam, đây là chị Tạ, đây là bạn trai chị Tạ. Chú ơi, chú tên gì?”

“Á, á... Anh ta không...” Tạ Anh Tư vội lên tiếng, phân chia ranh giới với Chu Minh.

“Họ Chu.” Chu Minh khẽ mỉm cười, khom lưng đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tinh Tinh, “Em tên Tinh Tinh phải không? Rất vui được làm quen với em. Và còn cả Tam Tam nữa. Có điều, em gọi cô ấy là chị Tạ, có phải cũng nên gọi tôi là anh không? Hửm?” Anh cúi đầu vuốt vuốt bộ lông của Tam Tam, chú chó nhỏ nằm bò ra đất, ngoan ngoãn hiem có, chỉ ừ ừ mấy tiếng, chờ đợi tình thương yêu của con người. “Em xem, Tam Tam cũng không phản đối này.”

“Chú... à, không đúng, không đúng, anh cũng được.” Tinh Tinh xấu hổ thè lưỡi, khuôn mặt nhỏ làm động tác khoa trương, trông vô cùng ngây thơ.

Tạ Anh Tư bị vút sang một bên, cực kỳ khó chịu, hung dữ trừng mắt nhìn Chu Minh dụ dỗ cả lớn cả nhỏ, đối lại anh càng cười rạng rỡ hơn. Sở Tinh Tinh giật mình vì khuôn mặt phù thủy của mình, ngay lập tức cô cười ngọt ngào, thân thiết: “Tinh Tinh, em nói muốn chị giúp. Vậy rồi cuộc muốn nhờ chị chuyện gì vậy?”

Một giây trước Tinh Tinh vẫn còn nhảy nhót sôi nổi, vừa nghe Anh Tư hỏi, trong nháy mắt bỗng cúi gằm mặt không nói gì, chỉ nhẹ xoa đầu Tam Tam, trầm lặng đến nỗi khiến người khác thương tâm. Tạ Anh Tư và Chu Minh trao đổi ánh mắt, cũng không ai nói lời nào, yên lặng chờ Tinh Tinh lên tiếng.

“Chị, anh.” Cuối cùng Tinh Tinh cũng ngẩng đầu lên, lưỡng lự, “Ngày mai chúng em phải chuyển đến nhà cậu rồi! Mẹ có em bé nên mẹ không cho em đem Tam Tam đi cùng, làm thế nào bây giờ? Anh Hạo hàng xóm muốn nuôi Tam Tam, nhưng anh ấy thường lấy đá ném nó, có lần còn khiến Tam Tam chảy máu. Em biết, anh ấy muốn nuôi nó chẳng qua chỉ để đem nó ra bắt nạt cho vui, em rất sợ.” Khuôn mặt Tinh Tinh suy sụp, đôi lông mày nhỏ khẽ chau lại, định nói gì đó nhưng lại thôi, cúi đầu lưu luyến nhìn chú chó nhỏ, cuối cùng cô bé lấy hết dũng khí ngược lên nói: “Chị, chị có thể nuôi Tam Tam giúp em không? Chị yên tâm, Tam Tam đã tiêm phòng, nó rất sạch, cứ cách vài ngày em lại tắm cho nó, nó cũng rất ưa sạch sẽ mà, lần nào tắm cũng không sữa. Nó cũng không kén chọn đồ ăn, không hay chạy lung tung như mấy chú chó nghịch ngợm, Tam Tam của em rất ngoan.” Trong giọng trẻ thơ của Tinh Tinh tràn đầy vẻ tự hào.

“Cái này...” Tạ Anh Tư đứng như trời trồng, đôi mắt đan phượng liếc nhìn cặp mắt đen tròn của chú cún, cơ bản không đoán ra chuyện này. Nuôi chó? Tạ Anh Tư còn tự nuôi mình thành khỉ rồi, nếu nuôi chó, có ai thấy khỉ nuôi chó bao giờ chưa? Mờ mịt không hiểu gì, cô quay ra tìm sự giúp đỡ của Chu Minh, giật giật gấu áo anh, cô thì thầm nói chỉ để anh nghe thấy: “Làm sao bây giờ? Tôi... chưa từng nuôi chó.” Không được, còn phải than nghèo kể khổ nữa: “Tôi cũng không có tiền nuôi.”

Mắt Chu Minh nhấp nháy ý cười, liếc nhìn cô nhóc Tinh Tinh đang yên lặng quan sát động tĩnh của hai người, anh thì thầm: “Cô có tiền ăn cá dưa chua mà không có tiền nuôi chó?” Ý cười trong câu nói sau càng rõ hơn, “Cô bớt kể nghèo với tôi đi, lương cô bao nhiêu tôi còn biết rõ hơn cô.”

Khó chịu trốn mắt nhìn Chu Minh, Anh Tư đánh mắt đi nơi khác, tránh nhìn trực diện vào Tinh Tinh và chú chó nhỏ đáng thương, cô hạ quyết tâm, “Chị không nuôi được.” Tạ Anh Tư hành tẩu giang hồ bao năm nay, đã quen tự do, ghét nhất bên cạnh có những ràng buộc khiến cô phải lo lắng. Cả ngày mang theo gánh nặng bên người, e rằng sẽ trói buộc cuộc sống tự do của cô.

“Khăng định?”

“Khăng định.” Cứng đầu bật ra hai chữ đó nhưng trong lòng Anh Tư lại hiện ra cặp mắt to tròn của Tam Tam, thứ ánh sáng đó khiến người ta khó mà bỏ mặc. Lúc nhỏ, khi cô và Đỗ Thuần còn chưa là bạn thân, từ trong đôi mắt đó đã phân biệt được những trắng đen thị phi mà Đỗ Thuần phải gánh chịu. Cô cũng từng đọc được sự vùng vẫy, vật lộn đấu tranh kiểu như con thú trong lồng, từ xa nhìn Đỗ Thuần lẳng lặng lướt qua mình, cô bé Tạ Anh Tư như cảm nhận được mùi vị nỗi đau, cho đến tận bây giờ điều ấy vẫn còn khắc cốt ghi tâm.

Chu Minh mỉm cười gật đầu, dịu dàng nói với Tinh Tinh: “Tinh Tinh, chị đã đồng ý rồi!”

“Hả? Thật vậy sao? Tuyệt quá, tuyệt quá! Tam Tam có nhà mới rồi, có nhà mới rồi!” Cô bé Tinh Tinh đợi chờ đến sốt ruột, cuối cùng cũng có câu trả lời hài lòng, mặt mũi rạng rỡ hẳn, ôm Anh Tư nhảy cẫng lên, chú chó nhỏ vẫy lấy họ khê sữa, dường như cũng đoán ra có chuyện tốt đẹp gì đó.

“Anh...” Tạ Anh Tư hoàn toàn mơ hồ, cắn răng trừng mắt nhìn nụ cười đắc thắng của Chu Minh, trong lòng không có dòng dung nham phun trào, thay vào đó là một cảm giác thư thái không rõ ràng, hoặc trong tiềm thức, từ trước đến nay cô không biết từ chối, vậy nên ngay đến trái tim cũng không thể làm khác được. Anh Tư thở dài ngồi xuống, hai cô gái một lớn một nhỏ nheo mắt cười, đến gió đêm cũng thổi ra vài nét thơ ngây, “Được rồi, chị giúp Tinh Tinh, chị sẽ thay em chăm sóc chú chó nhỏ này, ngoan tay?”

“Chị, chị thật tốt bụng, em biết chị sẽ giúp mà. Ngoắc tay?”

Chu Minh đứng bên cạnh, nhìn làn gió dịu thổi bay làn tóc mềm mại của hai cô gái, chú chó lượn vòng quanh bên họ, đẹp đẽ như tái hiện lại câu chuyện cổ tích. Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt sinh động trẻ trung của cô gái trưởng thành, nụ cười trong trẻo của cô khiến Chu Minh mỉm cười.

“Tinh Tinh, vì sao đặt tên cho chú cún là Tam Tam?” Tạ Anh Tư không hiểu, cái tên Tam Tam này thật sự không hay lắm.

“Chị thích cái tên này không? Là anh đặt đó, anh nói Tam Tam là con thứ ba, nên cứ gọi Tam Tam cũng được.”

“Ha ha thích, chị thích.” Nhưng thực chất thì cô không thích lắm.

Đêm tối vô cùng tĩnh mịch, mẹ Tinh Tinh đi tìm con gái, nghe nói hai người họ sẽ thu nhận, nuôi dưỡng chú chó nhỏ liền cảm ơn rồi rút. Tinh Tinh thút thít ôm Tam Tam lên xe, chú chó nhỏ vô cùng thông minh, linh cảm sẽ phải chia tay với cô chủ nhỏ, lúc đầu quyết không theo, nhưng sau khi nghe lời dỗ dụi dằm của Tinh Tinh, cuối cùng cũng bị cưỡng chế lên xe.

Chu Minh sợ chú chó nhỏ kinh hãi, cố tình lái xe chậm lại, Tạ Anh Tư nhẹ nhàng vuốt lông của chú chó, một người một chó lo lắng không biết phải làm sao. Chì trong phút chốc, cô ấy đã phải nuôi chó rồi, biết lấy cái gì ra mà nuôi nó đây? Ngay đến việc chuẩn bị tâm lý cũng không có, trong lòng sôi sục ngọn lửa vô danh, cô quay đầu sang, hằm hằm nhìn thủ phạm.

“Sao, muốn dùng ánh mắt giết tôi sao?” Chu Minh ung dung nói.

“Không sai, còn muốn giết trước, tránh hậu họa về sau.”

Chu Minh trầm lặng nhìn vẻ lạnh lùng của nữ sát thủ, “Nghe cũng không tồi. Cô mau động thủ đi, tôi sốt ruột lắm rồi!”

“Biến thái.” Bị khẩu khí lưu manh của Chu Minh làm ất hết khí thế, Tạ Anh Tư đỏ mặt, cuối cùng công phu tu luyện bị giảm mấy cấp. Cúi đầu nhìn găng nặng trên tay mình, cô rì rầm: “Tam Tam, không được, tôi phải đổi tên cho nó.”

“Cái tên ấy không phải rất được sao?”

“Chó của lão nương sao có thể gọi là tiểu tam(*) được, cả thiên hạ đều biết, Tạ Anh Tư tôi đây cấm hận nhất tiểu tam.”

(*) Trong tiếng Trung Quốc, từ “Tiểu Tam” được dùng để chỉ “kẻ thứ ba”. Trong câu nói này, Tạ Anh Tư đã ngầm chơi chữ.

Lớn giọng gào, tên sở khanh đó bị bồ nhí dụ dỗ kéo đi, cô có thể không hận sao? “Cô hét lên cái gì, tôi thì quen rồi, nhưng con chó này sẽ sợ đấy.”

Ủ dột vỗ vỗ vào đầu chú chó nhỏ, bà la sát hạ giọng, tự nhủ: “Con gái à, để mama đặt cho con một cái tên thật hay nhé!”

“Nó là chó đực.” Có người ghé miệng vào, dẫn đến cái trợn mắt của kẻ vô tri không biết gì.

Anh Tư tiếp tục nói với chính mình: “Gọi là gì nhỉ? Baby cầu?”

“Tạ Anh Tư, sao cô có thể nghĩ ra cái tên thô tục như thế? Những thứ trong đầu cô tao nhã hơn một chút có được không?”

“Tôi cứ thô tục đấy thì sao nào? Trong đầu lão nương có ba cái tên, Baby cầu, Tiểu Cầu Tử, cái đồ chó. Chọn một trong ba.” Khoanh tay, vẻ hùng hổ, vô lại của người nào đó nổi lên.

Dừng xe ở trước cột đèn giao thông, Chu Minh thất vọng quay sang nhìn cô gái giở trò xỏ lá, khề chau mày: “Tiểu Cầu Tử? Tên này không được.”

“Tại sao không được?”

“Đây là tên của thái giám.”

Tạ Anh Tư cầm bật, quay đầu che giấu sự ngượng ngùng, lẽ nào thực sự bị Chu Minh nói đúng? Tạ Anh Tư cô đã thô tục đến mức chỉ ra cái tên của thái giám, lẽ nào thực sự như lời anh ta nói, cô ấy... có tài thiên bẩm?

“Còn cái tên Baby cầu...” Chu Minh lắc đầu thất vọng, “Đặt cái tên này, đã là giới hạn IQ của cô rồi!”

“Đúng rồi, IQ của tôi đâu lọt được qua mắt ngài tổng biên. Có điều, người ta thường nói, gần mực thì đen, gần son thì đỏ, tổng biên có lẽ phải coi chừng.” Một người nào đó đã tỏ sảng trở lại, thái độ tức giận, tạo

nên một cảnh tượng độc đáo. “Tạ Anh Tư nghĩ nhiều quá rồi, gần son thì đỏ, nghe rõ chưa? Tôi mang họ Chu(*) đấy! Có thể thấy, ở cùng tôi, sớm muộn gì cô cũng sẽ khá hơn thôi. Tôi mong đợi ngày đó đến.” Một cú bóng phản kích đẹp, vô tư lại vừa khéo bắn trúng miệng Tạ Anh Tư, tình thế lại một lần nữa chuyển ngược.

(*) Nguyên văn tiếng Trung Quốc là “cận mặc giả hắc, cận chu giả xích”, nghĩa là “gần mực thì đen, gần son thì đỏ”, nghĩa tương đương với “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng” của tiếng Việt. Mà chữ “Chu” trong họ của Chu Minh chính là chữ “chu” (son, mực dầu đỏ) trong câu thành ngữ trên.

Hai người trẻ tuổi này hề không xích mích là không chịu được, lấy miệng lưỡi sắc sảo làm nắm đấm, không bỏ lỡ bất kỳ trận chiến nào. Chiến bại hết lần này đến lần khác, lại khoác áo giáp ra trận, từ trước đến nay luôn là phong cách của gà trọc Tạ Anh Tư. Hỏa tinh bắn tứ tung, dường như chú chó nhỏ cũng bị không khí chiến đấu nóng bỏng này lây nhiễm, sủa oang oang mấy tiếng, làm tăng thêm tính kịch liệt của trận đấu.

“Sủa cái gì mà sủa? Nếu còn sủa nữa, ngày nào ta cũng ày ăn dưa muối.” Nữ chiến sĩ thua cuộc, đỏ mặt trút giận lên chú chó nhỏ vô tội.

“Dưa muối? Tạ Anh Tư, chó cũng có thể nhảy qua tường rào, cô nhớ xây tường quanh nhà cao lên một chút.” Chu Minh đánh xe quẹo phải, chuyên tâm lái xe nhưng cũng không quên tham gia vào cuộc chiến, một số người có thể cùng lúc làm hai việc một cách hoàn hảo.

“Họ Chu kia, tôi còn chưa tính sổ với anh đấy! Rõ ràng anh biết tôi nghèo rất mừng tôi mà còn bảo tôi nuôi chó, bản thân tôi còn sắp biến mình thành dân tị nạn rồi, anh bảo tôi làm sao đây?”

“Cô nghèo đến rất mừng tôi ư? Cô tả cho tôi xem nào?” Anh cười châm biếm.

“Được, ngày mai tôi sẽ theo một cái chuông lớn, để những kẻ có tiền như các anh nghe cho rõ, được chưa?”

“Nhân tiện mua thêm cho chó một cái, một lớn một nhỏ, rất hợp đôi... Nếu cô đã than nghèo kể khổ, tiền mua chuông sẽ do tôi trả.” Trên miệng anh găm một đóa hoa ác.

Tạ Anh Tư siết chặt nắm đấm, đôi mắt đan phượng bắn ra một tràng pháo hoa, ngọn lửa toàn thân dâng lên ngàn ngút. Mẹ kiếp, hần định ám chỉ cái gì? Coi như IQ của cô bất thường đi, thì sao có thể không nhận ra chứ. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, não bỗng lóe lên tia sáng: tiền? Những con chữ mới tuyệt vời biết bao, sao cô có thể quên chứ. Không đánh vỡ răng cửa tên công tử bột này, vậy thì móc hầu bao của hần cũng được.

“À, sao tôi lại quên ngài tổng biên hào phóng nhỉ? Chuyện nuôi chó là do anh nhận lời, vậy thế này đi, chó thì tôi cứ nuôi trước, có điều phí bảo hiểm, phí khám chữa bệnh, phí ăn ở, phí cấp dưỡng, phí vệ sinh thì anh trả. Mỗi tháng đưa một lần, không được nợ.” Ung dung lật nhìn lòng bàn tay, Tạ Anh Tư nhủ thầm, tôi chịu tội, nhà anh cũng đừng nghĩ đến chuyện bình an vô sự.

Lưu manh đến tận cửa đòi tiền, lại còn lộ vẻ đức hạnh thần nhiên. Chu Minh mỉm cười nhìn dáng vẻ lu loa của nữ thổ phỉ, cười một cách vui vẻ, “Được, tiền tôi sẽ trả, nhưng nếu để tôi biết chú chó này ngày ngày phải gặm dưa muối...” Ngập ngừng một chút, anh nhìn con đường đông đúc phía trước, “Coi chừng tôi sẽ biến cô thành dưa muối.”

“Yên tâm, tôi sẽ cho nó uống ngon lành, hầu hạ nó như nương nương là được chứ gì?” Tạ Anh Tư khề hừm một tiếng, còn rêu rao chà đạp tôi thành dưa muối, anh không nhận ra sao? Tôi sớm đã thành một đóa hoa dưa muối cay đắng rồi!

Đến chân lầu nhà Tạ Anh Tư, cô vội dắt cún con ra khỏi xe, Chu Minh bước đến trước mặt họ, nhìn ngắm xung quanh một lượt, “Quanh đây hình như không có cửa hàng thú nuôi nào.”

“Không có, đến đó làm gì?” Cô ngồi xuống nò đùa với chú chó, gọi liên hồi “cún con, cún con” một cách hứng khởi. “Baby cầu, chú chó nông thôn của chúng ta không đến nơi đó, đúng không?” Chú chó nhỏ ngẩng ra sủa hai tiếng với Anh Tư, nhưng cảm thấy chủ nhân mới này không có chút thù địch, nên lại nhanh chóng ngoan ngoãn như cũ.

“Cho dù là chó nông thôn cũng phải ăn thức ăn của chó, cô muốn để nó chết đói sao?” Chu Minh cũng khom lưng chơi đùa cùng chú cún.

“Tôi ăn cái gì thì sẽ chia cho nó một ít là được rồi!” Càng nhìn chú chó lông vàng này, Anh Tư càng yêu thích.

Chu Minh chau mày, khiến ấn đường lộ ra những nếp sóng nhăn, thấp giọng nói, “Tạ Anh Tư, cô cứ như vậy mà đuổi chú chó tôi bỏ tiền ra nuôi sao?” Về mặt anh nghiêm túc, cô gái này mà không hù dọa một chút, sẽ không biết trái đất hình tròn, tiền anh bỏ ra sẽ tiêu hết mất.

Nữ Gia Cát đời thứ hai giờ tay xin tha, “Được được, tiền của đại gia, tôi sẽ tiêu giúp ngài là được chứ gì? Tiêu tiền thì có ai mà không biết...” Đứng dậy, cô giơ chân đá đá chú chó, cười hì hì, “Nào, cún con, đập đầu một cái với ông nội Chu, nhanh... đập xong rồi, về nhà với mama.”

“Dựa vào cái gì mà cô là mama, còn tôi lại là ông nội?” Chu Minh nhướn mày.

“Ông lớn bỏ tiền ra, đút cao vọng trọng, không gọi anh là ông nội, lẽ nào gọi tôi là ông nội?”

“Không được, tôi vẫn chưa già đến thế!”

“Anh có phiền quá không?” Tạ Anh Tư phát phát tay, trợn mắt hiểm ác với anh chàng Chu Minh cứ quấy rầy mãi, “Được rồi, phong anh làm cha nuôi.”

“Cô có thấy cha nuôi nào rộng lượng như thế chưa, chỉ có cha đẻ mới như vậy.”

Mẹ đẻ trợn tròn hai mắt, mở miệng kêu gào, “Cha nuôi chính là cha nuôi, vị trí cha đẻ không đến lượt anh, là của người khác, anh tranh cái nỗi gì?”

“Vì sao tôi không thể làm cha đẻ?” Chu Minh cười hiểm, nghiêng người ghé đến bên Tạ Anh Tư, lộ đầy vẻ uy hiếp, “Tạ Anh Tư, cô hãy cho tôi một lý do.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt tuần tú dần dần sát lại, đến nỗi có thể nhìn rõ hàng râu mờ mờ bên miệng anh, tâm can Tạ Anh Tư run rẩy, bị giật điện cao áp rồi, giật đến tê liệt, đến nỗi ngây ngốc rồi. Miệng cô lắp bắp, “Lý do...” Con người bỗng đảo tròn, cô ưỡn thẳng ngực đối đầu, cuối cùng cũng lấy lại khí thế rồi. “Lý do rất đơn giản, tôi để vị trí cha đẻ cho người đàn ông xấu xí rồi.” Nặng nề cười xu nịnh, cô nói tiếp, “Về sang trọng và phong độ của tổng biên, thì không nên hỗn tạp.”

Chu Minh làm vẻ bưng bình tĩnh, “Ồ, Tạ Anh Tư, sao tôi lại quên lý luận sắc bén về việc coi mỹ nam là bom người của cô nhỉ... Tại sao cũng có lúc cô sợ hãi nhỉ.” Nheo mắt nhìn thẳng vào đôi mắt nhấp nháy, nhưng đầy vẻ hoảng hốt của Anh Tư, anh nói tiếp, “Cô không biết bom người chuyên chọn ra tay với những quả hồng mềm ư?”

23. Chương 23

Chương 23

“Ai... ai sợ...” Gà trụi lông càng lấp bắp, ghè gớm hơn, “Anh ra ngoài kia thử hỏi dò xem, có cái gì mà Tạ Anh Tư tôi đây sợ không?” Rướn cổ cứng miệng, nhưng trái tim Anh Tư không chịu nghe lời mà đập rất nhanh, nhìn nụ cười ẩn hiện trên miệng Chu Minh dưới sắc đêm mờ tỏ, máy cảnh báo toàn thân lại phát tác. Đối với bom người, Tạ Anh Tư vẫn có chút sợ hãi.

Sức phá hoại của bom người quả thực không thể xem nhẹ.

Đêm trăng lung linh, huyền ảo, vô cùng quyến rũ lòng người. Phía trước, một chiếc xe chậm chậm tiến đến, mấy đôi thanh niên nói cười âm ỉ bước xuống xe. Thấy người lạ, chú chó nhỏ kêu lên mấy tiếng, khiến đám thanh niên quay sang nhìn, một cô gái hoảng sợ nũng nịu nép vào lòng chàng trai, làm đám bạn được một trận cười thích thú. Chu Minh ngược nhìn một cái, thu nụ cười lại, anh nói: “Lên đi, để chú chó tập làm quen với môi trường.” Nhìn đồng hồ, anh giả bộ vô ý hỏi: “Nửa đêm cô có thói quen dậy ăn khuya không?”

“Không, hỏi cái này làm gì?” Trợn mắt nhìn bom người, Anh Tư lên tiếng trả lời không chút thiện cảm. Con phở lại trở về trạng thái vắng lặng, chỉ còn sót lại tiếng gào thét lạnh lạnh của cô gái.

“Cũng không có gì, lo nửa đêm cô đem chó ra mà quay ăn thôi!”

Lông gà bay lả tả, cô gà trọc bị vật sạch một nửa lông trên người hé răng, mắt trợn trừng, tức đến nỗi không thốt lên được câu nào. Chú chó nhỏ ngoan ngoãn không kêu, chỉ lặng lẽ đánh hơi thấy mùi thuốc nổ trong không khí, yên lặng quan sát cuộc chiến ngầm giữa “ông bố”, “bà mẹ” mới. Tạ Anh Tư trừng đôi mắt đầy lửa nhìn Chu Minh, lòng khê than một tiếng nghệt duyên. Vô cùng tức giận, cô nói: “Tôi không ăn thịt chó! Khi nào phát điên thì tôi lại muốn ăn thịt người cơ.” Cô nhún vai vờ cười, “Tôi còn phải dựa vào con chó này, gom tiền dưỡng lão nửa đời còn lại.”

Cứ hề kích động là biến thành ma quỷ, Tạ Anh Tư hồ đồ ném lại câu đó, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu kéo chú chó bước lên lầu, làm cho chú chó nhỏ sợ hãi sủa oang oang. Bị cố ý phớt lờ nhưng Chu Minh không giận, miệng còn nở nụ cười, có muốn giấu cũng không giấu được. Nghe động tĩnh người con gái ấy cùng chú chó lao nhanh lên nhà, nụ cười đã mở rộng càng rộng mở hơn.

Tung chiếc chìa khóa xe lên cao, vẽ ra một vòng cung hoàn hảo giữa không trung, anh đưa tay bắt lấy. Mở cửa bước vào xe, ánh mắt Chu Minh quét về hướng tòa nhà, nơi có cô gái cùng chú chó nhỏ đang sống. “Gom tiền dưỡng lão nửa đời về sau?” Nhướn mày khởi động xe, vậy thì gom đi, dù thế nào anh cũng phải thu lãi.

Cuối tuần, ánh mặt trời rực rỡ chói lọi, cô gái kiên cường ngủ nướng đến tận trưa, trong tiếng kêu đói của chú chó, cuối cùng cũng uể oải ngồi dậy. Đưa tay lên che miệng ngáp, cô nhoài người cúi xuống nhìn ánh mắt đáng thương của chú chó nhỏ, sau đó nhẹ nhàng vuốt bộ lông bóng mượt của nó. Cô là người ưa sạch sẽ, tối qua vừa dắt nó về, cô liền hăm hờ xấn tay áo đưa nó đi tắm. Chú chó cũng rất nghe lời, để mặc cô tùy ý, vừa tắm vừa sấy lông, cực kỳ ngoan ngoãn.

“Hi hi, cún con đói rồi hả? Trong tủ lạnh chỉ còn mấy lá rau. Được rồi, chúng ta đi ăn một bữa thịnh soạn đã, rồi buổi chiều sẽ mua đồ, được không?” Chú cún con thè lưỡi như đang nói điều gì đó, Anh Tư phải phải tay đứng dậy, “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi! Trong cái nhà này, mẹ là chủ.” Lần đầu nuôi chó, “mẹ chó” rất biết bày đặt khí thế.

Chú cún vui vẻ lượn quanh phòng khách. Anh Tư mở tủ lạnh, tủ bếp tìm túi, chọt chuông điện thoại reo, cô chạy đi nghe máy, thì ra là oan gia, miệng lầm rầm nói, “Alô?”

“Dậy chưa?” Giọng nói êm dịu vang lên đúng giữa trưa, lẫn trong đó cả tiếng còi xe ầm ĩ huyền ảo, nhưng Anh Tư lại nghe rất rõ giọng anh.

“Dậy rồi! Sao? Gọi đến thỉnh an bà cô sao?” Hôm qua còn là một nô tài tăng bốc, nịnh hót, từ sau lần lu loa tối qua, cô hoàn toàn quên quy tắc này, cái miệng lưỡi sắc bén hoàn toàn được giải phóng, thắm găm lên trong lòng, bắt buộc phải theo đến cùng, quyết không che đậy, kìm nén nữa. Như người trong mộng sự tỉnh, tối qua Tạ Anh Tư vẫn nên đối tốt với bản thân một chút.

Chu Minh cầm điện thoại cười nhẹ, tổng kết mọi thứ, anh phát hiện ra rằng, người con gái tên Tạ Anh Tư này thuộc về loài chỉ cần cho chút ánh sáng là bùng nổ ngay, liền uy nghiêm cất giọng: “Xuống lầu đi!”

Tư duy của một nô tài không bao giờ nghe theo Anh Tư, xỏ vội dép lê, cô phi đến bên cửa sổ, thấy Chu Minh đang an nhàn đứng dựa vào thành xe. Kim Quy nếu không có việc gì sẽ không đến căn nhà tranh của cô. Tạ Anh Tư không thèm để ý đến kiểu tóc ngắn hậu hiện đại của mình, tay dắt chó, chân xỏ dép lê vội bước xuống lầu.

“Lại có chuyện gì?” Cô gái thấp kém, lạnh lùng đi đến trước mặt Chu Minh, kiêu ngạo nói. Vẻ mặt ngang bướng giống hệt một nữ vương, chỉ có điều, hình tượng lúc này không ăn nhập lắm với sự hống hách.

Chu Minh cũng không vội trả lời ngay vì sao lại đến đây. Trước tiên, anh đưa mắt quét qua mái tóc rối bời của cô gái kiên cường, ồ, cái này chẳng hiểu sao lại quen mắt rồi. Ánh mắt anh dần hạ xuống dưới, khuôn mặt lãnh đạm nhìn đôi dép lê hậu hiện đại ở chân cô. Bên chân trái là một chiếc dép màu hồng có lỗ thủng to như đồng xu, thấp thoáng nhìn thấu cả màu tất lụa cô đang đi, rất hay, chiếc tất lụa cũng màu hồng, hóa ra cô gái này cũng có sở thích như vậy. Chiếc dép bên chân phải lại càng hậu hiện đại, một lỗ màu đen

cũng to y hệt đồng xu phủ lên trên màu hồng, có điều giống như bị vá lên sau đó, khiến vòng tròn có vẻ hơi thô. Hơi chau mày lại, anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tạ Anh Tư đứng ngây người, lần theo ánh mắt Chu Minh, cả khuôn mặt ửng hồng như quả cà chua, vừa rồi xỏ vội đôi dép cũ, xem ra đã bị Kim Quy cười rồi. Có điều, nghĩ lại, cô có gì phải lúng túng chứ? Đây là đôi dép lê yêu thích do mẹ cô treo đèn làm ra, xấu thì có hơi xấu, cũ thì có hơi cũ, nhưng tình cảm là vô giá, không có gì phải mất mặt. “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người nghèo đi dép lê rách bao giờ à?”

“Hai chiếc này tại sao lại không giống nhau?” Chu Minh cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Anh Tư, lập tức hỏi luôn một câu, “Chiếc bên trái sao lại có một lỗ thủng?”

Về mặt cô gái kiên cường méo xệch, cổ ra vẻ không có chuyện gì, “Do bố tôi hút thuốc làm thủng.”

“Bố trừng phạt cô à?”

“Không phải, không phải, lúc bố tôi đánh cờ, vì nhập tâm quá, đầu thuốc rơi xuống dép mà không biết nên mới bị hỏng.”

“Sau đó thì sao?” Chu Minh rất hứng thú với chuyện này.

“Chẳng có gì cả, chỉ là bị hỏng một chỗ ở chân, thoa thuốc nửa tháng mới khỏi.”

“Bố cô đi dép lê màu hồng?” Trong ấn tượng của anh, có lẽ màu hồng chuyên thuộc về các thiếu nữ.

“Nào chỉ bố tôi, cả nhà tôi ai cũng đi dép màu hồng hết. Mẹ tôi là cô gái trẻ màu hồng. Vì vậy quán bánh kem nhà tôi mới đặt tên là “Hiệu bánh Pinky.”” Năm ấy, bố cô thấy cái tên này rất mất mặt, ghen trong bụng rất lâu, lúc vừa run lấy bầy định nêu ra ý kiến, đôi mắt lấp lánh của bố liếc thấy hàng lông mày của mẹ cô giật giật, ngay lập tức nuốt lời về bụng mà tiêu hóa đi. Từ đó về sau, nữ hoàng màu hồng trong nhà cầm quyền đến tận bây giờ, thế lực vững chắc không thể lung lay.

Chu Minh mím môi cười nhạt, lại đưa tay chỉ chỉ vào chân phải: “Vây chiếc này thì sao, cái tròn tròn ở giữa là cái gì?”

Cô gà ngốc nghe hỏi càng đắc ý, nhẹ nhàng nhấc chân như hiển dâng vật quý, “Cái này sau đó tôi đã vá lên, anh xem, như thế này cân xứng biết bao.”

Chu Minh nhin cười gật đầu, đôi mắt nhỏ dài chưa từng rời khỏi cô hề trước mặt. Quả nhiên cả nhà đều cổ quái, cô hề đã được hình thành nên trong môi trường như vậy. “Lại đây đi, tôi có mang chút đồ đến.” Dứt lời, anh mở nắp cốp sau xe, lấy radống đồ. “Gần nhà tôi có cửa hàng thú cưng, tôi đã mua một ít đồ ăn cho chó. Chủng loại đa dạng lắm, mỗi thứ tôi mua một ít, chắc sẽ có đồ cún con đặc biệt yêu thích, cô để ý một chút, lần sau sẽ dễ chọn.” Anh quay lại, không an tâm dặn dò cô gái đang chăm chú nghiên cứu đồ hộp dành cho chó, “Nghe thấy chưa? Đừng có nghĩ rằng, cô phạm ăn thì đương nhiên chó cũng như vậy.”

Trên mặt Anh Tư thể hiện rõ thái độ không chống cự lại được, nhưng đến chết vẫn già mồm: “Ai nói tôi không kén chọn đồ ăn? Tạ Anh Tư tôi đây cũng có thứ không thích ăn, được chưa?”

“Vây cô nói thử xem, cô không thích ăn cái gì?” Chu Minh vừa chuyển đồ vừa hỏi, trong đáy mắt tràn đầy vẻ hóm hỉnh.

“Tôi... tôi...” Tay dắt chó, miệng Anh Tư lắp bắp, không trả lời được. Quả thực hỏi khó cô rồi, hình như, cái gì cô cũng ăn, cái gì cũng thích. Tạ Anh Tư có thể không có tiền, dù thế nào thì tuổi còn trẻ, khỏe mạnh, cùng lắm thì kiếm lại từ đâu. Thế nhưng, thế diện nhất định phải giữ, đặc biệt là trước mặt oan gia trăm năm mới gặp này, sau khi con người đảo tròn hai vòng, cuối cùng cũng nghĩ ra, “Tôi không ăn bánh ga tô.” Nhà cô mở cửa hàng bánh ga tô, nhớ lại lúc còn nhỏ, cô bé Tạ Anh Tư, miệng luôn dính kem bơ, sau đó cả người toàn mùi bơ chạy đi đánh nhau với đám con trai, mọi người thường gọi cô là “quái thú kem bơ”.

Có điều, đến một ngày quái thú bị kem bơ hạ gục hoàn toàn, ăn nhiều quá, cô bị đi ngoài hai ngày hai đêm, từ đó bất cứ thứ gì liên quan đến bơ, cô đều coi như mánh thú.

Chu Minh gật đầu, “Thật không ngờ cũng có thứ mà Tạ Anh Tư bỏ qua!”

Chu Minh lấy tất cả đồ ra khỏi xe, “Đồ rất nhiều, hay là tôi cầm lên giúp cô.”

“Không cần, không cần, tôi tự mang được.” Nữ hào kiệt khua tay, cúi đầu xách đồ chuẩn bị đi, chú chó đôi vẫy đuôi chờ đợi về nhà.

“Sao lại tự lực cánh sinh?” Chu Minh trêu đùa chú chó không vội rời đi.

“Ngay đến cửa tôi cũng có thể sửa.”

“Thật vậy sao? Vừa hay nhà tôi có cánh cửa hỏng, lúc nào đó cô qua xem hộ.” Trêu chó nhưng anh cũng không quên chọc người.

Tạ Anh Tư ngưỡng ngưỡng gãi gãi mớ tóc rối, chẳng dễ gì ba hoa được một lần, lại bị dội gáo nước lạnh, thật khó chịu. Cuối cùng, cô đành thành thật nói thẳng kỹ thuật sửa cửa hạng xoàng của mình, “Cửa nhà những người có tiền như các anh cao cấp quá, kỹ thuật của tôi chỉ đối phó được với những cánh xập xệ thôi.” Chu Minh đứng dậy, rút từ ví ra một tấm thẻ sáng chói lóa: “Thẻ Trì Vực”.

Mặt mũi Tạ Anh Tư hớn hở, đang định đưa tay đón nhận thì Chu Minh lại thu về, khiến cô không khỏi xót xa. Anh lên tiếng dặn dò, “Không cho phép để chó ăn quá nhiều, nó không phải là cô. Nghe rõ chưa?”

Cô gái kiên cường giật lấy chiếc thẻ, sốt ruột gào lên: “Biết rồi, biết rồi, nói nhiều như bà già ấy. Nó không ăn hết thì tôi ăn là được chứ gì, không để lãng phí một xu của Chu đại gia đâu.”

Sau khi cướp lấy chiếc thẻ, nữ lưu manh không nói tiếng cảm ơn nào, thản nhiên dắt chó bỏ đi.

“Ăn cơm chưa?” Chu Minh đứng đằng sau, hỏi lớn nữ vương tóc rối và chú chó nhỏ.

“Chưa.” Một tiếng trả lời “chưa” dứt khoát, lưu loát. Theo sát phía sau là tiếng rên rỉ tủi thân của chú chó.

“Tôi cũng chưa ăn, dắt chú cún cùng đi ăn đi.” Chu Minh an nhàn, bình tĩnh dựa vào cạnh xe ngõ lời mời, sự nho nhã, lịch thiệp khiến người khác khó lòng từ chối.

“Hay là, không cần đâu.” Nữ vương đi đôi dép lê rách lần đầu tiên cười duyên dáng, khuôn mặt hồng hào tôn thêm sắc xanh nhạt của bầu trời, “Đi ăn cơm với anh, tôi sẽ bị trúng gió mất.”

24. Chương 24

Chương 24

Ngâm nga hát, nữ vương lắc lư quay về căn nhà nhỏ, dáng vẻ lưu manh càn quấy. Con mắt sáng long lanh, đặc ý bước đến bên cửa sổ nhìn xuống, Chu Minh lúc này đã rời đi. Chớp nhẹ đôi mắt, Anh Tư ngẫm nghĩ hẳn là Kim Quy đã đi tìm cô gái bị bại não, nguyện cùng anh ta ăn uống rồi, liền chống nạnh cười phá lên như điên dại, đến nỗi cún con sủa đỏ cả mắt. Cũng đúng, nữ phù thủy đầu bù tóc rối phát điên, đừng nói đến người, ngay đến chó cũng không trấn tĩnh được.

Thái giám Tạ Anh Tư đã mọc đủ lông cánh, cự tuyệt lời mời của chủ nhân Chu Minh một cách hiêm thấy, tâm trạng vui mừng giống như tự nhặt được mười nén vàng khối. Cười rung cả vai, lúc Anh Tư cúi xuống thì thấy đôi mắt lớn cầu xin của cún con, cô vỗ trán nó nói: “Ái dà, con tôi, sao mama lại có thể quên con nhỉ? Chờ tí, chờ tí, mama sẽ làm một bữa thịnh soạn cho con, cũng không để ảnh hưởng đến sự dậy thì của con đâu.” Nói xong, cô ngúng nguẩy mở đồ hộp do Chu Minh mua ra.

Để đồ ăn cho chó vào lò vi sóng một lúc mới lấy ra, ngồi trên sàn nhà, Anh Tư ngắm chú chó thưởng thức bữa trưa một cách hài lòng. Có vẻ cún con từ trước đến nay chưa ăn đồ hộp bao giờ, ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, cảnh giác ngửi đi ngửi lại, cuối cùng mới thè lưỡi, cẩn trọng nếm thử. Mùi vị thức ăn mới lạ cuối cùng đã chinh phục được chú chó quê mùa, cún con ngoan ngoãn ngồi xuống ăn bữa trưa phong phú.

Mama Tạ Anh Tư mãi nguyện nhìn cảnh này, uể oải đưa tay chống cằm, lần đầu tiên cảm nhận được căn nhà nhỏ chỉ thuộc về một mình cô lại có thêm một hơi thở ấm áp, khiến kẻ cô đơn như cô có đôi chút an ủi. Lộ ra nụ cười dịu dàng, mơ hồ, cô bắt đầu thấy biết ơn một người nếu không có anh ta, sẽ không có buổi trưa ấm áp, cũng không có chú chó này bầu bạn.

Nhẹ nhàng vuốt lông cún con, nó ngoan ngoãn mặc ý chủ nhân vuốt ve, trông thực sự hòa hợp. Trầm tư một hồi, mắt phát ra tia sáng, cô vỗ tay hô lớn: “Cún con, hay là đổi lại tên ày nhé!” “Mama cầu” bắt ngờ hồi tâm chuyển ý, quấy nhiễu chú chó đang tập trung ăn uống, sững lại ngoan ngoãn nhìn Anh Tư.

Nhoăn miệng nở nụ cười tỏa sáng như thái dương, Anh Tư xoa đầu chú chó, tự nói với mình: “Dù gì mày cũng không có cha đẻ, vậy thì cứ theo họ cha nuôi đi... Con heo đó họ Chu, họ Chu.” Đôi mắt đan phượng mơ màng, chợt một tia sáng lóe lên, cô vỗ tay hoan hô, “Có rồi, có rồi, gọi là Trư Đầu(*).” Cô thân thiết tiến sát gần chú chó nhỏ, khiến nó sợ hãi co rúm lại, “Trư Đầu, cái tên này thật tuyệt vời!” Một buổi trưa phẳng phất toàn mùi thịt, chú chó nhỏ họ Trư, vốn tên Tam Tam, sau đổi tên là cún con, cuối cùng chính thức đổi thành Trư Đầu. Trư Đầu nhìn chăm chú vào phòng khách với ánh mắt kỳ lạ không thể lý giải, rồi nhìn chủ nhân cười như một kẻ bị trúng gió, trong cặp mắt chú chó nhỏ lóe lên tia hoảng hốt. Thôi thì cứ nhanh chóng cho tất cả mọi thứ trong bát vào bụng đã, ai biết được cô chủ này khi nào phát bệnh, lại đi cướp đồ của chó đây.

(*) “Trư Đầu” theo âm Hán Việt có nghĩa là đầu heo. Chữ “Chu” và “Trư” trong tiếng Trung Quốc đều phát âm giống nhau là “Zhu”.

Một tuần mới lại bắt đầu. Vừa sáng sớm, Lưu Lan và Diệp Bội Bội vẻ mặt lo lắng đứng đợi Tạ Anh Tư, khi thấy cô nàng tung tăng đến, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, Tạ Anh Tư chăm chỉ nhịn hót không uống công, rốt cuộc kiểu nhịn hót thậm tệ ấy cũng cứu cô ấy một bận. Bộ dạng hỉ hả như không có chuyện gì xảy ra của Tạ Anh Tư đã lọt qua mắt bà cô già và quý cô đồng đánh, nhưng vẫn khiến Lạp Lạp lo lắng. Sau bữa trưa, Lạp Lạp bồn chồn, sốt ruột như lửa đốt, kéo Anh Tư vào góc nhỏ vắng người bên cầu thang máy, hỏi han, lộ nghĩa khí sục sôi kiểu: Tạ Anh Tư, chị mà chết, Dương Lạp Lạp em đây cũng không thiết sống.

“Chị Anh Tư, chị nói đi! Em biết là chị không ổn, trong điện thoại chị nói với em là chị không sao, nhưng em đoán ngay chị không bình thường, tổng biên rốt cuộc đã lên lớp chị thế nào? Đừng kìm nén trong bụng, chẳng may phát bệnh thì sao?” Cặp mắt nhỏ long lanh nước cứ nhìn Tạ Anh Tư, giật gấu áo cô, cái mặt nhỏ ngây thơ hiện rõ sự quan tâm.

Trong lòng Tạ Anh Tư trào dâng một luồng ấm áp, vỗ nhẹ lên mái đầu mềm mượt của Lạp Lạp, không tồi, quả nhiên không uống công cô quý mến con nha đầu này. “Lạp Lạp, không có chuyện gì, thực sự không có chuyện gì. Họ Chu đó có thể làm gì được chị chứ? Ai mà không biết Tạ Anh Tư ta đây là nhân tài nổi danh vang dội, tranh tin tức thì nhanh, giật gân mà chính xác.” Khẽ vỗ vào ngực, cô đồng dạ hùng hồn, “Chị đây là một nhân tài như thế, anh ta có thể tìm ở đâu được.” Khăng khải sục sôi nhưng cũng không quên ba hoa luôn là đặc điểm của Tạ Anh Tư.

Lạp Lạp vẫn có đôi chút lo lắng, hỏi “Chị Anh Tư, chị thích chống đỡ bất kể việc gì ư?” Cô ghé sát gần, bắt ngờ la lên oang oang, “Á, chị Anh Tư, không xong rồi, chị có một sợi tóc bạc.”

Tạ Anh Tư trợn trừng mắt, cũng học kiểu la oai oái, “A, Lạp Lạp, đầu cô có tóc đen này.” Khiến Lạp Lạp hờn dỗi, khẽ đánh lại cô cho bõ tức.

Hai cô gái một ột thấp cười náo loạn bên cạnh cầu thang máy. Lúc sau Lạp Lạp quay về văn phòng còn Anh Tư liền gọi điện cho Đỗ Thuần. Cô dặn dò cặn kẽ một đồng các vấn đề cần chú ý khi lên thành phố A không khác gì bà già, khiến Đỗ Thuần ở đầu dây bên kia không giữ được bình tĩnh, cúp luôn điện thoại. Cô khẽ mỉm cười, quay người về văn phòng, vừa bước được một bước, thang máy bỗng kêu “tinh” một tiếng, cánh cửa mở rộng, Chu Minh mặc bộ vest đen bước ra ngoài, có lẽ vừa từ tầng lãnh đạo tập đoàn xuống.

Cô gà trụi lông đứng chết lặng, thầm than thở, cuộc đời đáng thương của cô vì sao luôn đầy rẫy những chuyện vô duyên đến thế? Mới qua có hai mươi tư giờ đồng hồ, sao đã để cô gặp tên ngụy công tử không chịu an lòng này. Mặc dù anh ta là cha nuôi của Trư Đầu, nhưng cô thân là kẻ nghèo, tự thấy có thể xử lý rất tốt mối quan hệ giai cấp giữa mình và kẻ thù, nên thế phải bảo vệ chút tôn nghiêm còn sót lại. Nhìn thấy đối thủ là toàn thân cô ngay lập tức ở vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Chu Minh, chỉ chờ hiệu lệnh là gà chọi xung trận.

Chu Minh nhìn vẻ mặt buồn cười như sắp lâm trận của cô gái đứng trước mặt, không kiềm chế được, cười khẩy một cái, lông mày chau lại, “Tạ Anh Tư, vẻ mặt này của cô là triệu chứng bị trúng gió phải không?”

“Đúng thì sao, mà không đúng thì thế nào?” Hiệu lệnh đấu chọi đã vang lên trong não cô gà ngốc, có đấu thì cũng thua, nhưng cho dù là thua cũng phải đấu.

“Nếu đúng, tất nhiên tôi phải thể hiện chút quan tâm của cấp trên, còn nếu không phải...” Chu Minh mỉm cười, ngập ngừng nói vòng vo, “Hoặc là tôi sẽ thử một chút, biến không thành có. Như thế chẳng phải rất có sức khiêu chiến sao?”

Trong cầu thang máy yên tĩnh, điện lửa như chia tách buồng tim mềm mại của cô gà ngốc. Tức giận hít một hơi thật sâu, Tạ Anh Tư thầm nhủ: “Tạ Anh Tư, mày không được gục ngã, hấn thích ăn no rồi đi tắm nước lạnh vào mày, mong mày ướt thành gà trụi lông, nhìn mày trần trụi xông ra trước bàn dân thiên hạ. Tạ Anh Tư, cho dù mày có chọi đến không còn cọng lông nào, thì ít nhất cũng không thể ngây ngô trần trụi chạy ra. Tạ Anh Tư, tao tin mày, mày là người có đầu óc.”

Bàn tay nắm chặt dần nới lỏng, trên khuôn mặt trắng hồng gần nụ cười giả tạo, “Tổng biên thử cái gì chứ, phí sức biết bao. Chỉ cần tổng biên vung vẩy ví tiền, thì có thể khiến phụ nữ chao đảo như trúng gió.” Vén mái tóc ngắn lên, cô quay đầu không nhìn về hướng Chu Minh, nói: “Sức mê hoặc của tổng biên, bọn người dưới chúng tôi bái phục còn không hết, ai dè... Cùng làm người mà số mệnh không giống nhau, Tạ Anh Tư tôi đây có cố gắng nhiều thì cũng chỉ kiếm được chút tiền khổ sở, không như tổng biên, trời sinh đã được bọc vàng.” Nói xong, Anh Tư nhìn Chu Minh cười gian tà, “Có điều tổng biên phải coi chừng. Bao đôi tay muốn cướp ngai vàng của anh, chuyện tranh đoạt này, chung quy là không tốt lắm, anh nói có phải không?”

Một Tạ Anh Tư có đầu óc cuối cùng cũng phát huy được tác dụng của cái đầu, vừa công khai, vừa ngầm ngầm châm biếm thân phận Kim Quy trời sinh của Chu Minh. Hừm, ra vẻ gì chứ, nếu tôi sinh ra là một đại tiểu thư, khi không nói lại được anh thì cũng dùng tiền đập chết anh rồi, còn chưa biết ai là ma cà bông đầu.

Chu Minh dút tay vào túi áo, cười: “Vì ngai vàng của tôi mà Tạ Anh Tư lo nghĩ như vậy, thực sự tôi không ngờ đến. Có điều, cô coi thường cái ngai vàng đó của tôi rồi, chỉ những cô gái có sức mạnh mới có thể cướp được, tôi e số người cướp quá ít ăy chứ. Sao, cô có muốn thử không?”

Ai mong số tiền thối của anh, cô bắt ngờ quay đầu lại: “Không cần đâu, tự làm giàu bằng lao động.”

Chu Minh gật đầu hiểu ý: “Được rồi, tôi có thể nhìn ra, cô Tạ Anh Tư là một nhân viên cần cù, thân làm lãnh đạo, đương nhiên tôi phải xem xét ý kiến làm nhiều ăn nhiều của cô, cô nói có phải không?”

“Anh, anh có ý gì?” Cô gà ngốc vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Chu Minh khua khua tay, nụ cười hấp dẫn như ác ma tái sinh, “Không có ý gì, không phải cô tự làm giàu bằng lao động sao?” Từ trên cao nhìn xuống Tạ Anh Tư, anh nói nhẹ nhàng, “Tổng biên tôi đây sẽ cho cô toại nguyện.”

Khoảng thời gian tiếp theo, cuối cùng Tạ Anh Tư cũng hiểu ý “để cô tự làm giàu bằng lao động” của Chu Minh. Cô đã bị người nào đó cho vào diện “chăm sóc” rồi. Lượng phỏng vấn ngày càng nhiều và nặng nề hơn, thêm cả mấy việc sai vặt ngoài, lại còn thường xuyên phải tăng ca nữa. Đương nhiên, nói được làm được, làm nhiều ăn nhiều, cô phóng viên nhỏ bé làm còn hơn cả sức lừa, con số trên bảng lương hôm nay không giống hôm qua, khiến những người khác đổ mắt đến nửa ngày.

Nhưng có lẽ bởi Anh Tư đã từng đứng ra giúp Lưu Lan – người vốn quen gây khó dễ cho người khác, nay lại nhắm một mắt mở một mắt, không ho he nửa lời. Nói đi cũng phải nói lại, ai cũng biết, từ sau lần Tạ Anh Tư náo loạn lần trước, trước mặt mọi người, Chu Minh càng lạnh nhạt với cô hơn. Khi đồng nhiệm vụ được chỉ định xuống, phần việc Anh Tư làm bao giờ cũng nhiều hơn những người khác, nên cũng chẳng có ai bắt bẻ gì. Nhân lúc Anh Tư ra ngoài phỏng vấn, những người khác trong văn phòng bí mật suy đoán, cuối cùng họ đưa ra kết luận, Tạ Anh Tư tính khí nóng vội lại đụng ngay tổng biên đại nhân, tổng biên không tiện ra mặt xuống tay trên đùa cô, đành giở chiêu ngầm. Ô, chuyện đời bất thường, nịnh thần Tạ Anh Tư cũng có lúc không ăn khách, lương được tăng thì có tác dụng gì, chẳng phải còn vất vả hơn lừa thường phải dậy sớm thức khuya sao?

Lúc gần tan ca chiều thứ sáu, sắc hoàng hôn ảm đạm bao phủ bầu trời, ngày xuân cũng lặng lẽ đến gần. Chu Minh dạo dè, trao đổi một số vấn đề với Quan Nghiêm, liếc thấy Tạ Anh Tư đang mặt mũi ngẩn ngơ, sau khi đón nhận cái lườm hung dữ của cô, anh nín cười đi về văn phòng mình.

Dậy sớm phơi mặt nửa ngày trời bên ngoài, sau khi hoàn thành bản thảo phỏng vấn, cô gái kiên cường cảm thấy từng chút tinh lực toàn thân đang chảy ra ngoài tĩnh mạch. Sau khi lườm Chu Minh, cô che mặt rên rỉ, mẹ ơi, con e rằng khi chưa tự làm giàu bằng lao động, thì đã để bệnh viện làm giàu trước rồi.

Máy vi tính bỗng kêu lên một tiếng báo hiệu, hiện ra cửa sổ tin nhắn MSN, cô dán mắt nhìn, nghiêng rằng nghiêng lợi, là Chu Minh gửi tới.

Colin: “Nếu hôm nay tôi đếm không nhầm thì cô lườm tôi năm lần.”

Quái thú kem bơ: “Đếm sai rồi, là sáu lần, vẫn còn một lần lúc anh quay lưng đi nên không nhìn thấy.”

Colin: “Ngày mai chuẩn bị lườm mấy lần, trong lòng tôi cũng thừa biết.”

Quái thú kem bơ: “Chưa nghĩ ra, cái đó còn phụ thuộc vào số lần anh xuất hiện trước mặt tôi. Chẳng còn cách nào khác, mắt của tôi cứ hễ thấy anh là không khống chế được.”

Colin: “Tôi khuyên cô nên bớt lườm đi.”

Quái thú kem bơ: “Hừm, đừng có tự đắc, khi anh đến tôi sẽ thắp từng và lườm cháy mắt.”

Colin: ườm nhiều hơn nữa tôi cũng chịu được, chỉ e người khác không chịu nổi thôi!”

Quái thú kem bơ: “Tôi lườm là việc của tôi, liên quan gì đến người nào?”

Colin: “Thực ra, ngay từ lần đầu cô lườm tôi, tôi đã muốn nói với cô rằng, mắt cá ươn còn đẹp hơn mắt cô khi lườm.”

25. Chương 25

Chương 25

Hơi thở mùa xuân bao phủ khắp góc phố, thậm chí trên gấu váy những cô gái trẻ, cánh hoa cũng như đang hé nở. Thành phố đầu xuân vô cùng nhộn nhịp, những mầm non được ấp ủ qua một mùa đông dài cuối cùng cũng sinh sôi và sáng rực rỡ trong mùa xuân này. Cô phóng viên nhỏ bé Tạ Anh Tư không ngừng nghỉ chạy đôn đáo khắp các hang cùng ngõ hẻm của thành phố, theo sát phỏng vấn những sự kiện mới nhất, sau đó hỏa tốc quay về tòa báo viết bản thảo, không còn thời gian để lấy hơi. Trục giác nghề nghiệp của Anh Tư rất nhạy cảm, cô có thiên phú làm tin tức, bài viết luôn có tác động sâu sắc, không chỉ riêng lão Từ mà ngay cả boss Chu Minh, ngoại trừ trên MSN hay nói những lời châm chọc, thì thỉnh thoảng cũng khen cô vài câu. Có điều, những lời khen ấy luôn theo kiểu dao găm sừng lục, lâu dần cũng thành tro bụi. Anh Tư nghe tai này, cho lọt qua tai kia, cũng không còn hào hứng đến mức thả bom hơi nữa.

Tạ Anh Tư cũng dần chấp nhận số phận, cái mệnh trời của một số người từ khi sinh ra đã vậy, mà cô lại không phải chất tẩy rửa siêu hạng, có lòng nhưng không có sức, những lúc sắp phát điên, cô hít mấy hơi thật sâu, nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Cô nghĩ thông rồi, chỉ khi ở trong gió lạnh tiêu điều, trái tim nhỏ bé của cô mới mạnh mẽ kiên cường được. Nghĩ theo hướng tích cực thì ít ra, khi về già cô chỉ bị cơn trúng gió hành hạ chứ quyết chẳng thể bị bệnh tim được. Chu Minh cũng rất bận, anh thường làm việc đến tận khuya mới chịu rời văn phòng. Những khi tăng ca, chỉ cần máy tính của Tạ Anh Tư đột nhiên xuất hiện cửa sổ MSN, thì cô biết ngay đã đến lúc anh nghỉ giải lao. Nói cho dễ nghe một chút thì khoảng thời gian anh nghỉ chính là thời khắc trên khí(*), mà con khí đó họ Tạ, lại còn để anh mặc sức trên đùa.

(*) Trong tiếng Trung Quốc, “trên khí” có nghĩa là đùa cợt, trên ghẹo.

Vạn vật đều vì chung mục đích, cho dù là khí cũng có lòng tự tôn. Lúc mới bắt đầu, Anh Tư từng thử phớt lờ, không để ý, nhưng chần chừ hết lần này đến lần khác, cuộc sống sung túc của Trư Đầu vẫn trông chờ vào đại gia Chu Minh, dẫu dành cho vị đại gia này thoải mái, không chừng còn viết chi phiếu để Trư Đầu được đi tắm sauna. Vì cuộc sống vật chất của cún con đáng yêu, “mama cẩu” Tạ Anh Tư vốn có lòng tự tôn cao cũng đành cắn răng hi sinh bản thân vậy.

Mặc dù trên chiến trường đấu khẩu, Anh Tư luôn là bên thua, nhưng cớ đại Tạ Anh Tư từ trước đến nay vẫn như “gió xuân thổi lại đâm chồi”, dù đến giây cuối cùng, cô cũng không từ bỏ hi vọng chiến thắng.

Tranh thủ thời gian rảnh, Anh Tư cùng Lượng muối và Lạp Lạp thì thầm to nhỏ. Lượng muối nói, Chu Minh không chỉ lo chuyện trong tòa báo, anh có một văn phòng riêng cùng tầng với văn phòng chủ tịch. Chủ tịch đã thả tay cho anh tham dự vào một số hoạt động tập đoàn, làm việc cho anh còn có một trợ lý nam, có điều vẫn lấy tòa báo làm đại bản doanh. Lượng muối lén lút tiết lộ thêm, “mông lắc” Hàn Văn Tiểu gần đây hơi phiền não, ra sức “lắc mông”, nhưng vì chẳng có được chút tiến triển nào với Kim Quy Chu Minh, nên dung nhan ảm đạm, ủ ê. Tạ Anh Tư gật đầu ngẫm nghĩ, ủ ê là chuyện bình thường, nếu Kim Quy dễ tóm như thế thì còn gọi gì là Kim Quy nữa, cứ đổi thẳng tên là sâu róm cho rồi.

Không nén được tiếng thở dài, mùa xuân đến rồi, sâu bệnh nhiều quá, biết đến khi nào mới kết thúc đây?

Làm việc đến sứt đầu mẻ trán nhưng không hề làm hao mòn sự trông chờ vào cuộc sống của Tạ Anh Tư bởi Đỗ Thuần sắp đến ở cùng cô rồi. Sau hai ngày nữa, Đỗ Thuần sẽ đáp tàu hỏa lên đây. Ngồi trong văn phòng, Tạ Anh Tư háo hức lên kế hoạch phải dẫn Đỗ Thuần càn quét những phố lớn hẻm nhỏ nào? Nghiêng đầu cười ngốc nghếch tự nhiên như chốn không người, Anh Tư bỗng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong đó bao gồm cả Chu Minh. Lưu Lan và Diệp Bội Bội nháy mắt với nhau, trong lòng cùng nghĩ: Cây cải dầu nở hoa rồi, liệu có người đàn ông bị phát bệnh thần kinh nào định hái đóa hoa nấp ầm dữ tợn tomboy này?

Chu Minh nheo mắt lãnh đạm không nói gì, lông mày lười mác khẽ chau, liếc nhìn Tạ Anh Tư vẫn đang tiếp tục ngây ngô, giọng anh hơi cao khi dặn dò Châu Minh đem một đồng văn kiện đến từng bộ phận. Nói xong, phát hiện thấy Anh Tư đang như rơi vào trạng thái không còn là chính mình, hé môi nghiêng đầu cười ngốc nghếch, không mấy may chú ý đến khí lạnh trong văn phòng đột ngột giảm xuống mấy độ. Mắt Chu Minh tối sầm lại, sắc lạnh bức người, mở miệng nói: “Cô Tạ, mời cô đến văn phòng tôi một chuyến.” Anh bước đến bên cửa lại xoay người nói: “À, còn nữa, trước khi vào hãy lau sạch nước dãi trên miệng cô đi.”

Ông chủ không che giấu sự ghét bỏ đối với hoa nấp ầm, trêu chọc cô trước mặt những đồng nghiệp nữ khác. Tinh thần Tạ Anh Tư đang phiêu du lại một lần nữa bị chìm đắm trong nước biển hiện thực giá lạnh, cô trừng mắt dữ tợn với Lưu Lan và Diệp Bội Bội khiến hai người họ càng cười lớn hơn. Khẽ chạm lên khoe miệng, quả thực có một chất dịch ẩm ướt, Anh Tư ngao ngán cầm giấy lau bừa một cái, mặt u ám bước vào phòng tổng biên.

Đặt mông xuống chiếc ghế mềm mại, phớt lờ khuôn mặt anh tuần đang u ám trước mặt, Anh Tư khoanh tay trước ngực, xoay chiếc ghế một góc, tránh đối mặt với Chu Minh, “Có gì thì nói mau. Tôi rất bận!” Đối với người đàn ông cách ngoài gang tấc này, Tạ Anh Tư đã không còn gì để lo sợ, anh càng mong nịnh hót kiểu Tạ của cô, cô càng ương ngạnh tặng anh sự thô thiển kiểu Tạ, tuyệt đối không muốn thuận theo lòng hư vinh của anh.

Chu Minh ngả người dựa lưng vào ghế một cách thoải mái, hai tay cũng khoanh trước ngực, vẻ mặt như mây đen đầy trời, Cô bận? Bận cái gì mà đến nổi chảy cả nước dãi ra khỏi miệng?”

“Không phải chuyện của anh.”

“Tạ Anh Tư, cho phép tôi nhắc nhở cô một chút, thời gian làm việc của cô hoàn toàn không bao gồm chuyện chảy nước dãi này. Anh ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt sáng ngời dồn ép người, “Với tư cách là cấp trên của cô, chuyện như vậy ít nhiều cũng có liên quan đến tôi.”

Tạ Anh Tư ngồi bất động như bức tượng sáp điêu khắc, nhưng rõ ràng Chu Minh đã lướt thấy cô khẽ nuốt nước bọt, cổ họng nhẹ nhàng chuyển động lên xuống, anh nói tiếp, “Không nói gì sao? Nói một chút về cái gọi là chuyện của cô đi!”

“Là một số chuyện riêng tư, có gì mà nói.” Thạch sáp gặp phải nhiệt độ cao, quyết liều chết kháng cự, nhưng dần dần cũng mềm hoá thành bùn. Nắm tay Anh Tư siết chặt trong túi áo, hiểm hoi mới tranh thủ được chút thời gian lại bị oan gia nắm được chuỗi, cái này hay rồi.

Toàn bộ công sức lao động sống dở chết dở trong khoảng thời gian vừa rồi đã bị mấy giọt nước dãi đó lau sạch, nghiêng đầu đẩy ngang bướng nhưng trong lòng cô lại buồn bã đến mức muốn chết chìm trong đồng nước miếng của chính mình.

Bỗng nhớ ra ngày Đỗ Thuần đến là thứ tư, cô bạn thân của Tạ Anh Tư là một mỹ nhân yêu kiều, cô sao đành lòng để Đỗ Thuần đứng ở ga tàu bị một đám đàn ông phụ nữ háo sắc nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới. Hơn nữa, đây lại là lần đầu tiên Đỗ Thuần lên thành phố A, con người, cuộc sống nơi đây đều xa lạ, vì vậy Anh Tư lên tiếng, “Thứ tư này tôi muôn xin nghỉ.”

“Lí do?”

“Bạn đến, phải đi đón.” Khẩu khí kiên định.

“Không cho phép.” Khẩu khí đối phương cũng kiên định.

Nhảy dựng lên, Tạ Anh Tư đập mạnh xuống bàn Chu Minh, lực mạnh đến nỗi giấy tờ trên bàn khê bật lên, cô gào lớn: “Tôi phải nghỉ.”

“Tôi nói lại lần nữa, không cho nghỉ.” không hề nhúc nhích, hoàn toàn không bị hạ gục bởi ngọn lửa đang bùng lên trong lòng cô gái kiên cường, khẩu khí không còn sự mỉa mai thường ngày, tràn đầy sự kiên định chắc như đinh đóng cột.

Máu gà chọi của cô thanh niên cần cù Tạ Anh Tư trào dâng ngàn ngút, khê neho đôi mắt đan phượng, cô muốn miệng phun ra máu đen, bắt đầu tranh biện theo lý, “Dựa vào cái gì mà không cho tôi nghỉ? Thời gian vừa rồi tôi bận tới mất tới mũi.” Nói rồi, cô chỉ vào đôi mắt của mình, “Anh thử nhìn xem, có thấy quầng thâm trên mắt tôi không? Đây chính là bằng chứng xương máu, chứng minh tôi bị họ Chu nhà anh sai khiến. Tạ Anh Tư tôi đây liều sống liều chết bán mạng cho nhà tư bản, dựa vào cái gì mà ngay cả một ngày nghỉ cũng không cho? Hả?” Trùng mắt nhìn Chu Minh, Anh Tư quyết định không thể cứ tiếp tục khiếp nhược như thế này mãi được.

Hai quân giao chiến, lấy tĩnh khắc động từ trước đến nay luôn là thượng sách trong binh pháp. Chu Minh cười âm ỉ, không hề lưu tâm tiếp nhận sự lên án từ ánh mắt cô gái kiên cường, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: “Tạ Anh Tư, tôi nhớ không nhầm thì cô đã từng nói với Lưu Lan rằng, quầng thâm trên mắt là huân chương dành cho những người phụ nữ thông minh, cô còn nhớ chứ?”

Cô gà ngốc chết lặng, hình như có chuyện như vậy, trưa hôm trước cô cùng đám con gái buôn chuyện đùa cợt, đúng lúc Chu Minh đi vào, khi ấy cô đang dương dương đắc ý nói to với Lưu Lan, “Xấu cái gì? Tạ Anh Tư tôi đây có xấu đi chăng nữa, người tinh mắt chỉ nhìn một cái là nhận ra, IQ của tôi không thể coi thường, quầng thâm mắt chính là huân chương của những người phụ nữ thông minh!”

Giận dữ, cô cãi lại: “Đừng có nói, thì đã sao, đôi mắt thâm quầng này của tôi còn không phải do nhà tư bản gặm xương không nhả bã nhà anh ban cho sao?”

“Đúng thế, nhà tư bản như tôi đây đều khảng khái, không bủn xỉn tặng cô huân chương.” Chu Minh thần nhiên cười, đan tay lại, “Tạ Anh Tư, cô còn gì không hài lòng?”

Lòng ngực phập phồng dữ dội, Tạ Anh Tư tức đỏ cả mặt, đỏ trắng thay đen trước này luôn là sở trường chuyên nghiệp của tên tiện nhân này. Tức giận nghiêng răng kèn kẹt, cô khê hừm một tiếng, “Hài lòng. Tính đến bây giờ, điều khiến Tạ Anh Tư tôi đây hài lòng nhất chính là được gặp tổng biên. Một người có thể khiến tôi tổn thọ vài năm, tôi có thể không hài lòng sao? Tôi không quan tâm, thứ tư này tôi phải nghỉ, trừ bao nhiêu tiền tùy anh, quá lắm thì... cún con nhện đói mấy ngày, dẫu sao đói mười mấy bữa cũng không là gì, coi như thanh lọc dạ dày.”

“Trừ tiền thì tôi không hứng thú, tổng biên tôi chỉ muốn trừ người.” Chu Minh vẫn không thỏa hiệp, mặc ý Anh Tư đem chó ra dọa cũng không động lòng.

Cô gái kiên cường nhướng mày lên mạnh mẽ, khẩu khí càng thêm bất thiện, “Trừ cái gì mà trừ? Người bạn đó của tôi lần đầu đến đây, nếu để xảy ra chuyện gì, tôi sẽ liều mạng với anh.”

Ánh mắt sáng đen của Chu Minh tối sầm lại, mím chặt môi, cúi đầu mở văn kiện, anh nói, “Thứ tư đi thành phố F bám sát vụ án buôn bán trẻ sơ sinh. Cảnh sát cơ bản đã tìm ra tung tích đứa trẻ, vụ án này hiện nay đang thu hút sự quan tâm của toàn thành phố. Cứ cô đi vì tín nhiệm cô, làm tốt vụ này, cho nghỉ bốn ngày.” Anh lạnh lùng hạ lệnh, giọng nói uy nghiêm, dứt khoát, ngữ khí kiên định, rất có sức mạnh.

“Không...” Tạ Anh Tư vừa định cự tuyệt, án này dù có to nữa, nóng hơn nữa, cũng không bì được với tầm quan trọng của Đỗ Thuần,

Không cho phép cô gái kiên cường tiếp tục lu loa, Chu Minh ngắt lời: “Ra ngoài đi, tại tôi không chịu được đề-xi-ben(*) cao trong thời gian dài.” Sau đó anh cúi đầu tiếp tục làm việc, miệng hạ lệnh tiễn khách vô tình.

(*) Đề-xi-ben (ký hiệu dB), là đơn vị đo cường độ âm thanh. Tai người bình thường có thể tiếp nhận cường độ âm thanh ở mức từ 0 dB tới 110 dB.

Tạ Anh Tư ngây người như bức tượng điêu khắc, đứng bất động tại chỗ, vô cùng chán nản nhìn chằm chằm Chu Minh một lúc, vẫn không từ bỏ hi vọng, lắp bắp lấy chú cún nhỏ ra làm lý do: “Cái đó... cái đó... Cún con làm thế nào? Tôi cũng không biết sẽ ra ngoài mấy ngày, nó lại không phải loại chó biết mở đồ hộp...” Xoay đầu lên tiếng, vẻ mặt cô hoàn toàn không cam tâm, “Lúc mới đầu cũng không biết vì ai mà tôi phải nuôi chó... Con chó đó vẫn chưa phát triển toàn diện, buồn rầu sinh ra trầm cảm thì anh chịu trách nhiệm à?”

“Cún con đưa cho tôi, mấy ngày đó tôi sẽ nuôi nó.” Chu Minh vẫn cúi đầu không nhìn cô.

“Anh nói nghe đơn giản nhỉ, nó không quen nhà thì sao?” Đến chết cô cũng không chịu thỏa hiệp.

Cuối cùng Chu Minh cũng ngắc đầu, trên miệng lộ ra nụ cười mờ ảo, mỉa mai: “Tạ Anh Tư, hãy tin tôi, con chó này chỉ cần vừa rời khỏi cô, lập tức có thể phát hiện ra khắp nơi đều là thiên đường.” Ngập ngừng đôi chút, “Cô đã từng thấy chó không quen với thủy thổ thiên đường chưa?”

“Tạ Anh Tư tôi dạy chó theo cách của mình, ngày nào cũng dạy nó nói: Lầu son gác tía không bằng ổ chó của chính mình. Hừ, bớt chơi trò kẻ lắm tiền khoe của với tôi đi.” Người nghèo Tạ Anh Tư giận dữ nghiêng đầu chột một câu, “Cả người sặc mùi tiền.”

“Tạ Anh Tư, cũng chẳng rõ vì sao, kẻ có tiền như tôi lại chỉ thích khoe khoang trước mặt cô.”

Việc chờ đợi đối với cô viên chức quèn Tạ Anh Tư mãi chỉ là một sự thỏa hiệp không thể tránh khỏi. Về nhà, Tạ Anh Tư gọi điện cho Đỗ Thuần, đem Chu Minh ra chửi lên chửi xuống ba lần, càng chửi càng hăng, vẫn chưa bỏ tức, cô định liều chết cũng phải trốn việc đi đón Đỗ Thuần. Tâm tư Đỗ Thuần rất nhạy bén, nhận ra sự phẫn nộ hiếm thấy này của Tạ Anh Tư đoán chắc có nguyên do. Gặng hỏi mãi, Tạ Anh Tư mới chịu đáp ứng khai cấp trên điều cô đi thành phố khác công tác mấy ngày. Từ nhỏ Đỗ Thuần đã là người hiểu lý lẽ, tuyệt đối không bao giờ trở thành gánh nặng của người khác, cô sống chết không để Anh Tư đi đón mình, hết lần này đến lần khác hứa rằng có thể tìm được đường mà không bị lạc. Vệ sĩ cho người đẹp – Tạ Anh Tư sao có thể đồng ý, nhất quyết không chịu, hai cô gái gào thét qua điện thoại, không ai chịu thỏa hiệp. Cuối cùng, Đỗ Thuần dùng biện pháp dụ dỗ, thản nhiên đưa ra lời uy hiếp đáng sợ, khiến Tạ Anh Tư chết lặng. Sau cùng, hai cô gái cùng phì cười, cơn bốc hỏa của cô gái kiên cường biến thành một vùng nước xuân, trong tình cảm ấm áp của cô bạn thân nhanh chóng chảy về biển lớn. Từ đó, thế giới khép chốt lại thanh bình.

Dẫn đi dẫn lại Đỗ Thuần những điều cần phải lưu ý liệt kê ra hàng loạt các tình huống có khả năng xảy ra và biện pháp ứng phó. Trước sự cam đoan nhiều lần của Đỗ Thuần, Tạ Anh Tư mới chịu ngừng, cúp điện thoại.

Trước lúc xuất phát, Chu Minh đến đón cún con tới căn hộ cao cấp, mama Anh Tư mặt mày bồn chồn. Cuối cùng, cô vỗ mạnh vào trán một cái, mắt đảo tròn, kéo Chu Minh đem cún con đến bệnh viện thú nuôi cân thử.

“Nhìn rõ chưa? Năm cân một đấy! Khi tôi quay về, sẽ cân lại một lần nữa, nếu để tôi phát hiện nó gầy đi tám lạng, nửa cân, nhất định tôi sẽ lật tung cái thiên đường cao sang đó của anh lên.” Tay chống nạnh, mặt mũi bặm trợn, mama Anh Tư bắt đầu màn bảo vệ cún con.

Chu Minh không nén được cười, ngồi xuống xoa bộ lông bóng mượt của chú cún một cách cưng chiều, “Biết rồi, tôi sẽ cho nó hưởng phúc mỗi ngày, ngoài ba bữa chính ra, còn có thêm trà chiều và bữa đêm nữa, hài lòng chưa?” Chu Minh đứng dậy, khuôn mặt nho nhã ánh lên nụ cười nham hiểm, “Mama cún con, nếu tôi nuôi nó béo mập lên, liệu có gì thưởng không?”

Khuôn mặt tuấn tú trước mặt trắng nhợt cả mắt, đẹp đến nỗi khiến người khác cũng cảm thấy bất an. Tạ Anh Tư quay đầu đi, trước khi hùng hổ lao khỏi bệnh viện thú nuôi, ném lại một câu, “Cứ nuôi cho nó béo đi rồi tính tiếp.” Thực ra từ tám trăm năm trước, tôi đã cầu xin ông trời ban cho anh một vợ phù thủy, có thể hầu hạ anh đến “chết trong hạnh phúc”. Cứ kiên nhẫn chờ đợi sự tôn trọng yêu thương của nữ phù thủy đi.

Đối với Tạ Anh Tư mà nói, chuyến đi thành phố F này có ý nghĩa khác với những lần trước. Dù biết Đỗ Thuần đã đến nơi an toàn, cô cũng không thể an tâm làm việc được. Thời gian công tác năm ngày không dài nhưng cũng không phải ngắn, Anh Tư bám theo cảnh sát và người thân những đứa trẻ bị bắt cóc, xoay như chong chóng ở những địa điểm đáng ngờ, tăm tối. Trong năm ngày bất thường đó, tâm trạng của cô lên xuống theo những ông bố, bà mẹ bị thất lạc con cái đó, thường thức tâm trạng lòng đau như dao cắt. Những ngày đó, cứ hễ nhận được tin tức từ tập đoàn truyền đến thì dù là ban đêm, họ vẫn vội vã đi, hi vọng, lo sợ, thấp thỏm cứ chông chéo, cơ tim chưa bao giờ căng đến thế.

Thế nhưng đại đa số thời gian vẫn là dậm chân tại chỗ. Lúc này, những bà mẹ mất con đứng bên bờ vực của sự sụp đổ. Những đứa trẻ đó được sinh ra cùng một bệnh viện nhỏ. Do sự lỏng lẻo trong công tác quản lý, đã bị nội gian trong bệnh viện bế đi. Lúc đó, mấy đứa trẻ đang chìm trong giấc mộng, hoàn toàn không biết bản thân vừa đặt chân đến thế giới này đã phải đối mặt với sự biệt ly. Vụ án tàn ác gây chấn động cả thành phố A, cảnh ngộ của đám trẻ sơ sinh làm sục sôi tâm hồn lạnh nhạt, thờ ơ trong thành phố hiện đại kiểu mẫu, tòa báo cũng đặc biệt coi trọng bản tin bám sát vụ việc này.

Tạ Anh Tư cùng một phóng viên khác đảm nhận trọng trách, khi vừa thăm hỏi, an ủi những bà mẹ gần như ngã quỵ ấy xong, tâm trạng nặng nề mở laptop, trong đêm khuya tĩnh mịch, cẩn thận gõ từng con chữ. Từng tiếng gõ bàn phím “cách cách” giống như lời cầu xin vọng lại từ rừng cây u tối, kéo dài thăm thẳm, kiên trì chờ đợi ánh bình minh ở nơi xa xăm.

Lúc đêm khuya, Chu Minh có gọi cho Anh Tư ba cuộc điện thoại. Lãnh đạm nói với cô, bản thảo của họ đang tác động sâu sắc đến những độc giả có lương tâm, mọi người đều trông đợi họ đưa lũ trẻ trở về. Đêm tĩnh mịch, mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng nên Tạ Anh Tư yên lặng nghe giọng trầm thấp của người đàn ông đầu dây bên kia, phân biệt rõ lời động viên mơ hồ của anh, chỉ cảm thấy giọng đó dần chìm vào cơ thể một mỗi nhưng hưng phấn của cô, từng chút từng chút lắng xuống tận đáy.

Trời chẳng tuyệt đường ai. Nghiệp chướng khiến cốt nhục phân ly, tất sẽ có sự trừng phạt của số trời. Hoàng hôn ngày cuối cùng, bọn họ – những con người quyết không từ bỏ hi vọng đã tìm thấy bọn tội phạm cùng những đứa trẻ sơ sinh không một tiếng khóc trong một nhà trọ nhỏ vô cùng cũ nát. Yên lặng không khóc đối với những em bé sơ sinh còn quần tả lốt, có lẽ trước giờ không phải là chuyện đáng vui mừng. Để lũ trẻ không khóc lóc ầm ĩ, đám tội phạm bị sét đánh chia lương tâm thành hai nửa kia đã cho chúng uống thuốc ngủ mỗi ngày.

Những ông bố bà mẹ nước mắt lã chã lay bé cứng ngủ mê, sợ hãi không biết phải làm sao.

Lúc đó, hoá khí nữ hiệp Tạ Anh Tư bốc lên ba trượng, như nữ thần chính nghĩa trong ngọn lửa bùng cháy, dữ dội, điên cuồng chạy đến trước kẻ cầm đầu đang bị tra khảo, siết chặt nắm đấm, đấm ba bốn phát vào cái bụng tròn căng của gã trung niên, đến nỗi hấn đau đón kêu ầm ĩ như heo. Gã đó cũng không phải tay vừa, trong sự lôi kéo của cảnh sát, hấn giơ cái chân heo lên đập mạnh vào người Tạ Anh Tư. Rốt cuộc vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối, Tạ Anh Tư đứng không vững, bèn mặt phải đâm vào góc nhọn cạnh tủ kệ, sưng đỏ cả một mảng lớn, đau đến nỗi rơi nước mắt.

Nếu nước mắt có thể đổi lấy sự đoàn tụ, cùng sự trở về của lương tri đến muộn, Tạ Anh Tư tuyệt đối không keo kiệt. Gửi xong bản thảo, Anh Tư cảm thấy hả hê vô cùng. Khi cô đang chườm nóng vết bầm tím bên mặt phải thì Chu Minh gọi điện đến. Báo cáo qua tình hình ở đây, chợt Anh Tư nhớ ra chú cún con của mình, sự lơ là của bậc làm “mẹ” đến mức này khiến cô cũng hơi áy náy, run run hỏi tình hình Trư Đầu.

“Khụ khụ... Nói cún con đừng nhớ tôi...”

Đêm trắng như nước, giọng cười trầm trầm sáng khoáy của Chu Minh từ phương xa truyền đến, “Tạ Anh Tư, hóa ra cô vẫn còn nhớ mình có một chú chó cơ đấy. Yên tâm đi, chú chó này quả thực không nhớ cô, chủ nào chó đấy, trí nhớ của chú chó này cũng chẳng biết tốt ở chỗ nào. Bây giờ nó chỉ nhớ cha, không nhớ mẹ.”

26. Chương 26

Chương 26

Năm ngày tắm tối cuối cùng cũng mỉm cười kết thúc trong tiếng khóc của những em bé sơ sinh.

Trong năm ngày này, Tạ Anh Tư chỉ ngủ được tổng cộng có hai mươi tiếng đồng hồ, cô lê bước về nhà với mái đầu rối bấn, một cặp huân chương quảng thâm mắt và mặt mũi thì trắng bệch. Sau khi tắm rửa xong, sấy tóc qua loa, cô lao xuống giường với cái bụng đói khát, kiểu như nhất định phải kết duyên ương cùng chiếc giường đến đâu bạc răng long.

Không mộng được đến khi màn đêm xuống, Anh Tư bị âm thanh huyền ảo của thành phố đánh thức, cô gái kiên cường kiệt sức coi như đã hồi phục chút ít nguyên khí. Vừa ngáp vừa ngồi dậy, cảm thấy bụng hơi đói, Anh Tư mở tung tủ lạnh, tủ bếp tìm bất cứ thứ gì có thể ăn được. Gặm chút bánh quy khô khốc, cô chau mày nhìn nửa chiếc bánh đã ỉu trong tay, lắc đầu ngao ngán ném phăng cả gói vào thùng rác.

Khả hoàn trở về, nghĩ thế nào cũng phải để “mẹ nuôi” bồi bổ cho cô.

Mở điện thoại, Anh Tư đi đến buồng vệ sinh định gọi cho Đỗ Thuần, muốn nhân lúc nghỉ phép đưa Đỗ Thuần ra ngoài lượn lờ. Nhưng khi vừa ngược đầu lên, thấy nữ quý đầu bù tóc rối, mặt trắng bệch trong gương, cô kinh hãi lùi lại phía sau một bước. Cô vừa lùi lại, nữ quý trong gương cũng lùi theo, ánh mắt đỏ ngầu vô cùng đáng sợ.

Hít thở có chút khó khăn, Anh Tư định thần nhìn kỹ lại, nắm lấy mái tóc bắt đầu than thở, mới có mấy ngày mà cô đã biến thành thân xác tàn tạ đến nỗi ai nhìn cũng phải khiếp đảm, có thể thấy, cô thực sự có chút tư chất tạo nên sự thấp hèn, dung tục.

Đôi mắt đan phượng đỏ ngầu quét sang phía mặt phải, một vết thâm tím to bằng cái lá, trông vô cùng bi hùng phủ lên bên mặt chỉ to bằng lòng bàn tay, lúc này cô gái trẻ trong gương đổi tên thành Chung Vô Diễm(*). Trong mắt cô phóng viên nhỏ bé Tạ Anh Tư, bị thương vì việc công là một chuyện đáng kiêu hãnh. Nhưng lúc này, trong lòng cô lại rối như tơ vò, xoắn xít lại với nhau, không thể nào gỡ ra được.

(*) Chung Vô Diễm tên thật là Chung Ly Xuân, người đất Vô Diễm, nay thuộc phía Đông huyện Đông Bình, tỉnh Sơn Đông, Trung Hoa. Bà có tên thường gọi là Chung Ly Vô Diễm, là Vương hậu của Tuyên Vương Điền Tịch Cương nước Tề. Chung Vô Diễm là người đàn bà xấu xí nổi tiếng trong lịch sử, được mệnh danh là một trong Ngũ xú Trung Hoa (năm người phụ nữ xấu nhất), nhưng lại thông minh tài trí hơn người, là một nữ chính trị gia tài giỏi.

Mơ hồ lo sợ vác bộ mặt tàn tạ này đi gặp người khác, nhưng Anh Tư lại nhú mày không nghĩ ra bản thân sợ nhìn thấy ai. Ánh mắt sáng lên, lòng tay vỗ mạnh xuống bệ rửa mặt, đứng rồi, cô sợ gặp Đỗ Thuần. Đúng vậy, Tạ Anh Tư sợ Đỗ Thuần lo lắng, cũng sợ cô ấy sẽ nói với bố mẹ ở nơi xa, khiến họ không an tâm. Bỗng chốc bờ vai cô lại chùng xuống, có vẻ như không phải vậy. Tạ Anh Tư lớn lên cùng những vết thương “chiến đấu”, cô thường vác mình đầy những chiến tích về nhà, bà mẹ hung thần nhìn thấy lập tức vác chổi đuổi cô chạy quanh sân. Sau đó, người cha béo ục ịch sẽ lấy cái bụng tròn vo chắn giữa, mặc cho từng nhát chổi giáng xuống da bụng như mưa bụi, còn vờ kêu đau “ái da, ái da”.

Vì vậy từ nhỏ đến lớn, một Tạ Anh Tư luôn để bố mẹ lo lắng, thực ra chưa bao giờ bị ăn đòn lấy một lần, roi vọt toàn giáng xuống bụng cha cô. Sau khi trưởng thành, Anh Tư cũng từng nghi hoặc, có lần nhân lúc mẹ không có nhà, bèn lên nói lời xin lỗi với cha. Cha cô cười thần bí, vỗ vỗ vào cái bụng tròn xoe của mình mà nói rằng, “Con gái, cha còn phải cảm ơn con đấy! Mẹ con ghê gớm như thế, cũng chỉ khi vác chổi đuổi con mới chịu tán tỉnh cha. Ồ, con không biết đấy thôi, lúc đó cha nằm mơ hi vọng ngày nào con cũng đi đánh nhau.”

Khẽ lắc đầu mơ màng, sau khi lớn lên, cô không còn mang “chiến tích” nữa, khiến bố mẹ cũng thấy lạ. Rốt cuộc cô sợ nhìn thấy ai đây? Lúc đang mải suy nghĩ loanh quanh, bỗng tiếng chuông điện thoại reo vang,

Anh Tư liếc một cái, là Chu Minh gọi. Tạ Anh Tư nhìn chăm chăm vào màn hình, trong đầu xoẹt qua một tia sét.

Bất chợt dòng suy nghĩ được thả thông, hóa ra là anh ta, người cô sợ gặp lại là Chu Minh – người đàn ông có khuôn mặt trắng hơn cả cô.

Tâm lý Chung Vô Diệm ngằm gây khó dễ, từ trước đến nay, Tạ Anh Tư không muốn thua mà lại luôn thua, bây giờ có hơi nhụt chí. Hung dữ trừng mắt nhìn mình trong gương, cô nhận cuộc gọi.

“Về chưa?” Trong điện thoại, giọng Chu Minh dịu dàng, còn có thể nghe được mấy tiếng chó sủa.

“Ừm, về rồi! Có gì thì nói mau.” Khẩu khí Tạ Anh Tư không chút thiện cảm, càng thiếu tự tin thì càng kiêu căng.

“Tôi đang ở dưới lầu, cún con cũng ở đây, tôi để nó nói cho cô nghe.” Ở đầu dây bên kia, Chu Minh khẽ cười mỉa.

Sự thiếu tự tin của cô gái kiên cường đã đạt mức cực điểm, lén lút đi đến bên cửa sổ, Anh Tư vén một góc rèm cửa nhìn xuống dưới, con xe của Chu Minh đang đỗ chình ình dưới lầu. Cô lúng túng không biết phải làm sao, lặng lẽ đưa tay lên che mặt rên rỉ, ông trời à, sao người luôn để tên công tử bột ấy xuất hiện vào những lúc con khốn đốn nhất? Con nào có trêu chọc gì ngài đâu?

“Khụ khụ, cái đó... Anh đem cún con về đi, nó cũng chẳng có cơ hội được ở căn hộ năm sao của anh nữa, để nó ở thêm một đêm đi.” Chẳng biết làm sao, Anh Tư đành lấy chó ra làm bia đỡ đạn. Cái bộ dạng tàn tạ này của cô, sống chết cũng không được để tên công tử bột nhìn thấy, có nhắm mắt cô cũng tưởng tượng ra ánh nhìn xem thường từ đôi mắt đẹp dễ của Chu Minh. Cho dù Tạ Anh Tư không phải là một mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng bất luận thế nào cũng không thể để người khác cười cô là kẻ thể diện của người phụ nữ xấu xí Chung Vô Diệm trong lịch sử được. Bị thương chỉ là chuyện nhỏ, thể diện mới là chuyện lớn, trước nay bất kỳ việc gì cô cũng luôn là người tiên phong, lần đầu tiên rủa rứt đầu vào mai, sống chết không chịu bỏ ra.

“Điều này nói không chừng, cún con có số giàu sang.” Chu Minh ngồi trong xe, mỉm cười vuốt ve chú cún đang yên lặng, ngược đầu nhìn cánh cửa sổ tối đen như mực ở tầng năm, chau cặp lông mày rậm, nói, “Tạ Anh Tư, cô phát hiện ra chưa?”

“Phát hiện cái gì?” Anh Tư đang định cúp điện thoại đã không còn giữ được bình tĩnh.

“Cô có thói quen, trước khi nói dối thường ho hai tiếng.”

Nổ rầm một cái, trong căn phòng tối om, trên khuôn mặt vốn dĩ chân thật của Tạ Anh Tư có những gợn đỏ lấp lánh, chiếu sáng cả khoảng không u tối. Tay cầm điện thoại, môi cô mím lại trầm mặc không nói lời nào. Trong lòng đang ra sức kêu gào, Tạ Anh Tư, mày có bệnh à, nói dối có một chút mà còn phải húng hắng, mày mau đi uống thuốc ho tự sát đi.

“Hai phút nữa xuống đây!” Chu Minh trầm giọng ra lệnh, dứt lời, cúp điện thoại “cạch” một cái.

Đêm khuya mát mẻ, Tạ Anh Tư đứng chôn chân bên cửa sổ như tượng, hít một hơi thật sâu, cố gắng thở ra, đánh cái đầu tổ quạ sang trái rồi lại sang phải, tựa như u hồn oán hận lướt trong không trung giữa đêm tối. Sau khi vận động gân cốt một lúc, bộ não hỗn độn quay trở lại trạng thái tỉnh táo. Cô siết chặt nắm tay, đi thì đi, nguyện vọng tám trăm năm trước của lão nương chính là dùng sự thấp hèn khắc chế tính xảo quyệt của anh, thế này cũng hay, cuối cùng hôm nay cũng được như ý rồi.

Hùng hổ lao xuống lầu, cô gái kiên cường rảo bước về phía mục tiêu, trong mắt bùng cháy một ngọn lửa. Từ gương chiếu hậu, Chu Minh thấy cô gái trẻ cao cao đang đi tới, nhếch mép cười, tay ôm cún con mỡ của xe bước xuống.

Dưới màn đêm, chú chó nhỏ thông minh vừa nhìn thấy cô chủ liền kích động xông đến trước mặt Anh Tư sủa oang oang, thè lưỡi liếm giày thể thao của cô, xem ra trí nhớ đã phục hồi tương đối. Được sự nồng nhiệt của chú cún đồ dành, mama cậu vừa cười vừa ngồi xuống xoa đầu cưng nựng, “Cái đồ bé con này, coi như vẫn còn chút lương tâm.” Lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào đầu chú chó, cô lẩm bẩm, “Nếu mày dám bỏ ta, mày sẽ không xong với ta.” “Sao thế, đang tẩy não cho nó à?” Chu Minh đứng bên trái cách Tạ Anh Tư khoảng

một bước chân, đang đối diện với bên má trái lạnh lặn của cô, dưới ánh đèn mờ ảo, tạm thời không phát hiện ra bộ dạng khác thường của cô. “Có điều, có tẩy cũng phí công, tôi đã giúp cô tẩy não cho nó trước rồi!” Anh hé miệng cười, “Chú chó này bây giờ là phe của tôi.”

Lườm một cách khó chịu với kẻ đang đắc ý, Tạ Anh Tư cố gắng sàng lọc thái độ cười hiểm của anh. Cô đứng dậy, ôm chú chó quay người bỏ đi, nhanh đến mức dường như gót chân có bôi dầu trơn, cô gái kiên cường có “khuôn mặt đẹp” của Chung Vô Diệm, nhưng lại không có “sự cởi mở” của Chung Vô Diệm. “Năm ngày vừa qua, cảm ơn anh, bye bye.” Cũng không quay mặt lại nói lời cảm ơn, thể hiện rõ sự không chân thành, nhưng thực ra đang cay đang tuôn chảy ào ạt trên cả mặt đất.

Chu Minh chau mày, bất ngờ tóm vai người con gái đang trốn chạy, dùng lực khiến cô xoay đầu đối diện với mình. “Tôi vẫn chưa nói...” Còn chưa dứt lời, đôi mắt sáng của Chu Minh đột nhiên phát hiện vết bầm tím trên mặt Tạ Anh Tư. Anh nắm tay cô không chịu buông, không ai nói lời nào, chú chó nhỏ ở giữa ngãng đầu tròn xoe mắt, sợ hãi nhìn sang hai bên, yên lặng quan sát động tĩnh của “cha mẹ”.

Cô gái kiên cường ngượng ngùng đến nỗi muốn tìm chỗ đất nê nào đó mà chui xuống. Trước đây, chưa bao giờ cô quan tâm đến vấn đề nhan sắc, sau khi gặp người đàn ông này, nó lại bắt đầu bước vào tầm kiểm soát của cô. Cũng may, đêm tối che giấu được khuôn mặt ửng hồng, Chung Vô Diệm thoát khỏi sự kìm kẹp, rướn cổ lớn tiếng kêu: “Nhìn cái gì mà nhìn, muốn nhìn gái xấu thì ra đường mà ngắm.” Hết xong, mặt mũi cô tối sầm lại, định bỏ đi.

Chu Minh không chịu buông tha, một lần nữa nắm lấy cánh tay Anh Tư, con mắt sâu thẳm như mực chỉ phản chiếu hình ảnh cô gái và chú chó nhỏ, giọng thấp trầm nhưng dịu dàng: “Làm sao lại bị thế này?”

Người này có tư cách gì mà cứ vạch trần vết thương của người khác? Tạ Anh Tư phẫn nộ liếc nhìn Chu Minh đang giữ chặt mình không chịu buông, nhưng đột nhiên phát hiện vẻ mặt nghiêm túc của anh, luồng ánh sáng sắc sảo trở thành nền phía sau. Anh đứng ngay trước mắt cô không còn nụ cười mỉa mai xem thường trong dự kiến, thậm chí cô còn bị luồng ánh sáng làm cho hoa mắt, như nhìn thấu sự quan tâm dịu dàng trong mắt anh. Mũi lòng, cô ử dột lên tiếng, “Chính là... là khi đánh tên khốn bắt cóc trẻ em đó, không cần thận bị va vào tủ.” Xoa xoa bên má phải, cô hóm hỉnh nói, “Vết bầm tím tượng trưng cho nữ thần chính nghĩa của chúng ta.”

Nét mặt Chu Minh nghiêm túc, ánh mắt có chút mạnh mẽ, “Tạ Anh Tư, tôi cử cô đi phỏng vấn, chứ không phải đi đánh nhau. Mới có năm ngày đã mang chiến lợi phẩm này quay về, cô không thể khiến người khác thất vọng, lo nghĩ về mình sao?”

“Tôi cũng là do để người khác phải bận tâm lo lắng mà lớn lên đấy, cha mẹ không mắng tôi, anh dựa vào cái gì mà nói? Bây giờ tan ca rồi, ngại Chu Minh à!” Một lần nữa hét lớn, Anh Tư không còn luôn miệng kêu “tổng biên”, cô gái kiên cường giận quá gọi luôn tên của Chu Minh, nhưng đây cũng là lần đầu tiên, trong lòng cô không còn sợ hãi nhiều nữa.

Độ cao âm thanh tính bằng decibel của Anh Tư khiến Trư Đầu khiếp sợ, bỗng sửa lên mấy tiếng. Góc phố vắng người qua lại giờ đây chỉ còn tiếng chó sủa cùng hơi thở nặng nề của đôi nam nữ.

Chu Minh nhếch mép cười gượng, buông tay khỏi người Tạ Anh Tư, “Tạ Anh Tư, cô thực sự có thể ngoan hơn một chút nữa.” Đưa tay ôm chú chó đang trong vòng tay người con gái mặt mũi bặm trợn, “Đi thôi, không phải cô nói về đến nơi là kiểm tra thể trọng cún con sao?” Anh cũng chẳng đợi phản ứng của cô, quay người bước nhanh về phía xe.

Sư tử Hà Đông dần lấy lại tinh thần, nhảy cẫng lên đầy tức giận, lập tức đuổi theo, “Này này, anh đợi đã, tôi không đi, bộ dạng này của tôi sao có thể đi gặp người khác được? Họ Chu kia, anh sắp tâm làm chuyện gì chứ?” Chu Minh phớt lờ những lời kêu la của Anh Tư, thẳng tiến về phía trước.

Tạ Anh Tư đuổi đến trước mũi xe, Chu Minh đang đặt cún con vào ghế phụ, anh quay đầu hùng hổ kéo Tạ Anh Tư vào xe, “Yên tâm đi, tôi lấy nhân cách ra đảm bảo, không có ai nhìn cô. Nói thẳng ra, hình tượng trước đây của cô so với bây giờ, quả thực không biết đẹp đến đâu.”

Tạ Anh Tư cười điên cuồng, “Ha ha. Lúc này, điều Tạ Anh Tư tôi không tin nhất chính là anh có nhân cách.” Thế là đủ ác độc rồi, Anh Tư cúi đầu nghịch cái tai mềm mượt của chú cún, “Cún con, nhân cách của cha nuôi mày có phải đã bị mày nuốt trôi rồi không?”

Chu Minh khởi động xe, ánh mắt say đắm nhìn cô gái đang nói chuyện với chú chó nhỏ, nụ cười dịu dàng, “Yên tâm đi, trong tương lai không xa, cô sẽ thấy được nhân cách của tôi. Nhân cách của tôi rất lớn, dạ dày cún con nhỏ như vậy không tiêu hóa nổi đâu.”

Đến bệnh viện thú nuôi, do cũng đã muộn nên bệnh viện thưa thớt người và động vật, có đôi chút lạnh lẽo, vắng vẻ. Tạ Anh Tư lén lút xuống xe, sau khi nhận nụ cười châm chọc của Chu Minh, cô hung dữ lườm anh một cái. Ho khan hai tiếng, cuối cùng cô ưỡn thẳng ngực, khệnh khạng bước vào trong.

Hai người đứng bên chiếc cân, Chu Minh vô cùng đắc ý nói, “Nhìn rõ chưa? Năm cân hai đấy! Cún con nặng hơn so với lúc cô đi.” Dứt lời, thái độ khiêu khích chờ đợi phản ứng của mama cẩu.

Ánh mắt người đàn ông khiêu khích quá mức, làm mama cẩu vô cùng tức tối, cúi đầu nhìn chăm chú con số trên mặt cân, chỉ chỉ, “Năm cân hai thì sao? Có trời mới biết cái cân này có chuẩn hay không, hơn nữa, bây giờ cún con đang trong giai đoạn phát triển, xương dài ra mỗi ngày, còn mọc thêm cả lông, đó đều là trọng lượng, trừ mấy cái này thì tôi thấy nó gầy đi rồi. Họ Chu kia, rốt cuộc anh làm cha nuôi cái kiểu gì vậy, rõ ràng để nó gầy như thế này?”

Cặp mắt đẹp của Chu Minh khẽ nheo lại, khẩu khí dữ dần, “Tạ Anh Tư, tôi thấy trình độ đánh nhau của cô chẳng ra làm sao, nhưng khả năng xỏ lá thì vô cùng đỉnh.”

“Ai xỏ lá? Ai xỏ lá chứ? Con số không thể nói lên tất cả.” Nữ lưu manh trừng mắt nói mò, “Họ Chu kia, rốt cuộc anh đã từng dậy thì chưa? Anh không biết khi dậy thì đều dài người ra à?” Cúi đầu ôm chó lên, cô tiếp tục: “Thử nhìn xem, ôm lên nhẹ bằng, gầy đến thế này rồi...”

Chu Minh khẽ cười gượng, hoàn toàn lĩnh giáo công lực của nữ lưu manh, “Con số không thể nói lên tất cả? Tạ Anh Tư kia, năm ngày trước, là ai chỉ vào cái cân này, luôn miệng kêu tôi chỉ tin số La Mã? Sao, mới có năm ngày, cô đã phản cung triệt để rồi!” Hai tay anh khoanh trước ngực, “Từ sau khi dậy thì hoàn toàn, trí nhớ của tổng biên tôi đây vô cùng tốt, muốn phản cung à, không có cửa đâu.”

Về mặt nữ lưu manh phút chốc như bông cảm chướng héo tàn, cảm giác xỏ lá bị bài xích có chút tồi tệ, trịnh trọng đặt chú chó nhỏ xuống, cô chống nạnh tỏ vẻ không chịu thua, “Dậy thì được đấy... Năm đó nhà tôi nghèo, nên mới không được như vậy...” Cô nghiêng đầu thì thầm, “Kiêu ngạo cái gì?”

Chu Minh ngao ngán nhìn chiếc ghế dài cách đó khoảng bốn năm bước chân, một bà lão đang ôm con chó xù trắng tuyết nheo mắt nhìn về bên náo nhiệt này, cúi đầu nhìn nữ lưu manh âm ỉ một lần nữa, tâm trạng anh vui vẻ hẳn lên, tiến lại gần phía Anh Tư, “Tạ Anh Tư, nhớ nói to hơn một chút nữa, tôi sợ bà lão bên kia không nghe thấy.”

Tạ Anh Tư chết lặng, có chút không thoải mái với khoảng cách gần trong gang tấc với Chu Minh, xoay đầu nhìn về phía sau, thấy bà lão gầy nhom đó đang ôm chú chó nhỏ đi về phía bọn họ, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn thậm chí còn gấn nụ cười. Trừng mắt nhìn bà lão, Anh Tư quên không giấu đi bên má phải của mình.

Bà cụ lại gần họ, đầu tiên chăm chú nhìn bên má phải khiến người khác phải tròn mắt của Tạ Anh Tư, hốt hoảng la lên một tiếng “ái dà”. Sau đó, bà thu nụ cười lại, quay sang Chu Minh, khuôn mặt nhăn nhúm hơi nghiêm túc, “Chàng trai trẻ, đừng trách cô rồi hơi, có cãi nhau với bạn gái thì cãi, nhưng tuyệt đối không được động tay, đối với con gái người ta, mặt mũi là phần quan trọng nhất.”

Chu Minh cười, khuôn mặt anh tuần lộc ra sự lúng túng, nhưng vẫn duy trì vẻ nho nhã, lịch sự vốn có, khẽ gật đầu, “Cô nói đúng.” Ánh mắt anh ý vị thâm sâu nhìn Tạ Anh Tư đứng bên cạnh đang cố nín cười, “Sẽ không có lần sau ạ.”

Khi hai người lao ra khỏi bệnh viện thú nuôi như chạy trốn, vẻ mặt của đôi nam nữ hoàn toàn khác nhau. Người đàn ông u ám không vui, còn cô gái thì rơi vào trạng thái điên cuồng. Sau khi vào trong xe, Anh Tư ngoác miệng cười lớn, đến nỗi rơi cả nước mắt thẳng lợi, mà vẻ mặt Chu Minh lại là bầu không khí căng thẳng trước cuộc chiến.

“Ha ha, ha ha.” Tạ Anh Tư vỗ đùi, chỉ Chu Minh, bắt chước giọng bà lão, “Khụ khụ, chàng trai trẻ à, có cãi nhau với bạn gái thì cãi, nhưng tuyệt đối không được động tay... ha ha...” Chớp chớp mắt, cô lại phì cười ngặt nghèo, không có chút thư thái, lễ độ nhi nữ nào.

“Tạ Anh Tư, chú ý cái cầm của cô đấy.” Chu Minh chịu thiY không biết làm sao, cười gượng một cái, nhìn cô gái vui mừng khi thấy người khác gặp nạn một cách đăm đuối. Khóe miệng khẽ nhếch lên, dù sao thì người thắng sau cùng vẫn luôn là anh.

Nữ thần ban đêm bắt đầu nhẹ nhàng vẫy gọi những linh hồn run rẩy, ánh đèn xanh đỏ là chiếc áo khoác phi thủy của nữ thần, thu hút vô vàn ánh mắt mong ngóng cái đẹp.

“Ăn cơm chưa?” Mỉm cười lùi bước, nốt nhạc yên tĩnh lại phiêu bồng trong không gian nhỏ bé.

Tạ Anh Tư lắc lắc đầu, “Chưa.” Xoa xoa cái bụng lép kẹp, “Ái dà, tôi phải đi ăn cá dưa chua mới được. Đưa tôi đến ‘Quán ăn Hạnh Phúc’ đi!” Bất giác hạ lệnh một tiếng, cô phóng viên nhỏ bé bắt đầu sai khiến Kim Quy, coi đó như một lẽ đương nhiên. Có thể thấy, ở lâu bên cạnh Chu Minh, cô thực sự cũng “đỏ” rồi.

Đến Quán ăn Hạnh Phúc mới phát hiện ra quán này ngày thường thực khách ra vào tấp nập, hôm nay lại đóng cửa kín mít. Tạ Anh Tư chạy lại xem mẫu giấy nhỏ dán trên cửa, hóa ra nhà cô chủ quán có việc bận mấy ngày, sau khi quay về sẽ mở cửa bán hàng. Khuôn mặt trắng hồng lộ ra sự hụt hẫng nhỏ, cô đang đói mà. Quay đầu nhìn Chu Minh, dưới ánh đèn nê-ông ngũ sắc, anh mặc toàn hàng hiệu, toàn thân toát lên vẻ cao quý phi phàm, đột nhiên cô cảm thấy bực bội vô cớ.

Không giấu nổi ý nghĩ lém lỉnh, Anh Tư nghiêng đầu quét mắt tứ phía, cuối cùng dừng lại ở một quán cơm nhỏ mọc cách đó xa xa. Nữ lưu manh khẽ rung vai, cười trộm giở trò lưu manh, Chu Minh dựa vào cánh cửa xe, đứng trước gian nguy mà không hề nao núng, hứng thú chờ đợi trò bịp của người con gái này.

Tạ Anh Tư nhướn mày, cầm thìa nhấc hắt hắt về phía quán cơm nhỏ đó, “Người có tiền, tôi muốn ăn cơm hộp, có gan đi cùng một chuyến không?”

“Có thì sao? Mà không thì sao?”,

“Có, Tạ Anh Tư tôi đây sẽ hào phóng mời anh ăn cơm sườn. Nếu không, hì hì, vậy thì thật đáng tiếc, lần sau đừng trách trong công ty có người to mồm, đi khắp nơi loan truyền tổng biên gan còn nhỏ hơn con gái.”

“Cái này là uy hiếp?” Chu Minh mặt mũi tỉnh bơ nhìn quán cơm nhỏ cách đó không xa, cuối cùng ánh mắt khóa lại trên người nữ lưu manh, không di chuyển, “Tôi thấy miệng cô cũng không lớn mà.”

“Tạ Anh Tư tôi đây miệng có thể to, cũng có thể nhỏ, để xem gan tổng biên lớn nhỏ thế nào.”

“Cô thấy tôi sẽ sợ cái miệng cao su co giãn sao?”

“Ít lời đi!” Cô gái nhỏ hồng hích chống nạnh cười lớn, “Ha ha, sợ rồi hả?” Một hộp cơm có thể khiến Kim Quy chĩnh tề, sạch sẽ khiếp sợ, Tạ Anh Tư vô cùng đắc ý.

“Cái này có gì phải sợ.” Chu Minh lặng lẽ nghiêng người ghé sát nữ lưu manh đang hả hê ăn mừng thắng lợi sớm, “Ai sợ ai, còn chưa nói chắc được.”

“Này, cướp lời tôi làm gì? Anh vi phạm, đền tôi tiền vi phạm.”

“Cái cô này tranh tiền thì mồm miệng luôn rất nhanh nhẹn. Cứ không đền đó, sao nào?”

“Được, anh ép tôi, ngày mai tôi sẽ học nàng Mạnh Khương khóc đổ Trường Thành, đến công ty tiết lộ cái mặt keo kiệt không nhớ được một cọng lông của nhà tư bản như anh.”

“Được, nàng Mạnh Khương đi đi, Có điều để tôi sửa một chút, nhà tư bản như tôi ngược lại thích nhất nhổ lông gà, đặc biệt là lông gà của Tạ Anh Tư.”

“Anh là đồ chồn hôi.”

“Cô là gà trụi lông.”

...

Dưới sắc đêm tuyệt đẹp, hai người cãi nhau ỏm tỏi náo loạn cả góc phố”, hoa đêm đang lặng lẽ nở khi vắng người, bắt chấp tất cả toả hương thơm ngào ngạt.

Nữ vương ban đêm dắt chó đi trước dẫn đường, theo phía sau là một quý ngài anh tuấn, trên tay cầm mấy hộp cơm đang nhỏ cả mỡ ra ngoài, mùi thơm bay dọc cả một con đường. Bức tranh này, nói là hòa hợp nhưng lại có chút không hòa hợp.

Hai người ngồi trong công viên nhỏ ở góc phố, được bao phủ bởi sắc đêm, bên ghế đá cách đó không xa có một cặp đôi đang tựa vào nhau, dưới ánh đèn vàng mờ tỏ, tỏa ra không khí bình yên.

Phía này lại là một phong cảnh độc đáo khác. Chu Minh đặt hộp cơm sườn nướng trước mặt cún con, chú chó nhỏ reo vui âm ư một tiếng, rồi ngay lập tức cúi đầu thè lưỡi, bắt đầu thưởng thức bữa tối ngon lành. Anh lặng lẽ nhìn chú chó ăn một lúc, bên miệng gần nụ cười dịu dàng. Bước đến chỗ Tạ Anh Tư, anh ngồi xuống bên phải cô, mở hộp cơm ra.

Tạ Anh Tư không vui, mặt mũi khó chịu đang chau mày với hộp cơm chay, liếc nhìn Chu Minh ngồi bên phải mình, dường như vết bầm trên mặt càng nóng bừng bừng. Cô bĩu bĩu môi, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên phải Chu Minh.

Chu Minh vốn đã nhấc đầu lên, thấy vậy bỗng mím môi cười, đợi Tạ Anh Tư ngồi xuống, anh lại đứng lên, một lần nữa ngồi sang bên phải cô.

“Này này, làm sao anh cứ phải ngồi bên phải tôi?” Nữ vương cuối cùng không giữ được bình tĩnh, dừ dừ lên tiếng.

“Tôi vui.” Quý ngài cũng không phải tay vừa.

Nữ vương lườm quý ngài một cái, nghiêng người ngồi đối diện anh, vẻ mặt bỗng chốc long lanh xinh đẹp, “Sao, nhìn tôi xấu xí như thế này có phải anh rất vui không? Anh vui thì tùy anh, đến lúc đừng oán trách rằng, nhìn cái mặt xấu xí này của tôi hại anh không nuốt nổi cơm.”

“Đương nhiên, tôi không thể oán trách, thực ra chỉ nhìn cái mặt này của Tạ Anh Tư là tôi có thể khai vị rồi.”

Tạ Anh Tư trợn tròn hai mắt nhìn Chu Minh, trong khoảng ánh sáng màu vàng, lộ ra vẻ ngây ngô trẻ con, có chút ngẩn ngơ với “lí luận khai vị” của Chu Minh.

“Không hiểu à?”

Nữ vương lắc đầu quầy quậy.

Theo sắc đêm, nụ cười của Chu Minh càng rõ hơn, giống như tấm lưới rợp trời kín đất, nuốt trọn toàn bộ tầm nhìn Tạ Anh Tư. Anh tách dưa, gấp miếng cà chua bỏ vào miệng, ung dung thư thái giải thích: “Tạ Anh Tư, cô đã nghe câu chuyện người đẹp và quái vật bao giờ chưa? Đã từng thấy người đẹp của quái vật, thông thường đều có cảm giác vượt trội.”

Cô gái bị ngẫm ám chỉ “quái vật” chột hiệu ra, trùng mắt với Chu Minh đang cười nhạt mãi không ngớt, quay ngoắt người đi, hung dữ xúc một miếng cơm chay. Nhai nhồm nhoàm đồ ăn, nhìn về phía đôi tình nhân đang sánh đôi lướt qua, đột nhiên cô phì cười một tiếng, “Họ Chu kia, kết cục của người đẹp gặp quái vật là gì?”

“Quái vật biến thành hoàng tử, sau đó cùng người đẹp sống đến đầu bạc răng long.”

“Nói cách khác, quái vật cuối cùng cũng chinh phục được người đẹp?”

“Có thể nói như vậy, có điều phải xem quái vật có phải là hoàng tử không?” Chu Minh ngừng ăn, ngoái đầu nhìn cô gái thần sắc đang đắc ý ngồi ngay bên mình, trong con mắt sâu ấy thuộc về màu đêm, “Tạ Anh Tư, cô có biết không, có một số quái vật cả đời chỉ có thể làm quái vật?”

Nét mặt cô gái đang ngông nghênh bỗng có chút ảm đạm, cúi gằm xuống tiếp tục ăn cơm, nhét đầy miệng, nhìn người đàn ông gằm gừ, “Tôi không quan tâm, kết cục là quái vật thắng, người đẹp thua.” Quái vật Tạ Anh Tư quả thật không cảm thấy bản thân có tiềm năng lột xác thành hoàng tử.

“Ăn xong rồi hãy hét, cô bắn cơm đầy mặt tôi rồi đấy.” Chu Minh ngồi lặng yên ở bên, mặc ý cô gái bốc hỏa đang lu loa, chỉ lặng lẽ ăn đồ trên khay mình, thỉnh thoảng còn gấp chút thịt trong hộp cho vào bát của

cún con. Chú chó nhỏ nằm ngoan ngoãn trên mặt đất, có lẽ đã quen với đề-xi-ben của sư tử Hà Đông, rèn luyện được thói quen không bị giật mình.

Có vẻ gặm hết cũng đã mệt, Tạ Anh Tư ủ dột ngồi ăn cơm, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Toàn là đồ chay... ngay đến một miếng thịt cũng không có, cơm này sao mà ăn được?” Cơm hộp là do Chu Minh mua, Tạ Anh Tư bụng đói reo sùng sục, khi hớn hở mở hộp cơm ra thì hoàn toàn sập đổ, bởi trong đó chỉ toàn rau xanh mỡ màng. Cô không thích ăn rau. “Không phải tôi nói mua cơm sườn sao?”

“Cơm sườn toàn xì dầu, cô có cần khuôn mặt nữa không?”

Sự thật chứng minh, quái thú cũng có thể soi cái “bóng đẹp” của nó dưới sông, quái vật cũng thích đẹp. Tạ Anh Tư không ho he tiếng nào, gầy gầy miếng cà rốt trong hộp cơm, ngậm ngùi chấp nhận, gấp lên bỏ vào miệng. Miếng cà rốt trong miệng bị nghiền nát, nhai nhai, lại có thể cảm nhận được vị ngọt lạ lùng, ngọt đến tận xương tủy.

Cãi nhau om sòm cả một góc công viên, cuối cùng họ cũng phải nhường sự tĩnh mịch cho đêm tối. Lòng người dường như đang ươm mầm hạt giống tình yêu, chờ đợi một trận mưa xuân rí rách nào đó để đâm chồi nảy lộc.

Chu Minh ăn hết hộp cơm, liếc nhìn cún con ọ no, lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng hiếm có, “Mấy đứa trẻ bị bắt cóc đều ổn chứ?”

“Đám khốn nạn đó dứt khoát không phải là người. Những đứa trẻ đó còn rất nhỏ, vậy mà chúng lại cho uống thuốc ngủ. Có điều đã được giải cứu kịp thời, chứ nếu không, theo lời bác sĩ thì chỉ cần uống thuốc ngủ thêm vài ngày nữa, sự phát triển não bộ của chúng chắc chắn có vấn đề.” Tạ Anh Tư ngao ngán lắc đầu, đặt hộp cơm xuống, nhận tờ khăn giấy Chu Minh đưa cho, “Thật khó mà tưởng tượng, nếu không tìm thấy đám nhỏ, những đứa trẻ đó sẽ có cuộc đời như thế nào?”

“Cũng may chúng đã bình yên trở về rồi, có phải không?” Về mặt Chu Minh có nét cảm khái kính cẩn.

Tạ Anh Tư khẽ gật đầu, trong lòng đột nhiên dâng trào nỗi buồn đã bồi đắp từ nhiều năm trước, mặt mũi ủ ê nhìn thiếu niên đang trượt băng trên quảng trường cách đó không xa, lòng hắt hiu, “Cô bạn thân của tôi, vừa sinh ra đã bị người ta vứt vào cô nhi viện. Trong bọc trẻ sơ sinh đó không có nửa mảnh giấy, thậm chí cô ấy còn không biết ngày sinh của mình. Vì vậy, mỗi khi mùa đông đến, thấy người khác đón sinh nhật, cô ấy luôn chạnh lòng. Hôm đó, vào sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi, hai chúng tôi đều uống say, cô ấy ôm tôi khóc, cứ lặp đi lặp lại câu hỏi, “Sinh nhật của mình rốt cuộc là ngày nào, rốt cuộc là ngày nào hả?”

Chu Minh trấn tĩnh, nhìn cô gái ngồi bên mình, dường như đã quen nụ cười mỉm tự nhiên của cô, màn đêm lại cho người ta ảo giác không chút giả dối, vì vậy khi cô để lộ vẻ mặt bi thương, anh cũng có cảm nhận sâu sắc hơn về người con gái này.

Bầu không khí có đôi chút u sầu, cún con ngược đầu xem xét động tĩnh “cha mẹ”, bước đến chân hai người họ quỳ xuống, khát khao yêu cầu cái vuốt ve yêu thương. Chu Minh lãnh đạm lên tiếng, “Người bạn đó của cô, bây giờ có ổn không?”

Tạ Anh Tư nhẹ nhàng đưa chân xoa lưng cún con, “Ừm, cô ấy có ba bà mẹ, đối đãi với cô ấy còn tốt hơn cả con gái ruột của họ.” Nghĩ đến Đỗ Thuần, Anh Tư trầm mặc, sau cùng siết chặt nắm tay, vẻ như thề với đêm trăng, “Tôi nghĩ rồi, cho dù cả thế giới này có vứt bỏ cô ấy, Tạ Anh Tư tôi đây tuyệt đối không bao giờ làm vậy, cùng lắm tôi nuôi cô ấy là được.”

Chu Minh nhìn cô gái ngồi bên đang chìm đắm trong tư tưởng tình cảm riêng, ánh hào quang chói lóa từ đôi mắt đó nhảy vào tim anh, biến thành hồi ức quý giá. Đêm trăng thâm trầm, nhưng có gì đó so với đêm trăng còn mê hoặc lòng người hơn, nó cứ vòng quanh, quyến rũ đôi mắt anh.

Hai người ăn cơm xong, Tạ Anh Tư đầu tóc như mớ cỏ khô lên cơn buồn ngủ, thấy cô ngáp mấy cái, Chu Minh đưa cô và cún con về nhà. Trên đường đi, Chu Minh nhìn bên má phải của Tạ Anh Tư nói, “Vết bầm trên mặt đã lấy thuốc xử lý qua chưa?”

Anh Tư đưa tay khua khua, “Dùng thuốc gì chứ, tôi có khả năng bình phục như thần lùn, chính miệng mẹ tôi từng thừa nhận, bà nói tôi đầu thai từ kiếp thần lùn mà.” Nói xong cô lại lấy tay che miệng ngáp.

Chu Minh không nói gì, khi đến một tiệm thuốc, anh dừng lại, “Ồ đây đợi tôi.”

Tạ Anh Tư đang buồn ngủ, thấy vậy chợt sáng tỏ, gần như nhận ra được điều gì đó nhưng lại như không, trong lòng cô bỗng có cảm giác ấm áp không rõ tên, vẻ mặt thoáng bối rối, giả bộ nhìn cảnh đường phố gần đó.

“Cho cô, loại thuốc xịt này công hiệu rất tốt, một ngày ba lần, đừng quên đấy!” Chu Minh định nhét lọ thuốc xịt vào tay Tạ Anh Tư, thấy cô không đưa tay ra, đành cưỡng chế đặt vào lòng tay cô.

“Khụ khụ.” Cô gái kiên cường quả thực không thích ứng được tiết mục dụ dỗ của nhà tư bản, nhưng sự càn quấy che giấu sự hoảng loạn, nữ thần đêm tối đang xúi giục cô tiếp tục tranh đấu. “Tôi nói này họ Chu kia, đột nhiên đối tốt với tôi ấm áp như mùa xuân thế này, có lẽ nào anh đã thích tôi rồi?”

“Cô đoán xem?”

“Thích!”

“Cô thử đoán lại xem?”

...

27. Chương 27

Chương 27

Khi sự kích động vượt ngoài khuôn phép, trở thành trạng thái cuộc sống, cô phóng viên nhỏ bé Tạ Anh Tư cũng bắt đầu kiểm điểm một cách nghiêm túc cái đầu trúng gió của chính mình, sắc đêm ngoài cửa sổ ảm đạm, bên trong khung cửa, cô gái trẻ bắt chéo chân ngồi trên giường, nhịp thở có chút không đều, bên giường là chú chó nhỏ lông vàng đang ngồi xổm, thè lưỡi yên lặng ngồi thiền cùng cô. “Tôi nói này họ Chu kia, có lẽ nào anh đã thích tôi rồi?” Câu nói này cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô gái, tựa như lời nguyện phát ra từ cặp môi đỏ hơi mỏng của nữ phù thủy, hết lần này đến lần khác giày vò, thần kinh cô vốn đã rối loạn, khiến nhịp thở càng lúc càng không ổn định. Nữ phù thủy đó chính là bản thân cô ấy – Tạ Anh Tư. Tự gây nghiệp chướng thì khó mà sống được, Tạ Anh Tư từ tốn mở mắt, trên má vẫn còn lưu lại chút ửng hồng, cô ngồi phịch xuống giường, toàn thân tê liệt.

Tính cách vượt ngoài khuôn phép trước nay không phải là sai, sai ở chỗ kích động đến mức tự mình là đa tình. Ảo não lật người lại, cô vùi đầu vào gối, liên tục dấm vào đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Tạ Anh Tư, cái đồ ngốc tự mình là người đa tình này, làm mất mặt người nghèo rồi... Cái đồ ngốc ghê tởm này, cái đồ rác rưởi này, cái đồ si tình này...”

Nhịp đập trái tim mơ hồ vì tình của cô gái trẻ phối hợp chặt chẽ với tiếng thở khê của chú chó, hợp tấu lên dạ khúc độc đáo trong buổi đêm, rất uyển chuyển, lại dễ nghe.

Chu Minh mở cửa bước vào căn hộ cao cấp rộng lớn, trong cánh cửa đã không còn sự chào đón của chú chó nhỏ, anh có chút ngẩn ngơ như thiếu đi điều gì đó, nhưng bên miệng lại nở nụ cười sáng khoái. Tiện tay vớt chiếc chìa khóa lên bàn trà, anh đi vào phòng tắm, vẩy làn nước ấm lên mặt, anh ngược đầu nhìn chính mình trong gương, đột nhiên không tìm được bất thành một tiếng cười lớn.

“Tôi nói này họ Chu kia, có lẽ nào anh đã thích tôi rồi?”

“Cô đoán xem?”

“Thích!”

“Cô thử đoán lại xem.”

Chu Minh nhớ lại dáng vẻ dắt chó chạy trốn của Anh Tư lúc sau cùng, kết quả vì chạy vội, một chiếc dép lê bay cách đó ba bước chân, cô đỏ mặt ngoái đầu nhìn anh vẫn đang đứng chỗ cũ, giống như con chuột túi,

nhảy lò cò một chân đi lượm chiếc dép, sau đó lặn mất tăm khỏi tầm mắt của anh. Anh ngẫm suy đoán, nhiệt độ trên mặt cô có thể luộc chín một quả trứng gà.

Lại lần nữa nhìn mình trong gương, nụ cười, cái thứ đó bắt đầu xuất hiện thường xuyên trong cuộc sống tự tiết chế của anh, Chu Minh dần hiểu điều gì mới là niềm vui xuất phát từ trái tim. Thời niên thiếu, anh coi việc học hỏi kiến thức và ở bên gia đình là toàn bộ cuộc sống, luôn toàn tâm toàn ý, cho dù có thành tích cao cũng vẫn rất khiêm tốn. Cha mẹ chưa bao giờ tạo quá nhiều áp lực, để anh thoải mái lựa chọn cuộc sống của riêng mình, nhưng bầu không khí gia đình như vậy cũng là sợi dây thường vô hình, chưa bao giờ để anh bay nhảy quá xa.

Anh là người bị trời buộc. Dường như rất nhiều thứ vô hình đang lặng lẽ kìm kẹp, anh chưa từng phản nghịch, luôn đặc biệt ưu tú. Trước mặt người lớn, anh khiêm tốn lễ độ, thể hiện ý chí tích cực vươn lên. Đối với bạn bè, anh nho nhã, lịch lãm, hòa đồng. Thậm chí với bạn gái cũ, dù ân cần nhưng anh luôn duy trì khoảng cách. Đúng vậy, anh chưa từng để con người thực sự của chính mình được tự do bay nhảy.

Nhưng từ bây giờ anh đã xác định được, Chu Minh thật sự đã bị sư tử Hà Đông gào thét đánh thức và cuối cùng đã chọn trúng con mồi.

Bước ra khỏi nhà tắm, anh bật công tắc đèn phòng khách. Ánh đèn trên trần nhà sáng như ngôi sao trong mắt cô, vô cùng bướng bỉnh. Anh biết, ngoài miệng cô luôn nói một kiểu nhưng trong lòng lại nghĩ kiểu khác. Anh cũng hiểu, có một số người con gái, nhìn thì uyển chuyển, nhưng thực ra có mục tiêu công kích từ đầu đến cuối, đơn giản chỉ muốn thôn tính. Cũng có một số phụ nữ, chẳng hạn như cô, lớn tiếng chửi mắng rách cổ họng, đáng vẻ nhảy lên nhảy xuống, sẽ cho bạn ảo tưởng cô là kiểu tiến công, nhưng thực ra bạn đã nhầm, đừng nói là tiến công, ngay đến phòng thủ cô ấy cũng không biết.

Chu Minh uể oải, mệt mỏi dựa vào ghế sofa, nhưng lấp lánh trong đáy mắt lại là toan tính của dã thú rình mồi, có mấy ai biết anh là kiểu tiến công. Ngược nhìn ánh đèn nê-ông ngoài cửa sổ như hiện ra vẻ thoáng ngượng ngùng của Tạ Anh Tư lúc đó, thực ra, anh rất muốn nói rằng, đáp án của cô đã gần đúng rồi.

Xin lỗi, tôi chỉ muốn làm cho trò chơi mạnh mẽ hơn một chút.

Đêm tuyệt vời của cô gái kiên cường đã bị chính tay mình hủy hoại, Tạ Anh Tư cho rằng, cô đã bị sắc đẹp của nhà tư bản làm mê hoặc, mỹ nam là mãnh thú rắn độc, không chỉ có miệng lưỡi độc, mà tâm địa cũng độc nốt, cô ấy sao có thể quên sạch lời khuyên chân thành của gia phụ và sư phụ chứ. Sau khi tát hai cái thật mạnh vào mặt, tự nhủ là nữ hiệp trúng độc không quá nặng, cô liền nhảy dựng lên, múa xong bài hoa quyền, coi như đã giảm vài phần phiền muộn, rồi chạy đi gọi điện cho Đỗ Thuần.

Hai cô gái sống trong cùng thành phố gọi điện thoại buôn chuyện với nhau, cả hai đều cảm thấy vô cùng hưng phấn. Cầm điện thoại riu ra riu rít, hoa chân múa tay chửi mắng nhà tư bản vô lương tâm, Anh Tư cũng thấy thoải mái hơn. Cô chuẩn bị chờ Đỗ Thuần đến chơi, nhưng cô gái ở đầu dây bên kia thông báo, chỉ có thể ra ngoài vào dịp cuối tuần. Đếm đầu ngón tay nhắm tính, hai người cùng lúc than lên một tiếng, đúng là mòn mỏi chờ đợi. Đầu óc Tạ Anh Tư gục xuống, đợi thì đợi, cho dù đợi mỏi mòn, cô cũng phải đợi.

Hai ngày tiếp theo, Anh Tư toàn ngồi không chẳng làm gì, cứ hễ rảnh là cô lại làm tổ trên giường ấp quả trứng nhỏ, ăn no lại ngủ, ngủ dậy lại ăn, khi không ngủ được nữa thì gọi điện thoại cho bố mẹ, Đỗ Thuần, hoặc Lạp Lạp. Nhờ phúc nhà tư bản, coi như cô cũng bù lại việc mất ngủ trầm trọng trong thời gian qua.

Lúc tỉnh táo, Tạ Anh Tư nhàm chán đến nỗi chỉ muốn nắm tóc gãi đầu, chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm mua bút lông và mực nước, nằm bò ra trước bàn hết một đĩa trẻ, viết xiêu vẹo bài thơ con cóc: “Mỹ nam là rắn rết, Tiểu Tạ phải coi chừng. Nếu muốn sống yên thân, Phải nghe lời cha dặn.” Viết xong, cô còn cẩn thận ảnh giấy ấy vào trong túi thơm mà Đỗ Thuần đã tặng, mang theo bên mình coi như câu niệm chú vòng kim cô.

Chu Minh có gọi đến mấy cuộc, nhưng Tạ Anh Tư bòn chòn, bất an, không nghe bất cứ cuộc nào, lấy chân phủ lên đầu giả hôn mê, làm rùa rụt cổ luôn là tài năng thiên bẩm của cô.

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp, rùa rụt cổ không trốn được vết giẫm tùy hứng của voi khổng lồ, cuối cùng hai người họ lại gặp nhau trên MSN. Đó là vào buổi trưa ngày nghỉ phép thứ ba, ánh mặt trời chiếu rọi khắp

nơi, trạch nữ buồn chán lặng lẽ mở MSN, đôi mắt đàn phượng lười nhác quét một lượt, đột nhiên lông tơ toàn thân dựng đứng lên, không xong rồi, rần độc đang online.

Vừa định đóng MSN, thì chú chó nhỏ trước mặt người khác được gọi là cún con, nhưng thực ra quý danh là Trư Đầu, đang nằm bò dưới bàn, cắn chiếc quần ngủ của cô, rõ ràng ra vẻ muốn chơi đùa cùng chủ nhân. Nó nào có hiểu, chủ nhân đang gặp cha nuôi quái vật, vội vã bỏ chạy.

“Trư Đầu, Trư Đầu, đừng làm ồn, cái quần ngủ đó đắt lắm.” Anh Tư bị chú chó làm phân tán sự chú ý, tiếc bộ quần áo ngủ gấu trúc Bảo Bảo, cúi đầu uy hiếp, “Đừng cắn nữa, cắn rách rồi, ta sẽ lột da mày làm quần ngủ đấy!” Nhè nhẹ khua khua chân, cuối cùng Trư Đầu dừng hành động phá hoại lại, Tạ Anh Tư cười đắc ý, không ngờ một âm thanh từ chiếc máy tính vọng lại, như nổ bên tai. Không xong rồi, có người tìm cô, có thể... có thể là ai đây?

Rần rết tìm đến cửa nhà. Tạ Anh Tư ngược đầu nhìn một cái, mỹ nam Chu Minh thè lưỡi đỏ, lại khiêu khích cô rồi. Trùng mắt với chiếc máy tính, Anh Tư thăm gào thét, cái đồ phóng đảng nhà anh, lại đến làm cho ta có ham muốn sinh lý, cẩn thận lão nương thành cô ngọc ngày nào cũng đuổi anh chạy, lấy độc trị độc ai mà không làm được.

Colin: “Sao không nghe điện thoại?”

Trùng mắt nhìn cửa sổ chat, tay Tạ Anh Tư đặt trên bàn phím không nhúc nhích. Nhớ lại chuyện xấu hổ đêm đó, Tạ Anh Tư chau mày đóng cửa sổ chat lại, chẳng tha không nhìn thấy cho đỡ bực mình.

Colin: “Còn không chịu lên tiếng, hủy bỏ buổi nghỉ phép ngày mai.”

Được rồi, con bọ cạp đã gờ cái gọng kìm sát thủ để khống chế Quái thú kem bơ. Quái thú kem bơ phun máu tươi đầy tường, hoàn toàn thần phục.

Quái thú kem bơ: “Có gì thì nói mau.”

Colin: “Không có chuyện gì thì không thể tìm cô à?”

Quái thú kem bơ: “Không thể. Hay là anh đi ăn chút hành tây, suy nghĩ kỹ càng rồi hãy quay lại tìm tôi.”

Muốn so thô tục với tôi, cái đồ công tử bột nhà anh còn phải học thêm hai năm nữa.

Colin: “Phương diện này cô rất có kinh nghiệm, có phải thường làm ô nhiễm môi trường theo cách như vậy không?”

Quái thú kem bơ: “Người khác còn hoan nghênh tôi làm ô nhiễm ấy. Bớt lời đi, tôi phải out đây.”

Colin: “Tôi cứ nghĩ cô rất rảnh rồi.”

Quái thú kem bơ: “Nhờ phúc của anh đấy, nhà tư bản.”

Colin: “Là việc nên làm mà cũng may cô đang giúp nhà tư bản nuôi cẩu.”

Quái thú kem bơ: “Sao tôi có cảm giác anh coi tôi như vú em nuôi chó vậy?”

Colin: “Lẽ nào còn không phải?”

Mắt trừng trừng nhìn màn hình, Quái thú kem bơ lại lần nữa phun máu, tẩu hỏa nhập ma.

Quái thú kem bơ: “Out đây, tôi không nói với anh một từ nào nữa.”

Colin: “Nói lí do chính đáng đi, nếu không buổi nghỉ phép ngày mai hủy bỏ.”

Quái thú kem bơ: “Tôi phải dùng đường truyền mạng để làm việc khác. Hải lòng chưa?”

Colin: “Ồ? Đường truyền mạng ngoài việc lên mạng ra, còn dùng để làm gì nữa?”

Quái thú kem bơ: “Hong khô chần.”

Colin: “Tạ Anh Tư, quả nhiên cô thích hợp làm người nghèo.”

Ngày nghỉ phép cuối cùng, Tạ Anh Tư đánh xe đến khu nhà của những người giàu ở vùng ngoại ô đón Đỗ Thuần, cô ấy đang làm gia sư cho cô bé năm, sáu tuổi của một gia đình có tiền. Tạ Anh Tư hơi lo lắng liếc

Đỗ Thuần có thể ứng phó được với cuộc sống ở nhà người lạ không. Nhưng Đỗ Thuần lại rất thản nhiên, dưới ánh mặt trời gay gắt, người đẹp nũng nịu ôm cô nói, “Anh Tư, họ là những người có tiền thân thiện nhất mà tớ từng gặp, không cần phải lo lắng đâu. Đến lượt cậu đấy, đã bao tuổi rồi mà còn đánh nhau đến nỗi bị thương thế này, cậu tự lo liệu đi.” Khả năng làm nũng của người đẹp từ trước đến nay luôn là điểm yếu của Tạ Anh Tư, giống như bị chuốc canh mê hồn, cuối cùng gà mái già Tạ Anh Tư gật đầu thỏa hiệp, để Đỗ Thuần tự do.

Tận mắt chứng kiến Đỗ Thuần yên ổn, khỏe mạnh, nghe câu “Anh Tư, mình rất ổn. Không có tình yêu, mình vẫn có cậu và mọi người. Đừng lo lắng ỉn.” Từ tận đáy lòng, Tạ Anh Tư cảm thấy như đang trào dâng một dòng nước chảy xiết, có chiếc lá bị gió thổi lao xao, khói bụi mù mịt, cô cũng để gió cuốn bay đi, dần dần lộ ra chút ánh sáng.

Niềm tin mà cô kiên trì giữ vững, vết thương tình yêu nếu thành sẹo, vậy thì ngày lành bệnh cũng không còn cách xa nữa.

Kỳ nghỉ phép cuối cùng cũng qua, cô phóng viên nhỏ bé Tạ Anh Tư sẵn sàng đi làm, trên lưng công theo một bọc thuốc nổ, làm bùng cháy một lượng lớn tin tức. Bình thuốc mà Chu Minh cho quả thực không tồi, thêm vào đó được ngủ đủ giấc, vết bầm tím đã tan đi rất nhiều, nhưng vì thể diện, cô vẫn thoa chút phấn nền của Lạp Lạp, phủ hết chỗ này đến chỗ kia, cuối cùng, vác cái mặt của gái bán hoa đi làm.

“Oa... oa... oa...” Mới sáng sớm, thực tập sinh Châu Minh thấy Tạ Anh Tư bước vào văn phòng, cái miệng xúc xích kêu lên oang oang, đôi mắt nhỏ cứ nhìn mặt cô chăm chăm.

Trong lòng người phụ nữ xấu xí Chung Vô Diễm thấp tha thấp thỏm, thầm nghĩ lẽ nào phấn thoa chưa đủ? Đợi lát nữa nhất định phải phủ thêm một lớp nữa mới được.

Tuyệt đối không để lộ sự mất bình tĩnh, “Oa cái gì mà oa, muốn làm ếch xanh thì ra ngoài đồng mà làm, bớt kêu loạn trong văn phòng đi.” Tạ Anh Tư quăng chiếc túi xuống rồi ngồi phịch một cái.

“Oa, cô gái bán hoa xinh quá!” Châu Minh vừa đặt mông ngồi trên bàn Anh Tư, liền chỉ vào cô đầy bí ẩn, “Chị Anh Tư, phần trên mặt chị phải nặng một đến hai lạng ấy nhỉ?”

Anh Tư cố nhẫn nhịn, kìm nén, cuối cùng vẫn vung quả đấm thép ra, hung dữ nhìn con ếch xanh huyền thuyên không ngừng. “Ồn cái gì mà ồn, còn làm ồn nữa, chị đây sẽ phủ năm lạng phấn lên mặt cậu. Có muốn không? Hả?”

“Không, không cần đâu... Em có mụn trứng cá đã là đủ lắm rồi, chị cứ giữ phần lại đi...” Châu Minh bị đánh nảy cẳng lên, khua tay bỏ chạy.

“Ồ, chị Anh Tư, có chuyện gì tốt đẹp ở thành phố F sao? Chị đã bắt đầu trang điểm rồi, có điều trình độ còn thấp lắm, lần sau em sẽ dạy chị.” Diệp Bội Bội hết soi bên trái rồi lại soi bên phải, cô cũng chỉ có thể tranh thủ ít thời gian trước khi vào làm để soi gương, gần như có chút vội vã.

“Ha ha, Bội Bội, chuyện tốt thì không có, nhưng mùa xuân đã đến rồi, năm mới, tình hình mới, tôi cũng bị ảnh hưởng mấy cái yêu cái đẹp này từ các cô. Trình độ trang điểm, lần sau còn phải thỉnh giáo nhiều.” Nhìn kiểu hóa trang mắt gấu trúc của quý cô đồng nghiệp, ngoài miệng thì Anh Tư khách khí, nhưng thực chất trong lòng khinh thị. Tạ Anh Tư có làm khỉ, làm thỏ, kiêm cả một số động vật khác nữa thì cũng không thể làm gấu trúc được. Cô rất mệt.

Mắt la mày lém nhìn một vòng quanh văn phòng, Quan Nghiêm đang đọc báo buổi sáng, Lưu Lan thì yên lặng ngồi ở bàn làm việc của mình, chỉ chào hỏi mọi người lúc đến, còn sau thì nhẩn tẻ cười ngốc nghếch. Nhìn Lưu Lan mấy lần, Anh Tư chạm phải ánh mắt nghi hoặc giống như vậy từ đôi mắt gấu trúc của Diệp Bội Bội. Ngay lập tức cô hiểu vấn đề, gái già đến tám phần lại nhảy vào bơi lội trong dòng sông tình yêu rồi, ai dà... nhưng hi vọng không phải là bơi khỏa thân.

Chu Minh vẫn chưa đến. Tạ Anh Tư thản nhiên mở lịch công tác trong ngày ra xem, khi đứng lên chuẩn bị đến bộ phận phóng viên, thì mỹ nam Chu Minh diện cả cây vest bước vào. Khi thấy cô, đầu tiên ánh mắt anh dừng lại mấy giây trên khuôn mặt trang điểm của Anh Tư, vẻ mặt lãnh đạm gật đầu với những cấp dưới có mặt ở đây, “Xin chào các bạn!” Nói xong, anh đi thẳng vào văn phòng riêng.

Bầu trời, “gái bán hoa” đang ở vào giai đoạn hồi xuân sớm lại càng thêm chột dạ, rời khỏi văn phòng bộ phận biên tập như chạy trốn, vừa chạy vừa lăm bằm, vẫn còn may, lần này không đi dép lê.

28. Chương 28

Chương 28

Buổi trưa, cô phóng viên nhỏ bé kiệt xuất Tạ Anh Tư ngồi ở căng tin ồn ào của công ty, cúi gầm xuống xúc cơm. Dương Lạp Lạp ngồi đối diện, vẻ mặt kỳ quặc, từ khi bắt đầu ngồi vào chỗ, đôi mắt nhỏ không chịu rời khỏi khuôn mặt trắng xóa của Anh Tư.

Tạ Anh Tư vừa ăn vừa cảm thấy tự ti, đầu cô lại cúi xuống thấp hơn nữa, cơ thịt ở cổ hơi đau, trong lòng lại vô cùng sốt ruột. Thầm nghĩ, trốn cái gì mà trốn, cũng may trước lúc ăn cơm cô đã phủ thêm một lớp phấn nữa, cô tự ti cái gì chứ. Ngược mặt lên nổi dóa, “Lạp Lạp, theo đuổi cuộc chơi mệt quá rồi! Sao nào? Chuẩn bị quay sang theo đuổi tôi à? Quản lý hai con người đó của cô một chút đi, chị bị cô nhìn chăm chăm đến nỗi dựng hết cả lông trên người lên rồi này.” Hơi nghiêng người về trước một chút, Anh Tư dùng đũa gõ gõ vào khay cơm của Lạp Lạp, “Nghe rõ chưa?”

Thế nhưng, Lạp Lạp không đáp lại, chỉ chuyển khay cơm ra xa hơn một chút, đôi mắt nhỏ chất chứa sự cẩn trọng. Động tác này hoàn toàn chọc giận Chung Vô Diễm, cô khề khề lên, “Này, cô có ý gì? Đem khay cơm chuyển đi xa thế để làm gì?”

“Chị Anh Tư, em... em rất sợ phấn trên mặt chị rơi vào khay của em.”

“Cô... cô... Được lắm Dương Lạp Lạp, có phải da cô ngứa rồi không?” “Gái bán hoa” lật bỏ bộ áo quần hoa thơm thoang thoảng khắp chốn để hiện ra bộ mặt thật của mụ phù thủy già, tiếng mài dao xòen xọt, “Chiều nay, tốt nhất là cô nên cách xa tôi một chút, nếu không, tôi sẽ để cô mang cái móng khỉ về nhà.”

“Được rồi, được rồi mà! Chỉ đùa thế thôi mà, chị Anh Tư là tốt nhất.” Lạp Lạp thấy tình hình không ổn, nhóp nhép miệng giả vờ đáng yêu, nịnh bợ Tạ Anh Tư, ân đẩy khay cơm lại gần cô, nheo mắt cười nói, “Chị Anh Tư, để biểu thị sự trung thành của em, nào, chị rắc thêm ít phấn nữa xuống đi, em coi nó như hạt tiêu mà ăn hết.”

“Dương Lạp Lạp.”

Sau bữa trưa, Tạ Anh Tư chỉ vì khuôn mặt mà trốn đông trốn tây, dưới sự nhắc nhở liên tục của Lạp Lạp, đành thừa nhận một cách không cam nguyện: Phấn trên mặt cô, quả thực hơi nhiều. Đứng chôn chân trong nhà vệ sinh, Tạ Anh Tư soi gương một hồi lâu, rửa đi thì sợ làm vết bầm tím lộ ra, đến lúc đó có khi lại bị miệng lưỡi người khác công kích. Nhiều năm lưu lạc kiếm sống khắp miền nam bắc, Tạ Anh Tư đã nghĩ thông suốt rồi, đàn bà ấy mà, lúc nào cũng cảm thấy những người phụ nữ xấu bên cạnh mình quá ít. Nếu quý cô đồng đánh đó mà nhìn bộ dạng này, sẽ che cái môi đỏ chót lại mà la hét, “Ái dà, chị Anh Tư, xem chị kia, sao để bị thương đến nông nỗi này. Có điều như vậy cũng tốt, về sau, khi đi trên đường, cũng có người phải ngoái đầu nhìn lại...”

Vừa định vịn vôi nước rửa hết chỗ phấn trên mặt, Anh Tư liền liên tưởng đến mùa xuân, thật là một trận chiến tranh lạnh. Lắc đầu quảy quảy, Anh Tư đắn đo ngẫm nghĩ, đã vác cái mặt hóa trang này lắc lư đi nửa vòng công ty rồi, hóa trang thì đã sao, hoa cải dầu cũng đã nở khắp mặt đất, dựa vào cái gì mà một bông hoa chính nghĩa như Tạ Anh Tư lại không thể trang điểm điểm lệ một ngày. Ôm chiếc gương soi, lòng Anh Tư không khỏi lằng lằng, cô gái trong gương vẫn còn rất trẻ, suy cho cùng cũng là một đóa hoa rạng rỡ.

Cùng lúc đó, Chu Minh đang ở bộ phận phóng viên bàn công việc với lão Từ, văn phòng bộ phận phóng viên lúc này rất thưa vắng người, thấy sự hiện diện của ông chủ lớn, tất cả lập tức điều chỉnh đồng hồ sinh học, giả bộ chăm chỉ, chịu khó. Bàn bạc xong công việc, Chu Minh nhìn lướt qua bộ phận phóng viên một lượt, ánh mắt dừng lại ở Dương Lạp Lạp đang lăm lét nhìn mình, anh tiến đến phía trước, cô gái trẻ thấy vậy, nỗi hoảng sợ thấp thoáng trong đôi mắt không cách nào xóa đi được.

“Cô Dương, cô có biết cô Tạ Anh Tư đi đâu rồi không? Tôi có chuyện muốn tìm cô ấy.” Giọng nói nho nhã, êm tai của Chu Minh bị át đi bởi tiếng điện thoại đột ngột vang lên trong văn phòng, nhưng Lạp Lạp lại nghe vô cùng rõ ràng.

“Tổng biên, chị Anh Tư đang ở trong... nhà vệ sinh.”

“Vậy à, vậy đợi khi nào cô ấy rảnh tôi sẽ tìm cô ấy. Cảm ơn!”

Nhận được câu trả lời vừa ý, Chu Minh chậm rãi bước ra khỏi văn phòng phóng viên, đi thẳng về phía nhà vệ sinh. Cả buổi sáng nay, không thấy tung tích cô gái này đâu cả, còn vác cái mặt trắng hơn cả tường chạy tán loạn khắp nơi, người nào không rõ nguồn cơn lại tưởng cô quét sơn trắng lên mặt. Nghĩ đến đây, Chu Minh lắc đầu bất lực, không nén nổi lại nhếch mép lên cười.

Tạ Anh Tư hùng hổ bước ra khỏi nhà vệ sinh, vừa đặt chân đến cửa thì gặp ngay anh chàng đang ôm cây đợi thỏ Chu Minh. Cô gái dừng cảm, vẻ mặt kiên cường, mí mắt chỉ khê ngược lên một chút, giả vờ như không quen biết rồi khệnh khạng định lẩn đi mất.

“Tạ Anh Tư, dừng đi nhanh thế!” Chu Minh lãnh đạm cắt lời, khiến cô gái trẻ đang có ý định bỏ chạy dừng bước, đồng thời quay người nhìn lại.

“Tôi đi nhanh hay chậm thì liên quan gì đến anh?” “Quả thực không liên quan đến tôi, có điều tôi có lòng tốt muốn nhắc nhở cô.” Chu Minh ngậm cười đi đến trước mặt Tạ Anh Tư, “Sợ cô lại bị bay cả dép đi.”

Mặt cô gái trẻ tái mét, có chút không chịu nổi đòn công kích, xoay đầu muốn bỏ đi.

Nhưng ai đó đang nổi hứng muốn chơi đùa, sao có thể dễ dàng bỏ qua. Anh tiếp tục hỏi, “Tạ Anh Tư, cô biết hát kịch không?”

Bị hỏi bóng gió, cô gái kiên cường mơ màng không hiểu gì, gã công tử bột này lại muốn xướng lên khúc nào rồi, cô tức giận trừng mắt, khẩu khí hung dữ, “Hỏi cái này làm gì?” Đã rất nhiều lần, Tạ Anh Tư hoặc là ngấm ngầm hoặc là công khai bị làm tổn thương nên trực giác bản thân mách bảo không nên hỏi vậy, hỏi câu này rõ ràng là đang tự nhảy vào cạm bẫy do Chu Minh đào ra, nhưng rốt cuộc mồm miệng không nói với đầu óc, cô ấy vẫn ngốc nghếch nhảy vào.

“Vừa nhìn thấy khuôn mặt này của cô, tôi liền cho rằng, cô đến công ty hát kịch.” Chu Minh cười, “Hơn nữa tôi đoán, cô diễn vai quỷ trắng trong vở “Quỷ trắng đen” đúng không?”

Gai góc trong cạm bẫy tàn nhẫn đâm vào da thịt non nà của Anh Tư, máu không ngừng chảy, nhưng vết thương tinh thần càng lớn hơn. Cô giận dữ cắn răng đáp trả, “Đúng, tôi biết tổng biên thích tôi ngày nào cũng hát kịch. Không còn cách nào khác, ai bảo số chúng tôi khổ, không giống như một số người, vừa sinh ra đã là Lão phật gia, chỉ ngồi không cũng có thể tiêu dao cả đời. Ai dà, tôi thấy vô cùng kỳ lạ, quả thực có người được tốt số cả đời sao?” Khẽ nhún vai, đôi mắt đạn phượng nhìn Chu Minh chằm chằm, “Tạ Anh Tư tôi đây mới là người phải giương to mắt nhìn thử, một số người cả đời liệu có tốt đẹp được không?”

Sau khi xối xả nói năng một trận, Tạ Anh Tư cảm thấy cực kỳ khoan khoái, dương dương tự đắc, khoanh hai tay trước ngực, chờ Chu Minh phản kích.

“Sau khi tan ca đợi tôi, đi mua chút đồ, tối nay Quan Nghiêm chuyển nhà mới, mời mọi người đến nhà anh ta ăn cơm.”

“Sao tôi không biết?”

“Cô trốn trong nhà vệ sinh hát kịch cả buổi trưa, làm sao có thể biết được?”

Tạ Anh Tư giận dữ trợn mắt nhìn Chu Minh. “Anh mua của anh, tôi mua của tôi, sao phải kéo tôi đi cùng?”

“Không phải cô than số mình khổ sao, chuyện khổ sai bẽ đồ không để người có số khổ làm, chẳng lẽ để tôi làm?”

Buổi chiều, anh béo Quan Nghiêm vì chuyện thăng quan tiến chức, vui vui vẻ vẻ như phật Di Lặc. Gọi mấy cuộc điện thoại cho bà xã mỹ nhân, lần nào cũng nhẹ nhàng, dặn vợ chuẩn bị bữa tiệc gia đình, buổi tối có khách quý đến. Lúc sắp cúp điện thoại còn không quên chèn thêm một câu, “Bà xã, thái rau nhớ cẩn thận,

rửa rau phải đeo găng tay vào. Còn nữa, còn nữa, làm xong nhớ phải thoa kem bảo vệ da tay mà anh mua cho em đó... thoa nhiều một chút.”

Lúc này tất cả mọi người đều thấy chói tai, đồng loạt đưa tay lên ngoáy tai liên tục, lông tơ trên người dựng đứng, trong lòng thở than liên tục, hóa ra anh béo ngoan ngoãn nghe lời, nuôi bà vợ như nuôi gấu trúc? Lúc tan ca, Lưu Lan soi gương, vừa kẻ lông mày vừa phủ phấn, vươn người kéo dài cái eo thùng phi, rồi cầm điện thoại rời văn phòng đầu tiên, dáng cô nàng đi đến đâu, hương nước hoa sắc súa trong gió đến đó, làm chàng thanh niên trẻ Châu Minh không ngừng choáng váng.

Châu Minh lén lút ghé đến gần tai Anh Tư, tư thế thì thâm thân mật, vừa hay Chu Minh mở cửa văn phòng riêng nhìn thấy. Anh Tư nhướn mày, chìm đắm trong câu chuyện đùa lê mà Châu Minh kể, không để ý ánh mắt u ám nháy lên trong khoảnh khắc của Chu Minh.

Anh Tư mím môi trầm tư, chọn lựa bao năm rồi, sao Lưu Lan vẫn không qua được cửa ải mỹ sắc? Chẳng lẽ cứ phải là loại đàn ông sớm nắng chiều mưa như anh chàng tử lạnh đó sao? Cô gái này không phải bị cuồng dâm đấy chứ?

Chu Minh ra khỏi văn phòng. Tạ Anh Tư sắp xếp lại đồng công việc ngày mai, chỉnh sửa lần cuối bản thảo hôm nay, thì vừa hay nhận được tin nhắn Chu Minh gửi, “Đợi cô ở nhà gửi xe.”

Anh Tư phồng má trợn mắt với màn hình điện thoại, lại ngược đầu nhìn một lượt khắp văn phòng, Châu Minh đang khoác chiếc túi chéo gửi lời chào tạm biệt, văn phòng lúc này chỉ còn lại mỗi mình Anh Tư. Quăng chiếc điện thoại xuống mặt bàn, dựa lưng vào ghế, cô vắt chéo hai chân ngân nga một điệu nhạc. Là anh muốn đợi, tôi không hề mời anh đợi đấy nhé.

Đợi đi, đợi đi, để anh đợi đến bốc khói, tôi sẽ lấy bình cứu hỏa đến giúp anh.

Thối đời thay đổi, Tạ Anh Tư gan to như hổ ngồi trong văn phòng lẻ mề kéo dài thời gian đến nửa tiếng đồng hồ, còn gọi điện cho Đỗ Thuần buôn chuyện đến mười mấy phút, vô cùng vui vẻ. Ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đêm đã bật, cô thầm nghĩ Chu Minh có lẽ đã không kiên trì mà bỏ đi rồi, lúc này Anh Tư mới nhấc túi sách đi xuống bãi lấy xe, trong đầu tính toán nên mua gì làm quà mừng Quan Nghiêm.

Tung chiếc chìa khóa theo nhịp trên tay, miệng không ngừng líu lo hát, vừa định cầm chìa mở cửa xe, một giọng nam từ phía sau lưng làm gián đoạn tâm trạng tốt của Anh Tư.

“Lẻ mề ba mươi lăm phút, Tạ Anh Tư, cô to gan lắm!” Chu Minh đứng ngay sau lưng Tạ Anh Tư, khuôn mặt tuần tú thoát ẩn thoát hiện, lạnh đến nổi giống như đã kết thành sương.

Bị giọng nói đàn ông đột ngột vang đến ngay sau lưng làm cho giật mình, chùm chìa khóa rơi thẳng xuống nền đất. Nhặt chùm chìa khóa lên, cô đứng dậy không chịu thua kém, “Tôi bắt anh phải đợi à? Anh đi đường cái quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, đừng nghĩ tan ca rồi tôi vẫn làm nô tài cho anh.” Nếu anh không thích, vậy thì động vật đơn bào Tạ Anh Tư cho rằng, lý do người đàn ông tên Chu Minh này cứ bám chặt lấy mình không chịu tha rất đơn giản, đó chính là, muốn bóc lột sức lao động của cô.

Sức lực của Tạ Anh Tư ngoài việc dùng để ăn thịt ra còn phải để nuôi cha mẹ, nuôi Đỗ Thuần, còn cả chú chó nhỏ nữa, vì vậy, sống chết cũng không thể chia tiếp cho nhà tư bản được.

Chu Minh cũng không muốn nói nhiều, anh khẽ chau mày, đột nhiên kéo lấy tay cô, rảo bước về phía xe của mình. “Tạ Anh Tư, bắt tôi đợi nửa tiếng đồng hồ, hôm nay, cô đừng hòng nghĩ tăng bốc mấy câu là có thể chuồn.”

Cô gái mạnh mẽ dù có kiên cường hơn nữa, thì cuối cùng sức vẫn không so được với người đàn ông cao hơn hẳn mình, cô vừa giằng kéo vừa kêu lên âm ỉ, “Này, này, anh là gã mặt người dạ thú. Giữa ban ngày ban mặt lại đi bắt con gái nhà lành, anh... anh cho rằng, chỉ cần động thủ thì tôi sẽ sợ sao? Có... có giỏi thì một chọi một.” Bị Chu Minh nhét vào ô tô, Anh Tư vẫn cứ la hét không ngừng, nhưng căn bản người ta không thêm quan tâm đến chiến thư của cô rồi.

“Với kiểu như cô, có bỏ tiền mời người ta cướp, người ta cũng không có nhả hứng.” Chu Minh cười mỉa, lập tức khởi động xe rời khỏi.

“Anh bớt xem thường người khác đi, có người yêu thầm tôi mấy năm liền đó!” Thực ra, chính cô mới đi yêu thầm người khác mấy năm, chuyện đó quả thực hết sức xấu hổ, thậm chí còn trở thành trò cười cho thiên hạ. Thế nhưng hôm nay, để chiếm thể thượng phong, Tạ Anh Tư quyết định sống chết cũng phải đảo ngược sự thật một lần. Thà chết vinh còn hơn sống nhục, mẹ đã dạy như vậy mà.

“Ồ, là ai?”

“Hừ, thứ tình yêu thuần khiết ấy sao phải đem ra chia sẻ với anh? Cái loại người có tiền, thích yêu đương kiểu mỳ ăn liền như các anh, hiểu làm sao được đâu mới là sắc thái tình cảm?”

Chu Minh cười mỉa, đáp lại.

“Được thôi, Tạ Anh Tư, hôm nào đó cho cô trải nghiệm chút sắc thái tình cảm của Chu Minh tôi, rửa sạch nỗi oan của người có tiền, cô nói có phải không?”

“Ái dà, anh trần trở cái gì? Người nghèo mà, cùng lắm là treo tường vào vườn hoa công viên, trộm một bông hồng về, rắc cánh hoa lên giường là đã đủ lãng mạn! Còn người giàu các anh ấy à, phủ một lớp tiền lên giường, đó chính là tình cảm, tình cảm đến mức một nghìn bông hồng cũng không sánh kịp.”

“Điểm này không tồi, Tạ Anh Tư, cô đúng là cánh tay trợ giúp của những người giàu có. Chẳng trách tôi tán thưởng cô như vậy.”

Tấm màn đêm nhẹ buông kéo theo vô vàn lớp màn ánh sáng lấp lánh, người đi lại trên đường dần đông đúc hơn, thật là một đêm xuân hiền hoà. Hai người họ xuống xe, đi vào cửa hàng tổng hợp chọn quà tặng Quan Nghiêm. Lượn vòng một lúc, cuối cùng Chu Minh chọn bộ đồ ăn cao cấp mạ vàng. Bộ đồ được chạm khắc tinh tế, càng ngắm càng mê. Nhân lúc cô bán hàng đi bọc quà, Anh Tư quay sang đưa lời cười nhạo Chu Minh, “Chắc chắn, quả nhiên là người có tiền, đến mua đồ cũng mua thứ có vàng, được rồi, anh há miệng tôi xem thử, có phải cũng đã nếm vàng không?”

Chu Minh bị vẻ tinh nghịch của cô gái làm cho vui vẻ, theo bản năng, vỗ nhẹ lên đầu cô, “Không có, sợ người ta cướp mất nên chỉ nạm bạc thôi.”

Tạ Anh Tư chọn một lúc cũng không nghĩ ra sáng kiến nào. Cuối cùng, cô chọn luôn bộ cốc chén tử sa làm quà tặng bởi anh béo thích uống trà, trong văn phòng thường ngào ngạt hương thơm, tỏa ra thứ không khí điền viên. Anh béo cũng thường tự thưởng mình loại trà Phổ Nhĩ thượng hạng, lại rất hay chia sẻ cùng mọi người. Có điều Anh Tư là một người không có tính kiên nhẫn, thấy uống trà Phổ Nhĩ quá phức tạp, còn phải rửa mấy lần, chi bằng cứ uống nước lọc cho tiện.

Cầm giấy thanh toán, Tạ Anh Tư vừa định đi trả tiền thì Chu Minh đã cướp tờ giấy đó, vượt lên phía trước. “Này, người có tiền tỏ vẻ uy phong à?” Anh Tư theo sát đằng sau, khuôn mặt ửng hồng, thực sự không thích ứng được với sự ân cần đột ngột của anh.

Chu Minh liếc Anh Tư một cái, đứng sau quầy thu ngân, đứng đưng đáp, “Tạ Anh Tư, một trợ thủ giỏi như cô, đương nhiên thỉnh thoảng tôi phải thưởng một chút chứ!”

Sau khi mua xong quà, hai người lại xuống siêu thị dưới tầng mua rượu vang. Thấy đồ ăn vặt, hai mắt Tạ Anh Tư bỗng sáng bừng, cuống quýt mua một đồng túi lớn nhỏ, khiến Chu Minh ngẩn người ra nhìn. Thoạt đầu thì không sao, nhưng khi có một cô gái trang điểm đi qua, làm Chu Minh chợt nhớ ra một chuyện, “Tôi nói này, trước đây cô đã từng trang điểm chưa?”

“Chưa, sao?”

“Sau khi trang điểm, về nhà có biết tẩy trang thế nào không?”

“Rửa mặt.”

“Dùng cái gì rửa?”

“Nước.” “... Còn cả sữa rửa mặt.”

“... Tôi là đàn ông mà còn biết trang điểm phải dùng nước tẩy trang. Tạ Anh Tư, cô là con gái mà như thế này, có biết đã thất bại đến thế nào không?”

“Anh là mẹ tôi à? Có cần anh phải quản đâu.”

“Cầm ví tiền này, đông quá, cô xếp đi, chúng ta sắp bị muộn rồi!” Chu Minh đặt ví tiền của mình vào tay Tạ Anh Tư, quay người đi vào siêu thị. “Tôi đi lấy cái này, sẽ quay lại ngay.”

Tạ Anh Tư rướn cổ, kiễng chân, thật thà đứng trong dãy người thanh toán, hơi bực bội chờ đợi sự xuất hiện của bóng dáng cao lớn kia. Dãy người di chuyển lên phía trước với tốc độ sên bò, Anh Tư vừa chán nản đẩy xe, vừa ngáp hai cái. Cúi đầu, hai mắt cô bỗng sáng rực lên, ồ ví tiền của Chu Minh, lớn như thế này rồi mà cô vẫn chưa thấy ví tiền của nhà giàu nó thế nào. Đảo mắt một vòng thấy Chu Minh vẫn chưa quay lại, cô thềm nhỏ nước miếng, mở chiếc ví ra tham quan.

Một tệp tiền mặt. Giàu có! Một tệp thẻ tín dụng. Giàu có! Cái ví này là hàng hiệu da thật, nhìn cái logo không cầu kỳ, vẫn là giàu có. Bàn tay hiếu động chạm đến chỗ miệng ví bí mật, phồng phồng, như có đồ bên trong, bàn tay mau lẹ rút ra cái thứ mỏng mỏng bên trong ấy, cô chết lặng, lật đi lật lại ba lần, đột nhiên mặt đỏ như lửa. Mẹ kiếp, cái này không phải bao cao su thì là cái gì, đây là lần đầu tiên Tạ Anh Tư chạm phải món đồ chơi này, lại còn là của tên hoang dâm Chu Minh nữa.

Đường dây trong tim bỗng chùng chéo thắt nút vào nhau, không cách nào gỡ ra được. Bị thứ tình cảm rồi mù ấy chi phối, đầu óc Anh Tư trống rỗng một hồi. Nhân lúc không có ai để ý, cô cuống cuống nhét cái thứ đó về chỗ cũ, vừa hay Chu Minh cầm lọ nước tẩy trang chạy về.

Anh Tư đứng đưng nhìn Chu Minh một cái rồi quay đầu không nói gì, Chu Minh không phát hiện ra sự bất thường của cô, lặng lẽ chờ thanh toán.

Không khí có chút tĩnh lặng đến kỳ dị, Tạ Anh Tư thanh toán xong, cũng không trả ví cho Chu Minh ngay, cứ thế đi thẳng xuống bãi gửi xe dưới tầng hầm, phớt lờ ánh mắt dò hỏi bắn ra hết lần này đến lần khác của anh. Sau khi chờ Chu Minh mở cửa xe, cô tiến lên trước lấy chiếc máy tính xách tay và túi trong xe, bừa bừa lửa giận đóng sầm cửa lại. Bước lên phía trước, cô giành lấy đồ của mình trên tay Chu Minh, hung hăng quăng chiếc ví lên người anh, một tiếng gầm dữ dội vang lên:

“Tạm biệt, đồ bao cao su ghê tởm!”

29. Chương 29

Chương 29

Tiếng gầm giận dữ của người phụ nữ vang vọng trong bãi đỗ xe rộng lớn, sau khi chiếc ví màu đen đập vào lồng ngực Chu Minh rồi trượt rơi xuống dưới đất, sóng ngầm giữa hai người cũng chớp mắt thay đổi trong sự trượt rơi của chiếc ví.

Chu Minh hoàn toàn không hiểu nguyên do, cứ nhìn theo bóng lưng Tạ Anh Tư rời khỏi. Cho đến tận lúc bước chân như sao băng ấy cách xa đến hơn mười mét, tiếp tục thét lên ầm ĩ, “Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn nữa chị đây thu phí!”, anh mới sực tỉnh. Thoáng nháy mắt, anh khom lưng nhặt chiếc ví lên, lật nhìn khắp nơi nhưng vẫn khổ tâm không hiểu chuyện gì vừa diễn ra.

“Tạm biệt, đồ bao cao su ghê tởm!”

“... Bao cao su...” Chu Minh nhìn chiếc ví trong tay chăm chú, miệng lẩm nhẩm mấy từ không liên quan. Lại ngược đầu nhìn bóng cô gái trẻ phía xa, cửa cầu thang máy khép lại đã đem cô rời khỏi không gian u tối này, chỉ lưu lại một mình anh giữa đám lửa rừng rực cháy do cô vừa nhóm lên.

Mím môi nghĩ lại tình huống vừa xảy ra, có vẻ như sau khi anh đi lấy nước tẩy trang về, cô đã bắt đầu tỏ thái độ khó hiểu, chỉ lạnh lùng nhìn thứ đồ trong tay anh một cái. Anh vốn chờ cô nói gì đó, hoặc cứng miệng, hoặc chế giễu, nhưng lại không có bất cứ lời nào, hoàn toàn yên lặng. Theo hiểu biết của mình, dù thỉnh thoảng cô gái này có gây chuyện ầm ĩ, nhưng tuyệt đối có nguyên do của nó. Cũng bởi theo logic tính

cách của cô, sau mỗi lần bộc lộ tính kích động khác người xong, cô lại thản nhiên như không mà ưỡn thẳng lưng cãi lại, khiến anh có chút dở khóc dở cười.

Nhưng lần này lại khác, Chu Minh tin rằng, thực sự cô đã tức giận, mặc dù nguồn cơn từ đâu anh vẫn không thể lý giải. Sắc lạnh từ logo trên chiếc ví khiến anh nhức mắt, có lẽ đây mới là mấu chốt của mọi chuyện. Anh nhíu mày mở chiếc ví, ngoại trừ mấy tấm thẻ ra thì toàn tiền mặt, ngoài ra không có món đồ gì khác. Nhớ lại ánh mắt sáng rực của cô, anh lại bán tín bán nghi lật mở từng ngăn một kiểm tra, cuối cùng anh tìm thấy thủ phạm khiến cô nhảy dựng lên ở một ngăn nhỏ của chiếc ví.

Ánh đèn như ánh sáng ban ngày rơi xuống, Chu Minh dở khóc dở cười nhìn chăm chăm vào đồ vật trong tay mình, đến bản thân anh cũng không hiểu nổi nó từ đâu mà đến. Trong đầu lóe lên hình ảnh như làn khói nhẹ, đột nhiên, anh cúi đầu, hoàn toàn câm lặng. Chậm rãi ngồi vào trong xe, nụ cười từ tầng tầng lớp lớp trong tim bỗng hé mở, anh có chút sáng tỏ.

Cô gái gốc ghêch của tôi, cô quan tâm đến tôi đây mà.

Chu Minh đâm chiêu khởi động xe, sự việc bất ngờ này hoàn toàn không nằm trong trò chơi anh đã một tay sắp đặt. Nhướn mày nhìn về hướng cánh cửa cầu thang máy đã đóng lại, trầm nghĩ, không thể chơi tiếp nữa rồi, nếu còn tiếp tục, cô gái gốc ghêch này sẽ chạy mất.

Anh rất hiểu, những ưu điểm khác cô gái gốc ghêch này không có nhưng khả năng chạy bộ thì số một.

Mưa xuân không hên mà đến, tí tách rơi xuống từng giọt, như hưởng ứng cùng nỗi giận nào đó đang ẩn giấu ở nơi sâu kín nhất trong tim, làm đắm chìm tất cả, bao gồm cả lí trí. Tạ Anh Tư ngồi trên xe, lòng bùng bùng lửa giận, lồng ngực không ngừng phập phồng, cô mở cửa sổ hít sâu một hơi, luồng không khí thoáng mát dường như đã xoa dịu chút ít tinh thần nóng nảy. Bỗng tiếng hát du dương từ chiếc đài điện truyền đến khúc hát:

Smile a little smile for me, rosemarie

What's the use in cring?

In a little while you'll see, rosemarie.

You must keep on trying..

I know he hurt you bad.

I know. Daring, don't be sad...

“Bác lái xe, có thể tắt đài đi được không, gần đây tai tôi phải dùng quá tải, cứ hề nghe tình ca là lại phát bệnh.” Cuối cùng không chịu nổi sự tổn hại say người của đêm xuân, cô gái trẻ đang giận dữ, kiềm chế sự kích động muốn đem âm hưởng ra đập nát, dùng đôi mắt mạnh mẽ, giọng nói nhẹ nhàng truyền thông điệp cuối cùng cho bác tài.

“Bệnh tai của cô thật quá đặc biệt.” Khách hàng luôn là thượng đế, bác tài đôn hậu liếc nhìn vị thượng đế vừa lên xe là mặt mũi u ám ngồi kế bên mình, nhanh tay tắt chiếc đài điện.

Chẳng quan tâm thượng đế có bị rơi vào lưới tình hay không, có thể trả tiền mà không cướp bóc là được.

Lúc Tạ Anh Tư đến ngôi nhà mới được trang hoàng đẹp đẽ của Quan Nghiêm thì tất cả đồng nghiệp trong văn phòng đã đến gần hết, Chu Minh lúc này vẫn chưa tới. Trước khi bước vào nhà, cô lặng lẽ lắc nhẹ đầu, ảo tưởng rằng với hành động đó có thể bỏ hết mọi mệt mỏi trong lòng, cố nặn một nụ cười, rồi Anh Tư đưa tay gõ cửa đi thẳng vào phòng khách.

Ngoài cửa sổ, mưa xuân rơi tí tách, làn gió ẩm áp hiu hiu thổi. Tạ Anh Tư đem món quà mừng, tặng tận tay chị Quan, dùng chiêu nịnh hót, “Chị dâu thật tuyệt vời, thực ra chị trẻ lâu thật đó, lần trước gặp như gái hai tám mà hôm nay lại như hai lăm.” Câu “Chị dâu trẻ quá” làm anh Quan tủi thân, cẩn thận không người ta lại bảo anh bắt cóc thiếu nữ vị thành niên đấy.

Tạ Anh Tư này chính là như vậy, trong lòng càng phiền muộn thì da miệng như bị tuột phanh, đừng nghĩ đến chuyện có thể kiềm chế được. Đỗ dành chị Quan như mỹ nhân kiều diễm dưới ánh mặt trời, nói với

Quan Nghiêm một đồng câu chúc mừng thăng quan tiến chức, rồi đi đến bên cạnh Lưu Lan ngồi xuống, nụ cười ngọt ngào nhưng màu sắc trong mắt lại lạnh đến dị thường.

Cô lên tiếng hỏi những người ngồi cùng, hạt đậu mập – Quan Đậu Đậu ngồi dưới đất, đang so tài cùng Châu Minh trò Super Mario, mới tí tuổi đầu mà bụng đã như cái phao bơi, có lẽ sau này lớn lên con bé khỏi cần lo lắng vấn đề sức nổi. Lãnh đạm quét mắt một vòng căn nhà mới của Quan Nghiêm, sự thanh nhã kết hợp với những điểm tuyệt rực rỡ, vừa ấm áp, lại có thể tu thân dưỡng tâm, khiến người ta ngưỡng mộ. Trên tường treo bức ảnh chụp chung của Quan Nghiêm và cô vợ mỹ nhân – “một bông hoa nhài cắm bãi phân trâu”, nói thì không hài hòa, nhưng bọn họ lại hài hòa vô cùng.

Nụ cười trên miệng Tạ Anh Tư thu lại mấy phần, thâm nghĩ, sự thật thắng lý cùn, so với tấm lụa đắt tiền của người chết, suy cho cùng, miếng bọt biển béo ị kia còn chu đáo, đáng tin hơn. Bàn tay vô ý xoắn chặt lại, Tạ Anh Tư phải xé tan tấm lụa đó ra.

“Ai dà, Anh Tư, Anh Tư, sao cô lại nắm cái áo len mới của tôi chặt như thế?” Lưu Lan vừa hét vừa đánh vào bộ móng sắt của Tạ Anh Tư, “Bỏ tay ra, nắm hỏng thì phải đền tôi cái mới...”

Tạ Anh Tư ngạc nhiên, lập tức nặn ra nụ cười áy náy, hai bàn tay siết chặt lại nói, “Ha ha, chị Lưu, gần đây em luyện thiết trào chương, cứ thấy cái gì là nắm lấy luyện, ha ha, ngại quá!” Khi Anh Tư đang ra sức vuốt phẳng chiếc áo len của Lưu Lan, chuông cửa bỗng vang lên, Quan Nghiêm và vợ nhiệt tình đón tiếp khách quý Chu Minh vào nhà.

Chu Minh chúc mừng vợ chồng Quan Nghiêm xong, được mời đến chỗ ghế sofa đơn một cách long trọng. Vợ Quan Nghiêm vừa rót trà, vừa mời mọi người chờ thêm vài phút, bữa tối lập tức được bày lên ngay. Tạ Anh Tư và Chu Minh ngồi ở hai đầu ghế sofa, cách nhau xa nhất, chỉ có lúc đầu cô thờ ơ nói một câu “Chào tổng biên” theo tất cả mọi người, sau đó mắt dán vào trò Super Mario, nhìn thì tưởng nhập tâm, nhưng thực ra trái tim lại bay đến góc nào đó trong chiếc ví của Chu Minh, cả đầu chìm vào đó sắp chết chìm rồi.

Miếng bọt biển béo nhưng lại tốt, không chỉ vì tốt mà dễ cùi, mà càng tốt hơn ở trình độ chăm lo gia đình. Quan Nghiêm phụ trách làm đầu bếp trưởng, vợ đeo găng tay làm phụ tá, chẳng trách mùi vị món ăn lại tỏa ra hương thơm hòa hợp, nồng thắm. Tạ Anh Tư liếc nhìn, ganh tỵ với căn bếp vô cùng ấm áp, không ngờ lại đối diện với ánh mắt lúc Chu Minh ngước lên, trong lòng cô phỉ nhổ một bãi nước bọt, rồi lại tiếp tục dán mắt vào trò Super Mario.

Ồ, bất luận thế nào Châu Minh cũng là kẻ mọc đậu thanh xuân(*), nếu ngay đến một hạt đậu mập mà cũng không thắng được thì cứ đầu thai làm đậu nhảy cho rồi.

(*) Đậu thanh xuân có nghĩa là mụn trứng cá.

“Oa, cháu thắng rồi, lần thứ ba đó! Chú Châu, nói lời phải giữ lời, cho cháu ăn McDonald’s, cháu muốn gọi hai cái hamburger Big Mac, mang thêm một cái về nhà chia cho bố cháu.” Cái giọng trẻ con của Quan Đậu Đậu hào hứng, một đồng thịt cứ nhảy lên đòi thưởng, trong khi Châu Minh thua đến nỗi chỉ có thể nhe răng cười trừ, chẳng còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Anh chàng này có trí thông minh phát triển ngược, trong lòng Anh Tư thầm mắng gay gắt một câu, thực ra lòng rối như tơ vò đến ai thắng ai thua cũng không phân biệt rõ ràng, thấu triệt. Bữa tối khí thế ngất trời, đậu mập và đậu nhảy, mồm to cãi nhau với mồm nhỏ, làm náo loạn hết cả lên, nhưng vì Chu Minh ở đó nên mới có chút cẩn thận, yên ắng hơn. Rượu vang vừa xuống đến bụng, mặt ai cũng hồng hào, như được thoải mái, mọi người ai cũng nói nhiều hơn. Chu Minh vẫn duy trì nụ cười ấm áp như mọi khi, thỉnh thoảng cũng phụ thêm vài câu, mọi người không ai dám thô lỗ. Anh Tư ngồi bên cạnh Lưu Lan, lặng lẽ nhìn cô ta uống rượu và thổ lộ chuyện tình cảm.

“Anh Tư, chuyện tôi và Noãn Dương, đại khái cô cũng nghe qua rồi!” Lưu Lan nắm tay Anh Tư đặt lên lòng bàn tay mình, không nói ra được thì không vui, “Giữa tôi và anh ấy có chút hiểu lầm, hại cô...” Cô nhìn thẳng vào mắt Anh Tư, lại liếc Chu Minh một cái, quyết tâm nói tiếp, “Thực ra, phải cảm ơn cô lần trước đã ra mặt giúp tôi. Tình yêu chính là rượu đó, lúc nào cũng trở nên nồng nàn và thuần khiết hơn trong sự hiểu lầm.” Chị ta che miệng cười ngọt, má ửng hồng không giấu được nỗi bịn rịn trong tim, “Lúc mới đầu là tôi theo đuổi anh ấy, ha ha, bây giờ thì tốt rồi, đến lượt anh ấy theo đuổi tôi. Tôi là một người phụ nữ ba

mười tuổi rồi, đột nhiên phát hiện bản thân quay về tuổi mười tám thất bím tóc, cô nhìn xem!” Lưu Lan như tỉnh như say, ghé sát bên Anh Tư thì thầm, “Tình yêu cũng khiến tôi phát triển ngược.” Dứt lời, Lưu Lan cười khanh khách, khiến Diệp Bội Bội đang rót rượu cũng run tay, sánh ra ngoài mất một nửa.

Tạ Anh Tư cũng uống một ngụm rượu vang, khuôn mặt ửng đỏ, vỗ vỗ vai Lưu Lan, vừa vỗ vừa rửa thầm, cô không được coi là người phụ nữ tốt, không nên lưu luyến những chuyện đã qua. Tên Noãn Dương đó là cỏ sao? Rõ ràng anh ta là lá ngón, cái đồ phụ nữ ngu ngốc như cô, chỉ sợ người khác không biết cô có điểm yếu phải không? May mà tôi vì cái tiết tháo kiên trinh tuổi già của chị, còn nói toạc móng heo với tên họ Chu, chị thì giỏi rồi, ngó sen đứt đoạn, vậy mà còn lấy keo 502 dán lại. Thế còn lúc tuyết rơi, tôi tặng than cho chị thì sao(*)? Chị định hắt thẳng trả lại cho tôi, muốn tôi chết bỏng có phải không?

(*) “Tuyết rơi tặng than” ý nói giúp người khác trong lúc khốn đốn.

Tạ Anh Tư tức đỏ cả mắt, rót một ly rồi lại một ly nữa, nhân lúc mọi người uống rượu nịnh nọt, tặng bốc Chu Minh, cô nghiêng đầu trừng mắt với sự đứng đắn của anh. Chu Minh cười ứng phó với tất cả mọi người, không thiên vị bên nào, lúc chú ý đến ánh mắt phù thủy ác độc ở phía khác bắn lại, giọng cười càng lớn, càng nhiều.

Bữa tiệc cuối cùng cũng đến hồi kết thúc, Châu Minh làm vệ sĩ hộ tống người đẹp, cậu ta lái con xe nhỏ màu đỏ của Lưu Lan, đưa Lưu Lan và Diệp Bội Bội về nhà. Còn Tạ Anh Tư đang tích tụ lại những bức bối nơi lồng ngực thì say khướt đứng dưới cơn mưa nhỏ mịn màng đón taxi, dừng ngay trước mặt cô là con xe màu đen quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Lên xe đi, taxi ở khu vực này rất ít.” Chu Minh ngồi trong xe nhìn cô gái trẻ đứng xiêu vẹo bên đường, tửu lượng cô kém, về điểm này đây là lần đầu tiên anh biết.

“Không cần anh giả bộ, vờ vĩnh.” Cô gái trẻ say thì có say, nhưng lời nói lại xác đáng, cực kỳ thoải mái.

Chu Minh gãi gãi nhân trung, mở cửa bước xuống xe, kéo chiếc máy tính xách tay và túi ném vào trong. Không cứng lên một chút, nói không chừng cô sẽ giảy vò anh đến sáng.

“Này, này, anh cướp bóc à, anh cũng chẳng hỏi thử xem gốc gác tôi thế nào?” Cô nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay không chịu khuất phục.

“Gốc gác gì, cô nói thử xem!” Chu Minh cũng không để ý đến nụ hôn của cơn mưa nhỏ, anh cười mỉa, đứng bên lề đường nhìn Anh Tư say mèm, đáy mắt không còn giấu nổi sự dịu dàng như cơn mưa nhỏ.

Cô gái trẻ gơ ngón tay cái lên với hào khí ngút trời, chỉ vào lồng ngực mình, đáp, “Lão... bang phái trước đây của lão nương gọi..., gọi là...” Cô trừng mắt, gọi là gì nhỉ, “Thanh... thanh hồng bang... Tạ Anh Tư tôi là... nữ hộ pháp, chuyên thay trời hành đạo.” Cô giữ chặt Chu Minh không buông, “Nhớ lại năm đó, những ngày tháng đáng nhớ, nữ hộ pháp Tạ... Tạ Anh Tư, đơn thương độc mã đánh đến trường Đỗ Thuần, một mình mở con đường máu, thậm chí còn cho cả kí túc xá nam tắm trong biển máu, đem... đem tên tiểu tử làm càn đó... đánh ột trận nên thân, ha ha ha ha...” Ngửa cổ cười lớn, nữ hộ pháp trong mưa đã làm ồn ào, lộn xộn, người mềm nhũn, điên loạn.

Màn đêm khiến người ta say, ngay cả những sỗmưa kia cũng pha lẫn chút hương rượu, không dừng được mà muốn khê nếm. Chu Minh nhếch mép cười, dưới đêm trăng lộ ra sự ảm áp, giọng nói yêu chiều, hấp dẫn “Được rồi, nữ hộ pháp, chúng ta về nhà có được không?”

Nửa người Tạ Anh Tư đã vắt trên người Chu Minh, miệng vẫn lầu bầu, “Tôi... tôi về nhà tôi, anh về sở thú của anh... chúng... chúng ta không cùng đường?” Lúc này, mặt Anh Tư đỏ bừng, khiến cô tăng thêm mấy phần nét dễ thương con trẻ.

Chu Minh chau mày, “Sở thú? Cô nói tôi sống trong sở thú?”

“Hừ, người đàn ông thường giấu cái thứ đồ chơi đó, đều là cầm thú...” Tay đâm vào người Chu Minh, “Anh rút ngay về chuồng ở sở thú cho tôi, bớt ra ngoài khiến ham muốn sinh lý của tôi trở dậy đi.”

Gào lên xong, trước khi cơ thể từ từ trượt xuống, Chu Minh cúi đầu thì thầm khe khẽ bên tai cô, “Tạ Anh Tư, tôi thích đáng về ghen tuông lúc say rượu của em...” Tiếng thì thầm từ từ bao bọc lấy cô gái trẻ, chỉ là cô đã nhắm chặt đôi mắt, đi vào giấc ngủ say mất rồi.

Sau khi say rượu, không chỉ gây tổn hại đến cơ thể mà còn làm thương tổn đến đầu óc. Sáng sớm hôm sau, Tạ Anh Tư đứng trước bồn rửa mặt đánh răng, nhú mày, làm thế nào cũng không thể nhớ ra đã về nhà bằng cách nào. Trư Đầu vừa sáng sớm đã ngồi xổm bên cạnh Anh Tư, theo chân cô đi rửa mặt, súc miệng, chân trước nổi bước chân sau, khiến cô sốt ruột trừng mắt nhìn chú chó nhỏ chăm chăm, suýt nữa muốn gào lên một tiếng, “Đi mà đi cùng cha nuôi cầm thú của mày đó!” Nhưng trái tim cô rút cuộc vẫn làm từ bỏ, chấp nhận số phận chuẩn bị bữa sáng cho chú chó, tự nói với bản thân, “Cha mày là cầm thú, nhưng con trai không phải cầm thú là được.”

Dường như trên tay vẫn còn cảm giác chạm vào chiếc bao cao su, không cách nào giải trừ, Tạ Anh Tư ửu dột nhìn chăm chăm Trư Đầu đang ăn sáng. Rõ ràng cô quan tâm, nhưng cứ lừa dối bản thân, nếu cô quan tâm thì cô làm vợ của cầm thú.

Câu nguyên rửa độc địa biết bao!

Đi làm mà đầu óc mơ màng rối loạn, tất cả mọi người trong văn phòng sau bữa tiệc tối qua ai cũng nôn nao, vì vậy tinh thần đều có chút héo hon, thiếu phần chấn, nhưng sếp Chu Minh lại khác, giờ nào, phút nào cũng duy trì phong độ, tinh lực dồi dào giống như người máy. Trong tay lãnh đạo cầm chiếc điều khiển từ xa, những người ở dưới cũng chỉ có thể cố gượng tinh thần, không dám lười nhác.

Thành viên của giai cấp vô sản Tạ Anh Tư cuối cùng quyết định lấy khí thế lạnh thấu xương như mùa đông, đối kháng chính diện cùng giai cấp tư sản. Tiếp nhận sự điều khiển, hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối không thêm một câu vô nghĩa. Thái độ nhà tư bản cũng lạnh thấu xương như vậy, đương nhiên cuộc kháng chiến giằng co như thế chỉ kéo dài hai ngày thì hoàn toàn sụp đổ ở trước thang máy lúc chạng vạng tối.

Cô phóng viên quen Tạ Anh Tư nóng ruột cầm tập bản thảo đến phòng biên soạn, lại bị lão Từ sai thay ca đồng nghiệp, trong lòng thầm chửi rủa, nhưng làm việc tuyệt đối vẫn trung thực, không một chút tùy tiện. Sau khi bận bịu hoàn thành xong công việc, mọi người trong toà nhà đã về hết, thỉnh thoảng phải tăng ca nên chuyện đó cũng không có gì quá lớn. Mặt trời đã sớm lặn về tây, thậm chí đã không còn dấu vết của lửa đỏ. Anh Tư mệt mỏi dựa lưng vào tường chờ thang máy, thưởng ngoạn bầu trời u tối ngoài cửa sổ, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng có chút thư thái.

Tiếng giày da nặng nề từ xa vọng lại, càng lúc càng rõ nét. Anh Tư lười biếng ngoái đầu, phát hiện Chu Minh đứng cách đó ba bước, đang nhìn cô với ánh mắt long lanh, giống như sắc đêm ngoài trời, thâm trầm đến nỗi đáng để người ta suy đoán.

Trái tim cảnh giác của Anh Tư phát huy hoạt động, ánh mắt cũng từ uể oải chuyển thành nghiến ngấm, hoặc thiết thực hơn mà nói thì là chăm biếm. Cười gằn dở một cái, ánh mắt cô chậm chậm dịch chuyển từ khuôn mặt tuần tú của Chu Minh, cố tình dừng lại ở một bộ phận nào đó, cười bí hiểm sâu cay. Sao Chu Minh lại không biết cô đang nghĩ cái gì, nhưng chỉ cười nhạt bước đến bên cạnh, “Nhìn đủ chưa?”

“Anh nói xem?” vẫn gằn nụ cười nữ lưu manh trên miệng, hôm nay cô lại không đỏ mặt một cách hiếm thấy. Có lẽ là... hiểu rõ rồi nhỉ.

“Yên tâm đi, sau này sẽ có cơ hội nhìn.” Về mặt anh vẫn điềm tĩnh.

“Hớ, họ Chu kia, cái miệng nát này của anh lại dám trêu ghẹo tôi...”

“Là mắt cô trêu ghẹo tôi trước.”

“Hứ, anh gọi nhân chứng ra đây, nói Tạ Anh Tư tôi trêu ghẹo anh, anh tìm đi, tìm đi...”

“Nhân chứng thì không có, nhưng vật chứng thì có.”

“Ồ... ở đâu...”

“Sao, cô lại quên rồi ư, nơi chúng ta đứng có máy quay giám sát...”

“Tôi... tôi không sợ, người khác hỏi anh, tôi cứ nói không trêu ghẹo anh, tôi trêu ghẹo cái quần của anh.”

“Ồ...” Chu Minh làm vẻ bưng bình tĩnh, “Tạ Anh Tư, bây giờ tôi mới biết, trong lòng cô khát khao trêu ghẹo tôi biết bao, ngay cả đến cái quần của tôi cũng không bỏ qua...”

30. Chương 30

Chương 30

“Bà chủ ‘Quán ăn Hạnh Phúc’ đã về chưa?” Chu Minh và Tạ Anh Tư sóng vai trong thang máy, đích đến cùng là bãi đỗ xe.

“Về rồi!”

“Hơi nhớ mùi vị món cá dưa chua đó, tối nay cùng đi ăn nhé!” Mắt Chu Minh nhìn số tầng lầu hiển thị dần thay đổi, vờ như vô ý lên tiếng mời nhưng đuôi mắt lại cứ chờ đợi phản ứng của cô gái.

“Không cần đâu, gần đây tôi đổi sang ăn chay.” Cô gái dùng chất giọng lạnh nhạt từ chối.

“Ồ?” Chu Minh hơi xoay đầu kinh ngạc, bỗng cười một tiếng, “Bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Ba ngày trước.” Cô gái mặt mũi dừng dừng, “Bắt đầu từ sau khi thấy cái thứ ghê tởm trong ví của anh, tôi liền không thể nuốt trôi đồ ăn có chất tanh.”

“Hóa ra tôi lại có ảnh hưởng lớn với cô như vậy.” Có vẻ Chu Minh đang nói chuyện với chính mình, ánh mắt lại một lần nữa di chuyển đến những con số đang nhảy nhót, nhưng giọng nói đã chuyển sang châm chọc, vui vẻ.

“Có biết gần đây tôi thích ăn món gì không?” Cô gái trẻ đột nhiên trở nên nhiệt tình, thậm chí mờ ảo lộ ra chút hừng khởi bừng bừng.

Chu Minh thờ ơ xoay đầu sang, không bỏ lỡ ánh nhìn tinh nghịch thoát lóe lên trong mắt Tạ Anh Tư, anh chỉ nhìn mà không đáp, ánh mắt lạnh lùng nhưng ánh sao sáng trong con ngươi lặng lẽ nhấp nháy, chờ đợi đáp án.

Tạ Anh Tư không nói ra được thì không vui, nào quần anh có nhận lời hay không, bước lên phía trước vỗ vai Chu Minh, cả khuôn mặt ánh lên nụ cười tươi sáng, “Không giấu gì anh, gần đây tôi rất thích ăn... dưa chuột.”

Phương thức đối đãi với bóng đen tâm hồn của cô gái là đủ kiểu, biến hóa khôn lường. Cô đã từng đi phỏng vấn ở nhiều nơi, tự cho rằng đã quen với bản năng nguyên sơ nhất của con người, đem bóng đen to bằng hạt vừng phát triển thành vô hạn, thậm chí đến cuối cùng cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều bị tắc nghẽn, không tìm được nơi trút ra, gần như sắp nghẹt thở trong mịt mù.

Những cuộc cãi vã ngẫu nhiên như hoa quỳnh chớm nở, càng lúc càng thường xuyên hơn, cô chọn đứng bên ranh giới nước Sở, mặc cho anh bên đầu sông Hán vẫy cờ trắng đầu hàng. Cô chiếm cứ vững chắc phương này, bản thân không vượt qua ranh giới, tay còn lăm lăm ngọn giáo dài, hề thấy anh qua liền nhanh tay vung cây giáo ra mà đâm trái chọc phải, đuổi anh khỏi thành lũy của chính mình, coi như là con nhím thủ thành, làm hết trách nhiệm.

Gần đây Chu Minh có chút phiền não. Dù anh tăng dần khối lượng công việc, chỉnh đốn gấp các bộ phận, chốc chốc lại tìm cách tháo chạy khỏi những người đẹp bất chuyện ở một góc nào đó, tất cả đều không khiến anh quá đau đầu, mà vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Cái lo là cái không thể khống chế, đồng thời không thể khống chế được người con gái có tính cách kích động trước mặt. Có lẽ là bắt đầu từ nguyên nhân ăn chay này mà cô đối đãi với anh với thái độ ôn hòa, bình tĩnh hiếm thấy. Không nói chuyện, không cãi vã, không cười mỉa, nói trắng ra, cách cô biểu đạt sự để ý đến anh khiến anh rất phiền lòng.

Xung đột giữa hai người cuối cùng cũng không thể tránh khỏi, họ bắt đầu chiến tranh lạnh.

Lúc rảnh rỗi, Chu Minh tựa vào ghế nhìn đám mây lững lờ trôi trên bầu trời xanh, đẹp đến mê người, khe lim dim đôi mắt, đoán trong đám mây liệu có khi nào lại xuất hiện bụi đen. Bởi vì mây trắng trên bầu trời trong trắng thuần khiết như tâm hồn một người nào đó, sạch sẽ đến nỗi không chấp nhận nổi sự tồn tại dù

chỉ là của hạt cát. Anh đứng lên, cười gượng. Vì em, tôi làm công nhân vệ sinh là được chứ gì? Bà cô trẻ, vết đen nhỏ đó trong lòng em, tôi dùng loại nước tẩy trắng tốt nhất để rửa là được chứ gì?

Cuộc chiến tranh lạnh giữa hai người họ tiếp tục kéo dài đến hai tuần lễ. Vào dịp cuối tuần Anh Tư thường hay đi cùng Đỗ Thuần, nhưng vì Đỗ Thuần không ra ngoài được nên cuối cùng Tạ Anh Tư có một cuối tuần thuộc về riêng cô. Dã ngoại mùa xuân luôn là chủ ý hay khiến người ta nghĩ đến. Sau bữa trưa ngày thứ sáu, hiếm khi có được phút giây nhàn rỗi, Tạ Anh Tư cúi đầu xem tạp chí du lịch của chính tòa báo cô xuất bản, say mê với cảnh sắc nông thôn với những con suối và chiếc cầu nhỏ, mùa xuân ở đây giống Thủy Vượng quê hương cô biết bao.

Cùng lúc đó, một đám người trong văn phòng đang thảo luận sôi nổi kế hoạch cuối tuần. Châu Minh hét to với Anh Tư trong lúc cô đang trầm lặng, “Chị Anh Tư, cuối tuần này có kế hoạch gì chưa? Tối mai có trận chung kết bóng rổ trường đại học, em lo được vé, chị có đi không?”

Anh Tư vẫn lưu luyến không muốn rời khỏi màu xanh tự nhiên, khó lòng dứt ra được, đầu cũng chẳng buồn ngước lên, buột miệng nói, “Không đi, tôi có kế hoạch rồi, thị trấn cổ Đường Khê.” Thế rồi cô bắt đầu ngóng trông chờ đợi, còn định sau khi tan ca sẽ xuất phát luôn. Tất cả mọi người ai cũng có kế hoạch riêng, người hẹn hò, người xem thi đấu, còn cô gái trẻ ra đi từ màu xanh biếc đã nhiều năm, sau khi nhìn phát chán ánh đèn nê-ông thành phố, cô quyết định quay lại đón gió thiên nhiên giải khuây.

Sau khi tan ca, Tạ Anh Tư vội trở về nhà, suy nghĩ xem hai ngày cô đi vắng, hành lý không phải vấn đề nhưng Trư Đầu thì làm thế nào? Để con trai cún không có ai quản, không ai chăm sóc, cô vạn lần không thể làm được. Hay là mang đến nhờ Lạp Lạp trông hộ hai ngày? Cái đó cũng không ổn, Lạp Lạp bị dị ứng với lông chó, cô ấy đã từng thể vì sự an toàn tính mạng của bản thân, tuyệt đối sẽ không kết hôn với người đàn ông nuôi thú cưng, mặc dù có đẹp trai đến mấy. Chu Minh thì càng không cần phải suy nghĩ rồi. Cũng chẳng hiểu nguyên do vì đâu, ban ngày gặp anh, cô luôn không kiềm chế được mà phỏng đoán xem buổi tối anh đi đâu, liệu có phải mỗi tối đều ngủ ở một chiếc giường khác nhau?

Những khi nghĩ đến đó, Tạ Anh Tư thường không nén nổi mà luyện vắn tay, bắt được thứ gì là vắn thành một nắm, chỉ cách một bước là tu thành thần công cái thế, kém một chút là tức thì thực chiến. Ngồi trong xe chờ đèn đỏ, cô lại muốn luyện vắn tay, tiếng chuông điện thoại vui tai bỗng đột ngột vang lên, mắt khẽ liếc qua màn hình, có người chủ động đến tận cửa mời cô khai chiến, vậy thì Tạ Anh Tư cũng cung kính không bằng tuân mệnh.

“A lô?” Giọng nói hơi mất bình tĩnh.

“Cuối tuần cô đi Đường Khê?”

“Đúng thế. Nếu anh bắt tôi phải tăng ca, tôi sẽ nổi nóng với anh. Mà cứ hề nổi nóng thì tôi có thể gây ra những chuyện gì còn chưa biết được. Tốt nhất, anh nên cách xa tôi một chút.”

“Khi nào thì đi?”

“Về nhà thu dọn ít đồ rồi đi luôn. Anh bớt quản lý tôi đi.”

“Sao nghe giống như đi lánh nạn vậy? Thế còn bé cầu thì làm thế nào?”

Lông mày Tạ Anh Tư chau lại, được làn gió đêm thổi, bỗng nhiên giãn ra đôi chút, “Mang nó đi cùng, cho nó ra ngoài dã ngoại một chút. Bớt lăm lăm đi, không có chuyện gì tôi cúp máy đây.”

“Vậy nhân dịp này, cả nhà chúng ta sẽ đi ngoại ô chơi.”

“Này, ai là người một nhà với anh?” Thực chất Anh Tư muốn nói, tôi đi phố cổ của tôi, anh dùng bao cao su của anh, phương thức giải trí của chúng ta quả thực không giống nhau. Bỗng nhiên, như nhận ra điều gì, cô lại hỏi, “Anh, anh nói đi đâu?”

“Cô và bé cầu đi đâu, đương nhiên tôi cũng đi đó.” Người nào đó nói như một lẽ đương nhiên.

“Không được, cứ hề thấy anh là tôi lại bị mất cảm giác ngon miệng. Tôi đến Đường Khê là muốn ăn uống hưởng thụ, nếu anh đi cùng, không phải còn ghê tởm đến nỗi ngày nào cũng gặm hoa cải dầu sao?”

“Vậy thì càng tốt, gặm đến nỗi thành mỹ nhân hoa cải cũng không uống sự bồi dưỡng của tôi trong thời gian qua. Nhanh về đi, tôi đã ở dưới lầu nhà cô rồi!”

“Còn nhanh hơn cả tôi, họ Chu kia, anh mới là kẻ đi lánh nạn ấy.”

“Tạ Anh Tư, cô sai rồi, tôi nào phải lánh nạn, đây là tôi hướng tới tương lai.”

Mặt trời lặn lúc này giống như chiếc đĩa tròn màu vàng cong cong hoàn mỹ, khảm nạm cả một góc nơi chân trời, thỉnh thoảng còn có cánh chim chao nghiêng trong hoàng hôn, thật là một bức tranh say đắm lòng người. Tạ Anh Tư đứng dưới lầu nhà mình, bên cạnh chiếc xe của Chu Minh, chú chó nhỏ đã yên lặng mặc cho papa cầu dắt đi, còn mama cầu nhìn mặt trời buổi chiều nơi chân trời, tưởng tượng thời khắc đẹp đẽ nhất ở nông thôn, tạm thời quên đi cuộc tranh đấu với papa cầu.

Đôi mắt đan phượng lạnh lùng lướt về phía người đàn ông đang rất thân mật với chú chó, mặc dù nhiều lần gặp khó khăn trong tay anh, nhưng bất kể nó kết cục thành bại thế nào, yêu liều mới có thể thắng. Cô nhướn mày, cứ ra vẻ đã rồi tính tiếp, “Tôi nói nghe này, anh về đi! Tôi ra ngoài là để thưởng ngoạn phong cảnh, phẩm vị người có tiền như các anh tôi có hiểu chút ít, chỉ thích thưởng thức tiền, thưởng thức người đẹp, đi cùng anh ra ngoài chán ngắt.”

“Chính là muốn làm cô chán ngắt, tôi mới quyết định cùng cô chu du. Điều này mà cô cũng không nhận ra sao?” Chu Minh vẫn để mặc Trư Đầu liếm giày da của mình, khẩu khí cũng dừng dừng.

Tạ Anh Tư khẽ hừm một cái, quay đầu không nói gì. Chu Minh sợ người con gái trước mặt thay đổi chủ ý, mỉm cười ôm chú chó nhỏ dưới chân lên, đi đến trước cô gái mặt mũi đang tỏ vẻ khó chịu – Tạ Anh Tư, “Như thế này đi, chúng ta dân chủ một chút, rút phiếu quyết định.”

“Chỉ có hai người thì dân chủ thế nào?”

Chu Minh cười nham hiểm nắm lấy một chân trước của Trư Đầu, rồi lại nhẹ nhàng giơ một tay khác của mình lên không trung, đẩy mắt chói ngời ánh sáng, đẹp sánh ngang với mặt trời, “Nhìn thấy chưa, hai thắng một, cô còn lời gì để nói không?”

Chuông kêu ngân vang, xe chạy hân hoan. Thị trấn cổ Đường Khê cách thành phố A khoảng chừng hai tiếng đi xe, lái xe Chu Minh đưa nữ hoàng và chú chó nhỏ chạy trên con đường chinh phục nữ hoàng. Đến được Đường Khê thì cũng đã là tám giờ tối, phố cổ với những chiếc đèn lồng xếp nối liền nhau dần thành hành lang dài, ánh sáng đỏ chiếu rọi gác lầu và phong cảnh hương sắc cổ xưa, phảng phất như đi đến nơi khởi đầu trong giấc mộng.

Hai người họ mang theo đồng hành lý đơn giản, đặt hai phòng ở một quán trọ gia đình sạch sẽ, giản dị, rồi dắt chú chó đi thẳng vào nhà hàng bên cầu nổi tiếng nhất phố cổ. “Cây cầu nho nhỏ, nước reo bên nhà”. Nhà hàng này có lịch sử lâu đời, đón tiếp đôi nam nữ thành phố đang sắp kết hôn, mang cho họ một bát trà đặc, một đĩa đồ ăn dân dã, mặc cho họ nói chuyện đến tận đêm khuya trong tiếng nước chảy róc rách.

Tinh thần Tạ Anh Tư căng tràn như đứa trẻ được trở về nhà, mắt không bỏ sót bất kỳ cảnh sắc vừa thân thuộc vừa lạ lẫm nào, dáng vẻ nhìn đông ngó tây của cô có đôi chút ngây thơ. Chu Minh cho Trư Đầu ăn xong, lúc ngược lên, vừa hay thấy Tạ Anh Tư đang nhét một miếng sủi cảo to vào miệng, đôi mắt tròn xoe đảo loạn lên, xem ra cô đang khá vui vẻ. Như bị lây nhiễm cảm xúc, anh nhếch môi cười nhạt, cũng ăn một miếng sủi cảo, muốn trải nghiệm niềm vui cùng cô.

“Ở đây thật sự có mùi vị của gia đình.” Ăn uống no say xong, Tạ Anh Tư ngồi bên con sông nhỏ như dải lụa, nhìn ánh trăng trải trên mặt sông, không kìm được lòng khẽ thở dài. Trước đây vào dịp hè, Anh Tư thường cùng Đỗ Thuần đánh một giấc trên bãi cỏ gần bờ sông, mùa đông đến thì lăn lộn, cười đùa trên tuyết, ký ức đó dường như chỉ mới ngày hôm qua. Thế nhưng, chớp mắt một cái, cô và Đỗ Thuần đã trưởng thành, dòng sông nhỏ vẫn còn đó mà con người đã thay đổi rất nhiều.

“Vậy sao?” Chu Minh ngồi bên cạnh Tạ Anh Tư, trong mắt anh có cô, nhưng trong mắt cô thì chỉ có dòng nước trong xanh mà thôi.

Cuối cùng Tạ Anh Tư quay đầu lại nhìn anh, ngữ khí có chút hưng phấn, đưa tay chỉ vào dòng sông nhỏ, “Quê hương tôi cũng có dòng sông như thế này, nhiều lúc có thể nhìn thấy cá nhỏ dưới nước, còn có cả táo sông. Anh đã từng nhìn thấy táo chưa?”

Chu Minh lắc đầu.

“Đúng là nhà quê, đến tảo sông cũng không biết.” Tạ Anh Tư đắc ý, cười mỉa, xem ra Anh Tư đang ở trạng thái loạn logic. Chiếc hộp thoại tự động mở ra, “Quê hương tôi rất đẹp, vào mùa hè, đom đóm cứ bay xung quanh, chỉ cần động nhẹ tay là đã có thể làm được một chiếc đèn lồng. Bên con sông nhỏ vào mùa đông là vui nhất, sau khi tuyết ngừng rơi, tôi cùng Thuần Thuần đắp người tuyết bên sông, so xem ai lộn đầu nhiều hơn.” Nói đến đây, cô cười ngặt nghẽo, “Có một lần... ha ha ha.”

Chu Minh lặng yên lắng nghe, thấy Anh Tư tự cười với chính mình, anh có chút không vui, “Như thế nào?”

Tạ Anh Tư cười đến nỗi thở hổn hển, “Có một lần tôi và cô ấy lộn đầu mạnh quá, cả hai đứa lộn luôn xuống sông. Cũng may, lần đó nước sông kết băng mỏng, có người hàng xóm đã vớt chúng tôi lên. Sau đó, hai đứa sốt đúng một tuần. Ha ha, rất vui phải không?”

Chu Minh cũng bị niềm vui của cô gái trẻ lây nhiễm, nở nụ cười càng lớn hơn, “Vui, thế có bị đánh không?”

Tạ Anh Tư vừa nghe thế, lại càng cười lớn, trên chiếc ghế băng dài dưới gốc đa, chú chó nhỏ ngoan ngoãn, ung dung, đôi nam nữ thành phố cười như hoa nở. “Nói đến đây càng buồn cười hơn, vốn dĩ mẹ đã cầm chổi chuẩn bị quét cái mông tôi, nhưng sau khi lật chăn ra nhìn, thấy tôi bị sốt ghê quá, cái mông đó vẫn chưa bị quét, thì đã sốt đỏ lên rồi! Lúc đó, mẹ thấy tôi sốt đến đỏ cả mắt, sợ đến nỗi không cầm vững chiếc chổi. Ha ha ha ha...”

Chu Minh cười nhạt không nói gì, dòng nước xanh biếc vẫn róc rách chảy, dấu tích ánh sáng bầu trời đêm dường như không tỏa sáng bằng người con gái trước mắt anh. Anh đoán không sai, cô như thế này sẽ có một tuổi thơ vô tư, sau khi lớn lên, cũng vì thế sống tùy tiện tự nhiên như vậy. Cô không giống anh. Chu Minh nhìn thấy mình trong con người đen láy của cô, một người mà ngay từ thuở thơ ấu đã đoan chính đứng đắn, anh chưa từng cười một cách cởi mở, khóc một cách thoải mái, muốn quên đi bản thân trong cái thành phố bê tông cốt thép, hướng về những con đom đóm của tự nhiên rộng lớn biết bao.

“Tạ Anh Tư.” Anh hơi kích động khi gọi tên cô.

“Hửm?” Anh Tư thu lại nụ cười nhìn về phía anh, nhưng phát hiện ánh mắt rực sáng của anh, trong đôi mắt ấy dường như có ngôi sao băng lặng lẽ quét qua.

“Gặp được cô thật là tốt.”

31. Chương 31

Chương 31

Nằm trên chiếc giường gỗ lạnh cứng của khách sạn, trong đêm tối, Tạ Anh Tư mở to mắt nhìn lên các chấm ánh lân tinh trên trần nhà. Phía sau khách sạn là một con sông nhỏ, mặt nước phản chiếu sự dịu êm của ánh trăng, trái tim cô cũng đập chờn theo từng đốm sáng, dường như trong tim nhịp nhàng dao động, không cách nào mà tĩnh tâm được.

Tạ Anh Tư cứ nhắm đi nhắm lại câu nói đó của Chu Minh: “Gặp được cô thật là tốt!” Nhớ lại khi anh đứng bên cạnh, để lộ nụ cười dịu dàng, trong mắt cũng như có làn sóng xanh thuộc về dòng sông nhỏ, đã thu hút ánh mắt cô, mà cô, trái tim có lẽ cũng đang chìm đắm trong đó, nhưng cuối cùng, lại ra lệnh cưỡng chế bản thân rút ngay ra khỏi sự mê hoặc hấp dẫn ấy.

“Oa, Tạ Anh Tư, cô là cái đồ ngốc nghếch, cái đồ si tình, đồ gà mờ. Bây giờ tôi ra lệnh cho cô nói một trăm lần câu, mỹ nam là rắn rết...” Cô trần trọc trở mình, lẩm bẩm, Trư Đầu ngủ ở phòng Chu Minh, chính là phòng kế bên phòng cô, vì vậy tiếng lẩm bẩm của cô có chút lớn hơn bình thường.

“Nào, Tạ Anh Tư, cùng nhắm với tôi, mỹ nam là rắn rết, mỹ nam là rắn rết, mỹ nam là rắn rết... Chu Minh là mỹ nam...” Nhắm hết rồi, loạn hết rồi.

“Oa, không chịu nổi nữa rồi!” Tạ Anh Tư chau mày ngồi dậy, ôm đầu hít mấy hơi thật sâu, sau đó cô xuống giường đi đến bên cửa sổ tận hưởng làn gió đêm khẽ thổi, ngắm vầng trăng sáng cong. Cả huyện nhỏ đều đang chìm vào giấc ngủ, ngay cả những chú cún cũng đã ngủ rồi, bốn bề yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của màn đêm, dường như nó đã đi qua cả trăm năm với hơi thở ôn hòa như vậy, không pha lẫn một chút tạp niệm nào.

Nghiêng đầu nhìn phòng kế bên, Anh Tư có cảm giác thoáng bất an. Mái tóc ngắn bay trong làn gió dịu dàng, cô nhìn vành trăng cong cong trên bầu trời, khẽ ngáy người ra. Có điều, người sói trong đêm trăng tròn hù gọi hiện nguyên hình, còn cô cũng đang mong mỗi tình yêu dưới trăng, có khi nào cô cũng sắp hiện nguyên hình? Vậy thì nguyên hình của cô sẽ là gì đây? Có khi nào là một nữ người sói, hề nhìn thấy đàn ông là muốn lao đến?

Gió đêm của miền nông thôn hơi lạnh, lạnh như ánh trăng, cô rùng mình một cái rồi hắt xì hơi. “Hắt xì!”

“Vẫn chưa ngủ sao?” Trong đêm khuya, từ cửa sổ phòng kế bên vọng đến giọng nói vô cùng quen thuộc, trái tim Tạ Anh Tư đột nhiên đập “thình thịch”.

“Không phải, tôi lạ giường.” Nữ người sói hít một hơi thật sâu, đưa tay xoa ngực, làm vẻ kháng cự lại sự mê hoặc của phòng kế bên lúc đêm khuya. Cô thò đầu ra nhìn sang phòng bên, “Sao anh vẫn chưa ngủ?” Người đàn ông này có lẽ nào cũng mong mỗi một tình yêu?

Ngẩng mặt nhìn lên, cô khẽ than một tiếng cùng trời cao, thôi vì anh mà khao khát yêu đương, còn anh khao khát tình yêu lại chẳng liên quan gì đến tôi.

Chu Minh từ bên cửa sổ cũng ngó đầu ra, mỉm cười với Anh Tư, sau đó nghiêng đầu nhìn ánh trăng. Ánh trăng sáng soi tạo nên sự hấp dẫn trên khuôn mặt anh, “Nguyên nhân cũng giống cô, có điều trăng đêm nay rất đẹp... Lấy thêm áo mặc vào đi, nếu không bị cảm rồi lấy sang bé cầu là tôi điều cô đi tạm trú dài hạn ở bệnh viện thú cưng đây.”

Trợn trừng mắt với người đàn ông ở cửa sổ kế bên, Tạ Anh Tư hậm hực khoác thêm chiếc áo ngoài, vừa muốn quay lại chỗ cửa sổ, nhưng khi sải được một bước, ngay lập tức cô co người lại, ngồi phịch xuống mép giường. Trong bóng tối, vẻ mặt cô tức tối như trẻ con.

“Này, Tạ Anh Tư, cô đâu rồi?” Chu Minh đợi bên cửa sổ một lúc lâu mà cánh cửa phòng bên vẫn trống trơn, cuối cùng không tìm được, anh lên tiếng gọi. Hàng lông mày của anh chau lại, rõ ràng lúc này mắt cô ấy còn sáng như thế, không giống buồn ngủ, “Ra đây cùng tôi ngắm trăng.”

“Ngài Chu Minh, dù gì anh cũng là người có văn hóa, không thể thêm chữ ‘mời’ vào trước câu ‘ra đây cùng tôi ngắm trăng’ sao? Một câu nói vô cùng lãng mạn bị anh làm hỏng hết rồi! Tôi là chó sao? Nhân viên quán bia ôm dù gì cũng được người ta cung kính gọi là ‘cô’... Này, tôi kìm nén trong lòng từ rất lâu rồi, hôm nay chúng ta hãy thoải mái nói thẳng ra đi!” Người nào đó bước nhanh đến trước cửa sổ, xổ ra đôm đốp một tràng oán thán.

“Nói thẳng?” Chu Minh hơi chau mày, ngoái đầu nhìn Anh Tư cười, họ nhào người bên khung cửa sổ, cả hai đều có chút trẻ con, “Được rồi, cô mở cửa sổ, tôi cũng mở, hãy lòi hết những lời thẳng thắn, thật lòng ra đi! Ưu tiên phụ nữ, cô Tạ, mời cô bắt đầu trước?”

“Tôi khó chịu với anh từ rất lâu rồi!”

“Tôi biết! Nói rõ hơn nữa đi!”

“Tôi khó chịu vì anh nhiều tiền hơn tôi.”

“Ừm, nói chi tiết một chút.” Xem ra Chu Minh rất bình tĩnh.

“Tôi khó chịu vì anh trắng hơn tôi.”

“Ừm, còn gì nữa?” Anh không tỏ ra biểu gì.

“Tôi khó chịu vì anh mang theo bên mình cái món đồ chơi đó...”

“Ừm, tiếp tục.” Vẫn không biểu lộ cảm xúc.

Anh Tư hoàn toàn tức giận, “Điều khiến tôi uất ức nhất là, cho dù cảm giác về anh thật khó chịu, nhưng tối nay tôi lại hơi thích anh...” Rất tốt, lại lạc đề rồi, quả thật đêm khuya dễ khiến con người ta không làm chủ được mình.

Á, mặt của tao, mày đi đâu rồi? Tao lại làm mất mày rồi! Mày mau quay lại đây, mặc dù tao biết mày sẽ không quay lại.

Dưới sự dụ dỗ nhử vào bẫy của người nào đó, lời tỏ tình buột miệng nói ra truyền thẳng vào tâm nhĩ, vang vọng trong đêm xuân, rồi lại bay trở về tai cô gái trẻ, làm khuôn mặt cô đỏ lựng lên. Trời ơi, thần thánh ơi, tôi... tôi vừa nói cái gì vậy? Tạ Anh Tư không dám tin bản thân lại có thể thốt ra lời tỏ tình thứ hai trong đời, nghĩ rằng đang mộng du, cô tự đánh vào mặt hai cái.

“Không cần phải tự tát mình nữa, em vừa nói thích tôi rồi!” Giọng nói của Chu Minh dường như chẳng có sự bất ngờ nào, bình tĩnh như gợn sóng trên mặt hồ, nhưng nào ai biết đáy sông đã có vòng xoáy.

“Tôi... tôi vừa lỡ lời, khụ khụ, lỡ lời... Ái dà... buồn ngủ quá, tôi đi ngủ trước đây.” Người nào đó mặt mũi đỏ lựng giả vờ vận lưng, sau khi dừng cảm một lần, cô lại rụt vào chiếc mai rùa ngủ đông, định sau hai mươi năm nữa mới ra ngoài.

“Tạ Anh Tư.” Chu Minh kịp thời chặn đứng đường chạy của cô gái trẻ.

“Cái... cái gì?”

“Còn nhớ tối đó, khi em từ thành phố F về, tôi đã bắt em đoán câu đố không?”

Tạ Anh Tư ngẩng người ra, quả cà chua đỏ trên mặt càng thêm tươi sáng, các mạch máu toàn thân như sôi lên. Nhớ chứ, câu đố đó dù có hóa thành tro bụi cô cũng nhớ. “Nhớ!”

Đột nhiên cảm thấy vô cùng nôn nóng, Anh Tư khua tay loạn xạ trong không trung, cô đã hiểu ý Chu Minh, người đàn ông này đang lặp lại lời tuyên bố của cô, khéo léo nói với cô rằng: Tạ Anh Tư, cô mau đi siêu thị mà mua cái gương, soi lại khuôn mặt của mình đi. Trên mặt còn lốm đốm những vết, soi gương xong thì cô sẽ đập vỡ gương, chờ kiếp sau đầu thai tốt một chút. Đừng cho rằng tôi đi ăn cùng cô vài dịp, dẫu chớ đi dạo mấy lần thì cô đã coi đó là tình yêu. Tạ Anh Tư, Chu Minh tôi đây là đóa hồng vàng, chỉ thích dùng gai nhọn đâm vào làn da cóc của cô, đâm không thỏa thì tôi không phải họ Chu.

“Được rồi, được rồi, tôi biết anh có ý gì rồi, coi như tôi chưa nói gì.” Cô phất tay, định quay người đi ngủ, hoặc nói chính xác hơn là liếm láp làn da bị đâm trọng thương của mình.

“Đứng ở nguyên đó không được đi, nghe tôi nói hết đã.” Chu Minh nhận thấy sự nôn nóng trong khẩu khí của Anh Tư, đành ra lệnh cho cô điềm tĩnh một chút. Anh biết rằng, đầu óc người con gái này sinh ra đã dùng để chạy chứ không phải để phân tích. Dường như gặp sóng lớn mà chẳng kinh, ánh mắt anh từ ánh trăng chuyển về hướng người bên cửa sổ phòng kế bên, khuôn mặt thấp thoáng lộ ra sự tĩnh lặng của màn đêm, “Nghe cho rõ lời tôi sắp nói đây.” Anh nhếch mép cười dịu dàng, “Chúc mừng em, Tạ Anh Tư, câu trả lời của em rất gần đáp án rồi!”

“Hả?” Anh Tư vẫn chưa hoàn hồn lại, tế bào não chậm nửa nhịp cuối cùng cũng tiêu hóa được lời nói của Chu Minh. Cô im lặng nửa phút, trong lòng có chút mừng thầm, nhưng lại hơi do dự, nhiệt độ khuôn mặt tăng cao, cô xấu hổ rồi. “Vậy đáp án chính xác là gì?”

“Muốn nghe không?”

Cô ngượng ngùng gật đầu, sau đó theo thói quen lại ho hai tiếng, cứng giọng, “Khụ khụ, nói đi, mặc dù loại bày tỏ này tôi đã nghe đến nổi chai cả tai rồi! Ai dà, người có sức hấp dẫn quả là vô cùng phiền toái.”

“Này này, tôi phải nghe, tôi phải nghe.” Cô thò người ra, vẫy tay, la lớn với anh.

“Không phải em ghét phiền sao?”

“Tôi không thấy phiền, được chưa nào?” Cô chu đôi môi hồng lên xin lòng thương xót, lộ rõ vẻ non nớt.

“Đáp án là, vô cùng thích.” Cuối cùng Chu Minh quyết định tha cho cô gái trẻ ngượng ngùng. Một câu “vô cùng thích” giống như mưa xuân rơi tí tách, trải trên cánh đồng trái tim khô cằn đã nắng hạn từ rất lâu rồi,

tươi ướn trái tim cả hai. Cơn mưa thích em, từng giọt từng giọt tích tiểu thành đại, hội tụ thành cơn mưa lớn, còn em, sẽ hết lòng đón nhận tình cảm yêu mến này nhé.

Em thân yêu, tôi không biết đây có phải là tình yêu hay không? Tôi chỉ biết, tôi vô cùng thích em, mỗi ngày trôi đi đều nhiều hơn ngày hôm qua một chút. Hôm nào đó, em có thể nói với tôi, đây liệu có phải là tình yêu?

Trái tim Tạ Anh Tư hé nở đóa hoa, run rẩy nhưng lại tràn ra thứ mật ngọt ngào, im lặng nhìn Chu Minh. Nét mặt anh tươi cười, mái tóc anh và mái tóc cô tung bay trong gió như khiêu vũ cùng những vòng xoay nhịp phách. “Anh trêu tôi... rõ ràng tối đó tôi đoán đúng, anh lại muốn trêu đùa tôi.”

“Vậy thì đáp án của em là gì?”

“Thích.”

“Tôi nói đáp án của tôi là gì?”

“Vô cùng thích, không phải chỉ thiếu mỗi hai chữ sao? Điều giống nhau mà.”

Chu Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Giống nhau? Tạ Anh Tư, em được nuôi lớn bằng khoai môn à? Thích và vô cùng thích lại giống nhau được sao?”

“Câu trả lời của anh mà bỏ bớt vài chữ đi thì chính là câu trả lời của tôi rồi mà.” Người con gái có cái đầu khoai môn đã đem chủ đề kéo dài thành vấn đề toán học. Thật đúng là, cô đã ăn nhiều khoai môn quá rồi. Thế nhưng vẫn không nhụt chí, cô nghiêng đầu khẽ lắm bầm, “Chẳng phải điều giống nhau sao?”

Chu Minh có kiểu cảm giác bất lực như bị người ngoài hành tinh chinh phục, anh cúi đầu dụi dụi mắt, giọng nói có chút thất vọng, “Tạ Anh Tư, em tìm đại một cô gái nào đó mà hỏi thử xem, có ai thích bỏ bớt chữ như thế không?” Được lắm, Chu Minh gặp phải khoai môn thượng hạng trong đám phụ nữ rồi, cổ vũ cho anh đi.

Tạ Anh Tư chu mỏ lên không chịu thua, nhưng trong lòng lại không nỡ bỏ bớt, lấy đi hai chữ “vô cùng”. Ngược đầu ngẩng thẳng, nhưng trái tim cô như dính chặt trên người đàn ông ở cửa sổ phòng kế bên, “Khụ khụ, không ngờ anh lại thích tôi! Tôi đã nói rồi mà, người có sức hấp dẫn phiến chết đi được.” Đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô sầm mặt, quay đầu sang quát lớn, khẩu khí hung hãn, “Này! Họ Chu kia, anh là đồ hoang dã, trong ví anh giấu cái thứ ghê tởm đó, còn đi tỏ tình với ngọc nữ tôi đây?” Cô đã quên mất, người tỏ tình trước lại chính là cô.

Chu Minh cũng không lùi bước, cãi bừa, “Ví tiền là do bạn bè tặng tôi nhân dịp sinh nhật lần thứ ba mươi. Bên trong có thứ đồ ấy, tôi cũng mới biết vào hôm đó, hài lòng với câu trả lời này chưa?”

“Anh coi tôi là đứa trẻ lên ba sao? Hừ, không hài lòng. Anh bịa cho tôi một lí do khác thuyết phục hơn đi!”

“Được, nói thẳng ra, tôi không thích dùng nhãn hàng đó!”

“Anh... anh... anh...” Miệng Tạ Anh Tư mở rộng, tay run run chỉ Chu Minh ở phòng kế bên, khuôn mặt dưới ánh trăng có đôi chút tức giận, “Anh là đồ, anh không xứng với tôi.” Suýt chút nữa cô muốn phun một ngụm máu ra ngoài, nhuộm đỏ cả vành trăng kia.

Chu Minh không hề nao núng, chỉ nhìn cô gái trẻ đang nhảy cẫng lên một cái, neho mắt cười đáp lại, “Tôi đã ba mươi tuổi rồi, em còn mong tôi là trai tân sao?”

Một câu nói bị mắc lại, nghẹn đỏ cả mặt, Tạ Anh Tư trợn trừng mắt, “Anh là kẻ phá hoại tàn độc họ Chu! Tôi sợ anh rồi, thế này đi, anh đi hủy hoại hoa tàn của anh, tôi đi tìm trai tân của tôi, chúng ta cứ như vậy mà vẫy tay chào nhau, không cần phải nói lời hẹn gặp lại.” Trong cuộc đời của cô, rất ít khi có kiểu khoáng đạt vung tay áo mà ra đi, thực ra, đó là kiểu không muốn ra đi.

Chu Minh không hề lùi bước, lười biếng cười một cái, khuôn mặt tuấn tú dưới bầu trời đêm tràn trề tự tin, “Tạ Anh Tư, tôi luôn tin tưởng chắc chắn rằng, em là đóa hoa nhụy kiên cường, kẻ phá hoại tàn độc đi cùng hoa nhụy, thật là một sự kết hợp hoàn hảo.” Anh vẫy tay với cô, “Tôi thấy chúng ta cứ quyết định chuyện này đi!”

32. Chương 32

Chương 32

Nghe vậy, Tạ Anh Tư lâng lâng phiêu bồng, quay đầu, giấu đi nụ cười ngọt như mật trên môi, rồi lại một lần nữa quay sang, lúc này cô lại trở về với một Tạ Anh Tư “trong ngoài bất nhất”, “Này, định cái gì mà định? Ngọc nữ chúng tôi dễ định như thế sao? Anh ra ngoài mà nghe ngóng thử xem, chúng tôi có giá như thế nào...” Một khi đã dính đến đường, thì đuôi cong lên trời, Tạ Anh Tư quyết định trước khi đồng ý phải ra vẻ chảnh đã.

Mặc dù anh quyết định chọn cô, có điều cô vẫn phải ra vẻ, ra oai sang chảnh mới được. Nhớ thời tuổi trẻ bồng bột, cô đã làm một chuyện xuẩn ngốc dở khóc dở cười, sau khi bị mẹ xoắn tai mấy cái, mắng cô “ngu ngốc” mấy lần, bà cũng đành bó tay. Nhưng điều kỳ lạ là, người cha luôn có tác phong mềm mỏng lại bắt cô đội bàn cờ cả ngày trời một cách nghiêm khắc hiểm thấy, khi mắt cô gần biến thành mắt một con gà chọi, cha mới ý tứ sâu xa nói với cô rằng, “Con gái ngoan à vì nhân dạy rằng, bất kỳ việc gì cũng phải giành quyền chủ động. Câu này thực sự quá đúng rồi, con phải học cha đây này...”

Bị đội bàn cờ đến ngày người ra, lúc đó cô đã đáp lại rằng, “Cha, cha lừa con ít thôi, sao nhìn thế nào con cũng thấy là cha bị động trước mẹ con, học cha, chẳng phải con sẽ bị động chịu ăn đòn sao?”

“Ha ha, sao ta lại sinh ra cái đồ ngốc như con thế này? Phải thông qua hiện tượng mà nhìn bản chất, hiểu không? Hơn nữa, trước khi ta và mẹ con kết hôn, là mẹ con bị động, nếu không phải lúc đó cha giành quyền chủ động, thì có thể sinh ra cái đồ ngốc như con không? Có phải không nào?” Cha cô trừng mắt nhìn, rồi đột nhiên lại dịu xuống cười một cách thần bí, trông rất đắc ý, “Bên cạnh đó, làm đàn ông mà, ban ngày thì bị động, nhưng buổi tối chủ động là ổn rồi! Cái này được gọi là tấn công và phòng thủ, để giải quyết vấn đề một cách dễ dàng con ạ.” Sau khi tiếp nhận ánh mắt như hiểu mà không phải hiểu của cô, vẻ mặt cha bỗng có chút mất tự nhiên, ông hắng giọng, “Nói chung, con gái ngoan nghe cho rõ đây, tất cả mọi chuyện đều phải giành quyền chủ động, không giành được quyền chủ động thì cũng phải khoa trương danh tiếng, có thể dọa được ai thì cứ dọa, con đã hiểu chưa?”

Học đến tám phần may mắn của cha, Tạ Anh Tư quyết tâm dùng chân lý kinh nghiệm thực tiễn, vượt vượt làn tóc rối trong gió, duy trì uy nghi nữ vương, “Nào, hoàn cảnh gia đình, tài khoản ngân hàng, các mối quan hệ yêu đương trong quá khứ, có con riêng hay không, tất cả đều báo cáo cho tôi.” Khí thế tràn đầy và mớ tóc cô thì đã rối bù.

Dưới ánh trăng, trước những nhành hoa, Chu Minh im lặng đánh giá vẻ mặt cao ngạo, ánh mắt không ngừng né tránh của vị nữ vương bên cửa sổ. Anh cúi đầu cười sảng khoái, rồi đưa tay lên gãi cằm, ánh mắt dí dỏm bay về hướng bầu trời đêm, ánh trăng soi sáng như gương, tâm trạng anh cũng sáng như vậy. Sau một hồi hư trương, anh quay đầu lại nhìn người con gái ở cửa sổ phòng kế bên, không nằm ngoài dự đoán, ánh mắt cô hơi hoang mang nhưng cằm vẫn ngẩng cao. Thật là một người con gái thú vị, anh đã bắt đầu chờ đợi cuộc sống tương lai sắp tới rồi.

Thành công trong việc đẩy bầu không khí lên cao đến cực điểm, để sớm có thể kéo giai nhân vào lòng, Chu Minh quyết định tối nay tạm thời phối hợp với dáng vẻ ngông nghênh nữ vương của cô, ngoan ngoãn làm một kẻ ái mộ quỳ dưới chân nàng. Anh nheo mắt cười, “Được rồi, ngọc nữ nghe đây! Tại hạ nhà có cha mẹ già, đều làm nghề dạy học, bởi quản lý tiền bạc theo đường lối cần cù tiết kiệm, vì vậy tài khoản ngân hàng e là có thể khiến em hài lòng...”

Cô gái trẻ hắng giọng làm gián đoạn lời anh, “Cần cù tiết kiệm? Nhìn mấy bộ vest đó của anh kia, sau này không cho phép mua nữa.” Vung tay phất phất, vai diễn nữ quản gia của cô nhập vai hơi nhanh, quên mất rằng bây giờ, kẻ ra sức e lệ chính là cô, “Cái sau mới quan trọng, nhanh, trung thực một chút...”

Chu Minh dở khóc dở cười, phối hợp với sự hướng dẫn chỉ bảo của quản giáo Tạ, gơ tay lên ra vẻ thảng thốt, “Báo cáo, tôi đã yêu hai lần, tạm thời không có con riêng lưu lạc bên ngoài, nếu quản giáo Tạ bằng lòng, chúng ta có thể sinh trước một đứa cho vui.”

Tạ Anh Tư bị vẻ tinh nghịch của người đàn ông cửa sổ phòng kế bên làm cho phì cười, cô và anh ngập tràn tiếng cười như trẻ thơ, dưới ánh trăng phiêu bồng tạo nên một dư vị dịu đẹp. Dấu tích nụ cười còn lưu lại mãi, cô bẽn lèn, “Hoang dã... ha ha, điều kiện này miễn cưỡng cho qua vậy, có điều xét tới việc không phải là trai tân, tối nay bản cô nương còn phải suy nghĩ một lát, ngày mai đợi câu trả lời.” Khẽ vẫy vẫy tay, trước khi nữ vương cao ngạo nho nhã rút lui, còn lẩm bẩm với cái giọng chỉ để mình Chu Minh nghe thấy, “Ái dà, thật là tui thân cho ngọc nữ quá!”

Trong bóng tối phía trước giường, cô gái trẻ che miệng đưa tay tạo thành hình chữ V, hàm răng trắng sáng lấp lánh. Ở gian phòng kế bên, người đàn ông đứng đối diện cùng chiếc cửa sổ, nụ cười cũng vui vẻ không dứt. Trên con sông nhỏ, sóng xuân dưới ánh đèn lồng lấp lánh, nhưng sóng nước đã bắt đầu nhấp nhô rồi.

Đêm đó, Tạ Anh Tư giống như chiếc phao dập dềnh trên mặt biển, vừa bắn khoăn, do dự, vừa hân hoan, hứng khởi, nhưng nhiều hơn cả chính là chờ đợi mặt trời ngày mai nhô lên khỏi mặt nước. Tên gọi của mặt trời khi ló rạng đó chính là tình yêu.

Sáng sớm tinh mơ cả thị trấn cổ bị đánh thức bởi tiếng gà gáy vang, khói bếp cuộn lên bầu trời, là làn khói nhẹ chỉ nông thôn mới có. Do tối qua hưng phấn quá nên ngủ muộn, khi Tạ Anh Tư tỉnh dậy đã là chn giờ sáng. Trong tiếng gõ cửa thúc giục của Chu Minh cùng tiếng Trư Đầu, Anh Tư làm tổ trong nhà tắm, ôm chiếc gương soi rất lâu mới hoảng hốt mở cửa ra ngoài.

Chu Minh thoải mái trong chiếc áo khoác và chiếc quần bò màu xanh, đôi mắt đẹp đẽ của anh nhìn cô không nói gì, uể oải nhưng có chút nóng bỏng. Cô đỏ mặt vừa muốn cúi đầu trốn tránh ánh mắt anh, nhưng nghĩ lại, Tạ Anh Tư là ai cơ chứ? Phóng viên Tạ nổi tiếng khi sợ ai thì sẽ tỏ vẻ ngốc nghếch với người đó, bước lên phía trước vỗ nhẹ vào vai anh mỉm cười nói, “Oa, ông lão, trẻ ra nhiều đó!”

“Ông lão? Tôi nhớ lần đầu gặp tôi, em còn bắt tôi gọi em là chị cơ mà.” Chu Minh rướn mày nhìn Anh Tư.

“Có chuyện như vậy ư? Sao tôi lại quên rồi nhỉ?” Người nào đó bắt đầu lựa chọn “quên lãng”.

Chu Minh tiến lên vò rối mái tóc ngắn vốn chẳng chịu khuất phục của Tạ Anh Tư, yêu chiều nói với người con gái đầu bù như tổ quạ, “Bỏ đi, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi biết trình độ xỏ lá tuyệt đỉnh của em.” Nói xong, anh dắt Trư Đầu xuống gác.

Hai người họ ăn sáng tại quán ăn đầu cầu với bát cháo trắng, sau đó dắt chó đi dạo quanh mấy cửa tiệm cổ trong thị trấn. Sắc xuân sáng trong vô biên không giới hạn, bầu trời là màu xanh thuần khiết, đám mây bông bành điểm tuyết thêm vào màu xanh. Dưới khung trời quang đãng, đóa hoa xinh đẹp tô điểm cho bức tường rào quanh vườn, cảnh xưa cứ như vậy dần dần mở ra. Đưa mắt nhìn con ngõ dài cổ kính, bạn cứ ngỡ đang hồi ức về quá khứ, hoàn toàn không biết rằng nó đang cùng bạn chờ đợi sự gõ cửa của tương lai.

Thỉnh thoảng có một vài du khách trên đường, Tạ Anh Tư đi bên cạnh Chu Minh, nhìn đông ngó tây, tưởng nhân nhã, tự đắc, nhưng thực ra đang suy nghĩ làm cách nào để mở miệng nói câu đó, “Em là người của anh rồi”, à không, “anh là người của em rồi”. Nhưng cha cô đã dặn đi dặn lại rằng, bất kỳ chuyện gì cũng phải giành quyền chủ động, bây giờ cô mà hét lên như sói đói vồ dê, “em là người của anh rồi”, hừ không phải, là “anh là người của em rồi”, vậy chẳng phải cô bị động chịu đòn sao?

Đi vào một con ngõ vắng người, trong lúc tâm thần đang do dự, con đường lát đá xanh gồ ghề, không bằng phẳng khiến Tạ Anh Tư vấp chân, khi cô sắp ngã bò xuống đất, đột nhiên xuất hiện một đôi tay kéo cô tránh bị một phen mất mặt.

Chu Minh khẽ chau mày, kéo Tạ Anh Tư đang chao đảo về sát bên mình, sau đó dắt tay cô một cách vô cùng tự nhiên.

Tạ Anh Tư định thần lại, vừa định nói câu cảm ơn thì ngạc nhiên thấy lòng bàn tay mình đã bị nắm chặt. Trong khoảnh khắc tim đập nhanh, mặt đỏ bừng, Anh Tư há hốc miệng kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bàn tay hai người, chẳng biết phải làm sao. Ngược lên nhìn Chu Minh, anh liền nói: “Khép miệng lại, nước dãi sắp nhỏ xuống rồi!”

Biết điều ngậm chặt miệng, Tạ Anh Tư liếc thấy tay kia của Chu Minh đang dắt Trư Đầu. Trư Đầu hứng khởi nhìn bọn họ chăm chú, cô vốn độc lập quen rồi, nên quyết định phải kết thúc cảnh này, “Này, em là

chó sao? Dắt cái gì mà dắt?” Thực ra trong lòng cô đang vui ngất trời, chẳng còn cách nào khác, miệng lưỡi nói cứng quen rồi.

Chu Minh than thở, “Kêu cái gì, tay này của em bây giờ ngoài anh ra thì liệu còn ai muốn dắt?”

“Đó là do họ không có mắt.” Chỉ một câu đã bị đoán trúng, Tạ Anh Tư quên việc luôn tỏ rõ sức mạnh, mặt ửng hồng lên vờ nhìn ngắm những lớp tường ngói trắng xám cổ kính, “Bỏ đi, bỏ đi, xét thấy anh cũng được coi là kẻ biết nhìn người, em tạm thời chín bỏ làm mười.” Với bộ mặt bà la sát hung bạo, cô quay sang kề sát Chu Minh, khí thế ngút trời, “Này, họ Chu kia, sau này anh là người của em rồi, hai ngày sau phải học thuộc tam tông tứ đức cho em,” Chu Minh mỉm cười, nụ cười lại mang gai, “Không thuộc thì sao?”

“Cái đó dễ thôi, Tạ Anh Tư em có một ưu điểm rất giỏi, đó chính là xuống tay không nể tình. Nếu anh không đọc thuộc, em sẽ loan tin chuyện trước đây anh bức hại em, sau đó mưu đồ gây rối, muốn hủy hoại một bông hoa ngọc nữ là em đây.”

“Chờ chút, tôi còn chưa bắt đầu hủy hoại đấy! Ừm, tôi biết em vội, có điều chúng ta vẫn nên tiến từng bước được không.”

“Anh, anh... ai... ai thêm vội chứ, là tôi vội hủy hoại anh.”

“Vậy thì càng tốt, tôi mong còn chẳng được. Baby, e on!”

“Chu Minh!!!” Một tiếng sư tử Hà Đông gầm thét, “Anh ngựa đòn rồi có phải không?”

“Ngựa quá, baby, nào, giúp anh gãi một chút đi!”

“Được, anh đợi đấy, tôi sẽ khiến anh thưởng thức mùi vị ngất ngây tiêu hồn.”

Con hẻm vắng vẻ bỗng truyền đến tiếng cười đùa náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có tiếng chó sủa oang oang, vang vọng một góc của thị trấn nhỏ. Ở nơi sâu kín của con hẻm nhỏ, tình yêu như đỉnh hương đang bay tràn đến, nó thổi đi cát bụi và hiện ra diện mạo chân thực nhất.

Tay trong tay, hai người họ càn quét khắp các con đường, ngõ hẻm của thị trấn cổ. Khi mặt trời lặn, họ cũng dùng xong bữa tối, Tạ Anh Tư đứng bên quán ăn nhỏ, nhìn xung quanh khắp nơi với ánh mắt vô cùng chán ngán, nhìn lướt về hướng chiếc cầu nhỏ hình vòm, hai mắt bỗng sáng lên, hứng khởi kéo Chu Minh lao đi.

“Nhanh, em nghĩ đến một chuyện rất vui. Truy tìm kho báu.” Tạ Anh Tư kéo Chu Minh, Chu Minh lại kéo chú chó nhỏ. Mama cầu à, ăn xong không nên vận động, cũng không nên kích động thể chất.

“Có chuyện gì vui?” Chu Minh bị kéo lao lên vòm cầu, đứng trên đó nhìn xuống dòng nước chảy đang róc rách len lỏi qua những ngôi nhà xung quanh. Tìm báu vật? Người con gái này có khi nào bắt anh lặn xuống dòng nước tìm kho báu không? Chu Minh trầm tư, không phải không có khả năng, cô gái vốn thường có tưởng khác người.

Ánh mặt trời màu vàng trong buổi hoàng hôn tỏa trên khuôn mặt trẻ trung của Tạ Anh Tư, tràn đầy sức sống, cô hào hứng ngồi xổm xuống, nhìn qua khe cầu, “Anh qua đây nhìn xem, em nghe người già từng nói, ngày xưa trên những cây cầu cổ, thỉnh thoảng cũng có người đánh rơi tiền vào khe cầu, qua tháng năm, nghe nói vẫn có người móc được những đồng tiền xu có niên đại rất lâu đời. Chúng ta cũng thử tìm xem, không chừng lại có thật đấy!” Khuôn mặt đỏ rực vô cùng hưng phấn, vừa hí hoáy mò tìm.

Chu Minh bị nhiễm cái tính trẻ con của Tạ Anh Tư, cũng xắn tay áo lên, nổi hứng, “Được rồi, thử xem vận may của chúng ta thế nào.”

Cứ như vậy, thị trấn nhỏ dưới ánh chiều tà, trên dòng nước lặng lẽ chảy, hai bóng người trẻ tuổi mải mê tìm kiếm trên chiếc cầu cổ, chú chó nhỏ cũng ngửi ngửi đánh hơi bên cạnh. Sau khi tìm kiếm xong mười tám cây cầu ở thị trấn thì trời cũng sập tối. Lưng mỗi chân đau lục tìm khắp nơi nhưng quả không uống công, họ đã tìm thấy ba đồng tiền cổ.

Ba đồng tiền xu này, Chu Minh và Tạ Anh Tư mỗi người phát hiện ra một đồng, còn đồng thứ ba do lúc Tạ Anh Tư dắt Trư Đầu đang ngồi xổm trên đất dẫy, thì tìm thấy ngay dưới móng Trư Đầu, vì vậy xét đến cùng, đồng thứ ba là do Trư Đầu tìm được. Cầm ba đồng xu kết tinh từ lao động hăng say một cách thích

thú, Tạ Anh Tư tưởng tượng chúng đã từng truyền qua biết bao người, sau đó theo năm tháng, chúng lặng lẽ nằm trong khe cầu, bị gió đêm thổi, bị dòng nước xối, bao đôi chân đã từng gần sát bên chúng nhưng lại dần rời xa. Nhưng giờ đây, chúng đã đợi được họ.

Chu Minh nhìn Tạ Anh Tư cười tươi như hoa, “Đang nghĩ gì thế?”

Tạ Anh Tư ngẩng đầu, đáp “Đang nghĩ ba đồng xu này có duyên với chúng ta thật.”

Chu Minh nhìn lên bầu trời đêm, cảnh trăng loang lổ, gập đầu, “Nói không chừng chúng đã đợi chúng ta rất nhiều năm rồi!” rồi lại cúi đầu đối diện với con mắt ngời sáng như sao biết nói của Anh Tư, từ đáy lòng không kìm được dâng trào một thứ xúc cảm không nói được thành tên.

Tạ Anh Tư chau mày suy nghĩ, sau đó đánh mắt nhìn Chu Minh, rồi lại nhìn Trư Đầu, cuối cùng tập trung vào đồng tiền xu trong tay, đột nhiên ôm lấy vai Chu Minh, vẻ mặt tinh nghịch, “Anh yêu, anh xem, em có một ý tưởng. Tuy có hơi quê một chút, nhưng anh đã quyết định theo em rồi, cũng nên thuận theo ý tưởng quê mùa đó của em.”

33. Chương 33

Chương 33

“Quê đến mức nào?”

“Quê một cục ấy.”

“Quê một cục? Em yêu, em biết anh luôn theo chủ nghĩa thời thượng chứ?”

“Thời thượng?” Tạ Anh Tư nhướn mày, mạnh mẽ kéo cổ áo Chu Minh, cô thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả lật bàn tay, “Họ Chu kia, sau này anh phải đi theo con đường hòa thượng cho em, nghe rõ chưa? Nếu anh dám đưa mắt nhìn người phụ nữ khác, hãy xem em lột da anh như thế nào.”

Bên chiếc cầu vắng vẻ, bị bà cô đánh đá nắm chặt cổ áo không chịu buông, Chu Minh đưa lời xin tha thứ, nhưng hai tay anh lại bắt giắc vòng qua eo nhỏ của giai nhân, ôm chặt vào lòng mình, “Được rồi, được rồi, anh sai rồi, em xem con trai cầu đang nhìn chúng ta đó! Bạo lực gia đình có thể gây ảnh hưởng đến sự phát triển của nó, ngộ nhỡ sau này lại trở thành người giống em thì biết làm sao?”

“Phát triển lệch lạc? Dù có lệch hơn nữa thì cũng không bằng anh.” Cô gái trẻ giận dữ, rướn cổ phản bác, đột nhiên nhận thấy có điều gì đó kỳ quặc, tầm mắt từ từ hướng xuống dưới, ngược đầu nhìn về mặt thân nhiên của Chu Minh, hai mắt khê kheo lại, một giây trước giọng nói còn vang vọng mạnh mẽ, giờ phút này bỗng mềm mại đáng yêu, “Đậu phụ có ngon không?”

Chu Minh gập đầu một cách nghiêm túc, trong ánh hoàng hôn, khuôn mặt anh mờ ảo lộ ra ý đồ đen tối, “Ngon, lại còn nóng nữa.” Nụ cười anh thanh tú, đẹp đẽ, có lẽ đang say sưa trong những miền cảm xúc nào đó, “Ừm, xuất gia quả không tồi, cơm chay rất thơm.”

Trong bóng tối có hai nắm đấm đã siết chặt lại, tiếng nước chảy róc rách, cô gái trẻ chậm rãi lên tiếng, nghe kỹ còn có thể thấy cả tiếng nghiêng răng kèn kẹt, “Ha ha, còn có thứ thơm hơn nữa cơ.”

“Ồ, vậy sao? Có điều cảm ơn nhé, tối nay tạm thời anh đã no rồi!”

“Không no, không no, em sẽ để anh ăn đủ chỉ trong một lần.”

“Không... không cần đâu!” Người đàn ông dưới gốc cây bên cầu kêu lên sợ hãi, còn vờ liên tục lùi về sau, “Em yêu, anh chỉ thích ăn đậu phụ chứ không thích ăn nắm đấm.”

“Ha ha, pháp sư, thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng là điều tốt mà, một bữa chay, một bữa thịt, sẽ khỏe lên nhiều đấy.” Tạ Anh Tư vung nắm đấm, đằng đằng khí thế tiến sát lại gần Chu Minh.

Đúng lúc này, hàng loạt chiếc đèn lồng đỏ trong thị trấn cổ đột nhiên sáng bừng cả một khoảng trời nhỏ, cũng chiếu lên cả khuôn mặt Chu Minh và Tạ Anh Tư. Thấy Tạ Anh Tư đứng ngây ra, rồi bất ngờ lùi về phía sau, Chu Minh bước lên một bước, thân hình cao lớn ngay lập tức che lấp tầm mắt của Anh Tư. Anh Tư cũng cảm thấy trước mắt như phủ cả một màu đen, trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp khiến đầu óc Anh Tư mụ mị, trì trệ đến nỗi chỉ có thể cử động mí mắt. Khoé miệng Chu Minh cong lên thành một nụ cười rất nhạt, giọng nói không có ý bông đùa, chỉ còn lại những ngọt ngào đầy mê hoặc.

“Nếu để anh chọn, anh sẽ chọn món thịt này.”

Dứt lời, môi anh dần dần kề sát, cuối cùng hạ cánh xuống đôi môi của cô gái trẻ, giữa sự chuyển động của răng và môi, dần dần mở ra thứ tình cảm dồn nén bao tháng ngày. Thị trấn cổ với những chiếc đèn lồng đỏ treo cao, bóng người thưa thớt, ngay đến trần ai mịt mù cũng dần dần lắng xuống. Trên con sông nhỏ, chuồn chuồn đập nước bay, làm gợn lên những gợn sóng lăn tăn, mặt nước phản chiếu bóng đèn lồng đỏ, có bóng người mờ tỏ, tựa như mơ mà chẳng phải mơ.

Dạ khúc dần vang lên. Sau nụ hôn bên cầu tuyệt đẹp, Tạ Anh Tư vẫn chưa nói với Chu Minh ý tưởng quê một cục đó là gì, chỉ trịnh trọng đem ba đồng tiền xu cho vào túi. Sau đó, mặt mũi đỏ ửng, kéo Chu Minh xuống thuyền, trong lòng vui vẻ đắc ý, nhưng miệng vẫn duy trì khẩu khí càn quấy, “Em phải ngấm đèn, ngấm trăng, ngấm nam sắc.”

Khung cảnh trước mắt trải dài như một bức tranh thủy mặc. Người lái đò đứng ở đuôi thuyền nhẹ khua mái chèo, con thuyền lững lờ trôi, tiếng mái chèo khua nước dường như đang thủ thỉ kể lại những câu chuyện đẹp như mơ như ảo của thị trấn và dòng sông. Chuyện đã qua như mây khói, cứ theo dòng nước đi về hướng đông, không bao giờ trở lại. Tạ Anh Tư vui vẻ nhìn đèn lồng treo dọc hai bên bờ sông, tô điểm cho sắc đêm lạnh lẽo, đôi mắt rồi bởi mãi miết kiếm tìm. Chu Minh ngồi ngay bên cạnh, mười ngón tay đan lồng vào nhau, Trư Đầu yên lặng nằm dưới chân. Bốn bề tĩnh mịch, Anh Tư nhìn người đàn ông ngồi bên mình cùng chú chó nhỏ, đột nhiên rất muốn biết, màu của hạnh phúc có phải cũng thanh nhạt như thế này chăng?

Chu Minh nhìn khuôn mặt yên lặng của cô gái, ánh sáng trong đôi mắt cô nhấp nháy, khiến anh không thể rời được, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ, người ở đây liệu có phải đang rất hạnh phúc không?” Tạ Anh Tư nhàn nhã quay đầu, mỉm cười như trẻ nhỏ, “Em nhớ lúc còn nhỏ, có một bài thơ, Đan kia năm chục dây tiên, Mỗi dây mỗi trụ hoa niên thuở nào.” Hít một hơi thật sâu đẩy về hướng thụ, cô nói tiếp, “Bài thơ này thật phù hợp với tâm trạng lúc này. Cứ trôi mãi, trôi mãi, rồi không còn nhớ bản thân đang ở đâu, ở thời đại nào? Em không muốn quay trở lại nữa.”

Chu Minh xúc động hiểu ý, cúi đầu mỉm cười, càng cười càng to, khiến Trư Đầu sủa oang oang.

“Này, anh cười cái gì?”

Chu Minh khó khăn lắm mới nhịn lại được, hóm hỉnh nhìn Tạ Anh Tư, “Không có gì, chỉ cảm thấy thế giới này thật điên khùng quá thôi!”

“Điên khùng cái gì?”

“Nữ lưu manh cũng bắt đầu ngâm thơ rồi!”

“Nữ lưu manh?” Nữ lưu manh nheo mắt, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo, cô nghiêng người vỗ vỗ vào mặt Chu Minh, “Sao tôi lại quên rồi nhỉ? Sau này Chu Minh nhà anh chính là người của nữ lưu manh tôi đây! Yên tâm, sau này tôi sẽ chăm sóc anh chu đáo.” Trong đêm tĩnh mịch, lạnh mạn, mà những lời âu yếm từ đầu đến cuối lại chẳng dễ nghe chút nào, thế nhưng có người xem ra lại rất mãn nguyện.

Chu Minh cười dịu dàng, đối mặt với sự uy hiếp ngọt ngào, kéo Tạ Anh Tư vào lòng, chú chó nhỏ bị hành động này làm cho sợ hãi, hai mắt tròn xoe nhìn. Anh ghé sát tai cô thì thầm, nhẹ như sương, nhưng nồng như mực, “Được, nói lời phải giữ lấy đấy.”

Tạ Anh Tư lười biếng dựa vào người Chu Minh, ngắm cảnh đêm cùng những chiếc đèn lồng ở hai bên bờ sông, rồi bất ngờ nhẹ huých anh, nói, “Ồ, anh xem đèn lồng đỏ hai bên bờ này, nếu ở thời cổ đại, có mấy

má mì đứng bên sông vậy khách, chẳng phải sẽ trở thành... Hả? Cái gì nhỉ? Nơi đàn ông các anh thích nhất hay sao!”

Chu Minh cười nhẹ, liếc nhìn cô gái đang ảo tưởng, “Em nói thử xem, đàn ông thích nhất nơi nào?”

“Kỹ viện.”

Anh càng cười lớn, tay ôm chặt eo Anh Tư, thì thầm bên tai cô, “Đây chính là sự dịu dàng của anh!”

Bị bất ngờ, mặt mũi Tạ Anh Tư đỏ gay, mạnh mẽ vùng thoát khỏi tay anh, miệng không ngớt lầu bầu, “Đi... đi đến chỗ kỹ viện của anh ấy!” Chột dạ liếc nhìn bác lái đò đang chèo thuyền phía sau, cô quay đầu lại, đúng lúc đối diện với đôi mắt đặc ý của Chu Minh, trong lòng sục sôi, hỏa khí bốc lên, quay đầu uất hận.

Chu Minh thấy Anh Tư giận dữ, quay sang hỏi, “Sao thế?”

“Đột nhiên cảm thấy khả năng giác ngộ của bản thân thấp quá...” Thực ra bản thân Anh Tư đang xấu hổ, có điều không thể nói ra sự thật, đành tìm một cái cớ cho qua chuyện.

“Ừm, từ trước đến nay cũng không cao lắm mà.”

“Này? Ai cho anh chen miệng vào?”

“Được được, em tiếp tục, tiếp tục đi.”

“Từ xưa người nghèo và giai cấp tư sản đã không cùng tồn tại.” Tạ Anh Tư dùng ngón cái ấn vào đầu Chu Minh, “Nhưng bây giờ Tạ Anh Tư em đây lại ngồi cùng thuyền với nhà tư bản cực kỳ đáng ghét như anh.” Cô cúi xuống lắc đầu than thở, “Ai dà, em không còn mặt mũi nào nhìn hương thân phụ lão nữa!”

Chu Minh ra vẻ nghiêm túc, vỗ lên bờ vai suy sụp chán chường của Anh Tư, “Yên tâm đi Tạ Anh Tư, em đánh vào nội bộ địch, hương thân phụ lão sẽ thông cảm cho em.” Anh trầm tư thêm mấy giây, “Thực ra nhà tư bản như bọn anh thích đào tạo bồi dưỡng cô bé Lọ Lem, để hòa giải mâu thuẫn giữa hai giai cấp đối lập chỉ có thể dùng hôn nhân, em nói có phải không?”

“Này, con mắt nào của anh thấy em là cô bé Lọ Lem? Có cô bé Lọ Lem nào có tiền như Tạ Anh Tư em không? Em lọ lem chỗ nào, em trắng hồng ấy, khác hẳn với mọi người.”

“Đúng, em thực sự khác với mọi người, Tạ Anh Tư là cô bé Lọ Lem bản năng cấp.”

Tạ Anh Tư vừa định nổi xung, không ngờ thuyền đã cập bến, đành kiềm chế sự kích động đang sục sôi toàn thân, không ho he một tiếng, lẳng lặng bước lên bờ. Vừa đặt chân lên bờ, móng tay cô đã nắm chặt áo Chu Minh, hùng hổ lao thẳng về phía hẻm đá không người. Người dân thị trấn cổ này chứng kiến sự nhiệt tình phóng khoáng của nam nữ thành phố nhiều rồi, nên khi thấy vậy họ chỉ nhìn lướt một cái lạnh nhạt, rồi tuyệt đối không lưu tâm.

Dừng lại ở một con hẻm nhỏ, Tạ Anh Tư bắt đầu nghiêm khắc bức cung. Cô gái mạnh mẽ đứng ở góc tường, cây hải đường trong vườn nhà vươn ra ngoài, nở từng đóa hoa đỏ, dưới cây hải đường cô gái chống nạnh, khuôn mặt sống động như cánh hoa hé nở.

“Thích bồi dưỡng, đào tạo cô bé lọ lem có phải không?” Đầu tiên, cô vờ cười hai tiếng, sau đó âm lượng tăng vọt, “Nói, bồi dưỡng cho bao nhiêu cô rồi?”

Chu Minh vờ bất lực, phát tay nói, “Không phải đã thẳng thắn với nhau rồi sao, chỉ hai người thôi mà.” Thực ra, họ không được tính là cô bé lọ lem, có điều câu này anh không dám nói thật với người con gái trước mắt, sợ lại gây ra một cuộc đại chiến thế giới mới. Phát hiện thấy nỗi oan ức của anh, Trư Đầu ngoan ngoãn quần quanh ống quần của papa cầu. Trước sự bạo ngược của mama cầu, ngay đến con trai cầu cũng hiểu đạo lý im lặng là vàng.

Tạ Anh Tư hậm hừ, “Em hối hận rồi, xác định cái gì mà xác định? Tạ Anh Tư nào có bản lĩnh xác định nhà đại tư bản như anh, em chỉ là một nha đầu không có bản lĩnh, sau này ngộ nhỡ có một cô gái nào đó tìm đến tận cửa mời em biến đi, vừa khóc vừa làm ầm lên, em nào chịu nổi? Ôi chao, kẻ nghèo hèn như chúng em gặm bánh ngô là được rồi, không bản lĩnh quen rồi, không phiền nhà tư bản như anh vất vả bồi dưỡng. Anh đi mà bồi dưỡng người khác ấy!” Quay đi ném lại mấy lời tàn nhẫn, trong lòng Tạ Anh Tư rất

đắc ý, cái này gọi là lùi một bước tiến ba bước. Mặc dù Tạ Anh Tư thỉnh thoảng làm nha đầu, nhưng vào những thời khắc then chốt, trí tuệ của cô tỏ sáng như vàng ròng, cuộn sóng dữ dội như thủy triều, thiên cổ kỳ tài.

Dưới ánh trăng, Chu Minh dở khóc dở cười, cô gái này học được ngón tuyệt kỹ trở mặt, một phút trước thì đáng yêu như cánh chim nhỏ, ngay phút sau đã nổi xung ngay được, cô mà nhận là kẻ điên khùng thứ hai, ai còn dám nhận thứ nhất đây? Bước đến ôm chầm lấy kẻ điên khùng đang nhất quyết đoạn tuyệt quan hệ, anh khẽ hôn nhẹ lên cái trán bóng của cô, khẩu khí lại một lần nữa xin hàng, “Được rồi, được rồi, quá lắm thì sau này anh để em bồi dưỡng là xong, được chưa nào?”

“Nói hay thì ai mà không nói được? Giơ tay lên, thề với chị Hằng Nga. Cứ thề rằng, từ nay về sau, trong mắt Chu Minh tôi chỉ có Tạ Anh Tư. Tôi sẽ giao tất cả quyền cai quản cho cô Tạ Anh Tư, nếu vi phạm, thì từ đó về sau chỉ có thể nhìn thấy mặt trăng mà không thấy mặt trời.”

Chu Minh do dự, ngược mặt nhìn ánh trăng, dường như đang tưởng tượng cảnh mình không nhìn thấy mặt trời, khẽ cười với cô gái trẻ, “Em yêu, có thể sửa phần trừng phạt phía sau một chút được không?”

“Không có cửa đâu. Rề rà cái gì thế, chị Hằng Nga đang đợi lòng quyết tâm của anh đấy, bây giờ bắt đầu đếm ngược, 3... 2...”

“Được, được!” Chu Minh đã cười lên lưng còng rồi thì khó mà xuống được, anh giơ tay xin hàng, tướng quân bách thắng cứ vậy mà nước mắt lã chã viết hợp đồng bán thân với ánh trăng cong. Cái gọi là sông có khúc, người có lúc, lần này sẩy chân, mức độ nghiêm trọng không phải hạng xoàng.

Cứ như thế, tại biển cổ Đường Khê, nữ vương Tạ Anh Tư vận dụng chiêu lùi một bước tiến ba bước, đã giành được quyền một cách thành công, từ đó, mở sang một trang sử mới trong cuộc đời cô.

34. Chương 34

Chương 34

Ngày thứ hai ở thị trấn cổ, từng làn hoa thơm ngát lần lần trong đó là mùi gỗ khô lâu ngày, khiến lòng người ngất ngây. Tạm thời để chú chó nhỏ ở khách sạn, Chu Minh và Tạ Anh Tư tay trong tay lang thang dạo chơi ven sông, để mặc cho ánh nắng như thác đổ trên người, xối qua bờ vai, tràn qua khuôn mặt nhăn nhúm của bác gái đang thêu thùa bên bậc cửa.

Mới buổi sáng, bác lái dò bên sông dùng chiếc mũ cũ phủ kín khuôn mặt, đánh một giấc say sưa, con chó vàng bên cạnh cũng lim dim nằm dài ra vẻ không vừa ý. Ở một nơi như thế này, e rằng thứ không thiếu nhất chính là giấc ngủ.

Tạ Anh Tư từ nhỏ đã bú sữa, cô kéo Chu Minh chạy đến bên tường vườn một nhà dân thì dừng bước, trông mà phát thèm với những cánh hoa tử vi đang nở rộ duyên dáng, từng chùm hoa màu hồng phấn phủ trên bờ tường cao cao, khiến người ta không khỏi thích thú.

Chu Minh thấy hai mắt Tạ Anh Tư tỏa sáng lên khi thấy hoa nở rộ, trong lòng thầm nghĩ, con người ta ai cũng như ai, con gái luôn yêu thích cái đẹp. Lục lại quá khứ, sự luộm thuộm của người con gái này không nói lên tất cả, cô ấy vẫn luôn là một cô gái tốt. Tin rằng dưới sự hun đúc đức tài của anh, trong tương lai không xa, phẩm chất của cô sẽ được nâng cao với tốc độ tên lửa. Vừa nghĩ đến đây, cả khuôn mặt anh ngập tràn vẻ hài lòng.

Tạ Anh Tư khoanh tay liếc Chu Minh một cái, hất cằm về phía cái cây đầy hoa đỏ, “Đi, trèo lên hái cho em mấy đóa xuống đây.”

Quý ông Chu Minh chết lặng, ngược nhìn bờ tường cao với ánh mắt ngỡ ngàng không thể tin nổi, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, “Đây là của nhà người ta, trèo tường hái hoa không phải là hành vi của bậc quân tử, chúng ta đứng đây ngắm là được rồi!”

Cô gái trẻ bướng bỉnh lắc đầu quây quây, cười đùa, “Anh, anh đừng cảm trào lên hái đi, từ tám trăm năm trước em đã biết anh không phải quân tử rồi! Hơn nữa, em chẳng bảo anh hái những bông bên trong tường, chỉ hái ở mấy cành nhô ra ngoài thôi! Anh nhìn đi, mấy cành đó lẩn chiếm đất công cộng, chính là để những người qua đường như chúng ta hái đó.”

Tạ Anh Tư bước lên ôm lấy Chu Minh, vẻ mặt vừa bướng bỉnh vừa uể oải, nét đáng yêu, xinh đẹp chẳng thua kém những cánh hoa kia chút nào, “Không phải đàn ông các anh thích nhất là hái trộm hoa ngoài tường sao? Lần này, chính là cơ hội để anh thể hiện lòng dũng cảm đó!”

Trong mắt Chu Minh ẩn chứa sự dè dặt không gì xua đi được, vò rối mái tóc của cô, anh nói, “Anh hái em là đủ rồi!”

Đầu tiên, Tạ Anh Tư hơi e thẹn, xấu hổ kiểu mấy cô bé, rồi ưỡn thẳng lưng, đột nhiên tròn tròn hai mắt. “Hừ, đến bây giờ vẫn chưa tặng em một bông hoa, còn có mặt mũi đứng trước mặt em sao?” Cô buông tay, vẻ mặt ngang ngược, “Sát hạch không thông qua, quay về đợi giấy trượt đi!”

Chu Minh ôm chặt cô gái trẻ đang nổi cáu, vẫn cố thỏa hiệp, “Vậy thì chẳng phải rất đơn giản sao, khi quay về, em muốn bao nhiêu, anh sẽ mua cho em bấy nhiêu.”

“Anh có tiền thì ghê gớm rồi! Anh cũng học những người đàn ông kia, dùng tiền đập vào người phụ nữ có phải không? Tạ Anh Tư em đây chỉ được đến thế thôi sao? Không được, em thích hoa dại bên đường.”

Tạ Anh Tư đắc chí, dừng thấy bình thường mồm miệng toe toét, thực ra trong con người cô có một điểm sáng chính là thù dai. Lần này, ném mặt nằm gai lâu như vậy, cuối cùng cơ hội càn quấy cũng đến rồi, cô quyết định học tập Tôn Đại Thánh, làm rối loạn thế giới của anh, để anh không được yên lành. Đuôi mắt để lộ ra một tia xảo quyệt, nhưng cô vội kìm nén xuống.

“Tạ Anh Tư, đây không phải hoa dại, hoa này đã có chủ.” Anh thì thầm nhỏ nhẹ bên tai cô, “Chúng ta như thể là ăn trộm.”

“Thứ trộm được mới đáng quý. Anh thử học Romeo đi, anh ta là kiểu mẫu của cánh đàn ông các anh, mạo hiểm sinh mạng, nửa đêm trèo tường, thành công giành được đóa hoa quý tộc Juliet về tay. Hành vi đó của người ta cũng thuộc dạng trộm cắp sao, chẳng thấy ai nói anh ta là tên trộm cả. Bớt nhiều lời đi, hái hay không hái, để em về viết giấy chia tay.”

Giai nhân có ý muốn gây khó dễ, Chu Minh không phải không biết. Sở trường giỏi nhất của cô chính là làm âm ỉ lên. Nhưng cô rức rở như cánh hoa đào, khuôn mặt sống động, tỏa sáng, bước vào cuộc đời vốn cứng nhắc của anh, ngoài yêu thích vẫn là yêu thích. Từ trước đến nay, trong cuộc đời đau khổ vẫn thường song hành cùng niềm vui, Chu Minh đau đầu liếc nhìn cành hoa tử vi rung rinh mời gọi, anh vốn luôn là một công dân tốt, hôm nay vì tình yêu, đành học theo tiền bối Romeo, phạm pháp một lần vậy.

Anh ép sát vào khuôn mặt cô, nở nụ cười rạng rỡ, “Tạ Anh Tư, anh đại diện pháp luật nghiêm túc bày tỏ sự tôn kính và sợ hãi chân thành.” Ngập ngừng giây lát, anh nói tiếp, “Lần đầu tiên anh nhận ra, làm phóng viên thật là thiệt thòi cho em quá, em nên đi làm một tên trộm, phát động bản lĩnh tạo phản quần chúng số một.”

Tạ Anh Tư có vẻ đắc ý, “Đúng thế, cha em nói rằng, nếu ở thời chiến loạn, em sẽ là một nữ thổ phỉ.”

Sau đó, Chu Minh thoăn thoắt trèo lên tường, vừa bẻ được mấy cành xuống thì nghe trong vườn có tiếng động, có chó. Chó nông thôn không ngoan ngoãn nghe lời như Trư Đầu, mắt nó nhanh nhạy đảo về hướng này, gào rống lên như xé gan xé phổi. Hai người họ tức thì vô cùng sợ hãi, mặt không khỏi biến sắc.

“Chạy mau!” Tạ Anh Tư kéo tên hái hoa trộm Chu Minh, bỏ chạy với tốc độ một trăm mét xung kích. Chạy đến phiến đá xanh bên sông, hai người mới dừng lại thở, nhìn bộ dạng tả tơi thảm hại của nhau, không ghen mà cùng gặp bụng cười lớn.

Tạ Anh Tư nhận đóa hoa đầu tiên mà Chu Minh phải mạo hiểm hái cho cô, ánh mắt ánh lên một tia vui mừng, nụ cười ngọt ngào, tươi rói. Tà ý lại nổi lên, cô cười cười vẫy Chu Minh ngồi gần hơn một chút. Tưởng giai nhân sẽ tặng mình nụ hôn, Chu Minh liền nghe lời tiến sát lại gần, vẻ mặt có chút mong đợi.

Tạ Anh Tư ngắt một bông hoa, cầm trong tay ngắm nghía, “Có đẹp không?”

“Rất đẹp.”

Cô gật đầu, sau đó cười gian xảo, đột nhiên cài bông hoa ấy lên sau tai Chu Minh, vỗ tay hưng phấn, “Trong mớ tóc đen nổi lên một chấm đỏ, oa, cài lên tóc anh hợp quá, nếu có thêm tấm khăn lụa, anh có thể chuyển nghề làm má mì rồi!” Vừa nói, cô vừa cười bỏ chạy.

Chu Minh gỡ đóa hoa xuống, ném lên mặt đất, vờ mặt hung dữ, “Tạ Anh Tư, xem anh xử lý em thế nào!”

“Cứu với, má mì muốn bắt tôi!”

Tiếng cười lạnh lóe như chuông bạc vang vọng trên khung trời ngày xuân, mây trắng cũng như biến hóa huyền ảo theo dáng những bông hoa, cả bầu trời phút chốc tươi đẹp hẳn lên.

Lộ trình quay về thành phố A có chút nhẹ nhàng, nhanh chóng, lúc đến thì lạ đường, ở giữa lại ngăn cách một tầng vải, tất cả đều khó chịu, không thoải mái. Lúc quay về, vẫn là bầu trời đỏ, cảnh đẹp vẫn như mọi khi nhưng tay họ đã nắm lấy nhau. Tấm vải dầu có dày hơn nữa, cuối cùng vẫn chẳng ngăn được tình yêu ngày càng nồng cháy, cùng với từ trường giữa hai người ngày một tăng mạnh.

Nếu đã không ai chống lại được, vậy thì chẳng bằng thuận nhiên mà đón nhận tình yêu. Họ là đôi nam nữ thẳng thắn vô tư, vì vậy tất cả cũng sẽ thuận theo tự nhiên mà nước chảy thành sông cả.

Chú chó nhỏ đã ngủ. Ngồi trong xe, Tạ Anh Tư khua chân múa tay ba hoa về hành động vĩ đại trừ gian diệt bạo của mình, hưng phấn đến nổi nước miếng văng tứ tung. Vốn dĩ con người cô khi nói chuyện thích thổi phồng lên mấy phần, chuyện nhỏ cũng thổi phồng lên tận trời cao, lẫn át cả gió xuân đang nhẹ nhàng hiu hiu thổi.

“Anh có biết thủy thủ Popeye không? Ồ đúng, anh làm sao mà biết được, tuổi thơ của anh còn phải lo bồi dưỡng cô bé Lộ Lem, rất bận.” Cô tự nói với mình, sau khi nhận lại ánh mắt bất lực của Chu Minh, cô tiếp tục thao thao, “Thủy thủ Popeye chỉ cần ăn rau chân vịt, oa, đẳng cấp chiến đấu tăng lên mười lần, không phải em nói khoác đâu nhé!” Nhưng thật sự, cô vẫn đang khoác lác, “Em chỉ cần liếm hai miếng ga tô bơ do mẹ làm, oa, thì em biến thành...”

“Quái thú kem bơ.” Chu Minh lạnh lùng cắt ngang lời cô.

“Anh... anh mới là quái thú.” Bị nắm hết mọi chi tiết về bản thân, Tạ Anh Tư nghiêng đầu không phục, cô muốn nói mình là “nữ hiệp” kia, nhưng sự thật phũ phàng quá. Lúc nhỏ cô thường đánh nhau vì Đỗ Thuần, từ đó về sau, những đứa trẻ lảng giềng cứ hề thấy cô yả Đỗ Thuần đi ngang qua, liền đưa lời chế nhạo, “Người đẹp và quái vật đến rồi!”

“Anh đã từng thấy quái thú nào đáng yêu như thế này chưa?” Mặt mũi tối sầm, mồm miệng cô cũng cứng lên.

“Ngồi cạnh anh không phải có một người hay sao?” Mặt Chu Minh gằn nộ cười, ngay đến cặp lông mày cũng đã giãn ra, “Hơn nữa anh đoán, em là thú mỏ vịt, hừm, cơ mà anh rất thích loài thú này.”

“Anh... anh muốn ăn đòn phải không?” Quái thú vung nắm đấm, đôi mắt đan phượng sáng quắc đã sẵn sàng hành động, mỗi khi cô không nói lại được thì thường muốn đánh người. Đương nhiên chỉ là muốn, lúc nhỏ đại đa số những lần cô đánh nhau đều vì Đỗ Thuần. Cha mẹ cô yêu mến Đỗ Thuần vô cùng, lại biết tính lực toàn thân của con gái rượu chẳng có chỗ nào trút ra, sợ cô cứ kìm nén mà chẳng may ngày nào đó thành nữ thổ phỉ, vì vậy giả như cô đi đánh nhau cũng mặc.

“Lúc nhỏ anh có tập qua quyền anh.” Chu Minh lạnh nhạt ném ra một quả bom hạng nặng.

Tạ Anh Tư đang vung nắm đấm nghe vậy nuốt ngụm nước miếng nhỏ, chân hơi mềm, tay thả lỏng, nhưng vẫn ương ngạnh duy trì tư thế nắm đấm. Mẹ cô dạy rằng, có thể thua người nhưng không thể thua trận. Mắt nhìn chăm chăm vào tay nắm vô lăng không rời của Chu Minh, cô nghiêng đầu, “Ra về làm gì chứ, lúc nhỏ là lúc nhỏ.” Cô lại vỗ ngực mạnh mẽ, “Thực chiến xuất anh hùng, anh hùng ở đây.” Sau đó, cô lại nhìn Chu Minh khiêu khích.

Chu Minh chỉ liếc cô một cái, sắc mặt vẫn không đổi, “Anh cũng đã từng thực chiến rồi!” Lần duy nhất trong đời anh đánh nhau, có một cảm giác thoải mái không gì sánh được. Lần trật đường ray đó, lấy danh

nghĩa là tình yêu bắt đầu, nhưng thực ra muốn thông qua nắm đấm đánh bay đi những nỗi tiếc của tuổi thanh xuân, để rồi cảm thấy vô cùng sướng khoái.

Tạ Anh Tư chớp mắt một cách khó khăn, khoác lác quá đà, tám phần đã gặp phải cao nhân ẩn dật. Gặp phải người thích đoạn tuyệt như mình, cô không sợ chút nào, lo nhất vẫn là người bình thường không ho he một tiếng, nhưng lúc then chốt lại dùng nắm đấm nói chuyện. Trình độ của mình, cô hiểu hơn ai hết, rõ ràng bản thân chỉ thuộc hạng gà thôi.

Nuốt một ngụm nước miếng nữa xuống bụng, con người đảo một vòng, tay đặt lên đầu gối Anh Tư vỗ đùi, miệng cười hì hì, “Ha ha, anh yêu, chúng ta thật sự đều là anh hùng gặp anh hùng, quả nhiên đúng là một cặp trời sinh.” Khi gặp phải đối thủ mạnh, tốc độ chuồn của cô cũng là hạng nhất, nếu không vì sao mà thời học cấp ba cô có thể liên tiếp giành giải quán quân một trăm mét ba năm liền.

Chu Minh tức thì bị nụ cười nịnh bợ của Anh Tư làm cho buồn cười, ở cùng cô, cả chặng đường dài đầy áp tiếng cười, dễ dàng cảm thấy trái tim dần dần được lấp đầy, anh biết cái gọi là nỗi cô đơn đã được xua tan. Khẽ nheo mắt lại, anh không buông tha cô.

“Tạ Anh Tư.”

“Hả, anh yêu, mời anh nói.” Nặng ra nụ cười nịnh bợ, bất giác Tạ Anh Tư lại trở thành tay sai rồi. Cũng khó mà trách cô, từ nhỏ chuyện cô sợ nhất chính là gặp phải cao nhân.

“Nghe nói em đã từng đánh gãy xương người khác?” Chu Minh thản nhiên lên tiếng, mờ nhạt lộ ra chút uy nghiêm.

Sau khi vì Lưu Lan mà Anh Tư ra mặt mắng Trịnh Noãn Dương, một lần trong phòng trà, anh vô tình nghe thấy Trịnh Lượng và Dương Lạp Lạp nhắc đến cô. Thực sự không phải anh thích nghe trộm, nhưng hai người đó buôn chuyện trắng trợn, trước mặt người khác thì ăn nói đẹp đẽ nhu mì, sau lưng lại sánh ngang với quạ, anh vừa thấy nhắc đến cô, liền quyết định lắng nghe.

Tiếng Lạp Lạp lúc trầm lúc bổng, anh chỉ nghe thấy rằng Anh Tư không những đánh gãy xương đàn ông, mà còn mất đi mối tình đầu, đối với cô, quả thực là một sự đả kích đến mức khắc cốt ghi tâm. Từ sau lần đó, cô không bao giờ đánh nhau nữa, nữ thổ phỉ quy ẩn giang hồ, chuyển sang luyện trình độ mềm mại, trở thành một nhân viên văn phòng như hiện nay.

Anh vừa lên tiếng, nụ cười nịnh bợ của Tạ Anh Tư hoàn toàn sụp đổ, mắt mờ đi, gãi gãi đầu, cô quay sang vờ nhìn phong cảnh lướt nhanh bên đường, “Cái đó à, chính là... tuổi trẻ bông bột... mà thôi!” Trầm tư nhìn về phía trước, đột nhiên cô hiểu rõ ý của Chu Minh, bèn khua tay, “Ồ, anh yên tâm, hoàn toàn yên tâm đi, rất nhiều năm rồi em chưa dùng đến bạo lực, anh sẽ an toàn.” Rồi cười hi hi tiến lại gần Chu Minh, “Anh yêu, em sao nỡ hạ thủ với anh.”

Chu Minh cong miệng cười nhẹ, nhìn Anh Tư trù miến, sau đó lấy lại vẻ nghiêm túc, “Anh không lo cái này.” Trên thực tế, chỉ có chuyện anh hạ thủ chứ làm gì đến lượt cô. Rất tốt, người con gái rất xứng đáng với anh. Ánh mắt anh kiên định, nhìn về phía trước, “Anh nghe nói, sau khi em đánh gãy xương người ta, còn có cả chuyện hậu kỳ, đúng không?”

Trong đầu nhá lên một tia sét, toàn thân Tạ Anh Tư cứng đờ, lắp bắp, “Đáng chết, anh... sao anh biết được?”

Chu Minh nhếch mép cười, nói “Em có thể đánh vào nội bộ địch, dựa vào cái gì mà anh lại không thể?”

35. Chương 35

Chương 35

Bỗng nhiên, Tạ Anh Tư im lặng, não bộ dừng hoạt động quá lâu lại một lần nữa khởi động, các tế bào não trong trạng thái siêu tốc.

Thời gian dần trôi, trong cuộc đời tươi đẹp của Tạ Anh Tư, cãi nhau có, đánh nhau cũng có luôn. Một thời ăm ỉ oanh tạc, nhận được những biệt hiệu như “tomboy”, “nữ chiến binh thủy thủ mặt trắng”, cô cũng không bận lòng. Bảo vệ sự tôn nghiêm là sứ mạng đã khắc vào xương tủy, cho dù sự tôn nghiêm ấy không phải của cô.

Bao lâu rồi, cô vẫn còn nhớ như in mùa đông giá buốt ảm đạm năm đó, Đỗ Thuần khoác trên người một chiếc áo bông cũ kỹ, bị đám trẻ ngỗ ngược dồn vào góc tường, ngồi thụp xuống gào khóc như con thú bị vây hãm, “Mình có mẹ, mình có mẹ...”

Khi còn nhỏ, cô đã từng đọc một câu chuyện cổ tích. Truyện kể rằng, ở tận cuối chân trời, có một cô công chúa cô độc sống trong tòa lâu đài cao chót vót đến tận mây xanh. Ở đó, một con rồng lửa nhe nanh múa vuốt suốt đêm ngày canh chừng cô. Về sau có chàng hoàng tử, cầm thanh bảo kiếm từ trên trời xuống, đưa nàng công chúa rời xa khỏi tường vây giam hãm.

Nghe xong câu chuyện cổ tích này, nhiều người thường giữ chặt nắm đấm, nghĩ phải liệt con rồng lửa vương vít không hiểu phong tình đó vào phía tà ác. Nhưng Anh Tư lại không như vậy. Ngay từ giây phút đầu tiên quen Đỗ Thuần, Tạ Anh Tư đã thề với trời đất, sẽ làm một con rồng lửa bảo vệ cô ấy. Dùng ngọn lửa rừng rực cháy nhắm vào tất cả những kẻ làm hại Đỗ Thuần, cho đến khi nào chàng hoàng tử của Đỗ Thuần đến, thay Anh Tư bảo vệ cô ấy suốt phần đời còn lại.

Vì vậy, Tạ Anh Tư đã trở thành một con rồng lửa, dùng vảy giáp cứng lạnh bao bọc khắp cơ thể, mà Đỗ Thuần là nhịp tim yếu mềm trong cô. Cả cuộc đời có người bạn tri kỷ này, dấu trên người có thêm nhiều sẹo, nhiều vết bầm tím, cô cũng cam lòng.

Chỉ là từ nhỏ đến lớn, cái lần vung nắm đấm đó lại không phải vì Đỗ Thuần. Cô hóa thân làm rồng lửa quá lâu, vốn cho rằng mình thuộc phe chính nghĩa, không ngờ, cô còn quá trẻ, quá tùy tiện, vì chính nghĩa mà kết quả chiến đấu vô cùng tàn khốc. Cô vượt qua nó, khiến người khác bị thương, nhưng lại làm đau trái tim mình. Lúc đó cô thậm chí còn ôm Đỗ Thuần khóc lóc không dứt.

Năm đó, Na Tra đại náo thủy cung, sau khi trải qua nỗi đau trầy da tróc vảy, cuối cùng đã được hồi sinh. Cô đã từng ngây thơ cho rằng niềm vui có thể tồn tại mãi mãi, thế nhưng sau lần đau khổ vì tình đó kén tằm hóa bướm. Mùi vị đau khổ của tình yêu cô đã từng nếm trải, vì vậy cô trưởng thành rồi.

Chuyện đã qua một lần nữa ulla về, Anh Tư thoáng ngẩn ngơ, ngữ khí cũng có phần ngơ ngẩn, “Là ai nói với anh?”

“Cái này không quan trọng. Điều đáng quan tâm là bây giờ chúng ta có thể thẳng thắn kể cho nhau quá khứ của đối phương, sau đó hướng về tương lai, không phải sao?”

“Chuyện đó... em không biết nên bắt đầu kể từ đâu, có thể cho em chút thời gian không? Em... tạm thời lúc này em không muốn nhắc đến.” Đó là vết sẹo sâu nhất thời thiếu nữ của cô, cho dù đã bị thẳng năm xóa nhòa, nhưng nó vẫn hằn tích khắc rõ nỗi đau năm đó.

Hiếm khi Chu Minh thấy Tạ Anh Tư có cảm giác nặng nề, trong khoang xe, ánh mặt trời ảm áp như một nụ hôn, nhưng đôi môi và cặp mắt cô đã nói lên tất cả. Ngữ khí lạnh nhạt của cô khiến anh hiểu rằng, dường như cô đang giữ trong tim quá khứ đau buồn là tình yêu đã chết. Cô giống như một viên dạ minh châu, thu hút toàn bộ tầm mắt khiến anh không thể thôi ngắm nhìn. Chu Minh gần như khẳng định, đã từng có một người đàn ông cũng bị ánh sáng rực rỡ toàn thân cô thu hút, anh đoán, ngay đến chính bản thân cô cũng không biết mình có sức hấp dẫn kỳ lạ này. Anh cầu nguyện cho những chuyện quá khứ đó tan biến. Anh là người đàn ông vừa khoan dung vừa ích kỷ, rộng lượng đến mức bằng lòng tiếp nhận tất cả mọi hình ảnh u ám trong lòng cô, nhưng đồng thời cũng ích kỷ đến mức không cho phép cô che giấu bất kỳ chuyện gì.

“Được, anh cho em thời gian, đợi đến lúc nào đó em sẽ kể với anh.” Chu Minh nghiêng đầu nhìn lướt Tạ Anh Tư một cái. “Nhưng...” Đột nhiên, anh buông một tay khỏi vô lăng nắm lấy tay cô, “Yêu cầu của anh đối với chuyện tình cảm không nhiều, nhưng phải thẳng thắn, chân thành. Anh Tư, em có hiểu không?” Lần đầu tiên anh gọi tên cô mà không kèm theo họ, quen thuộc giống như đã cầm tay như vậy từ rất lâu.

Gió hiu hiu thổi, cánh đồng hoa cải bên đường quốc lộ nở vàng rực, như xoa dịu nỗi đau từ tận đáy lòng. Trong khoang xe thoáng gió tràn đầy sự bền lâu cùng trời đất, Tạ Anh Tư nắm chặt bàn tay mạnh mẽ thuôn dài của Chu Minh, nhẹ nhàng nhưng kiên định đáp lời, “Em đồng ý với anh, Minh Minh.”

Tay run lẩy bẩy, đến lượt Chu Minh ngẩn ngơ, cặp lông mày rậm khê chau, ánh mắt ngơ ngàng nhìn về hướng nụ cười của Tạ Anh Tư. Không nằm ngoài dự đoán, vẻ mặt buồn bã của cô gái nhỏ bé đã biến mất, lọt vào tầm mắt anh lại là cô gái ồn ào không ngớt, “Minh Minh? Em gọi ai đấy?”

Cô gái nhỏ phì cười, ngay thơ đáp, “Anh đấy!”

Mày càng chau hơn, anh nói, “Hình như chỉ có gấu trúc béo mới được gọi cái tên này.” Ví dụ Phương Phương, Viên Viên, Hương Hương, Điềm Điềm...

Dùng nụ cười để che lấp sự bối rối, Tạ Anh Tư tay sai lại tái xuất, “Minh Minh à, trong mắt em anh chính là một chú gấu trúc bự. Người tranh giành muốn ôm anh nhiều quá, thú mỏ vịt em đây phải trông coi anh chặt một chút mới được.” Nheo mắt trầm tư mấy giây, bỗng nhiên cô bật cười như hoa đào nở, hồn nhiên nói tiếp, “Thú mỏ vịt và gấu trúc hình như mấy trăm triệu năm trước đã ở cùng một đỉnh núi. Ái dà, Minh Minh, mấy trăm triệu năm trước chúng ta đã kết bạn chiếm núi xưng vương rồi, có thể thấy duyên trời đã định dù cho thế sự biến đổi rất nhiều. Minh Minh, anh sẽ không chạy thoát khỏi móng vuốt của em đâu, thật đáng thương!” Dứt lời Anh Tư ôm bụng cười lớn.

Chu Minh bị chọc cho cười, ánh mắt điềm tĩnh lóe lên nỗi niềm vừa mừng vừa lo, “Bản lĩnh xướng hài rất giỏi, quả nhiên em là thú mỏ vịt ưu tú.”

Tạ Anh Tư vờ vĩnh vỗ vai Chu Minh, nói một cách vô cùng nghiêm túc, “Vì vậy, anh phải tiếp tục cố gắng, làm một chú gấu trúc bự hợp với em.”

“Em có thể đổi tên có sức sát thương giảm đi một chút được không?”

“Không thể, Minh Minh à, cái này chỉ rõ em yêu thương anh như thế nào. Trong phạm vi mấy trăm mét, không thể tìm được huấn luyện viên thú nào yêu anh hơn em đâu.”

“Không phải em là thú mỏ vịt sao? Sao đã biến thành huấn luyện viên thú rồi?”

“Bây giờ, người ta chuộng tự lực cánh sinh, chẳng lẽ lại không cho phép loài thú mỏ vịt chúng em kiêm thêm chức sao?”

Đèn hoa giăng khắp chốn, hơi thở đồng nội của mùa xuân đã dẫn lùi lại phía sau, những show diễn đêm của thành phố hiện đại đang trình diễn trước mắt.

Chu Minh tiễn Tạ Anh Tư và Trư Đầu về đến cửa nhà, hai người tay nắm tay bịn rịn, ai cũng không muốn là người rời đi trước. Trư Đầu có vẻ ngại ra mùi ly biệt, lấy hết sức lực do uống sữa mới có mà cắn ống quần Chu Minh, Tạ Anh Tư thấy vậy liền nói, “Trư Đầu, Trư Đầu! Ái dà, cái đồ phiền hà này, đợi lát nữa ta ném ảnh vài rách để mày cắn cho đã, quần của người có tiền, chúng ta không cắn được...”

Chu Minh chợt nghe thấy điều gì đó kỳ quái, chau mày hỏi, “Trư Đầu? Tạ Anh Tư, em đổi tên cho bé cầu lúc nào vậy?”

Tạ Anh Tư giật mình, da đầu căng lên, gãi một cách không tự nhiên, bị nắm đúng điểm yếu quả thật không dễ chịu chút nào. Gãi đến nỗi cổ cảm giác hơi đau, cô ngược lên đối diện với ánh mắt chất vấn nghiêm nghị của Chu Minh, thắm thở dài một tiếng, “Đuổi thần dễ đi, rước thần khó về”, vừa rồi cô còn bịn rịn ủ rũ với vị thần tôn kính này làm gì không biết, lẽ ra nên nhanh chóng tiễn anh mới phải.

Thôi thì đành dùng mỹ nhân kế vậy. Nghĩ là làm, cô vội ôm Chu Minh cười, chủ động sà vào lòng anh, “Ha ha, Minh Minh, anh có thích tên mới của bé cầu không? Em có tài đấy chứ?”

Mỹ nhân kế không hữu hiệu, Chu Minh vẫn không mấy may động tĩnh, chỉ lạnh lùng nhìn Trư Đầu đang ngồi xồm trên đất, “Đổi khi nào vậy?”.

“Vào hôm anh đưa đồ ăn cho cún đến, em phát hiện nhân phẩm của em quá tốt, ngay đến nhà tư bản như anh cũng bị mình cảm hóa, móc tiền ra nhanh chóng, thoải mái, thế là em bị xúc động, liền đặt họ của anh cho Trư Đầu.”

Mỹ nhân kể có được thành công ban đầu, Chu Minh cười nhạt, ôm cái eo nhỏ của mỹ nhân, ăn không ít “đậu phụ”, “Hóa ra hôm đó em đã nâng anh lên, trở thành cha đẻ Trư Đầu rồi?” Ngỡ khi anh xem ra khá đắc ý.

Hai thân hình dán chặt dường như đối phương có thể chạm được đến nhịp đập trái tim ở lồng ngực đối phương, mỹ nhân bối rối chớp mắt, “đậu phụ” đã bị ăn không ít rồi, đầu khẩu thì tuyệt đối không thể rơi vào thế hạ phong. Cô cười mỉa, “Cũng không coi đó là lên chức, chỉ có thể tính là đề cử... thôi!”

“Tự ý đổi tên, phải phạt.” Con mắt sâu đen láy của Chu Minh tối sầm lại, dưới ánh đèn đường mờ ảo, vẻ mặt cực kỳ ám muội, bỗng nhiên tập kích lên đôi môi hồng của Anh Tư, mạnh mẽ niêm phong cái miệng lắm nhảm không dứt của cô lại. Môi lưỡi quấn lấy nhau, mang đến cảm giác thăm dò rồi thâm nhập, tuôn trào bọt sóng cuộn cuộn từ tận đáy lòng.

Bình thường vẫn mạnh mẽ, nhưng trong chuyện tình cảm thì Tạ Anh Tư lơ mơ chẳng hiểu gì, trong nụ hôn ngạt thở này, cô hoàn toàn bị động. Hơi thở dồn dập, khuôn mặt ửng đỏ lên nhìn Chu Minh, cô hoàn toàn không biết xoay xử làm sao.

Chu Minh nở nụ cười đắc ý, trong sự dịu dàng hiện ra chút tà mị, gật đầu ý vị sâu sắc, “Ừm, đổi tên hay, phải thưởng.” Môi lần nữa lại gắn chặt, tay anh giữ đầu cô, không để cô có một mảy may cơ hội chạy trốn.

Lại là một nụ hôn khiến người ta ngạt thở đến quên cả hô hấp, vậy mà chú chó nhỏ nhìn hai người họ ôm hôn chẳng hiểu gì: “hai người có thôi đi không, con muốn ngủ rồi!”

Sau nụ hôn dài, Chu Minh thì thầm bên tai Tạ Anh Tư, “Anh đợi ngày em kể với anh về câu chuyện đó, nhưng hi vọng không phải một vạn năm.”

Cả khuôn mặt đỏ ửng lên như quả táo, Tạ Anh Tư vùi đầu vào trước ngực Chu Minh, cảm thấy hương vị tình yêu đã thấm vào xương tủy. Cô đã bị trúng độc rồi! Váng lời gật đầu, đột nhiên cô lại cảm thấy mình có vẻ vô dụng, liền bắt đầu tỏ ý gian xảo, ngược đầu cười làm nũng, “Yên tâm, em sẽ nói với anh một ngày trước một vạn năm.”

Chu Minh vẻ mặt chán nản kiểu hoàn toàn bị đánh bại.

Đêm về khuya, phía cầu thang có tiếng bước chân vọng lại, thời khắc phân ly đến rồi, Chu Minh buông Tạ Anh Tư ra, thấy cô lấy chìa khóa mở cửa, cuối cùng không kìm nổi mà lên tiếng, “Không mời anh vào nhà ngồi một lát sao?”

Tạ Anh Tư mặt mũi vẫn ửng hồng, quay đầu cười ranh mãnh, “Mẹ em nói rồi, không thể cho sói xám vào khuê phòng con gái.”

36. Chương 36

Chương 36

Bông hoa tình yêu kiên cường hé nở ở thị trấn cổ, chỉ vì bị vương mưa gió quá lớn đành ẩn mình trong nơi u tối tỏa hương thơm.

Sáng sớm thứ hai, cô phóng viên quen Tạ Anh Tư sắc mặt rạng rỡ lại là người cuối cùng lao vào văn phòng. Nhìn thì tưởng vẫn như những buổi sáng bình thường, nhưng thực ra đã hoàn toàn khác rồi. Cô ngó quanh các đồng nghiệp, lại quét mắt đến cánh cửa gỗ hồ đào màu đen đóng chặt, trong lòng ngân nga điệu nhạc, hôm nay không giống hôm qua, Tạ Anh Tư ta đây đã là hoa có chủ.

Chưa đến giờ làm, mọi người đều đang tiến hành công tác chuẩn bị. Vừa sáng sớm mà quý cô đồng đánh đã có phần ủ rũ, cặp mắt gấu trúc không có thần đen sẫm ảm đạm, gập chiếc gương trang điểm lại, quay về bên phải nhìn khuôn mặt bà cô già đỏ tươi của Lưu Lan, dù chán ghét cũng phải thừa nhận, bà cô già cũng có mùa xuân. Khi cô quay sang bên phải, Tạ Anh Tư với mái tóc đã hơi dài ra một chút, sắc mặt hồng

hào, rõ ràng đã có vài phần mềm mại của con gái bình thường. Bờ vai ỉu xiu khê nhún, có phải thượng đế bị điên rồi không? Hỏa tinh biến thành thủy tinh từ khi nào vậy?

Vừa sáng sớm, Diệp Bội Bội như nuốt phải mấy trăm tấn thuốc nổ, cả văn phòng không một ai nhận ra. Chàng thanh niên Châu Minh ý bản thân có vài phần dung mạo anh tuấn, không giải quyết quả bom màu đen này, nay mai sao có thể giải quyết được ngàn vạn quả bom lớn nhỏ khác? Vấn đề liên quan đến sức chiến đấu trong tương lai, cậu ta phải dùng dung mạo và sức hấp dẫn trời ban mà đánh một trận thật đẹp mới được.

“Chị Bội Bội, bộ váy liền thân hôm nay đẹp đấy, chị rất có mắt thẩm mỹ, mai em phải mua một bộ nịnh cô bạn gái mới được.” Đầu tiên, chàng thanh niên đại ngốc, đại ngây thơ nháy ra rả phá bom mìn, những người khác ngồi tại chỗ nín thở chờ tiếng nổ.

“Tôi không phải chị cậu!” Cứ hễ tâm trạng không vui là quý cô đồng đánh lại phát cuồng cắn người, quả không sai, bắt được món hàng tươi mới mang đến tận cửa, cô ta liền cắn luôn. Kỷ lục phát điên đầm máu của cô ta như thời kỳ kinh nguyệt bình thường của con gái, nói trắng ra chính là thời kỳ ham muốn sinh lý. Các vị khác có mặt ở đây đều đã từng lĩnh giáo sâu sắc rồi, vì vậy không bao giờ dám chọc vào cô ta.

Tạ Anh Tư thầm nhớ lại khoảng thời gian của năm ngoái. Đêm hè phồn hoa, sau khi tăng ca, đang định về nhà thì Diệp Bội Bội nhận một cuộc điện thoại, lúc đó cô ta đang ngồi cạnh bà cô già, chỉ nghe thấy một tiếng, “A lô, anh Lâm Trúc à...” Cái giọng như rót mật vào tai đó khiến Anh Tư run rẩy đến nỗi không tìm được đường về.

Khi mấy người họ đang run lấy bầy chuẩn bị về, thì nghe một tiếng the thé chói tai, “Cái gì? Anh nói cái gì...” Tĩnh lặng mấy giây, sau đó quý cô đồng đánh muốn khóc mà không khóc được, nổi xung với chiếc điện thoại, còn chế ra cả giọng nói đầm đầy nước mắt.

Lăn lộn trong đám đông nghiệp lâu rồi, ai cũng biết Bội Bội là người ưa thể diện nên liền nhanh chóng tản đi, để một mình cô ta ở lại văn phòng, coi như không nhìn thấy, không nghe thấy. Ngày hôm sau, văn phòng có hơi bừa bãi, lộn xộn. Những thứ khác vẫn yên ổn, chỉ có cây trúc cảnh trên mặt bàn cô ta và Lưu Lan bị xô xuống đất hỏng hết, còn bị băm nát ra như băm dưa muối. Những chiếc lá xanh vốn tươi tốt bị tàn phá thảm đến nỗi không muốn nhìn, lá cây cùng bùn đất trộn lẫn với nhau, không còn nhận ra hình dạng gì nữa.

Diệp Bội Bội nói, anh Lâm Trúc bắt nạt cô, không phải do cây trúc cảnh, cô lấy thực vật trúc giậu làm gì chứ? Phát điên thì không có tội, nhưng cũng không thể sát sinh. Hơn nữa, cho dù muốn sát sinh, bất luận thế nào cũng để cây trúc cảnh giữ toàn thân chứ, nó đâu dễ dàng lớn được thế này?

Tạ Anh Tư nhếch mép cười, không ngờ lại bị cặp mắt gấu trúc của Diệp Bội Bội bắt được, hỏa khí bốc lên ngàn ngút, quyết tâm giết gà dọa khỉ. Chàng thanh niên trẻ tuổi Châu Minh không biết mình giẫm phải bom, còn mỉm cười tiếp tục, “Chị Bội Bội... Ô, không phải, không phải, hay em gọi chị là Bội Bội muội muội? Ha ha.” Nói xong còn ngốc nghếch nhe răng cười toe toét.

“Tôi cũng không phải muội muội của cậu.” Diệp Bội Bội liếc xéo Châu Minh, cục diện bắt đầu mất kiểm soát. “Cậu có thể gọi tôi là bà cô Diệp.”

Quan Nghiêm và Lưu Lan nhìn thì có vẻ ung dung, an nhàn nhưng thực ra đã dựng tai lên cảnh giác. Tạ Anh Tư vô cùng trấn tĩnh, vờ mở máy tính, cả linh hồn đều đã bay ra chiến trường.

Trình độ thăm dò qua sắc mặt và lời nói của Châu Minh vẫn còn thiếu độ chín muồi, ngồi phịch lên bàn Diệp Bội Bội, cười nhạo nhở kiêu muốn ăn đòn, “Em nói này bà cô Diệp, cuối tuần ông cậu em có khoản đãi chị tốt không?”

Tạ Anh Tư ngồi bên cạnh lặng lẽ lắc đầu. Thằng ngốc này, hà có gì lại giẫm lên túi thuốc nổ, cậu ta tự mang thân đến trước lỗ cốt, mời lỗ cốt cho cậu ta nổ lên trời. Chuyện đổ thêm dầu vào lửa sao có thể làm được. Những người thông minh đều biết chuyện đó mà.

Diệp Bội Bội đứng phắt dậy, dùng dùng nổi giận, lồng ngực phập phồng dữ dội, vốn dĩ chuyện tình cảm không thuận thì tinh thần sẽ bất ổn định, lần này hay rồi, cuối cùng cũng tìm được cái thùng trút giận. Chỉ tay vào mũi, Châu Minh, Bội Bội hét lên giận dữ, “Đồ đàn ông xấu xí, cút hết cho tôi! Cút! Cút!”

“Cô Diệp, có cần tôi phải cút không?” Chu Minh cầm chiếc cặp tài liệu đứng ở cửa, vẻ mặt lạnh như sương ngăn chặn thành công ngọn núi lửa phun trào.

Chỉ trong chớp mắt, thế giới trở về trạng thái bình yên. Diệp Bội Bội hít thở bình ổn, chân mềm nhũn, sợ hãi nặn ra nụ cười, vỗ vai Châu Minh hòa nhã, “Ha ha, chào tổng biên, tôi vui đùa chút ấy mà, đúng không, Châu Minh?” Mặc dù đang muốn bùng nổ, nhưng cô gái thông minh Diệp Bội Bội hiểu kết quả của việc để Chu Minh cút, đương nhiên cô ấy sẽ bị cút thành thịt nhão, nghĩ đến đó thôi liền không khỏi thất kinh.

“Chào buổi sáng các vị, cũng chẳng còn lâu nữa, bắt đầu làm việc đi.” Chu Minh nhắc Lưu Lan chuẩn bị tốt tài liệu họp, khi mắt chiếu đến Tạ Anh Tư, nhìn tưởng lạnh lùng như mọi khi nhưng Tạ Anh Tư bấm đồng hồ nhẩm tính, thời gian anh nhìn cô so với người khác nhiều hơn một phẩy năm giây. Đừng coi thường chút thời gian ít ỏi này, nó có thể là bước nhảy vọt về chất.

Văn phòng biên tập quay trở lại với sự hài hòa. Trong bận rộn, Tạ Anh Tư không tìm được cảm thán, người đàn ông của tôi đẹp trai quá, miễn cưỡng cũng có thể coi là hợp với tôi.

Buổi trưa, Tạ Anh Tư tay chống cằm, sau khi trầm ngâm một lúc, liền chạy đến văn phòng bộ phận phóng viên tìm Dương Lạp Lạp.

Chuyện mỗi tình đầu xấu hổ cô chỉ kể với mỗi Lạp Lạp, thứ giữ gìn nhất tận sâu trong tim, vốn dĩ cô tuyệt đối không chia sẻ cho người khác. Thế nhưng hôm đó, trong quán “Quán ăn Hạnh Phúc”, gặp phải cú sốc chia tay của Đỗ Thuần, tâm trạng cô chán nản cùng cực. Lạp Lạp vất vả theo đuổi một người đàn ông trong ba năm trời, cuối cùng cũng rơi vào kết cục một mình một bóng, hai người vì thế liền quyết định cùng nhau uống rượu.

Kết quả, hôm đó Anh Tư bị say. Lúc đó, đầu óc cô cực kỳ hỗn loạn, Lạp Lạp hỏi mỗi tình đầu của cô, nhìn bộ dạng say khướt của Lạp Lạp, cô thầm nghĩ cứ nói bừa một lần đi, cái chuyện cũ không quan trọng cũng nên lấy ra phơi dưới ánh mặt trời, tránh bị mốc. Thế là, cái gì cô cũng đem ra nói hết.

Tạ Anh Tư hồ đồ hai mươi năm trời, chuyện đáng xấu hổ nhiều thì cũng không nhiều, mà ít cũng chẳng phải, lần đó coi như một cái mốc.

Sau đó, Lạp Lạp chớp chớp đôi mắt nhỏ mà nói với Anh Tư rằng, ông nội cô ta là cao thủ ngâm rượu, bố làm giáo sư khoa Trung văn, là fan hâm mộ Lý Bạch, cứ một mực cho rằng tài văn chương đều từ rượu ngâm mà ra. Thế là cô búp bê mới bảy tuổi Dương Lạp Lạp đã bắt đầu học cha nâng cốc uống thỏa thích, mười lăm tuổi đã coi rượu gạo là món đồ uống rồi.

Vì vậy sau khi tốt nghiệp đại học, lúc Dương Lạp Lạp đầu quân vào sự nghiệp giải trí chứ không phải sự nghiệp văn học, cha cô đã chống nạnh bắt cô nôn ra bằng hết số rượu đã uống bao năm qua, nói rằng ông ấy đã đầu tư thất bại, cô ta là hàng bán thành phẩm. Dương Lạp Lạp thấy vậy nói, “Cha, cha chấp nhận đi ạ, lịch sử đã chứng minh, văn nhân đều là những người rất thiếu mất đầu tư, quá cảm tính!” Nghe xong, cha cô lập tức bất tỉnh, ngã lộn ra đất.

Lúc cao thủ uống rượu ẩn dật trong dân gian bao năm dương dương tự đắc nói với cô chuyện đó, Tạ Anh Tư mới biết mình bị lừa. Lúc đó, cô tức đến nổi hai chữ “hối hận” viết như thế nào cũng không còn rõ nữa.

Hùng hùng hổ hổ gọi Lạp Lạp đến chỗ vắng người. Tạ Anh Tư ở cùng Chu Minh lâu rồi, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng nên cũng học được mấy chiêu hư trương thanh thế, đứng nguyên một chỗ, đôi mắt đan phượng nhìn Lạp Lạp chằm chằm, làm cho tiểu tử Lạp Lạp sợ đến nổi co người lại.

“Lạp Lạp, cô có làm chuyện gì có lỗi với tôi không?” Thấy dọa Lạp Lạp cũng kha khá rồi, Anh Tư bắt đầu bực cung.

“Không... không có mà. Chị Anh Tư, chị đừng dọa em.” Lạp Lạp nhìn Anh Tư sợ hãi, tình cảnh thực giống như con thỏ trắng nhỏ bị rơi vào bẫy.

“Thật sự không có ư? Nghe nói cô đem chuyện của tôi nói ọi người biết phải không?” Cô nhướn mày, đưa tay lên, năm ngón tay vung vẩy trước mặt Lạp Lạp, đột nhiên siết chặt thành nắm đấm, “Gần đây ngứa tay quá!”

Lạp Lạp hoàn toàn hoảng hốt, đem chuyện riêng của người khác đi nói với mọi người, chắc chắn không có đạo đức, huông hồ cái mồm ấy của Lượng muội lại không đáng tin, tám phần đã khai ra cô. Sai thì cũng sai rồi, nhất định phải tỏ thái độ biết sai để sửa chữa.

Đầu gối hơi mềm, đột nhiên Lạp Lạp ôm chầm lấy vai Tạ Anh Tư, “Chị Anh Tư, chị đừng giận nữa, em chỉ nói với Lượng muội mỗi tí ti.” Cô giơ ngón tay út lên, “Thực sự chỉ là tí ti, con người em vẫn là kẻ rất có nhân phẩm, chị phải tin em.”

Tạ Anh Tư nổi nóng chỉ chỉ vào thái dương Lạp Lạp, “Lượng muội chính là người có chuyên môn làm đặc vụ trời sinh, chuyện gì cũng đem kể với cô ta, cô có đầu óc không vậy?”

Lạp Lạp bấu môi tui thân, bộ dạng cúi đầu hôi hặn có chút đáng thương, “... Lượng muội mang chuyện bảy mối tình đầu từ hồi mười bảy tuổi của cô ấy kể hết cho em, em phải trao đổi với giá trị ngang bằng như thế nên đành đem hai mối tình của em ra nói, nhưng cô ta còn chê ít, sau đó... sau đó em đành đem chị... đem chuyện của chị thêm vào...” Tỏ vẻ cần dứt, cô ngược lên nhìn Tạ Anh Tư, “... góp cho đủ số.”

Tạ Anh Tư nổi giận nhe nanh nhưng trầm nghĩ, cô và Chu Minh đã đến mức này, sớm muộn gì mọi người cũng biết. Rốt cuộc thì Lạp Lạp cũng ít tuổi, lập trường không vững, bèn thở dài một tiếng, khua tay, “Bỏ đi, bỏ đi, chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Lần sau không tái phạm là được.” Cô cũng không muốn tìm Lượng muội nữa, cô gái đó quá nguy hiểm, cô mà cảnh cáo thì chỉ ngay ngày hôm sau chuyện xấu hổ năm đó của Anh Tư đến người đi đường cũng biết.

Lượng muội chính là vi rút, Tạ Anh Tư không dám động vào.

Lúc về văn phòng, hai người vẫn nói chuyện rôm rả như mọi khi. Lạp Lạp thấy Tạ Anh Tư không còn giận nữa, cuối cùng cười híp mắt lại hỏi, “Chị Anh Tư, tháng sau là sinh nhật em, chị định tặng em cái gì nào?”

Tạ Anh Tư nhìn cô gái trẻ thấp bé một cách khó chịu, “Tặng cho cô con quạ.”

Trời vẫn xanh thắm một màu như xưa, nhưng Tạ Anh Tư đã không còn là Tạ Anh Tư của ngày đó nữa rồi, bởi cô không còn cô độc một mình nữa, ở thành phố vốn dĩ xa lạ này, ngày càng có nhiều thứ khiến cô bận tâm nhưng nhớ, như Đỗ Thuần, Trư Đầu, như người đàn ông đằng sau cánh cửa gỗ hồ đào màu đen.

Người đang yêu từ trước đến nay không có cách nào ngăn chặn được nhiệt độ của tình yêu. Buổi sáng đi làm, ái ngại ánh mắt đồng nghiệp, họ cố tình tránh né giáp mặt nhau. Cuộc hẹn buổi tối thì anh anh em em, cãi cọ, trêu chọc âm ỉ.

Nhưng ánh mắt thì không thể lừa được người khác, mỗi lần Chu Minh ra khỏi phòng riêng hoặc gặp nhau ở một nơi nào đó, cô luôn có thể tìm thấy anh trong vô thức, cho dù bóng lưng ấy rất rộng lớn cũng khiến cô có cảm giác thân thuộc. Cái được gọi là tình yêu chính là cảm giác thuộc về nhau đó.

Cứ như vậy hai tuần trôi qua, cô phóng viên quen Tạ Anh Tư giấu giếm tất cả, thậm chí cũng chẳng đem chuyện tình yêu kể với Đỗ Thuần, cô quá quan tâm tới Đỗ Thuần, lo ngại niềm hạnh phúc của mình có thể làm tổn thương một người không hạnh phúc như cô ấy.

Cha mẹ càng không thể nói, bản tính nôn nóng hấp tấp của họ, Anh Tư hiểu hơn ai hết. Nếu nói chuyện qua điện thoại, không chừng vừa cúp máy, cha sẽ chạy ngay ra ngoài mua vé tàu. Khi cô mười tám tuổi, mẹ đã bắt đầu lải nhải bên tai, tò mò không biết người đàn ông như thế nào sẽ cưới cô. Bà còn nói, người đàn ông đó hoặc bị bại não, hoặc là cuộc đời gặp phải khó khăn quá nghiêm trọng, đến nỗi mắt thẩm mỹ bị rối loạn.

Trong công viên ngày cuối tuần, ánh mặt trời hiền hòa, gió khẽ thổi, khắp nơi tràn ngập sắc màu, nào xanh lam, nào tím, nào đỏ, nào xanh da trời. Bên thảm cỏ gần hồ nước, Tạ Anh Tư ngồi khoanh chân trên mảnh vải dầu, ánh mắt nheo nheo mơ màng nhìn người đàn ông nho nhã, tuấn tú ngồi bên cạnh một cách chăm chú, đến nỗi khiến anh sồn cả da gà. Một tay ôm Trư Đầu, một tay Chu Minh khẽ gõ vào đầu Anh Tư, cuối cùng không kìm được mà lên tiếng, “Anh biết, anh rất có giá trị thương thức, nhưng em có thể quản lý đôi mắt em một chút được không?” Khẽ mỉm cười, anh vỗ vỗ mặt cô, “Em thích anh như vậy, anh sẽ sợ đấy!”

Lần này cô không đáp trả, chỉ thoải mái dựa vào lưng anh, nhìn trời xanh mây trắng, khuôn mặt ánh lên vẻ hạnh phúc, “Em nói này, đầu óc anh vẫn hoạt động tốt đúng không?”

Chu Minh rướn mày, thờ ơ trả lời, “Trước khi gặp em thì luôn rất tốt, gặp em rồi anh không xác định được.”

Tạ Anh Tư mỉm cười, lẽ nào cha mẹ cô đã đoán trúng, chỉ có người bại não mới chọn cô? Thở phì phì, cô quay mặt qua, “IQ của anh bị giảm sút là chuyện của anh, đừng đổ lỗi cho em.”

Chu Minh nhẹ nhàng liếc Anh Tư một cái, đặt Trư Đầu xuống, để nó đuổi theo mấy chú bướm nô đùa, “Anh cảm thấy IQ không có gì thay đổi, chỉ là mắt thẩm mỹ thay đổi hơi lớn. Chuyện đã đến nước này rồi, anh cũng rất đau lòng.”

Tạ Anh Tư vừa nghe xong, thoát cái đứng lên bắt đầu thu dọn đồ đạc, miệng cũng không tha, “Ái dà, anh đã đau lòng đến thế sao, loại người như em đây thực sự không có bản lĩnh, còn làm giảm mắt thẩm mỹ người khác, gây ra nghiệp chướng nữa. Ồ, loại người như em cái gì cũng không ổn, may còn có chút thông minh, vậy thì chúng ta hẹn gặp lại đi, ồ, không cần gặp lại đâu, ngày mai em sẽ đổi tên cho Trư Đầu.”

Tạ Anh Tư than thở, cô không phải nhân tài, ai còn dám nhận mình là nhân tài đây?

Đôi bàn tay vờ bận thu dọn bất ngờ bị nắm lấy, cả người cô bổ nhào vào lòng Chu Minh, còn chưa hoàn lại hồn thì hơi thở ấm nóng của Chu Minh đã phả bên tai cô, “Tạ Anh Tư, em học qua binh pháp Tôn Tử chưa?”

Tư thế ôm nhau vô cùng thân mật khiến toàn thân Anh Tư nóng rực, muốn vùng thoát ra mà không thể, mặt mũi đỏ gay, “Chưa... sao lại chưa đọc qua, làm sao?”

Chu Minh đùa nghịch mái tóc ngắn mềm mại của Anh Tư, đặt đầu cô lên cánh tay mình, “Chiến thuật lùi một bước tiến ba bước của em được vận dụng không tồi!” Anh hôn một cái vào trán cô, “Cá nhân anh cảm thấy, ngoài ưu điểm thông minh ra, khả năng nói dối của em cũng không tồi, mỗi lần em nói dối là anh biết ngay.”

Khuôn mặt trắng trẻo của Chu Minh kề sát Anh Tư, ngay đến ánh mặt trời tươi sáng cũng bắt đầu kém sắc, tiếng chim hót véo von cũng như giảm đi sự trong trẻo. Tạ Anh Tư chỉ nhận thấy mỹ sắc trước mặt như tỏa sáng, cô chìm đắm trong bóng anh, nuốt nước bọt một cách khó khăn, hơi đẩy anh ra, “Trước tiên anh có thể để em dậy được không, chúng ta như thế này...” Cô xấu hổ nhìn quanh, “... thật tổn hại thuần phong mỹ tục.”

“Tổn hại thì cũng tổn hại rồi, tiếp tục để chúng tổn hại đi!”

“Anh có biết xấu hổ không vậy?”

“Không phải từ tám trăm năm trước, em đã biết anh không phải quân tử sao?”

Tạ Anh Tư lắc đầu quầy quậy, vẻ mặt vô cùng lo lắng, “Số Tạ Anh Tư em đây đúng là khổ rồi, bị tên nguỵ công tử nhà anh nhắm trúng.”

Chu Minh nói lỏng tay, để cô ngồi dậy, “Em yêu, đây chính là cái được gọi là nghiệt duyên.”

Lúc này, Trư Đầu đang chạy lon ton vui vẻ, lập tức lao vào lòng Tạ Anh Tư nũng nịu. Khoảnh khắc thân mật của đôi nam nữ tạm thời kết thúc, bắt đầu bằng cuộc nô đùa vui vẻ của cô gái với chú chó nhỏ. Chu Minh vui vẻ ngắm nhìn sóng biếc trên mặt hồ, xa xa, có cánh chim đang vỗ cánh bay, uyển chuyển lướt qua mặt nước tĩnh lặng, làm bắn tung bọt sóng.

Cảnh đẹp như tranh vẽ. Anh bàng hoàng phát hiện ra câu đố liên quan đến hạnh phúc mà lúc nhỏ đã từng giải. Thế giới này, có lẽ không còn tồn tại nguồn gốc hoa đào nữa, nhưng tìm kỹ, anh tin rằng vườn đào của anh cũng khởi bếp nghi ngút, nơi đó, có cô gái đợi anh về lúc đêm khuya. Anh nhìn Anh Tư đang đuổi theo Trư Đầu, nhẹ nhàng lên tiếng, “Tuần sau bạn anh đến, cùng anh đi gặp gỡ chút nhé!”

37. Chương 37

Chương 37

Lập tức, Anh Tư ngừng rượt đuổi, nụ cười cứng đờ bên miệng, “Bạn? Là bạn trai hay bạn gái?” Cô chẳng mấy may cân nhắc, dẫn đo tính logic của câu hỏi.

Chu Minh thư thái nằm trên thảm cỏ, nhưng đôi mắt ám áp vẫn luôn khóa trên người cô, “Bạn gái anh ở đây, anh không có bạn trai.”

Trư Đầu vẫn nô đùa, nhảy nhót không ngừng. Tạ Anh Tư lao đến bên cạnh Chu Minh ngồi phịch xuống, đưa tay chỉ chỉ vào lồng ngực anh, khẩu khí hung hãn, “Em cảnh cáo anh, nếu anh có bạn trai, cẩn thận em lột da anh đem nấu canh.”

Chu Minh nắm tay Anh Tư cười nhẹ, kéo cô nằm xuống cạnh bên, trên thảm cỏ xanh mướt, hai người cùng đón nhận lễ rửa tội của ánh mặt trời và làn gió nhẹ một cách hạnh phúc, “Em lúc nào cũng bạo lực như vậy sao?”

Tạ Anh Tư khê gật đầu, lại khê lắc đầu, “Em nghĩ chút đã.” Cô hứng khởi nằm đối diện với Chu Minh, “Lúc nhỏ, cách cửa hàng bánh ga tô nhà em một gian có bác Ông, mở cửa hàng thịt, còn giết heo nữa.” Cô cười ngọt ngào một cái, vẻ mặt vô cùng đắc ý, “Anh cũng biết đấy, con người em đây luôn ngoan ngoãn, đáng yêu, miệng luôn nói những lời ngọt ngào. Mỗi khi đi mua thịt, em lại khen cách giết heo của bác ấy vô cùng xuất sắc, pha thịt rất đẹp, cứ hề vui lên là bác ấy thường cho em ăn sườn miễn phí...”

“Nói như vậy, trình độ nịnh hót của em dần dần hình thành từ khi lừa người lấy thịt ăn rồi!”

Tạ Anh Tư dẩu môi, đánh Chu Minh một cái, bởi bị nói trúng nên có chút bối rối, “Nào có lừa? Em thường mang bánh ga tô nhà mình cho ông lão ham ăn đó.” Cô chống cằm, khuôn mặt trẻ con tràn đầy nỗi mong chờ, “Ồ, trình độ giết heo của bác Ông rất giỏi, kiểu như một đao là toi ấy. Em luôn cho rằng bác ấy là cao nhân ẩn dật, nhờ bác ấy mà lúc đó em đã xác lập ỉnh mục tiêu phấn đấu đầu tiên trong đời.”

“Mục tiêu gì?”

“Trở thành đồ tể giết heo.”

Chu Minh chớp mắt không thể tưởng tượng nổi, mãi một hồi lâu sau không thể nín được mới ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tạ Anh Tư ngượng chín mặt, thối phỉ một cái tức giận, trừng mắt nhìn Chu Minh đang cười lớn, “Anh cười cái gì? Em nói rất nghiêm túc.”

Bên hồ, một đôi chim nhỏ đang quần quýt nô đùa trên mặt nước, tạo những vòng tròn gợn sóng tuyệt đẹp. Chu Minh vừa cười vừa kéo Tạ Anh Tư vào lòng, lồng ngực ám áp như ánh mặt trời, “Vậy thì sau đó, mục tiêu vĩ đại của em có thực hiện được không?”

Tạ Anh Tư lắc đầu, hít mùi hương xà bông thanh mát trên người anh một cách tham lam, “Đây chính là điểm em buồn nhất. Em nói với ông lão là muốn báỉ ông ấy làm sư phụ, ông lão nói không thu nhận nữ đồ đệ.” Cô ngược đầu lên, đầy vẻ bất bình, “Anh xem, ông lão đó kỳ thị giới tính, uống công bao năm em nịnh hót ông ấy.”

Chu Minh gật đầu đồng tình, khê chau mày, “Ừm, kỳ thị được lắm, lần sau về nhà, nhớ nhắc anh đến thăm hỏi bác ấy một chút.” Sau đó, anh nghiêng đầu thở than, “Ấn nhân à, Chu Minh tôi suýt nữa thì rơi vào tay một nữ đồ tể rồi!”

Bầu không khí tràn ngập sự nguy hiểm, Tạ Anh Tư nhe hàm nanh trắng muốt ghé sát Chu Minh, bản chất hung dữ thoát cái đã hiển hiện đầy đủ, “Họ Chu kia, đừng mừng vội, hãy xem em đối phó với con heo có trái tim đen tối như anh thế nào?” Nữ đồ tể ngưng ngừng bắt đầu múa vuốt phản công.

Tình thế bỗng đảo ngược, nhanh như chớp, Chu Minh vật ngược cô gái trẻ lại, khóe môi nhếch lên nụ cười khó hiểu, anh cọ trán mình vào trán cô, “Anh nhất định là con heo có trái tim đen tối hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Giữa mặt hồ rộng lớn mênh mông sóng biếc, đôi chim nhỏ uyển chuyển cùng cất cánh bay, con trước con sau, âm thanh đập cánh tựa như câu nói trong mộng: “Cuộc hành trình có bạn đồng hành, tôi không còn sợ sóng gió nữa.”

Ba ngày sau, bạn của Chu Minh đến, đó là một người đàn ông thô kệch với mái tóc được nuôi dài.

Ngồi trong quán bar nhỏ tràn ngập không khí cổ điển lãng mạn, cô bé hiếu kỳ Tạ Anh Tư nhìn ngắm những bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp treo đầy tường. Có một số bức thô phá cách, uyển chuyển hàm súc, dường như chỉ cần liếc qua một cái, rồi nhắm lại là có thể cảm nhận được mạch đập phấn chấn của họa sĩ, gián tiếp bị lây truyền sang tâm trí người thưởng thức.

Cô thầm nghĩ, lần sau nhất định phải đưa Đỗ Thuần, một người biết vẽ tranh đến đây, cái quán rượu nhỏ tỏa ra không khí đồng quê này có lẽ Đỗ Thuần sẽ rất thích.

Người đàn ông thô kệch tên Mục Thụy cười híp mắt, nói: “Cô Tạ, lần đầu gặp mặt không biết cô có thích nơi này không?”

Tạ Anh Tư khẽ mỉm cười, nhìn Mục Thụy với mái tóc tết đuôi sam, mặc quần bò rách, chỉ thiếu mỗi cái biển in hai chữ “nghệ thuật” lên mặt nữa thôi. Tận đáy lòng, cô không khỏi than khẩu vị kẻ có tiền như Chu Minh quả thật khác biệt, ngay đến bạn cũng chọn một gã giống “gay”. E thẹn nhìn Chu Minh đang thư thái uống rượu, cô lịch sự trả lời, “Anh Mục, ở đây khá đặc biệt, tôi rất thích.”

“Cô Tạ, cô có thể gọi tôi là Mục Thụy.” Xem kìa, ngay đến cái tên cũng giống “gay”.

“Anh Mục, anh có thể gọi tôi là Anh Tư.”

Mục Thụy vừa từ Nam Mỹ trở về, lòng tràn đầy nhiệt tình, thoáng nhìn Chu Minh đang uống rượu, liền kéo cô gái lần đầu gặp mặt – Tạ Anh Tư đến không ngừng nói về khu rừng nhiệt đới ở Brazil, về các cô gái trẻ Châu Mỹ hoang dã với những lễ hội đặc sắc. Mặc dù Tạ Anh Tư ghét anh ta bắn mưa xuân quá nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng lịch sự phụ họa thêm vài câu, bầu không khí coi như cũng không tồi. Sau đó, Mục Thụy đột nhiên nói một câu, “Anh Tư, nghe nói cô là một phóng viên nhỏ bé.”

Tạ Anh Tư có chút ngập ngừng, cái gì mà phóng viên nhỏ bé, chẳng ra sao cả, bất luận thế nào tôi cũng là phóng viên “trung bình”. Khẽ chớp mắt, cô vờ hỏi nhiệt tình, “Ha ha, Mục Thụy, nghe nói anh cũng là một thợ chụp hình nhỏ bé.”

Do thói quen nghề nghiệp, đôi mắt phóng khoáng, thẳng thắn của Mục Thụy mỉm cười đánh giá cô bạn gái mới của Chu Minh. Anh là một nhiếp ảnh gia có trực giác bẩm sinh về cái đẹp, cũng có đôi mắt biết quan sát người khác. Cô gái trước mắt anh có đôi mắt đan phượng trong trẻo, đen sáng có thần, anh thích đôi mắt của cô ấy nhất.

Đối với một người đàn ông mà nói, một cô gái trưởng thành nhưng lại như đứa trẻ là đòn trí mạng, đột nhiên Mục Thụy hiểu, một Chu Minh độc thân hai năm, sẽ cùng cô gái trẻ như thế này tay nắm tay, mỉm cười.

Nói thực, rất lâu rồi anh chưa thấy Chu Minh lộ ra nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng như vậy. Còn nhớ, lần xuất hiện nụ cười như thế này là vào hôm sinh nhật lần thứ ba mươi của Chu Minh, đám đàn ông già bọn họ chạy đến sân vận động, đánh cược xem ai có thể chạy hết mười nghìn mét, cuối cùng chạy được đến đích chỉ có mỗi anh ta và Chu Minh, những người khác chạy đến giữa đường đều bỏ cuộc. Đêm đó, với cánh tay trần, họ ra sức cười nhạo sự già yếu của đối phương, đồng thời cũng than vãn sự kiên trì của những anh già như mình.

Hào phóng gọi người bồi bàn mang thêm mấy chai bia nữa, Mục Thụy gật đầu, “Đúng, tôi là anh chàng chụp hình bé nhỏ, hai người muốn chụp ảnh tình nhân thì cứ tìm tôi, nhưng không giảm giá, cậu Minh có tiền, lần này tôi phải chém cậu ta.” Nói xong, anh uống một hơi cạn sạch.

Hai mắt Tạ Anh Tư tỏa sáng lấp lánh, “Thật sao? Không giảm giá cũng không sao, vậy thì mua một tặng một nhé, cha mẹ tôi luôn muốn chụp bù ảnh cưới. Người già mà, yêu cầu cao, thích tìm người tài giỏi, tôi không tìm anh Mục Thụy đây thì còn tìm ai nữa?” Đã lợi dụng nhưng đồng thời cũng không quên nịnh hót, luôn là phong cách của Tạ Anh Tư.

Mục Thụy đang uống rượu nghe vậy liền dừng lại, tiếp đó quay đầu nhìn Chu Minh, “Tôi nói này cậu Minh, cậu tìm được cô gái gì thế này? Mới đó đã cướp tiền...”

Chu Minh từ nãy giờ không nói năng gì, thấy vậy liền cười liếc Tạ Anh Tư một cái, cuối cùng anh mới lên tiếng, “Cướp tiền là bản năng của cô ấy.”

Lần đầu gặp mặt mà những người xa lạ không hề ăn nói cẩn trọng với nhau. Trong quán rượu nhỏ tiếng ly tách lách cách vang lên, Chu Minh và Mục Thụy nói chuyện phiếm, Tạ Anh Tư thỉnh thoảng lại chêm vào mấy câu, tranh luận với Chu Minh ngay trước mặt Mục Thụy, tự nhiên không chút giả tạo.

Sau khi kết thúc cuộc gặp gỡ, Tạ Anh Tư nhìn chiếc xe sang trọng của Chu Minh một cách thèm muốn, lấy lý do anh uống rượu, cô ngồi vào ghế lái một cách thô bạo, lại còn đề cao, “Từ nhỏ chú cảnh sát đã dạy em rằng, người uống rượu không thể lái xe, chúng ta phải tuân thủ pháp luật.” Người yêu cầu người khác tèo lên tường hái hoa trộm, lại có thể là một công dân tốt tuân thủ luật pháp sao? Đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết đáp án là không.

Trên bầu trời đêm xanh biếc, các vì sao tỏa ánh sáng lung linh, nhưng một khi bị phân tán, chúng sẽ gọi cho con người ta một cảm giác cô độc và mệt mỏi vĩnh hằng.

May mắn thay, các ngôi sao mãi mãi là cô độc, nhưng con người thì không như thế. Chu Minh cảm thấy hơi nóng, kéo chiếc cà vạt xuống, lo lắng nhìn Tạ Anh Tư đang ngồi ở ghế lái, “Lái chậm một chút, chú cảnh sát thích bắt loại tay lái gà mờ như em đấy!”

Tạ Anh Tư vui vẻ đánh nhịp, giữ chặt vô lăng ra oai, chậm chậm dừng lại ở chỗ cột đèn xanh đỏ, “Anh coi em là đứa trẻ lên ba chắc? Sao có thể bắt được em chứ?”

Chu Minh cười châm chọc, “Dù em không phải ba tuổi, thì nhiều nhất cũng chỉ bốn tuổi thôi!”

Một cái trợn mắt hung hãn từ từ lướt đến. Chu Minh không buồn để ý, nheo mắt day day thái dương, “Kỹ thuật của Mục Thụy rất tốt, sau này chúng ta tìm cậu ấy chụp... cái đó nhé!”

“Cái nào?” Người nào đó ngồi trong khoang lái giả vờ không hiểu, thực ra trong lòng đã vui đến mức nhảy lên điệu disco rồi.

“Bỏ đi, anh hiểu IQ của em rồi, sau này em sẽ biết.”

Tạ Anh Tư lăm bầm oán trách, sau đó quay đầu hỏi, “Anh chàng đầu to đó xem ra là một nghệ sỹ, nghệ sỹ đều thích ngó ngách cửa bên, chắc anh ta không phải gay chứ?”

“Gay? Em kỳ thị ‘gay’ à?”

“Có một chút, con gái chúng em đã chịu khổ đủ rồi, gần đây, không những phải tranh giành đàn ông với phụ nữ, mà còn tranh với cả đàn ông. Nếu nói khổ, ai có thể khổ hơn con gái chúng em. Có điều cũng may, ‘gay’ có công trong việc khống chế tỉ lệ gia tăng dân số, coi như lấy công bù vào.”

Chu Minh không kiềm chế được, tưởng tượng cảnh kỳ dị người đàn ông tốt như Mục Thụy trở thành “gay”, dựng hết tóc gáy, vội làm sáng tỏ vấn đề, “Thị lực em sao vậy, Mục Thụy chỉ yêu phụ nữ.”

“Ồ, vậy thì em không kỳ thị anh ta nữa.”

“Có điều sinh nhật lần thứ ba mươi của anh, cái ví đó là do cậu ta tặng.”

Tạ Anh Tư gật đầu sáng tỏ, trầm tư một lúc, “Vậy thì em vẫn cứ kỳ thị anh ta.”

38. Chương 38

Chương 38

Xã hội hiện đại bắt đầu từ sau cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật lần thứ nhất, con người mong muốn sống trong tiếng ồn ào của những động cơ hơi nước, từ đó đời sống từng bước từng bước được bổ sung phong phú. Ăn no, mặc ấm rồi, thì ngay giai cấp, địa vị xã hội vốn không cùng tồn tại cũng bắt đầu kết thông gia, có vẻ thế giới này đã viên mãn nhưng thực ra lại không phải, chứng trầm cảm sát nhân đến rồi.

Chu Minh nói đùa rằng, đầu óc Tạ Anh Tư có khi nào có cấu tạo đơn giản nhất, cô đang khoanh mức thịt cá trong bát canh cá dưa chua, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, dừng dừng thừa nhận rằng. “Bây giờ em là một con côn trùng trầm cảm.”

Cuộc sống của côn trùng nhất định sẽ khổ liệt. Tạ Anh Tư trước đây thẳng thắn, vô tư, luôn chạy qua chạy lại văn phòng không ngớt, nụ cười tươi tắn, không chịu được nhất chính là sống kiểu tình quái. Cô cũng hiểu được rằng, ên bảo vệ bản thân mình trước, gặp phải loại người như thế, trong lòng thầm coi thường nhưng ngoài mặt vẫn khách khí, tránh chuyện thị phi.

Vòng phong thủy quay tròn, sau khi ở cùng Chu Minh, mỗi ngày Anh Tư đều sống như đang đi bộ trên băng mỏng. Khi nghe thấy các nữ đồng nghiệp thảo luận sôi nổi về Chu Minh, cô không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh, gật đầu phụ họa mấy câu, thực ra lòng bàn tay đã vã mồ hôi đầm đìa, luôn cảm thấy bản thân đã ăn cắp một vật phẩm công cộng.

Một con người lòng dạ thẳng thắn, nhưng lại đang giấu một bí mật động trời, đối với loại người ruột thẳng như cô mà nói, quả là sự giày vò, hành hạ. Thế là cô trầm cảm rồi, cũng đã hiểu cho nỗi khổ tâm của nhà vua tai dài, bởi vì cô cũng rất muốn đào một cái hố. Đáng tiếc, trong cái thành phố hiện đại này khắp nơi đều là xi măng, nếu chạy đến công viên đào hố thì cô sẽ bị nhân viên quản lý ở đó bắt được.

Chuyện tình yêu này thật khiến làm người ta bốc hỏa. Tạ Anh Tư nhìn bộ dạng Lưu Lan sau khi yêu giống như chìm đắm trong gió xuân, cắn móng tay vô cùng nham nhở. Xem ra anh chàng tử lạnh Trịnh Noãn Dương thực sự đã giảm bớt sự lãnh đạm trước đây, một lòng một dạ đối xử tốt với lòng ngưỡng mộ của Lưu Lan. Cũng bởi vụ lộn xộn của Tạ Anh Tư trước đây, hai người đều không nói rõ, thế là lấy cớ nhân dịp sinh nhật của mình, cô mời cả hai người đến, muốn cùng họ giải quyết những khúc mắc hiểu lầm.

Quả thực giữa họ có một sự hiểu lầm. Mặc dù Trịnh Noãn Dương mới ba mươi tuổi nhưng đã từng kết hôn, hôm đó người phụ nữ mà Tạ Anh Tư gặp trong quán cà phê chính là vợ cũ của anh ta. Hai người họ đã tổ chức lễ cưới sau khi tốt nghiệp đại học, cô vợ cũ là một thiên kim tiểu thư hay nổi nóng, được nuông chiều từ nhỏ, mà khi đó Trịnh Noãn Dương đang ở vào thời kỳ đầu sự nghiệp, tâm huyết sục sôi, kết quả việc tính cách không hợp nhau đó đã chia rẽ đôi đường. Sau khi trải qua suy nghĩ năm năm trời, cô vợ cũ lại kết thúc một cuộc hôn nhân khác, muốn cùng Noãn Dương bắt đầu lại. Trong những ngày tháng đó, anh ta đang nhận những chăm sóc ân cần từ Lưu Lan và sự bám riết của cô vợ cũ, có lúc rơi vào tình trạng khó xử.

Sẽ quay lại quá khứ hay lựa chọn tương lai, người thông minh như Trịnh Noãn Dương tất nhiên sẽ lựa chọn người đến sau. Thời gian này, sự bần chí của Lưu Lan cùng với âm lòng mà một người phụ nữ trưởng thành nên có đã khiến cô chiến thắng trong cuộc chiến dài này, cuối cùng cô đã có thể chống tay vào cái eo thùng phi mà cười hạnh phúc.

Tạ Anh Tư cũng là người lịch sự, trước đây có lẽ cười Lưu Lan càng già càng ngoan cố, trong cuộc chiến không phân rõ thắng bại này, sao có thể cố chấp giữ vững vị trí. Thế nhưng, hôm nay không giống hôm qua, Anh Tư cũng đã yêu rồi, vì vậy cô hiểu, có một số thứ khi đã nảy mầm, dù thành gai nhọn cô cũng không muốn rút ra. Dù đau, nhưng vẫn còn mạnh hơn không có tình yêu. Sau cùng cô nâng ly với Trịnh Noãn Dương, bỏ qua hiềm khích, một tiếng cộng ly trong trẻo, những thứ không vui đã trở thành ký ức rồi lắng xuống, từ nay, anh và tôi cùng ngắm bầu trời tuyệt đẹp.

Lưu Lan là một đóa hoa nở muộn, mặc dù màu cánh hoa đã kém sắc, nhưng may mà hương thơm vẫn thoang thoảng tỏa ra ngát ngây, cuối cùng bà cô già phải hé nở rồi. Hai người họ đều là những người trưởng thành, lại yêu đúng lúc, vì từ tận đáy lòng đã nhận định rõ, chỉ cần một ánh mắt hợp hôn là có thể bén lửa. Hạnh phúc như cá nước gặp nhau, sinh thêm chiếc tử lạnh nhỏ nữa cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Các đồng nghiệp trong văn phòng tự nhiên cũng chúc mừng đồng loạt, ngoại trừ Diệp Bội Bội. Cô ta đang ở vào thời kỳ thay đổi tư tưởng tình cảm, lời nói dường như phảng phất mùi bị hun trong nhà vệ sinh.

“Ái dà, chị Lan, xem bao nhiêu phim thể kia, cuối cùng chị cũng rơi vào giai đoạn thực chiến rồi, đáng chúc mừng.” Lúc nói lời này, trong văn phòng không có đàn ông, đương nhiên cũng không phải e dè.

Lưu Lan cũng chẳng phải tay vừa, thấy thời kỳ ham muốn sinh lý của Diệp Bội Bội năm nay cao quá, cũng không hạn chế cái miệng lưỡi vốn sắc bén của mình, “Bội Bội, cô nói vậy làm tôi xấu hổ quá. Già rồi mới bắt đầu thưởng thức, mấy cô gái trẻ nhiều kinh nghiệm như các cô đừng cười tôi là được!” Hot girl già thì có già, nhưng độ nóng bỏng vẫn khiến người khác cay mũi.

Cuộc chiến chốn thâm cung giữa những người phụ nữ, Tạ Anh Tư biết điều giả câm giả điếc né sang một bên. Nhưng có một số hoàn cảnh, nếu cứ vờ mù cũng không được. Ngày nào Lưu Lan cũng được Trịnh Noãn Dương kè kè đưa đón, buổi trưa anh ta còn gọi điện đến, Lưu Lan nũng nịu nghe máy. Sau đó, hai người tay trong tay tiến đến nhà ăn, thực khiến những người xung quanh phải ngưỡng mộ.

Nhìn nhiều, Tạ Anh Tư sắp bị giày vò bệnh đổ kị mắt đỏ rồi. Vô cùng ai oán nhìn vào cánh cửa gỗ hồ đào màu đen phòng Chu Minh, cô hận một nỗi không thể dùng tia laser trong mắt mình đục một lỗ trên cánh cửa ấy, sau đó khệnh khạng kéo anh ra ngoài tuyên bố với thiên hạ. Ngày trước thật sự sợ kích động, nhưng lần này nếu Tạ Anh Tư coi kích động là cơm ăn, thì cô đã bị kích động gây nghiện đến chết rồi.

Cô trong sạch quen rồi, thật sự không muốn trở thành tiêu điểm đàm tiếu của dư luận.

Nhưng thời gian làm việc lại dày vò cô. Người đàn ông buổi tối mình thân mật gọi “Minh Minh”, nhưng ban ngày vẫn phải giả dối xưng hô “tổng biên” trước mặt người khác. Anh thì tốt rồi, công tư phân minh, gạt đầu một cách giả tạo, nói một câu, “Cô Tạ vất vả rồi!” Lúc đó, Anh Tư dường như có cảm giác bị tổn thương.

Cái cảm giác giống như tình cảm vụng trộm này thật tồi tệ. Tạ Anh Tư suy nghĩ đắn đo, vừa không muốn công khai, lại vừa không muốn ngày nào cũng ngược đầu không thấy, cúi đầu không hay với Chu Minh, vỗ một cái vào đùi, cuối cùng cô tìm ra được phương pháp trung lập.

Mặc dù phương pháp này khá hay, nhưng Chu Minh lại không đồng ý.

“Không được!”

Lúc đó anh đang dùng sợi dây đỏ xâu mấy đồng tiền cổ treo lên trước xe mình. Cả đời Tạ Anh Tư chưa bao giờ được làm người nổi tiếng, lần đầu tiên cô nhờ Đỗ Thuần chỉ giáo về phương pháp đàn tét. Mất ba tuần mới đàn xong một chiếc dây đỏ vô cùng vụng về, dưới chiếc dây đỏ là ba đồng tiền xu, tượng trưng ột nhà ba người mãi mãi đoàn kết đồng tâm.

Lúc Anh Tư ngượng ngùng, e dè móc ra tác phẩm của mình, một Chu Minh thường ngày vô cùng điềm tĩnh lại có chút kinh ngạc, con ngươi đen như mực lóe sáng, môi hơi mím chặt, như bất cứ lúc nào cũng có thể cuộn sóng, lại như bức tượng cứng lạnh tôn nghiêm cố định góc nhìn.

Cô hơi bối rối, trong lòng dấy lên một mối hồ nghi mãnh liệt, thấp thỏm nói, “Cái đó... nếu anh không cần...” Tay cô có vẻ muốn thu lại.

“Cần.” Chu Minh vội giành lấy chiếc dây đỏ đó, “Thật sự quê một cục.” Ngoài miệng thì chê, nhưng tay anh lại giữ chặt, sau đó thuận thế treo lên xe mình.

Chu Minh không quan tâm đến sự lấy lòng của Anh Tư, vấn đề vẫn là hướng đến phương pháp trung lập của cô, “Không được, em không được phép quay về văn phòng bộ phận phóng viên, một khi em rời khỏi tầm mắt của anh, thì mắt anh lại bắt đầu giật.” Anh treo xong chiếc dây đỏ lên một cách hài lòng, thấy nó đúng đưa qua lại thành một vòng cung tuyệt đẹp, đỏ tươi như đôi môi cô gái, anh khẽ mỉm cười, tươi mát như làn gió biển thổi gỡ nút thắt phức tạp trong lòng, “Để bọn họ biết thì đã làm sao? Quá lắm thì làm âm ỉ một trận, lẽ nào chỉ vì không muốn trở thành tiêu điểm dư luận, chúng ta phải lén lút cả đời? Em cũng nghĩ đơn giản quá rồi! Chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, hà cớ gì phải để ý đến ánh mắt những người bên cạnh.”

“Đây là do anh không đặt mình vào hoàn cảnh người khác thôi, đổi lại là em, anh có muốn thử không? Cứ lấy Lưu Lan ra làm ví dụ, anh chàng tử lạnh... ồ, chính là Trịnh Noãn Dương, ở công ty chúng ta cũng được coi là anh chàng độc thân nổi tiếng. Hai người họ sau khi hợp thành đôi, có bao nhiêu người nói xấu sau lưng, nói Lưu Lan là con gà mái già bay lên đầu cành làm phượng hoàng, nói anh chàng tử lạnh bán phá

giá cho bà cô, có những điều còn khó nghe hơn nữa cơ.” Mặt mũi Tạ Anh Tư đỏ gay, vỗ vỗ vào ngực mình, “Hai người họ đã chấn động như vậy rồi, nếu đổi thành anh và em, lời bịa đặt còn tung cả mái nhà công ty ấy chứ! Đến lúc đó, anh thì hay rồi, cánh cửa văn phòng cứ đóng lại là xong, còn em, ở bên ngoài bị mọi người bắn cho thê thảm. Em chết thì không sao, vấn đề là em còn phải nuôi ông bà, cha mẹ.”

Chu Minh cười mỉa, khoanh tay trước ngực nhìn cô một cách hứng thú, anh là hàn băng, cô là ngọn lửa, “Anh không đặt mình vào hoàn cảnh người khác? Vì vậy em thấy anh có thể đóng cửa phòng, ném em ra ngoài chịu tội? Em nghĩ anh như vậy sao?”

Ánh hào quang lạnh thấu xương tỏa ra từ mắt anh, đập tắt ngay hỏa diệm sơn trong mắt Tạ Anh Tư, cô co người lại, nghịch mấy ngón tay mình, “Em cũng không có ý đó, chỉ là... chỉ là mô tả một chút tình hình có khả năng xảy ra mà thôi.”

Chu Minh nhìn về phía trước, tay nắm chặt vô lăng, nổi rõ các khớp xương, “Khi nên đối mặt, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt. Đây vốn dĩ là chuyện của hai người. Hơn nữa, điều gì cần đến sẽ đến, lẽ nào đợi đến khi con của chúng ta ra đời, em vẫn phải giấu giếm? Có giỏi thì em giấu bụng mình lại.” Anh khẽ liếc nhìn cô, hàm ý trách móc, “Xem ra cứ tưởng gan to hơn người khác, thực chất chỉ thích rụt vào trong mai rùa, em có thể học hai phần dũng cảm của Lưu Lan được không?”

Tạ Anh Tư khẽ cup mắt xuống, hàng mi dài và dày khẽ run rẩy như cánh bướm, miệng lúng búng, ngập ngừng, “Tốt xấu gì Lưu Lan cũng ăn nhiều cơm hơn em mấy năm... Còn đứa trẻ đó... anh cũng nghĩ sớm quá rồi đó!” Lồng ngực dường như có ai đó ra sức đập vào, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng dữ dội, cô tròn tròn mắt nhìn chăm chăm vào cái bụng của mình, tưởng tượng cảnh bụng to lên như cái rá, sợ hãi dựng tóc gáy. Đáng sợ như ban đêm xem một bộ phim kinh dị.

Chu Minh thấy mặt Anh Tư đỏ lựng lên, hồn xiêu phách lạc không còn hùng hực khí thế nữa, khẽ mỉm cười. Anh đoán không sai, cô gái này tưởng to gan như nữ hiệp, thực ra chẳng có chút sức mạnh nào, chỉ một cơn gió nhẹ lay động, cũng đủ khiến cô nàng chạy mất dép. Cô ấy quả thực chỉ có trình độ võ mồm thôi.

Anh nắm lấy bàn tay ấm áp của Anh Tư, mười ngón đan chặt vào nhau, dường như muốn truyền một nửa sức mạnh từ tận sâu trong lòng cho cô, một kẻ nhút nhát. Giọng anh ấm áp nhưng kiên định, tuy nhiên cũng có chút bất lực nho nhỏ, “Được rồi, tạm thời không nói thì không nói. Anh cho em thời gian thích ứng, nhưng đến lúc cần thiết, em phải ngoan ngoãn nghe lời anh. Điều Lưu Lan có thể làm được, anh tin em còn có thể làm tốt hơn, đây thực chất chẳng phải chuyện gì khó khăn cả. Còn về văn phòng, em cứ ở nguyên chỗ cũ cho anh, đừng nghĩ sẽ đi chỗ nào khác.” Bỗng anh cười một cách sảng khoái, nhấc tay cô lên hôn một cái, “Chúng ta phải học Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, không phải sao?”

Vừa rồi còn ử dột, đột nhiên Tạ Anh Tư ngược đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh, giọng nói trong vang như họa mi, “Học hai bọn họ làm gì? Hai kẻ ngu ngốc đến nỗi chỉ có thể biến thành bướm mới được thành đôi, em không muốn biến thành côn trùng, em khinh thường họ.”

Chu Minh không đồng ý, Tạ Anh Tư cũng chẳng còn cách nào, tiếp tục lấm lét sống qua ngày. Xuân qua hạ đến, cây trở đầy bông, những cánh hoa sơn trà nở rộ như gấm, tình yêu rực rỡ căng mình giữa cái nóng mùa hè oi ả.

Trên đời này có những chuyện chẳng thể giấu mãi được, chuyện xảy ra chiều hôm nay, khiến mắt Tạ Anh Tư giật điên loạn, toát mồ hôi lạnh. Buổi chiều khi chỉ còn hai tiếng nữa thì tan ca, Tạ Anh Tư hùng hổ chạy đến phòng chính lý, sau đó lại đi dự cuộc họp tạm thời của bộ phận phóng viên, bận đến nỗi sứt đầu mẻ trán. Đợi đến khi cô quay trở lại văn phòng, Châu Minh đang đứng bên cạnh bàn cô, nóng lòng sốt ruột cầm điện thoại cô để trên bàn lên, vội vã nói một câu, “Chị Anh Tư, điện thoại em hết pin rồi, cho em mượn một chút, mẹ em gọi.” Dứt lời, cậu ta liền chạy ra ngoài gọi điện thoại.

Anh Tư bận đến sa sẩm mặt mày, vừa đặt mông ngồi xuống là bắt đầu tìm tài liệu mà lão Từ yêu cầu. Đợi đến khi cô hớn hỏ tìm ra thứ mình cần từ đồng giấy trắng thì Châu Minh hùng hổ chạy vào, miệng ngoác rộng, cười nham hiểm, “Chị Anh Tư, cảm ơn chị.” Nháy nháy mắt, ghé sát gần bên cô, đáng vẻ mờ ám khiến người khác phát điên, “Chị Anh Tư, Gấu trúc béo là ai vậy?”

Tạ Anh Tư chết lặng, giật phắt chiếc điện thoại lại. Cô đã cẩn thận rồi, đổi tên Chu Minh trong điện thoại mình thành Gấu trúc béo, còn ép Chu Minh phải đổi tên cô thành Thú mỏ vịt. Sự việc được bảo mật đến

mức ấy, sao có thể bị tên đàn bà Châu Minh này nhận ra chỗ sơ hở, không tìm được, cô có chút bực bội. Trùng mắt với anh chàng, “Gan cậu béo mập ra rồi đúng không? Sao dám xem trộm điện thoại của tôi?”

Trần tĩnh, nhất định phải trấn tĩnh, phải học sự trấn tĩnh theo người đàn ông của mình.

Châu Minh cười ám chỉ, “Chị Anh Tư, đừng giận, em không muốn dùng trộm điện thoại của chị. Chỉ là không cẩn thận xem lịch sử cuộc gọi của chị, không ngờ...” Cậu ta ghé sát gần hơn, “Nói đi, nói đi, nếu mùa xuân của chị đến rồi, kẻ làm tiểu đệ như em cũng vui mừng theo, không phải sao?”

Tạ Anh Tư thở phào nhẹ nhõm, còn may, tên tiểu tử này chưa mở sổ điện thoại ra xem. Nghiêm mặt lại, cô bày ra dáng vẻ bậc trưởng bối, “Một người đàn ông mà lảm chuyện như vậy, cậu có còn sĩ diện không?”

Bước một bước, cô lại quay đầu hét lên một câu giận dữ, “Sau này bớt gọi tôi là chị đi, tôi không có loại em như cậu.”

Trên đường đến bộ phận phóng viên nộp tài liệu, bước chân Tạ Anh Tư loạn xạ, đầu óc cuồn cuộn, lưng đổ mồ hôi đầm đìa, mùa hè quả thật oi bức đến khốc liệt. Giao xong tập tài liệu, cô cẩn thận quan sát về mặt các đồng nghiệp, chỉ sợ có ai nhảy ra lén lút hỏi, “Tạ Anh Tư, nghe nói cô có gian tình. Cô giấu giỏi thật đấy!”

Cô bé trung thực Tạ Anh Tư trốn trong nhà vệ sinh đến tận lúc tan ca, ngay đến điện thoại của Chu Minh cô cũng kiên quyết ngắt đi. Cuối cùng, cô mở nắp bồn cầu, có lẽ học theo phương pháp của quốc vương mũi dài, bắt đầu thầm nói với nước trong bồn cầu rằng, “Tôi có gian tình với Chu Minh.” Sau khi nói thì thầm ba lần, đột nhiên cô đứng bật dậy, siết tay thành nắm đấm, đáy mắt là nhiệt độ của Hỏa Diệm Sơn.

Không thể cứ tiếp tục như thế này được, nếu không, không phải gian tình giết chết cô, mà chính cô sẽ giết hại gian tình. Vì vậy, nhân lúc tình hình còn chưa bị công khai, Tạ Anh Tư phải triển khai phương án tự cứu lấy mình. Không cần biết anh có đồng ý hay không, Tạ Anh Tư đã kiên quyết với chủ kiến của mình. Chẳng phải có một bộ phim tên là “Bay qua viện tâm thần” sao? Vậy thì thiên tài Tạ Anh Tư cũng tự biên tự diễn một bộ “Bay qua văn phòng biên tập”.

39. Chương 39

Chương 39

Sau hôm nghỉ xong kịch bản, tiết mục “Bay qua văn phòng biên tập” vừa xuất liền được đưa lên biểu diễn, không thể chần chừ hơn nữa.

Mười hai rưỡi trưa, Chu Minh vẫn bận rộn ở văn phòng trên lầu, đại hội cổ đông của công ty sắp tổ chức, có rất nhiều chuyện cần làm. Anh đã từng yên ổn trong tòa tháp ngà sạch sẽ, mỗi ngày khi cất giáo án, liền cảm thấy như đánh rơi tuổi xuân trên bụi giảng, tiếp tục sự nghiệp Khổng Phu Tử quả thực cũng không tồi.

Nhưng cuộc đời mãi mãi không phải ao nước tù, đời người luôn là dòng nước chậm chậm chảy, qua khe nhỏ róc rách, sao có thể mãi đình trệ mắc kẹt một chỗ. Vào năm ba mươi tuổi, anh đã ra một quyết định: Rời khỏi bụi giảng. Anh nào phải siêu nhân, cũng từng bần khoản, lo lắng, từng bất an, mệt mỏi, nhưng từ trước đến nay anh đều tự tin. Về điểm này, cô rất giống anh.

Chính lòng nhiệt huyết về những tin tức mới, nỗi khát khao về chính nghĩa, niềm mong muốn về sự công bằng từ tận đáy lòng đã khiến cô tỏa ánh hào quang rực rỡ trong mắt anh. Kích động là khuyết điểm của cô, cũng là nét đáng yêu của cô, dù có đôi chút vụng về, nhưng lại giống như viên nam châm. Tất cả đều hút lấy ánh mắt anh.

Anh nghĩ, từ trường giữa hai người rất mạnh. Ngọn đèn sáng rực trong tim anh được ẩn giấu ở nơi sâu nhất, cùng cô tỏa nhiệt, luôn có thuộc tính giống nhau.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên miệng Chu Minh dần dần biến mất như sóng nước, khiến người trợ lý đứng cạnh bàn bỗng ngừng báo cáo. Anh nhận thấy thái độ thất lễ của mình, đang định mời cậu ta tiếp tục, không ngờ tiếng chuông tin nhắn vang lên, liền cầm lên xem.

Thú mỏ vịt: “Đến phòng trà, em đợi anh.”

Chu Minh rướn mày, thoáng bối rối. Chuyện tốt của cô ấy tuyệt đối không nhiều, nhưng muốn làm sẽ bướng bỉnh đến nỗi mười con bò cũng không ngăn lại được. Vì vậy một khi cô quyết định giấu mối quan hệ giữa họ, mặc dù anh không đồng ý, nhưng cũng đành tôn trọng, đồng thời hợp tác với quyết định của cô ấy.

Bình thường vào ban ngày, đến một ánh mắt cô cũng không trao anh, sao hôm nay lại dừng cảm mời anh đến phòng trà công ty nói chuyện? Chu Minh không nghĩ ra được, có điều vẫn đứng dậy, nói với trợ lý lần sau báo cáo tiếp, bước nhanh đến khu vực cầu thang máy.

Không biết tại sao, anh có cảm giác như Lưu Bang đến dự Hồng Môn Yến.

Tạ Anh Tư đứng trong phòng trà công ty vắng bóng người, ngoáy cốc cà phê hòa tan một cách máy móc, bàn tay cầm chiếc điện thoại toát mồ hôi đầm đìa. Vở kịch sắp khai diễn, cô tổng đạo diễn có chút hồi hộp. Nhưng đã quyết không để chuyện trâu bắt chó đi cày, phải liều thì mới mong thắng lợi. Đến chỉ số IQ bằng một con gà mái già như Lưu Lan còn liều mà có được cuộc sống hạnh phúc, hà cớ gì Tạ Anh Tư phải lạc hậu?

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ hai mươi phút, chỉ mười phút nữa thôi, hội trưởng hiệp hội bà tám Lượng muội sẽ dắt theo vài cốt cán trong hiệp hội, mở cuộc họp tổng kết một tuần một lần ở phòng trà công ty. Tháng trước, hội trưởng hiệp hội – Lượng muội, dưới con mắt chăm chú của nhiều người, đã khiêu chiến với Hàn Vân Tiểu, cảnh cáo cái bụng dạ toàn hoa của cô ta bớt động đến người Chu Minh. Thanh minh hào khí vạn trượng của Chu tổng biên là người thuộc địa bàn họ, tuyệt đối không cho phép người ngoài đến cạy góc tường. Hàn đại mỹ nhân cũng là nhân vật chinh chiến sa trường, đã từng khẩu chiến với nhiều phụ nữ già trẻ lớn bé mà uy vũ bốn phương, sao có thể vì lời đe dọa của mấy tiểu lâu la mà từ bỏ miếng thịt béo trong miệng.

Theo những người mục kích ở đó, đôi mắt đẹp của mỹ nhân long lanh, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng che miệng. Chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ mở, bỗng nhiên chống nạnh cười ba tiếng, đôi mắt xinh đẹp bắn ra hàng ngàn vạn nhát kiếm sắc nhọn, ném lại một câu, “Dựa vào mấy người?” Nói xong liền quay cái eo rắn nước của mình bỏ đi không thèm ngoái lại.

Hiệp hội bà tám vì cuộc chiến này mà vô cùng tổn thương nguyên khí, cho nên vội tập hợp chị em, nhất định phải chiến lại với mỹ nhân hoa sơn rắn rết.

Người ta đều nói, mười người đàn ông thì tám người xấu, chín người gốc, chỉ có một người được người khác yêu. Tạ Anh Tư từ trước đến nay chưa từng thống kê có bao nhiêu phụ nữ yêu khuôn mặt trắng của Chu Minh, bao người yêu ví tiền của anh. Cô chỉ biết, nhìn thì giống ngày bình yên nhưng thực ra đã ngầm nổi sóng. Nơi của mỹ nhân, nhất định là chiến sự không ngừng, khói cuộn cuộn bay. Mặc dù, kẻ anh hùng đơn độc có thể xử lý gọn các mỹ nhân như cô đây, nhưng trong lòng cũng vô cùng bất an.

Lượng muội xuất thân từ gia đình quân nhân, từ nhỏ đã bị quản lý quân sự hóa, hình thành thói quen đúng giờ. Đồng thời, một con người thích mua hàng rẻ như cô ta, tiêu gần một năm tiền lương để mua chiếc đồng hồ cao cấp hiệu Rolex, đeo nó trên tay cao giọng khoe khoang, “Chiếc đồng hồ tinh xảo đẹp đẽ, phù hợp với một con người tinh tế xinh đẹp, chỉ có Trịnh Lượng tôi mới hiểu tình yêu giữa thời gian và đồng hồ.”

Việc giữ đúng giờ của Lượng muội rất đáng sợ, Tạ Anh Tư bất an dậm chân, lo lắng như lửa đốt ở lòng mày. Anh chàng này rốt cuộc có nhận được tin nhắn không? Hay là đang họp? Cô che mặt khóc, anh bạn cũng phải nhấn lại một tin chứ, bắt đạo diễn Tạ đứng chôn chân ở đây làm kiến trên chảo nóng sao.

Không phải để cô diễn một lúc hai vai nam nữ chính đây chứ?

“Tìm anh có việc gì?” Lúc này, nam nhân vật chính cuối cùng cũng xuất hiện ngay ở cửa.

Tạ Anh Tư bất ngờ ngẩng đầu lên, đôi mắt đan phượng vốn đang ủ ê ngay lập tức lấp lánh, ánh sáng trong mắt cô giống như khi thợ săn nhìn thấy con mồi, thoát cái cướp lấy hơi thở của Chu Minh khiến anh có đôi chút không tự nhiên.

Tạ Anh Tư cười tỏa sáng, đặt cốc cà phê ấm nóng trên tay xuống, đi ra phía sau lưng Chu Minh, nhìn đồng hồ tây một hồi lâu ở ngoài cửa, may thay ngoài hành lang vắng vẻ không một bóng người. Mọi người đều đang nghỉ ngơi, đâu biết rằng một màn kịch hay được lên kế hoạch tỉ mỉ sắp diễn ra.

Chu Minh điềm tĩnh không lộ cảm xúc, cứ thế nhìn Tạ Anh Tư nhảy chỗ nọ, chạy chỗ kia, mặc cô ngó nghiêng khắp nơi, anh chỉ đứng một bên, neho mắt xem trò mới.

Tạ Anh Tư đã có chủ định, cười ngọt ngào nhảy đến trước mặt Chu Minh, ngó đồng hồ, năm phút nữa thôi khán giả sẽ vào rạp, phải tranh thủ những giây phút cuối cùng này phối hợp nhịp nhàng với nam diễn viên chính.

Cô lo lắng nhìn Chu Minh một cái, đôi mắt hẹp dài của anh lạnh như sương, cô cười lấy lòng, “Ha ha, đừng vội, đừng vội, đợi chút nữa thôi sẽ biết.” Vờ như vô ý hỏi một câu, “Trong văn phòng anh có chiếc áo sơ mi dự phòng nào không?”

Chu Minh vẫn điềm tĩnh như thường ngày, chỉ lặng yên nhìn cô, rướn mày, không trả lời câu hỏi. Tạ Anh Tư sốt ruột, bước lên phía trước kéo kéo tay anh, “Hỏi anh đấy, rốt cuộc có hay không?”

“Có.”

Thành bại chính là nằm ở thế ngàn cân treo sợi tóc. Ngoài cửa đã vang lên tiếng giày cao gót của phụ nữ, còn lẫn cả tiếng hiệu triệu cao vang của hội trưởng hiệp hội Lượng muối, chỉ nghe thấy tiếng gầm lên rõ ràng của cô ta, “Hố không ra oai, cô ta coi chúng ta là mèo Kitty...” Hội trưởng vừa lên tiếng, những người khác nhất loạt hưởng ứng, thanh thế cực kỳ lớn.

Tạ Anh Tư đột nhiên thấp thỏm, đã làm phải làm đến nơi đến chốn, cô nhắc cốc cà phê lên, rướn mày cười một cách kỳ quái với Chu Minh, uống một ngụm cà phê lớn vào miệng. Chu Minh lúc này cũng đã nghe thấy tiếng ồn ào của đám phụ nữ ngoài cửa, khẽ chau mày, trong đầu đột nhiên có tia chớp xoẹt qua, đợi khi anh đoán ra rốt cuộc Tạ Anh Tư có ý định gì, thì cô đã “phụt” một tiếng, phun toàn bộ số cà phê trong miệng lên chiếc áo sơ mi màu trắng của anh. Ngay lập tức, cà phê đen sì bắn đầy lên chiếc áo và cà vạt, trông vô cùng nhếch nhác.

Giây phút đó anh đã hiểu, chiếc áo sơ mi dự phòng của anh cuối cùng cũng có thể đưa sử dụng rồi.

Trong phòng trà công ty, mùi cà phê tỏa hương ngào ngạt, đầy vở kịch lên đến cao trào. Người con gái đứng trước mặt nở nụ cười đắc thắng như trẻ thơ. Chu Minh hơi chau mày, ngầm chờ đợi động tác tiếp theo của cô, anh hiểu, mong cô ngừng lại khó ngang với việc mong quạ xuống ca dạ khúc, đó là điều không tưởng.

Tạ Anh Tư hít một hơi thật sâu, hài lòng với sự phối hợp yên lặng như khúc gỗ của Chu Minh. Tuy nhiên, mỗi lần anh biểu lộ vẻ mặt âm u đáng sợ như thế này, là khi đó anh giận rồi. Đối lại là cô, cô cũng sẽ giận, một người đàn ông anh tuần như thế kia, cả người vấy đầy cà phê, còn bao gồm cả nước miếng, sao có thể không giận.

Tiếng bước chân của đám nhân viên nữ càng lúc càng gần, Anh Tư hít một hơi thật sâu, lùi lại một bước, cô muốn ra ngoài rồi. Dùng cái giọng to nhất mà bắt đầu gào thét, giọng nói cố ý hướng về phía cửa, “Họ Chu kia, anh đừng cho rằng mình là tên tổng biên rách nát, tôi sẽ sợ anh? Anh khó chịu khi thấy lão nương sao? Hừ, từ lâu lão nương cũng đã khó chịu khi thấy anh rồi. Bỏ bản thảo của tôi, anh biết phóng viên chúng tôi viết bản thảo một như thế nào không?”

“Nói bản thảo của tôi cá nhân quá ư? Hừ, anh ra ngoài kia mà nghe ngóng thử xem, những thứ mà trước nay Tạ Anh Tư tôi đây giao ra ai thấy cũng đều khen ngợi.” Đôi tai nhạy cảm ngay lập tức bắt được sự yên tĩnh tuyệt đối ở bên ngoài cửa, xem ra đám đàn bà buôn chuyện đó đang phấn khởi lắng nghe, nhếch miệng cười thắng lợi, cô tiếp tục gầm lên, “Tôi khó chịu với anh, hắt cà phê vào anh thì đã làm sao? Anh có thể khó chịu với tôi, dựa vào cái gì mà tôi không thể khó chịu với anh? Hừm?”

Gào thét xong, Tạ Anh Tư giơ tay lên làm dấu chữ V với Chu Minh, lấy gió cuộn mây tàn, với vẻ mặt đầy cảm phần lao ra khỏi phòng trà công ty. Tốc độ xung kích một trăm mét, thậm chí còn đâm vào một cô đồng nghiệp bộ phận quảng cáo, nhưng đối phương lại dùng ánh mắt như nhìn chú mèo nhỏ sắp chết mà nhìn cô chăm chú, định nói gì nhưng lại thôi.

Đám người Lượng muội bị cơn thịnh nộ của Tạ Anh Tư làm cho sợ hãi, nhìn theo bóng lưng đã xa của cô một cách ai oán, có cảm giác thê lương như kiểu cô sắp lao xuống hoàng tuyền. Ngốc nghếch đi vào phòng trà công ty, thấy tổng biên Chu Minh cả người bị hắt đầy cà phê, mặt mũi không biểu lộ chút cảm xúc, hoặc nói một cách chính xác hơn là lạnh lùng như sương băng đang từ tốn lau chiếc áo sơ mi. Lượng muội nhanh nhẹn sao có thể bỏ qua cơ hội nịnh hót hiếm có, ân cần đưa khăn giấy cho anh. Chu Minh quay đầu lạnh lùng nói một câu, “Cảm ơn, cô Trịnh.”

Trong phòng trà công ty tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập căng thẳng, một đám nữ nhân viên đứng im không lên tiếng. Chu Minh thấy vậy, ung dung khua tay, chỉ vào vết cà phê trên áo sơ mi mình mà nói, “Lần sau mong mọi người đừng lãng phí như vậy.” Nói xong, anh nho nhã bước ra khỏi phòng trà.

Đứng trong thang máy, không thấy ánh mắt hiếu kỳ dồn tới của những đồng nghiệp khác, anh móc điện thoại ra gửi tin nhắn.

Gấu trúc béo: “Màn biểu diễn rất đặc sắc.”

40. Chương 40

Chương 40

Chỉ mười mấy phút sau khi màn kịch đặc sắc ở phòng trà, qua việc lửa cháy đổ thêm dầu của hiệp hội buôn dưa, gần như tất cả các đồng nghiệp của tòa soạn báo đều biết cô phóng viên nhỏ bé Tạ Anh Tư chẳng hiểu đầu óc để ở đâu, đã ngang nhiên khiêu chiến quyền uy với tổng biên. Không chỉ lãng mạ, nghiêm trọng hơn, cô còn lấy cà phê làm bẩn chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền của tổng biên.

Nhiều cuộc nói chuyện trên trời dưới bể của mấy cô gái trẻ văn phòng với những lời mát mẻ chẳng liên quan đến mình liên tiếp xuất hiện, nói scandal lần này quả thực quá tuyệt, là cái đầu tiên trong năm, nhưng thiếu sót duy nhất là dấu sao Tạ Anh Tư cũng nên cầm cốc cà phê vừa xay mà hắt vào người tổng biên, vậy mới xứng với tấm thân vàng ngọc của anh. Cốc cà phê hòa tan rã mặt ấy thật sự khiến ai nấy có đôi chút rù mình.

Có điều là dân làm báo, đại đa số mọi người ai cũng có trái tim chính nghĩa tràn đầy nhiệt huyết. Số đông khi biết chuyện chỉ mỉm cười, còn thực tập sinh Châu Minh lại kinh ngạc đến nỗi phun hết nước trà trong miệng ra, bắn cả mấy giọt lên chiếc đầm hoa mới tinh của Diệp Bội Bội, làm cô ta chẳng thềm để ý đến nét duyên dáng thực nữ mà cứ la hét liên hồi. Quan Nghiêm và Lưu Lan hành tẩu giang hồ đã lâu, thái độ khá cẩn trọng. Lưu Lan nhìn bàn tay Tạ Anh Tư không nói lời nào, biểu lộ nỗi xót xa. Còn hai lạng thịt mỡ trên mặt anh già Quan Nghiêm run rẩy thâm trầm, lời than thở lặng câm “đứa trẻ này xong rồi.” Mưa rơi rả rích ở văn phòng bộ phận biên tập, mọi người đều đang yên lặng theo dõi tình hình. Sau khi sự việc xảy ra, lúc đầu mọi người đều khá sốc, nhưng sau khi cân nhắc đắn đo kỹ lưỡng, mặc dù lúc cự tống biên còn đương nhiệm, Tạ Anh Tư hoành hành thoải mái, nhưng từ khi tổng biên mới đến, rõ ràng không còn bị cô lôi kéo. Ban đầu, anh kéo kẻ đào tẩu về văn phòng biên tập, sau đó tập trung “bồi dưỡng”, rõ ràng vì thấy cô chương mắt. Xem ra, oán hận trong lòng Tạ Anh Tư đã tích tụ đến cực hạn, cuối cùng vì bản thảo lần này bị loại nên mới trút oán hận ấy ra như núi lửa phun trào, dẫn tới thảm kịch mang tính tự sát này.

Những đồng nghiệp ở văn phòng biên tập lòng sáng rõ như gương, vì bình thường tiếp xúc nhiều với hai người họ nên càng thấy sáng tỏ hơn. Trong công việc, tiêu chuẩn nghiêm túc của Tạ Anh Tư, ai mà chẳng biết. Bản thảo bị loại, vốn chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng, nhưng theo tính cách của cô, e rằng rất nặng. Gần đây, thái độ của Anh Tư với Chu Minh thực sự hơi cổ quái. Trước đây đối diện với anh có lúc cô còn gật đầu khom lưng, nhưng bây giờ, chẳng cúi mình cũng chẳng kiêu ngạo, còn có chút thờ ơ, xem ra trong lòng không thoải mái, chuyện trước mắt chẳng thể nín nhịn được nữa rồi.

Quan Nghiêm chỉ thở dài một tiếng nặng nề, rên rỉ như trâu già, “Tiểu Tạ, cái cô thanh niên bé nhỏ này chung quy là không giữ được bình tĩnh.”

Đám các cô gái trẻ buôn dưa càng hi vọng thiên hạ đại loạn, bắt chéo hai chân lên, cười mĩa tomboy chính là tomboy, không hiểu giá trị của anh chàng độc thân vàng một tí chút nào. Những anh chàng độc thân vàng sinh ra là để bị hắt cà phê vào người sao? Bọn họ sinh ra là để được cưng chiều. Mối quan hệ giữa Lượng muội và Tạ Anh Tư không tồi, không dám nói năng ngạo mạn, không khách khí, nhưng có điều, dựa vào bản năng buôn chuyện, cô vẫn cứ đem tin tức lan truyền, đến ngay cả bà cô quế dọn cũng kể lể chi tiết.

Bất luận thế nào Chu Minh cũng là nhân vật của công chúng, có tiếng tăm vang dội, khi tin đồn lan rộng ra cả công ty, một cuộc điện thoại của Chu Minh đã khiến sự việc không thể không dừng lại. Chu Minh gọi cho Lượng muội. Cái gọi là kẻ cấp gặp bà già, Chu Minh hiểu rõ hơn ai hết.

Anh nói với hội trưởng hiệp hội buôn dưa, Lượng muội như thế này: “Cô Trịnh, trưa nay chỉ là hiểu lầm. Là cấp trên của các cô, tôi cảm thấy tự hào khi có một cấp dưới yêu nghề như cô Tạ. Cấp dưới phạm lỗi là chuyện bình thường, tôi có thể thông cảm. Nhưng, trong thời kỳ phát triển rất cần sự đoàn kết ổn định, tôi không hi vọng lưu truyền một số tin đồn không có lợi cho tòa báo. Vì vậy, nếu ngày mai tôi còn nghe thấy đồng nghiệp trong tòa soạn bàn tán chuyện này, tôi biết nên tìm những nguồn truyền tin nào...”

Theo lời của đương sự, khi vừa cúp điện thoại, chân Lượng muội mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống tê liệt trên chiếc ghế trong văn phòng, mồ hôi lạnh lấm tấm đầy cái mặt rỗ, khá sợ hãi. Sau khi hội trưởng hoàn hồn lại, bàn tay to khê phất một cái, lấy cái giọng run rẩy hiệu triệu các thuộc hạ quay đầu trước khi rơi xuống vực, nếu không, đợi sau khi Tạ Anh Tư bị cắt cổ, mấy kẻ đương sự như họ cũng theo đó mà làm vật tùy táng của Tạ Anh Tư.

Buổi chiều hôm đó, chân các cô gái trẻ thích buôn dưa không còn bắt chéo được nữa, cái miệng nên khâu lại thì khâu, không khâu được thì tự tát hai cái cũng sẽ tỉnh táo lại.

Thế là tin đồn như một cơn gió tà, đột ngột thổi đến nhưng thoát cái đã bật vô tung tích. Tất cả nhân viên trong tòa soạn đều nhất loạt bận rộn như thời thái bình thịnh trị.

Vào lúc đó, tổng đạo diễn, diễn viên chính, tổng biên kịch tin đồn – Tạ Anh Tư biết điều rời xa khỏi trung tâm vòng xoáy, đeo chiếc túi lên lưng, vờ như không có chuyện gì xảy ra, chạy đi phỏng vấn lễ kỷ niệm trường đại học. Làm xong việc chính, cô lại hòa vào đám sinh viên hừng hực chí khí ăn kem miễn phí, sau đó nổi hứng chạy đến bờ hồ trong trường chụp trộm các cặp đôi đang ôm ấp nhau.

Có điều đúng lúc cô đang trốn sau bóng cây, chỉnh ống kính nhắm vào đôi tình nhân trẻ đang bón kem cho nhau, thì cặp mắt chim ưng của anh bảo vệ đi tuần tra lướt đến, trừng mắt, chỉ vào mũi cô quát, “Này, làm gì thế?”

Sự thật đã chứng minh, cái nghề bảo vệ này cần những người mà giọng nói có sức đe dọa cực đại mới có thể đảm đương. Anh bảo vệ vừa dứt lời, Tạ Anh Tư đã sợ hãi đứng nghiêm, còn cô gái đang định đưa miếng kem vào miệng chàng trai lúc đó cũng sợ hãi, tay run rẩy chệch mất ba mươi độ, đưa luôn kem vào mũi chàng trai.

Cái khó ló cái khôn, nhìn hình thể rèn luyện của người anh em bảo vệ, ngay lập tức Tạ Anh Tư từ bỏ ý nghĩ chạy trốn. Ý vào vẻ trong sáng như nữ sinh viên, tự xưng mình là sinh viên năm tư phụ trách việc nhiếp ảnh, cô ghen ngào nói rằng, mình sắp tốt nghiệp nên đang rất bận, nhưng khi lễ kỷ niệm của trường cần cô, thì lòng nhiệt huyết lại sục sôi, kiên quyết từ bỏ việc thực tập, toàn tâm lao vào công tác hội sinh viên của trường, thề phải đem mọi hình ảnh ngày kỷ niệm mái trường phổ biến rộng rãi trước toàn thể bạn học cùng các sinh viên khóa dưới. Nhưng khi cô đi ngang qua đây, thấy đôi nam nữ hậu bối này, tình cảm mặn nồng hiếm có, khiến cô tự nhiên có chút xúc cảm, bất giác cầm ống kính hướng về họ, thật là mười hai vạn lần xin lỗi.

Thế là, cô nói đến nỗi khiến người anh em bảo vệ sắp rơi lệ ngay tại chỗ.

Trước khi đi, người anh em này còn ý tứ sâu xa khuyên cô, mặc dù anh không hiểu công việc của nhiếp ảnh, nhưng vẫn nên tôn trọng cuộc sống riêng tư của người khác, muốn chụp thì cứ quang minh chính đại mà chụp. Tạ Anh Tư ngoan ngoãn nghe theo lời người anh em, mời đôi nam nữ trẻ tạo động tác bón ăn thân mật, hai người họ cười vô cùng rạng rỡ.

Tạ Anh Tư lúc đó không ngớt lời khen ngợi, mong muốn có thể công khai tình yêu mãnh liệt của các cặp đôi bây giờ.

Chụp ảnh xong, lúc vừa ra khỏi cổng trường đại học, Tạ Anh Tư nhận được cuộc gọi của lão Từ. Không nằm ngoài dự đoán, đối với loại hành vi như thái giám hành thích hoàng đế của cô, lão Từ phê bình nghiêm túc. Với tư cách là một trùm thái giám, một mặt ông cảm thấy đau lòng trước sự lỗ mãng, ngu xuẩn của cấp dưới, mặt khác, với tư cách là người dưới tay ông, nên quan tâm thì vẫn phải quan tâm, lão Từ đã vỗ ngực nói với cô rằng, ông ta đã nói chuyện điện thoại với Chu tổng biên. Tổng biên rất thấu tình đạt lý, vì vậy ông khuyên cô không nên làm theo cảm tính mà đối đầu với tổng biên nữa, ngày mai phải nhanh chóng đi xin lỗi. Tạ Anh Tư liền tát nước theo mưa, lại lần nữa nghẹn ngào nước nở phô ra tâm lý vô cùng hối hận, sai đều ở cô, hi vọng lão Từ thay cô nói vài câu tốt đẹp với tổng biên, cô thực sự đã quá coi trọng sự thành bại trong công việc. Thế là giữa lời sám hối của Anh Tư, lão Từ lại mắng thêm hai câu rồi mới tắt máy.

Cúp máy xong, Tạ Anh Tư liền mắng một câu với cái điện thoại, “Cái đồ mông to nhà ông, vẫn biết có cấp dưới như tôi sao, lão nương phải làm âm ỉ lên một chút để ông sống không yên ổn.”

Sau Lạp Lạp, còn có mấy đồng nghiệp khác gọi đến an ủi, trách hành vi vừa ngu xuẩn, vừa dưng cảm của Anh Tư. Lạp Lạp nói cho cô biết phong ba này không nhỏ, có điều Chu Minh vô cùng nhân hậu đã dẹp yên sự việc rồi, nhưng giọng cô ấy có vẻ lo lắng, sợ tổng biên không để Anh Tư sống yên ổn. Từ tận đáy lòng Anh Tư trào dâng một luồng nhiệt ấm nóng, ở đầu này điện thoại, cô cười kỳ quái, “Lạp Lạp, yên tâm đi, từ nhỏ đến lớn số lần chị gây họa đã không thể đếm nổi nữa rồi, nhưng vẫn tốt không phải sao? Yên tâm, yên tâm đi, chị chỉ có sống tốt hơn mà thôi.”

Câu nói cuối cùng này đúng là sự thật, nếu không cô làm gì phải phát động quần chúng diễn như thế? Còn không phải vì muốn tìm một lí do chính đáng để chuyển ra khỏi văn phòng biên tập hay sao? Tránh ngày nào cũng phải diễn kịch trước mặt bọn Lưu Lan và thấp thỏm lo âu sợ ngày nào đó họ tìm ra manh mối. Hơn nữa, có người con gái nào khổ sở như cô không, ngay đến công việc cũng ở gần bạn trai, bị anh ấy quản cái này, cái nọ, cái gọi là kẻ vai sát cánh này không hay, vì muốn tình cảm phát triển tốt đẹp nên cuối cùng cô đã khua vuốt khai đao với khoảng cách.

Động vật đơn bào Tạ Anh Tư thuộc loại thích hưởng thụ mỗi ngày, lo hôm nay không tính chuyện ngày mai, hưởng hồ chịu đủ trọng thương của vụ suy đoán tin đồn, vì mằm non tình yêu có thể phát triển lớn mạnh an toàn, thế phải đem cuộc tình ngầm này tiến hành đến cùng, không chút hối hận.

Có điều tối đó, khi nam diễn viên chính đến gõ cửa nhà cô, cô đã hơi hối hận.

Tối hôm ấy, Anh Tư tắt điện thoại, sau khi gọi điện nói chuyện với Đỗ Thuần, cô ngồi thu lu trong phòng khách chơi điện tử, lòng hồi hộp bất an đến cùng cực. Chơi điện tử mà không toàn tâm toàn ý, chốc chốc cô lại đứng lên lén lút nhón chân chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, sợ chiếc xe đen quen thuộc xuất hiện. Cô vẫn còn nhớ về mặt u ám của anh lúc ban ngày, chiếc áo sơ mi dính đầy cà phê, cùng đoạn tin nhắn “Màn biểu diễn rất đặc sắc” mà anh gửi, từng dấu hiệu đều nói rõ, người đàn ông này không hề dễ đối phó.

Bên đường xe cộ qua lại lác đác, yên lặng như những đêm hè thường ngày, Tạ Anh Tư chớp mắt, có cảm giác tĩnh lặng trước cơn bão.

Trực giác của phụ nữ rất đáng sợ, khi Anh Tư vừa cho rằng mình may mắn thoát được một tối, thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên, dội lạnh lạnh vào tai, giống như ma quỷ gõ cửa đòi nợ trong các bộ phim kinh dị. Cô lo lắng nuốt nước bọt, lại nhìn xuống dưới cửa sổ lần nữa, không có xe của anh, định thần lại, có lẽ là hàng xóm.

Mở cửa cách một cái, Tạ Anh Tư sững người chết lặng, đột nhiên nặn ra nụ cười ngọt ngào đến phát ngán, tay vội giữ chặt cánh cửa, “Ý? Minh Minh à, sao trùng hợp thế này.” Vừa dứt lời cô liền đóng cửa lại.

Nhưng Chu Minh chẳng để cô thành công, tay giữ cánh cửa, thản nhiên bước vào nhà. Trư Đầu nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cũng lao ra, khi thấy papa, liền quần quanh Chu Minh, sửa oang oang, hi vọng anh sẽ ôm nó lên. Tạ Anh Tư nhìn anh một cái, tự nghĩ tìm đến tận nhà, nhất định sẽ không để cô có quả ngon mà ăn, nhanh chóng ôm Trư Đầu lên đặt vào lòng anh, mặt nặn ra nụ cười lấy lòng.

Chu Minh chỉ lạnh lùng nhìn Anh Tư, rồi xỏ chân vào đôi dép lê một cách tùy tiện, đón Trư Đầu từ tay cô, xoa nhẹ lên đầu nó, ngồi xuống sofa không nói một lời. Anh Tư vừa thấy vẻ mặt như bão tố đổ bộ của anh, liền chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, chỉ cần có chút động là lao nhanh vào phòng ngủ tránh bão.

“Qua đây!” Chu Minh lạnh lùng hạ lệnh.

Tạ Anh Tư tự biết bản thân thực sự đã làm một trận ầm ĩ quá đáng, mang đến cho anh những rắc rối không nhỏ, có chút không hợp đạo lý, nuốt nước miếng, cẩn thận di chuyển về phía trước một bước nhỏ.

“Không qua đây sao? Vậy thì anh sẽ qua đó!” Chu Minh nhìn Anh Tư, đặt Trư Đầu xuống, kéo chiếc cà vạt giống như vừa về đến nhà.

“Em đến, em đến đây, anh nghỉ ngơi đi!” Tạ Anh Tư vừa thấy hành động ấy, lòng thầm nghĩ, lúc này tuyệt đối không thể ngang bướng với anh. Trư Đầu không cứu được cô, cô đành triển khai công cuộc tự cứu lấy mình vậy. Dứt lời, cô liền ra vẻ ngây thơ ngồi xuống bên cạnh Chu Minh, “Nào, nào, Minh Minh, em đầm lưng cho anh.”

Tay vừa hạ lên vai Chu Minh, đột nhiên bị tóm chặt, sau đó cả người cô bị kéo vào lòng anh, cô sợ hãi đến quên cả nuốt nước miếng, nhìn anh chằm chằm, đợi bão táp ập đến.

“Có biết hôm nay anh đến đây làm gì không?” Trên chiếc sofa nhỏ bé, tư thế hai người vô cùng thân mật. Cuối cùng Tạ Anh Tư cũng nhớ ra phải nuốt nước miếng, nhìn khoe môi đẹp đẽ của Chu Minh, gật đầu một cách khó khăn, nhưng sau đó lại lắc đầu ngốc nghếch, cơ thịt toàn thân ở vào trạng thái căng thẳng.

“Anh đến đây để đánh vào mông em.” Nói xong, tay Chu Minh vung lên, đánh xuống cái mông đang vắt vẻo một nửa trên ghế sofa “tét” một cái thật mạnh, lực xuống không hề nhẹ làm Tạ Anh Tư sợ hãi nhảy lên như chuột túi.

“Oái, anh đánh thật à?” Cô lấy tay che mông nhảy xa ba bước, còn tạo dáng hài hước theo động tác võ kinh điển của Lý Tiểu Long, đứng tấn tự vệ, “Này, em nói cho anh biết, đừng nghĩ mình từng luyện quyền anh thì em sẽ sợ, em nói à nghe, em cũng luyện qua rồi đó!”

R đang thị uy mà chân tay cô lại không ngừng run lẩy bẩy.

Chu Minh không nhịn được cười, ngoắc tay ra hiệu cô lại gần, “Qua đây!”

Tạ Anh Tư như chim sợ cành cong, vẫn ở thế đứng tấn, “Vậy anh còn đánh vào mông em nữa thì sao?”

“Đánh một cái là đủ rồi, qua đây, anh có chuyện muốn nói.”

Tạ Anh Tư miễn cưỡng ngồi xuống, nhưng lần này, cô cảnh giác ngồi xa một chút, không ngờ Chu Minh lại bước đến gần, chủ động ngồi ngay cạnh. Cuối cùng con người đen láy nhìn cô một cách nghiêm túc, vẻ mặt khôi phục lại sự ôn hòa thường ngày, “Em nói xem, rốt cuộc em định làm gì? Nói kế hoạch của em ra anh nghe thử.”

Tạ Anh Tư ngượng ngùng ngồi bên Chu Minh, cười lấy lòng, “Hi hi, kế hoạch của em là như thế này. Ngày mai, trước mặt bọn họ, em đến văn phòng xin lỗi anh. Sau đó, em lấy lý do không còn mặt mũi nào nhìn anh, xin chuyển sang văn phòng bộ phận phóng viên và anh cũng đồng ý.” Cười rạn rở, vô hại như hoa xuân, cô nói tiếp, “Anh xem, như vậy sẽ rất tốt đẹp! Thứ nhất, em dùng lý do vô cùng chính đáng chuyển khỏi văn phòng bộ phận biên tập, từ đó vui vẻ, đường đường chính chính làm người, không cần phải ngày nào cũng cười giả dối như diễn kịch với anh. Thứ hai, mọi người dù có thế nào cũng không thể ghép hai chúng ta làm một được. Ha ha, như thế có phải rất tuyệt không?”

Chu Minh cọ cọ vào mũi Tạ Anh Tư, ánh mắt ảm áp tỏ vẻ thất vọng, “Em đến đó chẳng phải vẫn như nhau sao, em cho rằng hai phòng cách rất xa ư? Cũng chỉ cách có một phút đi bộ. Sao em cứ muốn rời xa anh thế?”

Khuôn mặt ửng hồng của Tạ Anh Tư hơi cúi xuống, “Cái đó... dù sao thì ngày nào cũng cách anh một bức tường làm em không thoải mái. Mỗi ngày đều phải cúi đầu vờ như không thấy, ngược lên cũng không thấy, kỳ lạ quá. Hơn nữa, mọi người nói khoảng cách sinh tốt đẹp, ở gần như thế, thực sự khó mà tốt lên được. Trong thời gian ngắn, anh lại không được điều lên trên.” Bỗng nhiên, cô ưỡn thẳng ngực, siết chặt nắm đấm, trong mắt như có ngọn lửa rực cháy, “Vì vậy, em quyết định rồi, em phải tự lực cánh sinh, cho dù anh không tạo khoảng cách thì em sẽ tự tạo.” Nói xong câu đó, cô quay đầu cười mỉm với anh, “Em được không?”

Chu Minh nhẹ nhàng giữ lấy khuôn mặt trắng hồng của Tạ Anh Tư, ngay sau đó, bàn tay cô định gáy cô, đặt một nụ hôn mang tính trừng phạt lên đôi môi không ngừng lải nhải. Lúc đầu, cô không kịp phản ứng,

hốt hoảng không biết phải làm gì, chỉ có thể kết thúc nụ hôn kéo dài khiến con người ta hụt hơi này ở dưới chiếc cà vạt của anh.

Sau khi nụ hôn kết thúc, đầu cô dựa vào vai anh, mặt đỏ ửng như ánh nắng buổi sớm vừa ló lên khỏi mặt biển. Dưới chân, Trư Đầu đang nằm ngoan ngoãn trên dép lê bọn họ, lè lưỡi ra thở phì phò.

“Mẹ em quả không sai, thực sự không nên để sói vào nhà.”

Anh nhoẻn miệng cười, “Vào thì cũng vào rồi!”

Đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, anh cúi đầu vỗ nhẹ vào cái má hơi nóng của cô rồi khẽ đặt tay lên bụng cô, “Làm như thế không có nghĩa là mọi người sẽ không biết, sau này làm sao giấu nổi cái bụng của em, em sẽ giải thích như thế nào về tình yêu của chúng ta?”

Tạ Anh Tư chết lặng, ngay lập tức nở nụ cười hồng hồng như hoa hải đường, “Cái này còn không đơn giản sao, lúc đó em sẽ nói với họ, cũng vì hận mà em đã nảy sinh tình yêu với anh.”

Anh gõ nhẹ vào trán cô, “Quả đúng là người ngốc làm chuyện ngốc nghếch.”

Tạ Anh Tư thấy cơn phong ba bão táp đã qua, tiết trời nhiều mây chuyển sang âm u, vội nín thở, kéo bàn tay Chu Minh một cách thân mật, “Minh Minh à, hôm nay anh diễn hay thật, giống y như cột gỗ ấy. Một diễn viên thuộc nhóm thực lực như em gặp người diễn viên thần tượng như anh, cảm thấy vô cùng thành công.”

Đôi lông mày rậm của Chu Minh khẽ chau lại, nhận thấy sự khó tin trong câu nói của cô, “Cột gỗ? Dựa vào cái gì mà em thuộc nhóm thực lực, còn anh là nhóm thần tượng?”

“Đúng rồi, anh là nhóm thần tượng chính cống. Hôm qua, em đã xem bộ phim thần tượng, nhân vật nam chính trong phim có vẻ đẹp như hoa, diễn xuất lại giống hệt cột gỗ, mặt như bị tê liệt. Thật đó, cỡ như anh thuộc nhóm thần tượng bẩm sinh.”

Có người bắt đầu nghiêng răng kèn kẹt, tiếp theo là hai tiếng cười giả tạo, đẩy cô lên ghế sofa, “Tạ Anh Tư, gan em to ra rồi phải không? Đừng quên vở kịch của em mới diễn được một nửa, ngày mai tổng biên là anh đây sẽ cho em thấy trình độ nhóm thực lực của anh.”

Tạ Anh Tư đối mặt với người đàn ông hung dữ, đứng trước gian nguy mà không hoảng sợ, cười ha ha đáp lại, “Ái dà, em sai rồi! Minh Minh, thực ra anh là nhóm thực lực mặt bị tê liệt.”

41. Chương 41

Chương 41

Ngày hôm sau, không khí tòa soạn quả thực đúng với kiểu thời tiết mưa dầm kéo dài.

Sáng sớm, lúc vừa lao đến văn phòng, Tạ Anh Tư cảm thấy áp suất trong này đột nhiên giảm xuống mấy độ, nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi. Vì vậy sau khi chào hỏi qua mọi người, cô mở máy tính lên, làm ra vẻ như đang nhận email, kỳ thực trong lòng hiểu rõ cái tâm lý mâu thuẫn kiểu “quan tâm để ở trong lòng, mở miệng để hỏi muôn vàn khó khăn” này của mọi người, không khỏi có chút hối hận.

Nhưng sự việc đã đến nước này, trong lòng cô biết bát nước đổ đi thì dễ mà vớt lại rất khó, tốt xấu gì cũng vì tương lai tốt đẹp của chính mình, bản thân đã xuống rồi thì nên thêm chút màu sắc mới mẻ vào cuộc sống buồn tẻ này của đám đồng nghiệp. Nghĩ đến đây, cô thấy tinh thần thoải mái hơn hẳn.

Tên nhóc Châu Minh là người đầu tiên mất kiên nhẫn, cậu ta thông thả đi đến trước mặt rồi nhìn cô với ánh mắt vô cùng khỗ sở. Kiểu tình cảm sâu đậm ấy khiến Tạ Anh Tư rùng mình, cuối cùng cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cậu ta.

Châu Minh có chút bối rối, đột nhiên nhe răng ra cười hì hì rồi tựa vào bàn Anh Tư, giọng nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng thực tế lại quan sát rất tỉ mỉ thái độ của cô, “Hôm nay tinh thần chị Anh Tư rất tốt thì phải.”

“Ánh sáng chiếu rọi.” Cô liếc Châu Minh một cái, tức giận trả lời với vẻ mặt vô cảm.

Vừa dứt lời, Anh Tư nghe tiếng hít thở của mọi người trong văn phòng. Khuôn mặt đầy mụn trứng cá của Châu Minh đột nhiên ửng rửng, mấy cái mụn đỏ ngày trước vẫn hoành hành ngang ngược bây giờ như đang sưng vù lên rồi mừng rỡ trong giờ khắc thương đau này. Cậu ta khép cái miệng đang há hốc kia lại, im lặng, dùng bốn con mắt mờ mịt nhìn cô. Văn phòng lại chìm vào im lặng.

Tạ Anh Tư cảm thấy, năm xưa, nữ liệt sĩ Giang Tỷ(*) mặc áo khoác màu xanh, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng màu đỏ, lúc cô ấy hiên ngang bước lên pháp trường, ánh mắt của quần chúng nhân dân lam lũ phía sau nhất định cũng giống như Châu Minh lúc này. Vậy nên, cô đang rất hối hận vì hôm nay đã không quấn một chiếc khăn màu đỏ tươi để nó tung bay trong gió.

(*) Tên gọi thân mật của nữ liệt sĩ Giang Trúc Quân.

Buổi sáng Châu Minh không ở đây, lúc Tạ Anh Tư nhìn thấy cậu ta, là khi cô đang cùng cô em Lạp Lạp và Lượng muội ngồi trong nhà ăn vắng vẻ của công ty. Lạp Lạp phát huy chuyên môn của một phóng viên giải trí, mọi việc bất kể lớn nhỏ đều được đưa tin về buổi chiều sống gió ấy. Đôi mắt nhỏ sáng rực rỡ, cuối cùng cô nàng thốt lên một câu:

“Chị Anh Tư, chị đúng là người có tài làm liệt sĩ.”

Thật ra cô nàng muốn nói từ “dũng sĩ”, kết quả ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt ra từ “liệt”, mà ngôn ngữ vốn vô cùng huyền diệu tinh thâm, dù chỉ một chữ thôi nhưng hiệu quả lại cách biệt một trời một vực.

Người ta vẫn nói: Họa từ miệng mà ra, Tạ Anh Tư thưởng ngay cho cô nàng một viên hạt dẻ tẩm đường. Còn miệng cô em Lượng muội kia lúc nào cũng oang oang không ngừng, hiếm có khi im lặng ăn cơm thế này. Đôi mắt “đặc vụ” trời sinh đảo nhanh như chớp, bắt gặp ánh mắt chất vấn của Tạ Anh Tư, cô nàng chột dạ cười ngượng ngùng.

Sau đó, dưới ánh mắt hung hãn của Tạ Anh Tư, cô nàng rút cuộc cũng phải xin khoan dung:

“Lão Tạ ơi, cô cũng đừng trách tôi đi đâu cũng tuyên truyền nhé! Cô không biết được đâu, dạo này tin tức trong công ty thiếu thốn quá, tôi thấy trống rỗng và nhàm chán lắm. Về đến nhà thì bố mẹ tôi bắt đầu cuộc thảo luận rất cuộc cá mập ở Đại Tây Dương với Ấn Độ Dương ở đâu nhiều hơn, tôi cũng sắp phát điên lên rồi đây. Có khi hôm ấy, mấy con cá mập ở Đại Tây Dương đầu óc bị động kinh, bọn nó chán cái chỗ quỷ quái này rồi nên di chuyển hết sang Ấn Độ Dương. Ở Ấn Độ Dương được vài ngày lại “cúi đầu nhớ cổ hương”, nên bọn nó lại nghĩ: Hay là về Đại Tây Dương thăm người thân đi! Thế rồi, tất cả lại ào ào, ầm ầm trở về. Cô nói xem, vấn đề điên khùng như vậy mà bố mẹ tôi cũng ngốc đến nỗi nghĩ không thông, ngày nào cũng tranh cãi với tôi để kiểm tra số liệu. Cô nói xem, ngay cả mấy con cá mập cũng không nghĩ được ngày mai chúng muốn sống ở đâu thì họ đi đâu mà tìm số liệu chứ? Tôi đúng là sắp điên lên rồi!” Nói xong, Lượng muội cúi đầu, liên tục và còm.

Tạ Anh Tư gật gật đầu đồng ý, chậm rãi nhai miếng cá trong miệng, lòng thầm nghĩ Lượng muội không hổ danh là Lượng muội, mồm mép đúng là rất sắc sảo, ghê nhất là cô nàng đã kéo vấn đề cốt lõi sang chuyện con cá mập ở tận Đại Tây Dương xa xôi. Cô nàng này đúng là vẫn luôn có mấy chiêu trò như vậy. Ăn được mấy miếng, cô hất hất cái đũa về phía Lượng muội:

“Hết rồi sao? Nói tiếp đi, tôi vẫn đang đợi đây.”

Lượng muội đuối lý, tự biết không tránh được lần này nên đành đau khổ cười gượng hai tiếng:

“Lão Tạ, ha ha, cô thấy đấy, trong nhà không hòa hợp như vậy nên tôi hy vọng tinh thần được hài hòa, thoải mái hơn, vậy nên...”

Cô nàng cười nhạt ngửa tay, nói “Vậy nên, vừa thấy chuyện hôm qua, cái thế giới tinh thần trống rỗng của tôi chợt hài hòa hơn một chút, mồm mép đã không khồng chế được, tôi đã xin lỗi rồi, vẫn chưa được sao? Tha cho tôi lần này đi!”

Cô nàng giơ tay lên:

“Tôi cam đoan lần sau sẽ không như vậy nữa. Nếu không chị cứ phạt biên tập xinh đẹp Trịnh Lượng tôi đây đến bộ phận tài chính làm một con nhóc phụ việc.”

Tạ Anh Tư cười khẩy, cô lẩm bẩm, cái này sao có thể gọi là thề độc được, ai chẳng biết cô nhóc này đang nhắm vào anh chàng kế toán đẹp trai nhả nhặn ở bộ phận tài chính. Cứ được vài hôm lại lấy cớ nhà vệ sinh tầng chín sạch hơn để chạy xuống gặp trai đẹp. Vì việc này mà thiếu chút nữa bác phụ trách vệ sinh tầng mười bảy, “quyết chiến sống còn” với bác phụ trách vệ sinh tầng chín.

Anh Tư không nói gì mà chỉ liếc Lượng muối một cái, gấp miếng sườn rán thơm ngon trên khay của Lượng muối lên, nói:

“Vậy lấy cái này đền tội đi.” Nói xong, cô bỏ miếng sườn vào miệng nhai.

“Đền tội gì vậy?” Không biết từ lúc nào, Chu Minh cầm khay ăn đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai cô gái, phía sau là anh chàng trợ lý họ Đặng và Ngô Khang.

Vừa mất món ăn ngon lại bị bất ngờ, hơn nữa còn là một bất ngờ không nhỏ, Lượng muối khẽ nhếch miệng, tay cầm đũa bất giác run lên, miếng trứng gà đang kẹp trong đó bỗng rơi thẳng xuống khay. Lượng muối cẩn thận nhìn trái rồi lại nhìn phải Tạ Anh Tư và Chu Minh, quên luôn cả việc nuốt một miếng đầy cơm.

Tạ Anh Tư đang ăn thịt có chút xấu hổ, ngậy người nhìn Chu Minh bình thản đặt khay ăn xuống, ngồi đối diện với cô, còn trợ lý Đặng và Ngô Khang lại chọn ngồi phía bên kia.

Vị trí bốn người đột nhiên vì sự xuất hiện của một người đàn ông đẹp trai mặc đồ tây mà trở nên chật chội. Lạ Lạ ngồi bên cạnh Tạ Anh Tư, lặng lẽ kéo vạt áo của Anh Tư, ý bảo cô nhân cơ hội này mà nhận lỗi với tổng biên tập. Ở trước mặt hai người, tổng biên cũng sẽ không làm khó cô đâu, anh chàng này cũng là một chính nhân quân tử.

Vở kịch này bị chệch đường ray rồi. Tạ Anh Tư nhìn thái độ muốn đánh đòn của Chu Minh, lòng thầm nghĩ: Bỗng dưng anh nhảy ra làm hỏng mất vở kịch mà tôi đã tỉ mỉ đạo diễn, đợi xem lúc về tôi xử lý anh thế nào? Kịch bản ban đầu không dùng được nữa nên cô đành tự biên tự diễn, cô nàng lập tức tỏ ra ăn năn, giọng nói còn ra vẻ vô cùng sợ hãi “Chuyện lần trước... tổng biên tập, tôi rất xin lỗi, vì nhất thời kích động nên đã xúc phạm đến anh, tôi xin lỗi, rất xin lỗi.”

Chu Minh mỉm cười, dịu dàng như ánh mặt trời ấm áp, đột nhiên khiến Lạ Lạ chảy cả nước miếng.

“Cô Tạ đừng để ý, có một cấp dưới đặt yêu cầu cao với mình như vậy, tôi cảm thấy rất vui. Chúng ta quên chuyện đó đi!” Mặc dù nói như vậy nhưng Tạ Anh Tư vẫn bắt gặp ánh mắt bốn cọt chọt lóe lên rồi biến mất trong đôi mắt thâm sâu của Chu Minh.

Thích đùa thì cứ đùa đi, nhân vật nam chính đồng ý hợp tác là cô đã cảm kích lắm rồi. Sau đó cô nàng tiếp tục thành khẩn nói “Tổng biên, cái áo sơ mi ấy anh đưa tôi, để tôi mang đi giặt giúp anh. Ha ha ha, đều do tôi không tốt.” Khóe mắt cô nàng liếc thấy Lạ Lạ đang tán thưởng gật gù đầu, lại thêm đắc chí vì khả năng diễn xuất tuyệt vời của mình.

Chu Minh xúc một muỗng cơm rồi ngẩng đầu lên, nụ cười vẫn hiện trên khóe môi, “Không cần đâu cô Tạ, bạn gái tôi sẽ giặt giúp.”

Vừa nói xong câu này, miếng trứng trên đũa Lượng muối lại rơi xuống khay lần thứ hai. Cô nàng chưa nhận ra mình bị lộ, vẫn dựng thẳng đôi tai “đặc vụ” trời sinh lên nghe ngóng, hoàn toàn quên mất việc ăn cơm lúc này.

Tạ Anh Tư giật mình ngậy ra một lúc, vừa định nhú mồm nổi giận thì sau đó mới nhớ ra, bạn gái của tổng biên tập không phải là Tạ Anh Tư cô sao? Cô nàng đắc ý gật đầu cười, “Ha ha, bạn gái tổng biên đúng là hiền lành.” Nói xong, cô nàng tự tin chờ đợi câu trả lời của Chu Minh.

Chu Minh chỉ liếc Anh Tư một cái, dùng giọng nói vô cùng đau lòng trả lời, “Cô Tạ quá khen rồi, thật ra bạn gái của tôi cũng không hiền lắm đâu!”

Khóe miệng người nào đó khẽ run rẩy.

Vì thế, chiều hôm đó, dưới sự tuyên truyền của hội trưởng hội bà tám – Lượng muối, gần như tất cả đồng nghiệp trong tòa soạn đều biết Tạ Anh Tư nổi tiếng cứng đầu cuối cùng vẫn phải nhận lỗi trước tổng biên tập. Chu Minh cũng là một cấp trên biết khoan dung, không chấp nhặt chuyện cũ mà hòa hảo với cấp dưới. Nhưng nhìn thì có vẻ hòa hảo, nhưng Tạ Anh Tư lấy cớ không còn mặt mũi nào đứng cạnh tổng biên tập, chán nản quay về văn phòng phóng viên. Đồng nghiệp trong phòng phóng viên thấy khuôn mặt ra vẻ tươi cười vui vẻ của Anh Tư mà thầm than thở, cô gái này đúng là co được duỗi được, nếu ở thời cổ đại, có khi cô ấy đã thành nữ hiệp rồi.

Thật ra theo lời Lượng muối, chính miệng Tạ Anh Tư nói lời xin lỗi cũng không phải chuyện gì to tát, về điểm này cô buồn chuyện đã thành quá khứ rồi. Việc lớn trong việc đại sự đó là, tổng biên tập hoàng kim quý giá của các cô đã bị cô gái nào đó nhanh tay hạ thủ “đóng dấu” mất rồi. Việc này giống cái bánh bao thịt được phủ bào ngư ở bên ngoài, ai ai cũng muốn tranh giành, kết quả không biết một con chó lang thang ở xó xỉnh nào nhảy ra, ngậm mất cái bánh mà ai nhìn cũng yêu ấy. Trong thời gian ngắn, đám con gái rơi vào tình trạng lộn xộn, rối loạn, trốn vào nhà vệ sinh gào khóc thảm thiết.

Lúc Tạ Anh Tư bước vào nhà vệ sinh, cô thấy mấy cô gái đang xắn tay áo lên, gào thét muốn bắt được cô nàng ranh mãnh kia, đột nhiên Anh Tư cảm thấy một trận gió lạnh thổi đến khiến lá cây rơi rụng. Cô nghĩ, xin lỗi nhé, tôi đang ở đây cho các cô bắt này, nhưng mà các cô kêu cũng vô ích, gào cũng vô vọng, Tạ Anh Tư tôi sẽ cắn chết cái bánh bao bào ngư kia, sẽ không bao giờ buông tay đâu.

42. Chương 42

Chương 42

Sau khi Tạ Anh Tư chuyển đến văn phòng phóng viên, quả nhiên mọi việc đã được như mong muốn, số lần cô nhìn thấy Chu Minh trong ngày có thể đếm trên đầu ngón tay khiến cô khá hài lòng. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau ngoài hành lang vắng vẻ, cô làm mặt quỷ mà chỉ anh mới thấy được hoặc nháy mắt với anh. Chu Minh tỏ vẻ khó chịu nhìn cô nhưng đáy mắt lại phảng phất nét cười, dường như cũng rất vui vẻ.

Sau khi tan tầm, dĩ nhiên họ không cần che giấu nữa. Chu Minh đã tiến dần từng bước, hay nói chính xác hơn, anh đã bắt đầu thể hiện sự ham học hỏi, nhiệt tình thời trai trẻ, giống như dây thường xuân từ từ xâm chiếm vào cuộc sống, thậm chí cả không gian của Anh Tư.

Lúc Tạ Anh Tư nhận ra sự “nhiệt tình dẻo dai” khiến người khác giận điên lên của người đàn ông này, thì anh đã tăng tần suất từ ba ngày đến nhà cô báo danh một lần thành mỗi ngày một lần. Tuy nhiên, cuối tuần cô tuyệt đối không để anh đặt chân vào nhà nửa bước, vì cuối tuần Đỗ Thuần đến, mà cô tạm thời chưa nghĩ ra nên giải thích sự thật “Cô và tổng biên tập đầu heo nảy sinh tình cảm” như thế nào với Đỗ Thuần.

Những lúc hai người bất hòa, Anh Tư thường gọi điện cho Đỗ Thuần rồi hùng hổ, mở miệng ra là mắng “tổng biên tập đầu heo”, khiến một người luôn hiền hòa như Đỗ Thuần cũng lớn tiếng mắng cùng cô. Cô thấy hơi khó xử, muốn nhân cơ hội thích hợp nói cho Đỗ Thuần biết, đương nhiên tốt nhất là lúc Đỗ Thuần có thể chấp nhận.

Tạ Anh Tư cho rằng, chuyện giữa cô và Chu Minh, chưa bao giờ được coi là một câu chuyện đẹp, đây chỉ có thể quy vào mối nghiệt duyên đáng sợ. Lần đầu tiên họ gặp nhau, không có “phong hoa tuyết nguyệt”, “liễu rủ bóng trăng”, mà chỉ có sự hoang đường. Cho dù, đã có lần cô đắc chí vì thành tích “trâu già” lợi dụng được “cỏ non” của mình nhưng sự thật lại chứng minh, cô mới chính là ngọn “cỏ non” đó. Còn giờ phút này, “con trâu già” đang ngồi bên cạnh cô nhàn nhã đọc báo, chính xác mà nói thì “con trâu già” nhìn qua còn “cỏ non” hơn cả một ngọn “cỏ non” như cô, ngày nào cũng được ăn “đậu phụ nhãn hiệu Tạ Anh Tư.”

Đó còn là hành vi khiến người ta giận điên người lên. Ngay từ đầu, “con trâu già” này đã lấy cớ, ngày nào cũng đến đưa quần áo bẩn cho cô giặt để bước vào nhà cô, mang theo cả máy tính xách tay, ngồi trong nhà cô với dáng vẻ ung dung cho đến tận đêm khuya mới chịu rời.

Đầu tiên là một đồng quần áo, sau đó là ga trải giường, rồi chăn bông, đến khi anh giặt cả rèm cửa sổ xuống đưa cho cô, cô nổi xung một cách dịu dàng. Nhưng cuối cùng thì cô cũng học được chiêu vui vẻ, giận dữ không thể hiện ra mặt, vừa dịu dàng lại hung dữ giặt máy tính của anh, mỉm cười nói, “Cưng à, em thấy máy tính của anh cũng bẩn rồi đấy, hay là em cũng mang đi ‘giặt’ cho anh nhé!”

Với chiêu này, cuối cùng cô đã kịp thời chặn lại ý tưởng mới của anh: Đào bới đồng quần áo mùa đông để mang đến cho cô giặt. Có thể nói, để có lý do được vào cửa, anh đã lục tung tất cả những thứ có thể giặt trong nhà mình. Đúng là khiến người ta phát điên.

Quần áo thay ra hàng ngày, anh vẫn mang đến giặt như bình thường, có điều lý do vào cửa mỗi ngày một đổi mới. Ví dụ như cách đây hai tuần, anh thấy ghét chính bộ sô pha nhà mình, chê nó cứng quá, anh tuyên bố bộ sô pha nhà cô thoải mái hơn, cuối cùng vẫn chưa hết ý, còn nói thêm một câu, “Không biết giường của em như thế nào, anh rất muốn nằm thử.”

Lúc đó, cô liền dùng khuỷu tay huých anh một cái thật đau, nhưng vị ngục quân tử với vẻ ngoài giả vờ đứng đắn không gì sánh được này sau khi bị cô huých, liền khom lưng kêu lớn: “đau”. Cô cứ tưởng thật, luống cuống khua chân múa tay đỡ anh lên. Thế nhưng tên vô lại đó vội ôm bụng, vừa kêu vừa kéo cô vào phòng ngủ, sau đó cả hai cùng ngã lên giường, hoặc là nói một cách chính xác thì cô bị anh đè xuống giường.

Đợi cho đến lúc lưng cô đặt xuống chiếc giường mềm mại thì môi anh đã đặt trên người cô nhanh hơn cả sấm chớp, sau đó dùng sức lực như muốn nuốt chửng để cuốn lấy lưỡi cô, thậm chí cả lí trí cô nữa. Đêm đó, chính trên chiếc giường của cô, bọn họ gần như sắp vượt qua giới hạn, nhưng tiếng kêu oang oang của Trư Đầu cuối cùng cũng khiến lí trí hai người họ quay trở về thể xác. Lúc ấy, cô nhìn lại thì thấy quần áo mình có chút xộc xệch, tư tưởng lại hơi mơ màng. Nhưng anh thì dùng ánh mắt không gì có thể ai oán bằng nhìn cô, sau đó nhìn Trư Đầu đang lắc lắc một cách đáng thương, lần đầu tiên nghe thấy anh nạt nộ mà không chút dịu dàng nào, “Con chó này sao muộn thế còn chưa ngủ? Có thuốc ngủ không? Đưa cho nó hai viên đi!”

Cô đỏ mặt chĩnh đốn lại quần áo, sau đó đứng dậy chống nạnh giận dữ chỉ vào người anh, “Em mới phải hỏi anh đó, đêm hôm khuya khoát cứ ở lì nhà em, anh về ngay cho em.”

Thế nhưng anh lại rướn mày cười mờ ám, thoát cái lại nằm xuống giường, dựa đầu vào gối và bắt đầu ngân nga, cái miệng còn chếp chếp than vãn, “Ừ, quả nhiên giường của em rất thoải mái, rẻ tiền vẫn có đồ tốt.” Tạ Anh Tư của giây phút đó nghĩ rằng mình bị hoa mắt, cô đâu phải lừa được Kim Quy về nhà, rõ ràng giống hệt một tên lưu manh thôi.

Cô thở gấp, bò lên giường muốn kéo cái tên lưu manh này xuống, nhưng kết quả lại bị anh dùng lực kéo một cái, vậy là cả người bổ nhào lên người anh, lúc đó cô xấu hổ tới mức toàn thân nóng bừng. Anh mang vẻ mặt điển trai nhưng không có chút tốt bụng nào nhìn cô giãy giụa, mặc cô kêu la trong lòng mình, anh vẫn cười đắc ý, “Đêm xuân ngắn ngủi, nương tử à, chúng ta cối đồ đi nghỉ thôi!”

Khuôn mặt hồng hào của cô xấu hổ tới mức trông giống như những bông hoa đào, giận vô cùng, thôi không giãy giụa nữa, nhưng bàn tay ngọc ngà nhỏ bé bọ vào má anh rồi vừa nói vừa cười một cách quyến rũ, “Tướng công à, muốn cối bỏ xiêm y để đi nghỉ thì mang hợp đồng bán thân đến rồi hãy nói.”

Thế là trong đêm trăng gần như áp ủ sự đau khổ triền miên đó, cuối cùng họ kết thúc buổi lễ tình yêu bằng một nụ hôn sâu. Nhưng chinh phục chỉ là một sự khởi đầu, dần dần trong đêm dài cô đơn, tin rằng “chinh phục” và “bị chinh phục” sẽ bước đi trong giấc mơ, dịu đẹp và mộng ảo.

Ngoài trời, một tiếng sấm đùng đoàng làm đứt đoạn sự tập trung suy nghĩ của Tạ Anh Tư. Sau tiếng sấm, một tia chớp màu bạc chạy ngang qua cửa sổ, Trư Đầu bị giật mình, bật dậy loạng choạng chạy vào lòng cô, đôi mắt sợ hãi nhìn ra ngoài cửa sổ thờ hồn hèn. Một cơn gió thổi qua, Chu Minh đặt tờ báo xuống và đi đóng cửa sổ, còn cô thì nhìn chăm chú hình dáng mạnh mẽ của anh, có chút yên tâm phẳng phất đầu đây.

Khi Chu Minh quay người lại, anh thấy dưới ánh đèn màu vàng cam ảm áp, đôi mắt đan phượng mơ màng long lanh đang hiện ra thứ ánh sáng như những vì sao.

Anh đứng lên, còn cô đặt con cún xuống đất, chân trần chạy tới trước mặt anh, đôi mắt đỏ như càn mớ mớ hơn, “Em có quen một cô, là quả phụ, nuôi hai đứa con trai và hai đứa con gái. Có một tối, cô ấy mời em tới nhà ăn cơm. Đột nhiên gió thổi rất mạnh, em liền giúp cô đóng tất cả cửa sổ trong nhà. Cô cầm

tay và nói cho em biết rằng, hồi trước cô là người không hiểu chuyện, không biết hạnh phúc là gì, đợi tới lúc hiểu được mọi thứ thì đã mất đi người đàn ông có thể vì cô mà đóng cửa sổ trong những ngày mưa lớn. Cô ấy nói quả không sai, hạnh phúc chính là khi tìm thấy một người đàn ông đóng cửa sổ ỳnh trong những ngày mưa gió.”

Nói xong, hai tay cô nín chặt lấy cổ anh, kiễng chân rồi hôn lên môi anh như dùng một cách khác để thổ lộ sự an tâm trong lòng mình. Một nụ hôn nhẹ nhàng, kèm theo đó là sự tạo hứng của tiếng sấm chớp, dần dần thêm phần nồng ấm, cuồng nhiệt.

Có chút mất kiểm soát, Chu Minh vụng về nhìn dáng vẻ dịu dàng đón nhận của cô, thấy cô thở dốc, rồi cười mỉm, cứ ngỡ là lời mời, đang định cúi đầu tiếp tục hôn lên môi cô thì c lại nói, “Em còn chưa nói xong đó!”

Đêm xuân trong lòng anh là chuyện chắc như đinh đóng cột, mang theo nụ cười quyến rũ, “Em nói đi!” Anh có chút gì đó không thể chần chừ thêm được nữa.

“Anh nên về đi!”

Ngoài trời bắt đầu có tiếng gió rít rồi mưa kéo đến, xem ra mưa rất to. Trong căn phòng ấm áp, Chu Minh chỉ cảm thấy như có chậu nước tí tách tí tách, làm cho lòng anh nguội đi một nửa, ánh mắt có chút giận hờn, ngay cả khẩu khí cũng không tránh khỏi hờn dỗi, “Ngoài trời đang mưa to!”

“Lẽ nào nóc xe của anh bị dột?”

Mưa càng to, thật dễ khiến cho người ta cảm thấy có chút buồn bã.

Ngày tháng cứ thế, xuân qua hè tới, Tạ Anh Tư ngang bướng giữ chặt biên cương cuối cùng, còn Chu Minh thì bền lòng, âm thầm ăn mòn đường phòng thủ, sau đó chờ đợi một tín hiệu, tiến hành đổ bộ. Đây là một màn đấu tranh giữa ý chí và lý trí, không có người thua cuộc.

Thời gian này, độ nóng tin đồn buôn chuyện trong Sun Bird vẫn tăng nhanh như nhiệt độ ngoài phòng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thỏa thích. Sự việc là như thế này, chuyện Chu Minh – Kim Quy của Sun Bird có bạn gái, nguồn tin từ Lượng muối phát ra lúc đầu được truyền đi khắp nơi với tốc độ âm thanh, chỉ trong một ngày, tất cả những người phụ nữ chưa kết hôn ở hai mươi hai tầng lầu công ty đều biết tin xấu. Hôm đó, biểu đồ hiệu quả công việc của những nữ nhân viên trong nội bộ công ty Sun Bird hoàn toàn hạ xuống thành đường thẳng.

Đến cả dì của Chu Minh, chủ tịch tập đoàn Sun Bird Tôn Giai Chi và cô em họ của anh Mạnh Tiêu Nhiên cũng biết chuyện, nóng lòng muốn gặp người “bạn gái” trong truyền thuyết đó. Chu Minh chỉ nhún vai cười, nói bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Con gái là như thế, những đồ thèm nhỏ dãi, cho dù mình không có được thì cũng nguyên rửa để đứa con gái khác không đạt được. Hoặc độc ác hơn, cho dù là đàn ông đạt được thì cũng không hi vọng đồng loại chiếm hữu thành trì của mình. Bị thương nhất, không ai bằng chính là bông hoa hàng đầu của tạp chí thời trang – Hàn Vân Tiếu. Lúc cô Hàn nghe sự thật được nói ra từ chính miệng Chu Minh, sau khi hoảng hốt thì đột nhiên vui mừng, cảm thấy bọn họ gặp nhau mười mấy lần, có lần nào không phải là thiên lôi kết hợp với địa hỏa, bởi vậy rất có khả năng cô ấy chính là “bạn gái” trong lời nói của Chu Minh.

Niềm vui bắt nguồn từ sự đau khổ dễ làm người ta mất kiểm soát, cho dù đó là một mỹ nhân có đầu óc như Hàn Vân Tiếu. Có thể khẳng định rằng, đầu óc của mỹ nhân hôm đó đã đi Hawaii nghỉ mát mất rồi. Nhưng càng đáng sợ hơn là hôm đó, mỹ nhân đã quên mất đầu óc của mình đang đi du lịch không có ở nhà, vậy là tự tin tới mức táo tợn đứng chờ Chu Minh ở bãi để xe sau giờ làm việc, miệng lưỡi đã tính toán sẵn câu nói đầu tiên khi mở miệng, “Tổng biên tập, sao anh lại như thế chứ, người ta vẫn còn chưa đồng ý mà.”

Ôm cây đợi thỏ nửa tiếng đồng hồ, mỹ nhân bắt đầu dựa bên cạnh xe với tư thế vô cùng khêu gợi, nhìn đường cong hình chữ S hoàn mỹ của mình qua kính xe, sự tự tin cũng tăng thêm vạn phần. Từ xưa tới nay, lịch sử đã chứng minh, mỹ nhân thỏa hiệp với đàn ông thì mấy con muỗi đang nhảy múa xung quanh chân là cái quái gì cơ chứ? Không bỏ ra cái gì thì làm sao có thu hoạch chứ? Mỹ nhân Hàn đứng với tư thế người mẫu quảng cáo xe, đợi rất lâu để có thể phơi bày một cách toàn diện tư thế gợi cảm nhất trước mắt Chu Minh, sau khi cho lũ muỗi no nê thì cũng đợi được Chu Minh tới.

Khi cô nũng nịu gọi một tiếng “tổng biên tập Chu”, Chu Minh đang cầm chìa khóa để mở xe liền hồ nghi ngó nghiêng khoảng không tối om xung quanh, có hơi thở như của yêu tinh xông chuồng. Quả nhiên, anh bắt gặp ngay đôi mắt hoa đào ngấn lệ đang hờn dỗi, nước mắt tuôn trào. Anh đọc rõ sự thôn tính trong đôi mắt cô ta. Đây đúng là một con hồ ly tinh.

Thế là mặt không chút biểu cảm, anh hỏi, “Cô Hàn, xin chào, sao lại chưa về?”

Hàn Vân Tiêu cười dịu dàng một tiếng, đứng thẳng lưng, cổ ý cường điệu cái đường cong đáng tự hào của mình. Nghĩ ngợi vài giây, cuối cùng cô quyết định từ bỏ câu nói đã nghĩ kỹ từ bấy tới giờ, “Tôi đang định về thì thấy tổng biên, thật trùng hợp. Nghe nói tổng biên dạo gần đây rất bận, tôi biết một nhà hàng chuyên đồ ăn Tây, rất hợp để những người như dân văn phòng chúng ta thư giãn. Không biết anh có nhã hứng không?”

“Rất có nhã hứng, sau này phải nhờ cô Hàn thỉnh giáo nhiều rồi! Bạn gái suốt ngày trách móc tôi chẳng có sở thích gì cả, cứ ăn đi ăn lại toàn đồ truyền thống. Nhà hàng đó tên là gì thế?”

Mỹ nhân Hàn cố cười gượng, nói một cách bi thương, “Nước mắt của mây.”

Những tin tức về sau càng ngày càng náo động hơn. Mỹ nhân sau khi binh bại như núi đổ thì ý chí bị sa sút trong một thời gian dài, rất đáng thương. May mà từ trước tới giờ, mỹ nhân không hổ danh mỹ nhân, sau khi lấy lại tinh thần cô đã để ý đến trợ lý của chủ tịch, Ngô Khang, người được xưng là anh chàng Nhật Bản. Nhưng sự thực lại làm cho người ta hoảng sợ, công ty không biết vị phóng viên nào đã trà trộn vào quán bar gay phởng vắn, trong lúc vô tình đã chụp được tấm ảnh Ngô Khang và một cậu thanh niên mặt nhỏ trắng muốt đứng hôn nhau ở một góc tối om. Bức ảnh này dĩ nhiên đã bị tiêu hủy ngay tức khắc, nhưng cái tin anh chàng Nhật Bản là gay đã lọt ra ngoài. Chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ nhà vệ sinh nữ của công ty ở vào trạng thái điên cuồng. Rất nhiều nữ đồng nghiệp vì vội vào nhà vệ sinh để nghe tin đồn mới nhất mà xông nhầm nhà vệ sinh nam, suýt chút nữa thì mọc lẹo mắt.

Bao nhiêu việc chồng chất lên nhau như thế, mấy vị đứng đầu các bộ phận hoặc nói rõ hoặc ngầm giáo huấn mấy lần, mới kiềm chế được tính buôn chuyện nhảm nhí vô cùng hăng của các cô. Tạ Anh Tư nghe được tin này không nhin được cười. Xem ra, quả thật cô không phải là yếu tố trong câu chuyện ngụ ngôn bậc thầy, lúc đầu mấy người đàn ông độc thân đó cô đều xem là gay hết, hóa ra lại không phải vậy. Nhưng Ngô Khang – người không giống gay nhất, lại là gay chính hiệu. Không thể không thở dài một tiếng, cô thấy tiếc ột về ngoài đẹp như dao gọt kia của Ngô Khang, sao gien anh ta tốt thế cơ chứ.

Đêm hè đầy sao, tại khu náo nhiệt của thành phố, Tạ Anh Tư nơi lỏng cảnh giác kéo Chu Minh dạo chơi trong khu phồn hoa nhất, còn luôn miệng lải nhải không ngừng. “Em nói cho anh, theo một nguồn đáng tin cậy, trong tấm ảnh mà Vương béo chụp, Ngô Khang đang ôm một cậu và môi kề môi. Lúc đó, tên béo run lấy bấy chụp lại, hẳn còn nói với em, gã công tử bột đó không phải trắng bình thường, mà là non tơ.” Cô đột nhiên quay lại chỉ vào Chu Minh đang đứng kề bên, “Với cái tính đó, Ngô Khang sẽ thích người như thế, em nói này, anh ta ngày ngày bên cạnh anh, anh cũng nên cẩn thận chút.” Cô ôm ngực và nói, “Trời ơi, sao anh lại không làm em bớt lo lắng chút nào thế? Mặt trắng tới mức kia, em không chỉ lo tình ý của mấy cô đối với anh mà còn phải đối mặt với cái anh chàng Nhật Bản đáng chết kia nữa.”

Chu Minh chỉ mỉm cười, nắm lấy đôi tay đang kích động khua loạn lên của Anh Tư, “Em lo lắng cái gì chứ, Ngô Khang là một người đàn ông.”

“Người đàn ông thích đàn ông mặt trắng.”

“Thế thì làm sao?”

“Mà anh thì trắng.”

“Cơ bản anh ta thích người đàn ông mặt trắng và lòng cũng trắng.”

“Hả?”

“Mặt anh trắng thì có hơi trắng một tý, cũng may lòng dạ thì không trắng lắm! Sợ cái gì chứ?”

“Ồ, em nhớ trong vở kịch kịch đó, Tào Tháo kiêu hùng một thời mặt cũng trắng. Trời ơi, trời ơi, Minh Minh, anh đúng là kiêu hùng một thời rồi!”

“Kiêu hùng hình như sinh được ba người con, bao giờ thì em chuẩn bị sinh cho anh?”

43. Chương 43

Chương 43

Hai người họ ồn ào suốt cả con phố, nhưng khi nhìn thấy biển quảng cáo bắt mắt “Cửa hàng bách hóa XX giảm giá nhân kỉ niệm tròn một năm khai trương”, Tạ Anh Tư bắt đầu im lặng, phát ra ánh mắt săn mồi sáng rực.

Trước cửa hàng, người ra vào tấp nập, việc kinh doanh hình như khá phát đạt. Đừng coi thường tấm cửa kính đó, quả thật nó là một tấm cửa thần kỳ. Trước khi bước vào, các bà các cô đều tay không, thề với trời mà nói rằng, giảm giá cũng không động lòng, tôi chỉ mua một chiếc khăn thôi. Khi bước ra, quả thật là có mua khăn, nhưng họ còn mua thêm một đồng đồ kết hợp với khăn như áo sơ mi, váy, giày, cùng với những đồ có màu sắc tương đồng với khăn như kính, kem dưỡng môi, còn có khuyên tai. Vẫn chưa thỏa mãn, thế là họ đành than một câu với ông trời rằng: Giảm giá tới mức này thì muốn không động lòng cũng thật khó.

Tạ Anh Tư cũng là con gái, đã từng vì tác phong quá trong sáng cởi mở nên không may bị đội mũ miện danh hiệu “tomboy”. Cô thấy thật bất công, là ai đã cho rằng “tomboy” thì không thích dạo phố shopping? Một Tạ Anh Tư tomboy đã có người đàn ông ở bên, hơn nữa bây giờ cô còn quá tomboy nữa là khác, cô rất muốn bày tỏ sự bất công cho những nhân vật có vẻ ngoài tomboy, cô muốn nói, những người có cách nghĩ như vậy quả thực rất kì quặc. Dạo phố, cô ấy thích. Shopping, cô ấy cũng rất thích. Đặc biệt là khi thấy mấy chữ “giảm giá”, cô chỉ hận không thể bán mình đổi lấy tiền để tiêu.

Đám đông phấn khích, Tạ Anh Tư nhìn theo tấm biển màu đỏ to “giảm giá toàn bộ 50% và đổi thưởng tích điểm” đang bay phấp phới. Lần đầu tiên cô phát hiện ra rằng, màu đỏ không phải là màu sắc tầm thường, nó tươi đẹp tới mức khiến cho con tim ta đập nhanh hơn, làm cho người ta muốn ném tiền như có ma thuật vậy. Đầu bỗng nóng lên, tay sờ vào cái ví của mình một cách vô thức, mặc dù không phồng lắm, cũng may cái ví của người đàn ông bên cạnh cô thì phồng, không đủ thì đành mượn trước vậy.

Chu Minh liếc nhìn đôi mắt đàn phượng đang sống chết bám chặt tấm băng rôn, dưới sự chiếu rọi của ánh đèn ban ngày, đôi mắt đỏ như ngọn lửa rực cháy. Thấy cô sờ sờ ví tiền một cách vô thức, anh cũng hiểu được tới bảy phần.

Đàn ông đều nói phụ nữ là loài động vật bị sự kích động chi phối, cũng giống như người đứng bên cạnh anh đây, chắc chắn là người tội hơn hẳn trong giới phụ nữ. Nhưng bị thương ở chỗ, đàn ông vốn bị phụ nữ chi phối, thế là ngay từ đầu, mọi tai họa được ập ủ từ sự kích động, đàn ông đều phải mở miệng nuốt trọn, tất cả chỉ vì một nụ cười hồng nhan. Lặp đi rồi lặp lại, kích động đã trở thành một phần của lịch sử.

Anh mỉm cười, đưa mắt nhìn đôi tình nhân đi ngang qua, những người đàn ông xách túi lớn túi nhỏ trên tay, biểu hiện trên mặt phức tạp đến nỗi không thể đoán được.

Quả nhiên, Tạ Anh Tư kéo tay anh, nói một tiếng “đi” dứt khoát, gãy gọn hiếm thấy.

Giảm giá 50% ời, ta đang tới đây. Tiền ời, tạm biệt nhé!

Dưới sự phản chiếu của ánh đèn pha lê, các mặt hàng trong cửa hàng bách hóa càng thêm nổi bật, khiến con người ta, đặc biệt là phụ nữ cảm thấy điên cuồng không thể cưỡng lại. Bởi ham muốn mua sắm trời ban của phụ nữ mà nhiệt độ trong cửa hàng đột ngột tăng cao, thế là họ bắt đầu toát mồ hôi, bắt đầu nghĩ rằng thôi cứ tiêu hết tiền, để lại một ít đi xe cũng được, như vậy mới không uổng cho lần mua sắm này.

Tất cả đều vô cùng hỗn loạn. Tạ Anh Tư kéo Chu Minh đi tới khu bán quần áo nữ, sau khi chộp mấy cái áo sơ mi, áo phông thì cô bắt đầu để mắt tới một chiếc váy với kiểu cách đơn giản, rộng rãi, vốn chỉ là nhìn thoáng qua thôi nhưng điều đó lại bị Chu Minh phát hiện.

“Rất đẹp đó!” Anh đứng bên cạnh, hồ hởi nói một câu.

Ánh mắt cô đang đắm đuối với màu trắng của chiếc váy, có chút nhụt chí khẽ lắc đầu, “Em không mặc váy.” Vì không mặc váy nên Tạ Anh Tư đã từng nghi hoặc thế. Cô tìm rất nhiều lý do để ngụy biện như: mặc váy thì không được chạy nhanh, hay mặc váy thì không thể nhảy tưng tưng như chuột túi được... Nhưng trong lòng, cô hiểu rất rõ, cái biệt danh tomboy từ thời nhỏ đã hình thành lên một khuôn mẫu và nó đã khắc sâu vào trái tim con gái của cô.

Chu Minh không nói năng gì quay ra nhìn Anh Tư, rõ ràng rất muốn, nhưng lại cứ sống chết kháng cự, đó là phong cách từ trước tới giờ của cô. Người bán hàng cười đầy hàm ý gọi hai người lại, “Cô ơi, chiếc váy ấy đẹp đó, xin hãy thử đi.”

“Không cần, tôi nói rồi, tôi không mặc váy.” Người phụ nữ phía sau cũng đang lớn tiếng, ồ, chà.

Trên khuôn mặt cô nhân viên bán hàng thoáng chút khó chịu, nhưng vẫn cười lịch sự theo đúng trách nhiệm của mình, “Thưa quý khách, vì đây là chiếc váy duy nhất còn lại, mà vị khách bên kia cũng đang muốn thử, nếu hai vị không cần thì tôi sẽ mang đi...”

“Ai nói không cần, rõ ràng tôi xem trước chứ? Không cần thử nữa, cô cứ gói vào cho tôi.” Người vừa nãy vẫn còn kêu la, nhất quyết không nói là “thích” bây giờ đầu óc lại “nóng” thêm một tý, vội lấy chiếc váy này.

Chu Minh quay đi cười gương, cô người mẫu ngồi trên giường pha lê đã chứng kiến ánh mắt mĩa mai của anh. Quả nhiên rồi, biện pháp khích tướng và sự kích động thật đúng là một đôi trời sinh.

Ở cái nơi mua sắm khiến người ta toát mồ hôi như thế này, Tạ Anh Tư đã thu hoạch được khá nhiều thứ. Có một người đàn ông không chỉ tình nguyện làm cu li mà còn xung phong trả tiền một cách nhiệt tình, làm cô thấy thật hạnh diện, cô độc lập quen rồi nên có chút bối rối. Sau đó, Anh Tư nghĩ lại khoảng thời gian cuối năm ngoái, tay trái Diệp Bội Bội đeo một chiếc vòng ngọc, tay phải đeo đồng hồ bạc, khắp người cứ gọi là sáng loáng, cổ ý khoe khoang sức hấp dẫn của mình. Khi đó có thể nói rằng, đàn ông nguyện dâng tất cả những đồ vật phát sáng chỉ để đổi lấy nụ cười của Bội Bội, đồ nhiều tới mức làm cô ta đau đầu. Thế rồi, Bội Bội còn quay sang nói cạnh khóe hai người độc thân bên cạnh, nguyên văn câu nói của cô lúc đó như thế này, “Trời ơi, chị Lan, chị Anh Tư, mấy hôm nay có lương rồi đó, còn giảm giá đến tận hai ngày cơ, em không đi nữa đâu, có đủ rồi mà. Hai người rủ nhau đi đi, đông người lắm, phải có sự phối hợp với nhau mới được. Ôi, bạn trai em cứ sợ em bị lạc mất thôi!”

Tạ Anh Tư nghĩ rằng, quý cô đồng đánh, cô đã đắc ý rồi đấy, năm nay sẽ là sự thay đổi của Tạ Anh Tư đây. Hơn nữa, không lên tiếng thì không làm người khác giật mình, tôi phải cho cô chảy dài tới khô miệng, bốc hỏa đến mức miệng lở loét, điên cuồng tới lúc hói đầu thì thôi.

Sẽ có một ngày, tôi dùng tất cả những nhạo báng ấy của cô để tát lại cái miệng đánh son đỏ chót như uống máu đó.

Dựa vào điểm tích lũy mà Anh Tư đã đổi được một tập vé đổi thưởng. Xong vào đám đông đang vây kín vòng trong vòng ngoài, trên bục bày đầy những đồ điện gia dụng, đồ dùng nhà bếp. Người dẫn chương trình lớn tiếng cổ động mọi người mua đồ rồi lại mua đồ, bởi vì những thu hoạch không ngờ tới đang nằm trong những tấm vé đổi thưởng, “Kính thưa quý vị, những tấm vé cào trúng thưởng đang đợi các vị đến lấy, đồ đặc nhiều như biển lớn ở đây cũng đang đợi mọi người linh về nhà.” Quả nhiên, có người cười tươi chạy lên bục, giơ lên mảnh giấy nhỏ, dáng vẻ phấn khích tới độ mái tóc giả lệch hẳn một nửa khiến người ta cứ tưởng anh trúng cái ti vi màu, nhưng kì thực là trúng mấy nường bánh.

Nhà học gia kinh tế vĩ đại Mankiw luôn nhấn mạnh, thiên hạ chẳng có chiếc bánh rán tấm đường nào miễn phí cả. Trong thế giới vật chất này, do khan hiếm tài nguyên nên con người đã học được cách phân phối nguồn tài nguyên có hạn để đạt được hiệu quả và tác dụng lớn nhất. Con người là những nhà kinh tế, bởi vậy một khi xuất hiện mấy chữ như “miễn phí”, “tặng kèm” thôi cũng đủ khiến mọi người mất kiểm soát.

Khi Tạ Anh Tư nhảy lên cố gắng túm lấy cổ áo Chu Minh, và cũng đồng thời giật đứt một chiếc cúc áo của anh thì Chu Minh biết rằng, cô nàng thật sự đã mất kiểm soát rồi.

“Trời ơi, trời ơi, là giải ba, em phát tài rồi, em phát tài rồi, em phát tài rồi!” Tạ Anh Tư phấn khích tới mức hôn Chu Minh một cái và kéo anh chạy lên bục.

“Ở đây có một cô gái trúng giải ba, là một chiếc xe đạp đôi. Xin hỏi cô đang ở đâu, đang ở đâu vậy ạ?” Người dẫn chương trình nói giọng Hồng Kông pha lẫn Đài Loan, vui mừng kéo Tạ Anh Tư lên bục, “Cô thật may mắn, xin cô cho biết quý danh?”

“Tôi họ Tạ.” Tạ Anh Tư được mời lên bục, hai má liền ửng đỏ, làn da khỏe mạnh có chút hồng hào, quả thật là quá may mắn ấy chứ. Hưng phấn tới mức đầu óc chỉ nghĩ được có đúng mấy từ “tôi phát tài rồi”.

“Cô Tạ, xin hỏi một chút, cô có thích chiếc xe đạp đôi này không? Là xe đạp đôi đó!”

“Thích chứ, rất thích là đằng khác.” Thực ra lời nói từ đáy lòng là “tôi phát tài rồi”.

“Vậy cô sẽ đạp chiếc xe này cùng ai ạ?”

“Bạn trai tôi!” Oa, tôi phát tài rồi.

“Bạn trai cô Tạ hôm nay có đi cùng không ạ?”

“Có chứ.”

“Bạn trai cô Tạ đang ở đâu ạ? Xin hỏi anh đang ở chỗ nào vậy?”

Việc đã tới nước này, Chu Minh đang đứng dưới bục chỉ biết cười một cách bối rối, lòng thầm nghĩ, nếu mình không giơ tay lên thì người dẫn chương trình đầy phấn khích kia sẽ nhất quyết không bỏ qua mà tiếp tục nói với giọng Hồng Kông pha lẫn Đài Loan tìm “bạn trai”. Đám đông vây kín trước bục giải thưởng ai ai cũng ghen tị, tay ra sức huơ tay, hy vọng sẽ trở thành người may mắn tiếp theo.

“Vâng, bạn trai quý cô đang ở kia, xin mời anh lên trên này được không ạ? Để có thể cùng bạn gái nhận chiếc xe đạp đôi tình yêu này.”

Người dẫn chương trình lúc đầu có chút kích động, vẫy tay mời Chu Minh lên bục. Chu Minh không còn cách nào khác, lúng túng nhìn đôi mắt đan phượng đang long lanh ngời sáng tới mức ngốc nghếch của cô gái đang đứng trên bục kia, đỏ khóc đỏ cười. Ôi cái cuộc sống hỗn loạn gà bay chó nhảy này.

Tạ Anh Tư quay sang Chu Minh đang đứng bên cạnh, trên môi hiện ra nụ cười “em phát tài rồi”, sau đó ánh mắt lại đắm đuối nhìn chiếc xe đạp đôi và suy nghĩ, mình thật may mắn, không tầm thường, thật là không tầm thường chút nào.

Đầu tiên Chu Minh nhìn Anh Tư một cách yêu chiều, sau đó lướt qua đám đông đen kịt bên dưới với ánh mắt sắc bén, bỗng nhiên dừng lại ở một xó xỉnh bên phải. Có người đang cầm máy quay phim và hướng về phía bên này, một nữ nhân viên thuộc ban tổ chức lặng lẽ cười khéo nhìn sang.

Anh vội huých người Anh Tư, “Bên đó có người đang quay chúng ta.”

Tạ Anh Tư vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng cực đại không tin là thật vội liếc nhìn sang, sau đó vui mừng rạng rỡ: “A, thật không? Vậy tốt quá, chúng ta lên tivi rồi, có điều kỹ thuật quay hạng gà trong mấy cửa hàng bách hóa này rất cuộc có đẹp không vậy? Em sợ họ quay lên hình sẽ bị xấu mất.”

“Anh ta không phải thợ quay phim của cửa hàng, có lẽ là của đài truyền hình công ty chúng ta.”

“Hả?” Trong não ai đó phát tiếng ùng ùng, cái miệng cứ há hốc ra không cách nào khép lại được. “Anh... làm sao mà anh biết được?”

“Nhìn nữ nhân viên thuộc ban tổ chức kia, cô ta là bạn gái trợ lý của anh.”

Tạ Anh Tư của giây phút đó có cảm giác như bị một cây gậy đập vào đầu, cô đang nghĩ tới sự sấm hối của nhà kinh tế vĩ đại Mankiw, đúng vậy, cô cần sấm hối. Cô muốn nói, thiên hạ chẳng những không có cái bánh rán tấm đường miễn phí, mà còn không có xe đạp đôi miễn phí.

Khi Tạ Anh Tư lĩnh ngộ được mấy chữ “vui quá hóa buồn” thì cô đã thẳm tới mức không nói nên lời, chỉ chờ dần nhìn ống kính đen đen đang ngắm chuẩn phía bên này, trông rất giống một khẩu pháo lớn, có nhiệm vụ làm cho cô ngã gục ngay chỗ đông người. Đờ đẫn mất mấy giây, đầu óc nhanh nhạy của Tạ Anh Tư bỗng nảy ra một quyết định: Chạy.

Xe đạp đôi sẽ không quên được, ván đã đóng thuyền rồi, nếu cô điên cuồng bỏ chạy mà để lại chiếc xe đạp này thì ít nhất cô cũng sẽ mất ngủ ba đêm liền. Cô còn nhớ, đã từng có một cơn khỉ vĩ đại lấy kinh nghiệm thực tế của bản thân để dạy cô rằng, đừng vì nhặt hạt vừng mà làm rơi mất quả dưa hấu. Hiện thực là sự tàn khốc, cô đã dẫm lên vết xe đổ của tiền bối khỉ, quả dưa hấu rơi “ùm” xuống nước, mặc dù cô rất đau lòng, nhưng vẫn sống chết giữ lấy hạt vừng có thể nhét vào kẽ răng, vì thế chiếc xe đó có chết cũng phải lấy bằng được.

Vội ghi lại địa chỉ, Tạ Anh Tư nhìn thấy người phụ nữ bên ban tổ chức đang cười rạng rỡ như nắng mặt trời nhưng trong mắt cô lại thấy hung ác vô cùng. Cô ta đang tiến về phía hai người, Anh Tư chợt giật mình, ngay lập tức kéo Chu Minh chạy như bay lao vào đám đông với tốc độ của một quán quân ba năm liền môn chạy một trăm mét nữ thời trung học, bóng dáng của hai người nhanh chóng biến mất.

Chu Minh chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, cô gái này, có tài chạy trốn chẳng ai địch nổi. Chuyện tình yêu quang minh lỗi lạc là thế, vậy mà tới chỗ cô ấy liền biến thành thứ tình cảm vụng trộm đáng xấu hổ.

Cô ngốc này, ngày mai tôi sẽ tặng cô một quyển “lạy ông tôi ở bụi này” được đóng bìa đẹp đẽ.

Nữ vương chỉ thị cho thân sĩ tức tốc về nhà, về đến cửa vẫn kinh hãi chưa thôi, không đợi thân sĩ xuống xe, cô mở cửa phi ngay lên tầng. Chạy lên tầng ba rầm rầm, đột nhiên cô phát hiện ra hai tay trống rỗng, túi và chìa khóa vẫn còn để trên xe.

Chu Minh cảm thấy tối nay quả là một tối làm người ta khó quên, không thể kìm nén được, nhếch môi nở nụ cười rạng rỡ. Khi anh từ từ bước lên tầng hai với hai tay xách đầy những đồ đạc, thì nghe thấy tiếng “rầm rầm” đáng sợ dừng lại như muốn đánh sập cả cầu thang. Anh cười bí hiểm, sau đó tiếng rầm rầm ấy lại vang lên lần nữa, nhưng xem ra là đang đi xuống.

Đường cầu thang, dưới ánh đèn mờ vàng vọt, khuôn mặt giống như trẻ thơ của người con gái chìm đắm trong bóng tối “Sao anh lại chậm thế?” Sau đó lại ầm ầm đi lên.

Anh nhếch đôi mày rậm, nở nụ cười trong sáng.

Tạ Anh Tư thở hổn hển đứng dựa bên cửa, đầu hơi đau, mồ hôi ướt đầm người, nếu quả thật cô mang số mệnh của một đứa trẻ thì cả đời này không thể động vào những suy nghĩ xấu xa. Xem xem, vừa mới chạm tới một chút xấu thôi mà khiến người ta dao động rồi, ống kính tàn khốc đã ghi lại gian tình giữa cô và anh.

Không, không đúng, anh và cô đâu phải gian tình, là tình yêu chân chính mới đúng. Không đúng, là gian tình khoác chiếc áo của tình yêu chăng? Cũng không đúng, là tình yêu khoác chiếc áo của gian tình?

Khi Chu Minh nhìn thấy bộ dạng lúc thì lắc đầu, lúc thì hoảng hốt gật đầu đó của Tạ Anh Tư, anh biết rằng đầu óc cô lúc này đã biến thành một mớ hỗn độn.

Anh tiến lại gần, ung dung mỉm cười nhìn Tạ Anh Tư, dường như cũng nhìn rõ những mớ hỗn độn đó trong đầu cô, ánh mắt hoảng loạn không biết làm thế nào của cô lại đối nghịch so với sự ung dung của anh. Để đồ xuống đất, anh đặt tay lên vai cô, “Sợ rồi à?”

Tạ Anh Tư mặt nóng bừng, khe gật đầu một cách miễn cưỡng, “Quả nhiên em không làm được việc xấu, vừa mới diễn kịch trước mặt họ, giả bộ em với anh như nước với lửa, công sức của mấy hôm liền bị đập cho tan tành rồi!” Đầu cô nhẹ nhàng tựa vào bờ vai Chu Minh. “Sáng mai đi làm thế nào đây? Em sẽ bị người ta truy sát khắp nơi sao?” Cô rầu rĩ thốt ra một câu, “Tối nay ngủ tới chết đi cho rồi!”

Chu Minh vỗ vào thân thể đã mềm nhũn ra của Anh Tư, cười một cách ảm áp, “Bây giờ đã biết nỗi đau khi nâng đá bị rơi trúng vào chân mình rồi chứ?” Anh cười khoái chí, đáy mắt tràn ngập sự yêu thương, “Lúc đầu không phải em đã nghĩ kĩ lời đối đáp rồi sao, cứ nói là chúng ta vì hận quá hóa yêu đi.”

Tạ Anh Tư ngẩn ngơ ngẩn đầu, giống như đang nắm lấy sợi rơm có thể sẽ cứu mạng mình, “Giả sử anh là họ, nếu em nói như vậy. Anh có tin không?”

“Không đời nào.”

“Thần ơi, thôi thì cứ để tôi ngủ tới chết đi cho rồi!”

Tắm gội xong, cái đầu óc hỗn độn của Tạ Anh Tư mới tỉnh táo được một chút. Nước ấm xối xuống khắp người làm xua tan đi sự lo lắng của cô, làm ấm lại từng chút da thịt. Cô chỉ cảm thấy rằng, cái vũ trụ nhỏ bé trong lòng cô đang từ từ bốc cháy. Cô thấy tỉnh táo hơn hẳn, tinh thần lại hoàn toàn không định để cô ngủ tới chết. Tạ Anh Tư, không thể để thần tiên cũng coi thường mình được.

Giơ nắm tay lên, trong mắt cô nhen nhóm một ngọn lửa. Dư vị của sóng cuộn cuộn trong tình trường có lẽ cô còn chưa nhận thức được hết, nhưng môi trường làm việc cũng giống như tình trường, cô ấy bắt buộc phải sống sót giống như vòng nước xoáy kia thì mới có thể hiện ngang đầu trí trong cuộc chiến tiếp theo.

Chu Minh ngồi chơi đùa cùng Trư Đầu một lát, sau đó anh bất ngờ phát hiện ra, một chú thỏ mà trước khi tắm chỉ là đang đợi làm thịt, nhưng khi tắm xong lại trở thành chú thỏ siêu nhân. Điều này khiến anh nghĩ tới câu chuyện về chàng thủy thủ mạnh mẽ của cô, có một loại rau chân vịt thần kì, có thể làm cho năng lực chiến đấu của người ta tăng lên gấp mười lần. Anh vốn dĩ không tin, nhưng khi thấy sự lột xác của chú thỏ siêu nhân thì cũng quyết tâm phải tắm một cái đã. Anh nghĩ rằng, nước tắm ở nhà cô có khi cũng có thần lực giống như trong truyền thuyết.

Tắm xong, Chu Minh mặc bộ quần áo dự phòng để sẵn ở nhà Tạ Anh Tư, thật ra thì cũng không cần dự phòng, chẳng qua anh là người có tầm nhìn xa. Anh thấy rằng, chung quy sẽ có một ngày anh thức dậy trên chiếc giường của cô với đôi vai trần, mà anh thì vốn là người ưa sạch sẽ, thế là anh sáng suốt đưa ra một quyết định. Khi anh đang lau tóc trong phòng ngủ thì thấy cô, dưới ánh đèn vàng ấm áp, tắm rèm cửa bay bay đã che đi tất cả sự lộ liễu trong đêm trắng, cô gái khiến anh say mê mặc áo sơ mi rộng cùng quần sooc, vừa nhìn là thấy hết đôi chân dài, phần tóc mái mềm mại rủ xuống. Còn cô thì đang ngồi chống cằm thẩn thẩn suy nghĩ, chốc chốc lại chu môi lên thổi đám tóc mái phiền phức trước mặt.

Anh cảm thấy trong lòng có chút xao động, đang lau tóc bỗng dừng lại. Bức tranh đẹp này làm nổi bật nét mê hoặc ngây thơ.

Ánh trăng mờ mờ lung, mờ ảo, và lòng anh cũng vậy. Tất cả đều âm thầm thúc giục một ý nghĩ trong anh. Khi tinh thần anh còn đang ngẩn ngơ, Anh Tư phát hiện anh đang đứng chôn chân ở cửa với thần sắc kỳ quái, không kìm được cô xua xua tay, “Tắm xong rồi thì về đi!” Sau đó, cô lại chống tay, tiếp tục tính kế bày mưu cho trận ác chiến ngày mai.

Lần này không thể tránh được nữa rồi, đem người khác ra làm khí để đùa như thế này, không cần thận Lượng muội và Lạp Lạp sẽ trở mặt tuyệt giao với cô. Nghĩ tới đó thôi là lòng Tạ Anh Tư lại bắt đầu rối bời.

Ngoài trời có tiếng sấm rền, Anh Tư bỗng giật thót mình, đưa tay che ngực rồi ngẩng đầu lên, không ngờ lại thấy Chu Minh vẫn đứng bên cửa, nhìn cô bằng con mắt bí ẩn, dường như muốn nhìn thấu cô từ trong ra ngoài, muốn thôn tính tất cả mọi thứ thuộc về cô. Anh Tư thấy vậy càng giật mình, “Anh... Sao anh vẫn chưa về? Mau về đi.”

Ầm ầm một tiếng, lần này thì có cả tiếng sấm vang lên, xem ra mưa to lắm đây. Tạ Anh Tư quay đầu nhìn bóng tối bên ngoài cửa sổ bị bủa vây bởi mịt mù mưa gió, khi quay đầu lại, Chu Minh đã đứng trước mặt và chăm chú nhìn cô với ánh mắt chứa chan yêu thương.

Trong phòng tối tĩnh mịch, Anh Tư không nhận ra rằng, cửa đã đóng một cánh rồi. Mọi thứ tốt đẹp tới mức hoàn hảo.

Chu Minh giơ tay kéo cô dậy, dùng ánh mắt ướt át và giọng đầy yêu thương, “Hình như nóc xe của anh bị dột thật rồi.”

Không đợi cô kịp phản ứng, đôi môi đã manh động tấn công bất ngờ, dùng sức mạnh gần như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ của cô để cô hoàn toàn không có tâm trí nào đánh trả. Suy cho cùng thì Tạ Anh Tư cũng vụng về, chỉ biết đón nhận nụ hôn sâu có vẻ hơi bất thường ấy một cách bị động.

Tiếng sấm to hơn, mưa bắt đầu rơi tí tách, tựa như muốn ca ngợi một đêm như thế này, cuối cùng thì tình yêu của họ cũng đạt đến đỉnh điểm. Khi yêu thương thực sự tồn tại thì hoa lửa được sản sinh, khi tâm hồn và da thịt chạm vào nhau cũng trở thành hoa lửa của sự ấm áp, chiếu rọi cả một đêm dài.

Nụ hôn càng lúc càng thêm nồng nàn, hai người cùng ngã xuống giường. Nhiệt độ phòng đột ngột tăng cao, da thịt cũng trở nên nóng bỏng. Tạ Anh Tư bị hôn tới mức tâm trí rối bời bỗng bừng tỉnh, dùng hết sức

lực đẩy Chu Minh đang đè trên người ra, nhảy một bước tới phía cửa sổ, thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào Chu Minh đang nhón nhơ trên giường với ánh mắt vô cùng kinh hãi.

Chu Minh không chút kinh ngạc, chỉ là nằm nghiêng người để đối diện với ánh mắt của cô, tình cảm sâu sắc có chút uể oải. “Em sợ rồi sao?”

Trái tim Tạ Anh Tư đập loạn xạ như có người đang ra sức thụi vào, hai má nóng bừng bừng. Dường như hơi nóng của bàn tay anh khi lướt trên người cô vẫn còn, tim đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Trong lòng lo sợ nhưng lại mang theo chút gì đó gọi là chờ đợi, môi vẫn cứng đờ, cô ngẩng cao đầu kiêu ngạo, “Ai sợ chứ?”

Tiếng mưa rào rào, là bài ca giục giã tình yêu đang ngân vang. Chu Minh bước xuống giường và đến trước mặt cô, miệng cười có vẻ hơi chế giễu. Anh đưa tay từ từ nới những chiếc cúc trên áo sơ mi của mình, nhưng đôi mắt vẫn nhìn cô không rời, đợi cho tới khi nới hết hàng cúc, anh liền cởi phăng chiếc áo ra rồi ném nó xuống nền nhà, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Tạ Anh Tư. “Em có dám không?”

Nhìn chăm chăm vào khuôn ngực của Chu Minh, toàn bộ máu nóng trong người Tạ Anh Tư đều dồn về não, nóng tới mức mất hết cả lí trí. Cô cũng mỉm cười một cách khiêu khích giống anh, đưa tay nới cúc áo, ánh mắt chào đón một cách dũng cảm rồi ném phăng xuống nền nhà.

“Ai sợ ai chứ?”

Trên người cô chỉ mặc áo bra, làn da trắng hồng lộ ra trước mắt, trong đêm tối, đôi mắt đen láy của Chu Minh sẫm lại, miệng cười một cách gợi cảm giọng nói dăm ý mê hoặc, “Còn lại để anh.”

Trong đêm mưa gió bão bùng, vì tình yêu, sự hòa hợp của tâm hồn và thể xác cũng hết sức tự nhiên. Quả thật như thiên lôi kết hợp với địa hỏa.

Thế là cuộc đổ bộ Normandy đã thành công.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Anh Tư tỉnh dậy trong trạng thái khóa thân nằm trong lòng Chu Minh, chân hai người đan vào nhau, hơi thở nóng bỏng của anh ở ngay bên tai cô, khiến cô nhớ lại toàn bộ chuyện đêm qua. Tạ Anh Tư cảm thấy toàn thân như rã rời, vừa cựa mình thấy anh tỉnh dậy, cô liền nhắm mắt giả vờ như vẫn ngủ say.

“Mắt nhắm mắt mở thế kia, em có mệt không?” Giọng nói mệt mỏi của Chu Minh chậm rãi vang lên, mang theo một chút ý bông đùa.

Tạ Anh Tư đỏ mặt, mở to mắt, “Anh vẫn còn mặt mũi để hỏi em câu đó sao?” Cô ngẩng đầu hỏi, không ngờ lại thấy Chu Minh đầu tóc rối bời nhìn bên phải cô một cách ngờ ngẩn, cô quay người và cũng thất thần một lúc.

Giây phút đó, Trư Đầu đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cửa sổ, dùng đôi mắt ngây thơ, trong sáng nhìn hai người trên giường với những cặp mắt nhập nhèm.

Mặc dù chỉ là một chú chó không hiểu chuyện, thế nhưng hai má Tạ Anh Tư vẫn ửng hồng, mặt nóng bừng, cứ như thế này, sớm muộn gì cô cũng trúng gió mất thôi. Chỉ là cô thấy quá bí bách, liếc Chu Minh đang nằm bên cạnh một cái, nhìn nụ cười nham hiểm của anh, liền giả vờ nhắm mắt xấu hổ. Chu Minh vươn tay xoa nhẹ mái tóc cô “Hi, thô trắng nhỏ.”

Tạ Anh Tư chẳng lấy gì làm vui vẻ, lườm anh một cái, “Đi ra, đồ sói hung ác.” Sau đó ngay lập tức kéo chăn che kín mặt.

Chu Minh kéo tấm chăn ra, hôn nhẹ lên trán cô, “Nương tử, lại tức giận gì thế?”

Giọng Anh Tư buồn rầu, “Nương tử nương tử, gọi gì mà thân mật thế? Hợp đồng bán thân vẫn chưa mang đến mà đã ra tay với người ta rồi, anh không thấy xấu hổ sao?”

Chu Minh cười vang, đắc ý, “Không xấu hổ, đương nhiên là không xấu hổ rồi! Hợp đồng bán thân chỉ là chuyện sớm muộn thôi, anh để em dùng thử miễn phí trước, sao, vẫn chưa thỏa mãn ư?”

“Anh, anh, trước mặt Trư Đầu mà lại nói những lời như thế hả? Anh thật không biết xấu hổ!”

“Việc dạy dỗ phải được bắt đầu từ khi còn nhỏ, anh có sai gì đâu?” Anh ngẩng đầu nói với chú cún nhỏ, “Đúng vậy không, Trư Đầu?”

Trư Đầu sửa hai tiếng gâu gâu rõ to.

“Nghe thấy chưa? Nó nói là đúng rồi đó!”

44. Chương 44

Chương 44

Tạ Anh Tư cuộn người trong chăn, nhìn người đàn ông tinh thần đang phấn chấn đứng bên giường bằng con mắt rầu rĩ, anh đang thất cà vạt, khoe miệng còn nở nụ cười rất nhẹ. Trư Đầu cứ quanh quẩn bên chân, như sự yên bình sau một đêm mưa.

Anh nhìn cô với ánh mắt chứa chan nụ cười, ngừng việc thất cà vạt, từ từ đi đến và ngồi xuống trước mặt Anh Tư, “Em có biết thất cà vạt không?”

Cô lắc đầu mù tịt, “Chỉ biết thất khăn quàng thôi!”

“Bắt đầu học từ ngay hôm nay đi nhé!”

“Học cái gì? Không phải anh cũng biết thất cà vạt đó sao?”

Chu Minh ngược nhìn cô gái đang cuộn mình trong chăn như chiếc bánh chưng, không hiểu ý chút nào, chẳng lẽ đây đúng là người con gái của anh sao? Khẽ khàng thở dài một cái, anh nén cười gõ nhẹ lên cái đầu quả dưa của cô, “Cái gì cũng không biết, anh lấy em để làm gì nữa, không biết! Mau mau học đi.”

Lấy? Tạ Anh Tư bỗng cứng đờ người, trong lòng không khỏi lo lắng, “Ô, lấy cái gì? Em vẫn còn chưa đồng ý lời cầu hôn của anh mà.”

Chu Minh lườm cô một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục thất nốt chiếc cà vạt còn dang dở, “Chẳng phải vừa nãy anh đã cầu hôn em rồi sao?”

Tạ Anh Tư ngậy ra một lúc, hai mắt mở to như hai quả chuông đồng, sau đó đột nhiên bỏ nhào lên người Chu Minh, “Anh... Anh cầu hôn em ở cái nơi quỷ quái này sao? Anh cứ ra lệnh cho em như thế sao?” Điều này so với bối cảnh lãng mạn mà cô vẫn tưởng tượng trong đầu thì thật quá khác biệt. Có cô gái nào lại được cầu hôn theo kiểu khó coi thế này chứ.

Chu Minh bị bỏ nhào lên người nhưng cũng chẳng thấy phiền, nhìn đường cong của cô với ánh mắt đen tối, làn da trắng hồng thuần khiết như ngọc, vừa cười vừa nín lấy cổ cô, “Được, thế em hi vọng ở đâu?”

“Để em nghĩ xem?... Ở bên dưới vòng đu quay của khu vui chơi.”

Anh vuốt nhẹ tóc cô, “Được, anh đồng ý với em. Hôm nay, coi như chúng ta diễn thử.” Sau đó anh chau mày, nói “Thực ra anh rất thích hoàn thành chuyện đại sự cả đời của chúng ta trên giường, vừa có thể cầu hôn, vừa có thể nhìn thấy thân hình em, cảm giác rất tuyệt vời.”

Ai đó bị lộ hàng một hồi lâu cuối cùng tinh thần cũng quay trở lại, cứng đờ như rô bốt, đưa mắt nhìn xuống.

“A...” Liền sau đó là tiếng chó sủa vang vì bị giật mình kinh hãi, bên cạnh là nụ cười đắc ý của người đàn ông. “Họ Chu kia, anh hãy đợi đấy, nếu em không xử lý được anh thì sẽ không mang họ Tạ nữa.” Sư tử Hà Đông gầm rống, người đàn ông hoảng loạn bước xuống giường chạy trốn, cái gối vô tình đập đúng vào cái mặt đang nở nụ cười nham hiểm.

“Đã là người của anh rồi, cưới họ Chu phải theo họ Chu thôi!” Chu Minh nhanh chóng chạy đến bên cửa phòng thoát thân, quăng lại một câu, sau đó cười ha ha bước vào nhà vệ sinh. Để Tạ Anh Tư đang giận đến nổi mặt đỏ như quả cà chua, nhưng lại không kìm nén nổi cười một cái ngọt ngào.

Bên ngoài cửa sổ lại có vô số giọt mưa rơi xuống, tí tách trượt trên cửa kính, quỹ tích ẩm ướt đó dường như đang trầm ngâm, cuối cùng thì hai người họ cũng đạt tới điểm cuối cùng.

Tạ Anh Tư đã từng nghĩ, một người đàn ông tốt cũng giống như hơi nước trong những lớp mây dày đặc kia, đến một khoảng thời gian nhất định sẽ nhẹ nhàng rơi xuống, hoặc chúng sẽ thành những giọt sương, mà cũng có thể là mưa hoặc tuyết. Còn bây giờ, cô đang giơ tay cảm nhận sự mát mẻ bên ngoài cửa sổ, thì ra người đàn ông của cô là mưa đấy.

Bước xuống giường và mặc xong quần áo, Anh Tư cảm thấy có chút gì đó không thoải mái, cũng may từ nhỏ cô đã là kiện tướng thể thao, đương nhiên vì thế cũng không để ý mấy. Cô là cỏ dại, tự biết sinh sôi trong gió xuân. Bước vào nhà vệ sinh, cùng anh đánh răng, hai con người trong gương đều cong miệng mỉm cười.

Nghĩ tới trận mưa bom bão đạn khi tới công ty, đang đánh răng bỗng Anh Tư dừng lại, buông thông hai vai sau đó tiu ng Haush súc miệng, sau đó cô nhìn mình trong gương đến thần cả người ra. Chu Minh đang đánh răng thấy vậy liền dừng lại, miệng vẫn còn đầy bọt hỏi cô, “Sao thế?”

Bỗng cô lấy hai tay che mặt, “Em chẳng còn mặt mũi nào đi làm nữa. Làm thế nào đây?”

Đôi lông mày anh giãn ra, cười dịu dàng, “Thế thì không đi nữa, chuyên tâm ở nhà luyện thất cà vạt. Những việc mà em phải học còn khá nhiều đó.”

Anh Tư chế giễu, “Xí, em không phải hầu gái thất cà vạt của anh.”

Chu Minh hôn một cái lên đôi môi đang chu ra của Anh Tư, những bọt kem đánh răng cũng theo đó mà dính lên mặt làm cô không ngừng la lên. “Này, anh cố ý làm thế đúng không? Mau rửa sạch đi!”

Thấy vậy Chu Minh càng quệt thêm bọt kem lên mặt cô, “Thế này không phải là anh đang rửa đi sao?” Đợi cho tới lúc quệt khá nhiều những bọt kem lên mặt Anh Tư rồi, anh mới giả vờ chỉ chỉ vào mình một cách nghiêm túc, “Nhìn xem, quá sạch ấy chứ?” Sau đó Chu Minh rửa mặt, thản nhiên bước ra khỏi nhà vệ sinh.

“Trời ơi, em nói chuyện nghiêm túc đó, em sẽ không tránh khỏi một trận huyết chiến đâu, hôm nay em xin nghỉ phép. Tránh được hôm nào hay hôm ấy!”

Chu Minh nghe vậy quay sang nháy nháy mắt với cô, “Sớm muộn thì cũng phải tới, quá lắm thì anh đành anh hùng cứu mỹ nhân vậy.”

Tạ Anh Tư thấy như mở cờ trong bụng, ôm chặt lấy Chu Minh, “Em là mỹ nhân đó hả?” Anh Tư nhớ, có lần anh đã nói cô là dã thú, nghe được câu này, cô có cảm giác bỗng bình như mây trắng.

Chu Minh dịu dàng nhìn Tạ Anh Tư với ánh mắt chứa chan tình cảm, “Đúng thế, em là mỹ nhân đội lốt dã thú.”

“Anh mới là dã thú ấy.”

“Anh có phải nhận bao giờ đâu.”

Ngày thứ sáu, Công ty Sun Bird như nổ tung bởi một quả bom nguyên tử, sau khi đám khói bụi cực đại vừa tan biến, đám con gái bỗng phát hiện “bạn gái” của người đàn ông ưu tú Chu Minh lại chính là Tạ Anh Tư – cô phóng viên có chút đàn ông và rất bình thường mà mọi người chẳng ai thèm để ý. Ngày hôm đó, khắp nơi trong Sun Bird đều cung cấp đám miến phí, hơn nữa lại là đám với nồng độ rất cao(*).

(*) Trong tiếng Trung, đám còn có nghĩa bóng là sự ghen tuông.

Sức sát thương của quả bom nguyên tử này thật không thể ngờ tới.

Mọi chuyện là như thế này, đạo diễn đưa cảnh quay về thương trường lên bản tin buổi sáng, không ngờ biên tập viên của bản tin lại là một cô gái, cô này có quan hệ rất tốt với Lượng muối. Khi vừa thấy bức ảnh đó, vị biên tập chợt giật mình, trong lòng nghĩ đã xảy ra chuyện lớn rồi đây, scandal khủng nhất năm sẽ nóng hổi ra lò từ tay cô, cô may mắn rồi. Nhưng sau đó nhìn kỹ hơn, cô lại thấy cô gái bên cạnh Chu Minh trông khá quen, khi đó, cô hưng phấn tới mức gọi ngay Lượng muối đang ở tầng mười bảy tới để xác định người “bạn gái” trong truyền thuyết đó.

Thời gian này, Lượng muối đang tìm hiểu cậu nhân viên kế toán của công ty, biết anh ta là người chăm chỉ chịu khó, là một thanh niên thường dậy từ rất sớm. Trong lòng cô càng thêm yêu thích, vậy là cứ tự nhiên như hoa tới lúc phải nở, xuất hiện trước mặt chàng trai đó để anh ta dần quen mặt, rồi cuối cùng xuất kích tiến hành công tác làm nên.

Sáng hôm đó, khó khăn lắm Lượng muối mới có thể bắt chuyện được với lí do nhờ tư vấn tài vụ, rồi chuyển chủ đề từ chuyện các mục của kế toán sang tỉ lệ tuyển chọn đại học một cách thành công. Sau đó, lại chuyển từ tỉ lệ tuyển chọn đại học sang tình trạng yêu sớm của sinh viên mới vào đại học, rồi lại từ tình trạng yêu sớm sang quan điểm về tình yêu. Sau một hồi vòng vèo, Lượng muối cũng biết anh chàng đang trong tình trạng đơn thân độc mã, hơn nữa yêu cầu về cảm giác cũng rất cao. Lượng muối vỗ đùi phạch một cái, hưng phấn tới mức nắm tay chàng trai mà kêu rằng, “Kế toán Lưu, tôi cũng giống anh, yêu cầu về chuyện cảm giác của tôi cũng khá cao. Ví dụ như, khi đứng trang điểm trong nhà vệ sinh của tầng mười bảy, tôi chẳng có cảm giác gì, thế nhưng trong phòng vệ sinh của tầng mười lăm các anh thì tôi lại rất thích thú. Thật thiệt thòi cho tôi quá! Trời ơi, tôi với anh đúng là có nhiều điểm chung, nhưng hơi tiếc, cũng sắp tới giờ làm rồi, tôi hận một nỗi thời gian trôi nhanh quá, lâu lắm rồi mới gặp được một người tâm đầu ý hợp thế này.”

Chàng kế toán lúc đó cười thật thà, tiếp tục chủ đề cuộc nói chuyện như trong dự tính của cô, “Sau này có cơ hội, và nếu cô Trịnh có thời gian rảnh thì chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện sau khi tan sở, tôi mời cô ăn pizza.”

“Hay quá, trong các loại pizza thì tôi thích nhất pizza hải sản đấy.”

Cậu kế toán ngạc nhiên, “Thật thế không? Quả nhiên, đến khẩu vị chúng ta cũng giống nhau.”

Trong lòng Lượng muối thầm nghĩ, có thể không giống được sao? Trừ lịch sử tình yêu và cái quần trong của cậu màu gì ra thì ngay đến cả việc tháng trước cậu mọc răng phải ăn cháo một tuần, trong cháo lần nào cũng phải thêm vào ba miếng cải bẹ tôi cũng biết hết. Cái công ty Sun Bird này, có chuyện gì mà Lượng muối ta đây không biết?

Trong lúc đang chuyện trò sôi nổi, cuộc điện thoại có vẻ nóng lòng sốt ruột như muốn phát điên bất cứ lúc nào của cô biên tập khiến Lượng muối có chút khó chịu. Nhưng sau đó, nể mối giao tình, hội trưởng hiệp hội bà tám vẫn đi lên đài truyền hình, tuy nhiên lòng dạ lại để đâu đâu. Đầu óc vẫn đang tính toán xem làm thế nào mới dụ được cậu kế toán chim chạ cá lồng này vào tay mình, sau đó trực tiếp nấu chín nuốt chửng luôn.

Khi đó, phòng biên tập đã có mười mấy bà cô vây kín vòng trong vòng ngoài, mỗi người một biểu hiện rất phức tạp, thấy Lượng muối đi tới, họ đều chủ động nhường lối đi. Lượng muối mặt đỏ bừng như màu gan heo tới rồi, hai tay run lẩy bẩy mở bức ảnh ra, một lúc sau đám người đó cũng im lặng như tờ. Còn Lượng muối lúc đó ngây ra như pho tượng, chấn động tới mức ném ngay cậu kế toán ra khỏi chín tầng mây. Cho rằng mình bị hoa mắt, cô dụi dụi mắt rồi tiếp tục nhìn một hồi lâu, cuối cùng lại chỉ vào màn hình, tập hợp tất cả sự tức giận ở đan điền và phun ra như núi lửa:

“Tạ Anh Tư!”

Cùng lúc đó, Tạ Anh Tư đang ngồi xe Chu Minh với bộ dạng lén la lén lút, được hơn nửa đường thì cô xuống xe, cứ liên tiếp hắt hơi mấy lần. Làm vẻ trầm tư, không tốt rồi, có người đang nhắc tới cô rồi. Lúc đó, cô chỉ muốn khăn gói về nhà.

Con đà điểu rụt mình trong vỏ cứng cuối cùng cũng phải uống nước, hít thở không khí và tận hưởng ánh mặt trời. Tạ Anh Tư vô định nhìn dòng xe qua lại không ngừng trên phố, không biết từ đâu bỗng trào lên dũng khí, giống như từ trong tấm tối biết mình nhất định phải qua cửa ải này, vậy là cô mạnh mẽ tiến về phía công ty.

Nếu tình hình có xấu thế nào đi chăng nữa, anh cũng trở thành “anh hùng cứu mỹ nhân”. Nếu càng xấu hơn nữa, cô sẽ về nhà làm nữ nhân viên thất cạ vật.

Bước tới tòa nhà nguy nga, sừng sững của công ty, những tấm kính phản chiếu ánh mặt trời ảm áp sau cơn mưa. Ánh nắng kết hợp với những làn khói bụi mù mịt, nặng nề tới mức làm cho người ta cảm thấy như có tảng đá đang đè lên ngực. Tạ Anh Tư hít một hơi thật sâu, quyết tâm dùng sức mạnh như chẻ tre để đối mặt với những ngày tháng tình cảm sục sôi của mình. Cô của năm đó nhìn thì cứ ngỡ là đoá lan trắng

dùng cảm, nhưng thực tế lại không chịu được những cơn mưa xối xả tàn bạo. Được cái là thời gian thấm thoát thoi đưa, cô đã tới được cỏi niết bàn, không học được cách “hoa nở không tàn”, vậy đành xin hương hoa mãi mãi ở lại, vào thời khắc đẹp nhất cứ mặc sức nở không biết mệt mỏi. Bất luận thế nào, bên cô còn có anh.

Vẫn là buổi sớm, tin đồn truyền đi chắc không đến nỗi nhanh như thế. Tạ Anh Tư giả vờ hòa vào dòng người một cách tự nhiên, nhưng tay lại không ngừng gõ nhịp lên túi xách, lộ rõ sự căng thẳng. Bước ra khỏi cầu thang máy, cô không vội về bộ phận phóng viên mà vào nhà vệ sinh và soi gương một lúc lâu, kéo kéo cổ áo, nhìn trái nhìn phải mấy cái, rồi cũng yên tâm hơn một chút.

Vào phòng làm việc và ngồi xuống, đột nhiên Tạ Anh Tư phát hiện trong này chỉ toàn nam giới mà chẳng thấy mấy bà cô đâu, tìm cô bắt đầu đập loạn xạ. Nghĩ kỹ lại thì hình như lúc bước ra khỏi thang máy, trừ mấy cô dọn vệ sinh thì tuyệt nhiên chẳng thấy bất kỳ một người phụ nữ nào xuất hiện, tìm cô lại đập thành thịch. Mấy nam phóng viên đang ngồi trong phòng bàn luận về trận bóng đá tối qua, nước bọt bắn tung tóe, lão Vương béo xắn tay áo, không ngừng xoay xoay cái ghế làm nó kêu cọt két, “Đội bóng đó, giống y như bọn ẻo lả mà lần trước tôi gặp ở quán bar đồng tính, đều là một lũ chỉ biết ăn mà chẳng có tí sức nào. Theo tôi, cứ tổng thẳng chúng đi nghỉ vụ, sống sướng quá rồi, đá quả bóng mà yếu ớt, nhìn đến phát bực.”

Ai đó tiếp lời, “Cậu béo, hay là cậu tới đi?”

Lão béo vẫn tiếp tục quay cái ghế xoay, “Tôi mà đứng ra, thì phí ra sân sẽ rất cao đó!”

Người đó lại tiếp lời, “Đúng thế, trong tất cả những người nổi tiếng của công ty này thì Ngô Khang nổi nhất. Vương béo như cậu có thể coi là đứng thứ hai, dạo gần đây Ngô Khang thường tránh cậu phải không, cậu béo? Cậu đáng yêu như thế này, cẩn thận không thì anh chàng đó cũng ‘vì hận mà yêu’ cậu đấy.”

“Kỳ thực mà nói thì tôi cũng hơi sợ.”

Mọi người cười ồ lên, Tạ Anh Tư nghe họ trêu đùa nhau như vậy cũng thấy vui, liền cười theo vài tiếng. Không ngờ, Anh Tư bỗng cảm giác như có luồng gió đen vi vu thổi qua, mắt mũi cô loạn lên, sau khi hoảng hốt một hồi, cô chỉ thấy Lượng muội khí thế hùng hăng dẫn đầu đoàn quân đứng trước mặt, nghiêng răng kèn kẹt, đầu bốc khói, còn mấy bà cô đứng sau thì cũng đang chống nạnh, đủ loại tư thế, khí thế rất chi là dồi dào. Còn Lạp Lạp và Diệp Bội Bội đứng cuối cùng, trên mặt là biểu hiện “Chúng tôi muốn lột da cô”.

Tạ Anh Tư ngồi ngay ngắn tại vị trí cũ, nhìn thì tưởng như không mấy may kinh hãi, nhưng thực chất đang tính toán xem rốt cuộc mình có mấy lớp da, cô chỉ sợ không đủ cho đám đông này xâu xé.

Đây đúng là kết cục của việc xâm chiếm nguồn tài nguyên công cộng. Tạ Anh Tư cảm thấy có chút phiền muộn. Thị uy khí thế bức người được một hồi, Lượng muội thân làm thống lĩnh đã mở miệng đầu tiên, hét to một tiếng, “Tạ Anh Tư!” Sau đó giơ tay giả vờ tự đánh hai cái vào mặt mình, xắn tay áo lên, “Lão Lượng ta đây không ra uy thì cô coi như con khỉ trong vườn bách thú phải không?”

“Ha ha, Lượng à, cô bình tĩnh một chút rồi chúng ta thông thả nói chuyện.” Tạ Anh Tư tê dại, từ tận cùng đáy mắt hiện rõ nỗi sợ hãi đối với con khỉ Lượng muội này.

“Đi, hôm nay không giết chết loại con gái như cô thì thật có lỗi với danh tiếng vang dội của lão Lượng ta đây.” Nói xong, Lượng muội hùng hãn vô cùng lôi Tạ Anh Tư đang cười làm lành và hô hào đám chị em, “Các chị em, đi thôi, hôm nay chúng ta sẽ hầu hạ thật chu đáo người dám coi chúng ta là khỉ để đùa giỡn này.”

Có người lạnh lùng hỏi, “Lượng muội, cô không sợ tổng biên sao? Thời thế thay đổi rồi!”

Mắt đặc vụ đau khổ – Lượng muội có chút suy sụp, nhưng ngọn lửa tức giận lại bùng cháy, “Không quan tâm tới mấy việc đó!” Nói xong cô ta hùng hổ kéo Tạ Anh Tư, theo sau là đám đông xông vào nhà vệ sinh.

Cánh đàn ông đang ngồi trong phòng đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, thế là họ kéo Lạp Lạp đang chạy cuối cùng lại để hỏi cho rõ ràng.

Lạp Lạp cũng xắn tay áo lên, khua chân múa tay nói to, “Bạn gái của tổng biên tập chính là Tạ Anh Tư, hai người họ đi dạo phố bị đài truyền hình quay được. Chị... chị ta còn giả bộ như có mối thù lớn với tổng biên, thật đáng hận, đáng hận quá!” Nói xong, cô ta cũng lao vào nhà vệ sinh để xem kịch hay.

Cánh đàn ông ngồi nguyên vị trí im lặng không nói nên lời, tổng biên và Tạ Anh Tư? Hai con người hoàn toàn không có mối quan hệ nào, chẳng phải vẫn đồn rằng hai người họ đã kết mối thù rồi sao? Đây mới đúng là vì hận hóa yêu.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, có người lên tiếng, “Cậu béo, cậu sẽ hết nổi nhanh thôi!”

Trong nhà vệ sinh đang diễn ra một vở kịch lớn. Tạ Anh Tư bị đẩy tới góc tường giống như mèo con bị dồn vào góc. Trong đầu bắt đầu mường tượng ra hình ảnh mình là công chúa gặp nạn, và chàng hoàng tử cười ngửa bạch có tư chất anh hùng sẽ hiện ngang xông tới cứu cô khỏi chốn nước sôi lửa bỏng. Nhưng cô chợt nhận ra rằng, chẳng có chàng hoàng tử nào có thể xông vào nhà vệ sinh nữ.

Trong khi đó, mấy bà cô đang bắn nước bọt vào người Tạ Anh Tư như mưa.

Bên trái hỏi, “Anh Tư, sao hai người lại yêu nhau?”

Bên phải hỏi, “Hai người bắt đầu yêu từ khi nào?”

Ở giữa thì hỏi, “Miếng thịt béo bở như thế, cô đã dùng những thủ đoạn gì?”

Phía sau thì tổng kết lại, “Hôm nay cô phải nói rõ mọi chuyện cho chúng tôi.” Còn có người lạnh lùng buông một câu, “Lại còn diễn kịch trước mặt bọn tôi nữa, diễn xuất cũng tốt thật đấy.” Lần này thì Tạ Anh Tư nghe rất rõ, đó chính là giọng của Diệp Bội Bội.

Nhiều câu hỏi quá, Tạ Anh Tư rơi vào trạng thái tạm thời không tìm được trọng tâm. Đành cười hì hì, vòng hai tay lại thì lễ, ra dấu xin tha trước mặt bọn họ: “Các chị em, tha cho tôi đi, tôi và anh ta chẳng có gì cả, chỉ là suốt ngày cãi nhau thôi!” Hai tay ngửa lên làm bộ phân trần không biết phải làm sao, “Chính là việc đó sao? Từ lúc đầu quả thực đã ở vào thế không cùng tồn tại...”

Lượng muội lúc đầu không tha cho Anh Tư, nhưng đột nhiên bưng tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu: “Ôi, tôi đã thấy kì quặc rồi, lần trước cô diễn kịch như thế, tổng biên rõ ràng không có phản ứng gì, còn gọi điện cảnh cáo tôi và bảo không được nói ra.” Sau đó, cô bước tới vỗ vỗ Tạ Anh Tư như vỗ chim non, “Thì ra cô liên kết với anh ấy để chỉnh đốn chúng tôi. Anh ấy thì chúng tôi không dám trêu chọc gì, nên cô liền biểu hiện thái độ phải không?”

Tạ Anh Tư vội cười làm lành, “Lượng muội, chuyện lần trước tôi đã tự mình là thông minh, anh ấy hoàn toàn không biết gì cả.” Đột nhiên e dè, “Anh... anh ấy khá là dung túng cho tôi.” Tình yêu ngọt ngào hiện trên mặt cô, khiến cho đám con gái có mặt ở đó nổi cả da gà, thậm chí còn có chút ghen tị.

Chàng trai vàng Chu Minh à, Tạ Anh Tư chỉ dựa vào cãi nhau mà nắm được anh trong tay. Sớm biết thế này thì chúng tôi đã không cúi đầu khom lưng trước mặt anh, cãi nhau thì có ai mà không biết chứ? Chắc chắn có kịch hay rồi...

Đám con gái ở đó đều thấy tiếc nuối vì mất đi những trận cãi nhau tóe lửa với Chu Minh. Lượng muội cầu mạnh Tạ Anh Tư một cái, đau đến nỗi làm cô kêu oai oái. “Tạ Anh Tư, cô giỏi lắm, trêu đùa với chúng tôi xong, lại bắt đầu khoe khoang với tôi, muốn ăn đòn à?”

Tạ Anh Tư giật mình, đan hai tay vào nhau, “Lượng Lượng, tôi nhận sai rồi vẫn chưa được sao? Nói không chừng, ngày mai tôi và anh ấy chia tay nhau, mọi người đừng kích động nữa có được không?”

Mọi người nghe thấy hai chữ “chia tay”, mặc dù biết Tạ Anh Tư chỉ lấy danh nghĩa của hai chữ đó để rêu rao thôi nhưng ai ai cũng không khỏi vui mừng. Lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nữ lạnh lạnh, “Đều trốn hết ở đây hả? Tổng biên tập đang kêu lãnh đạo các cô đi tìm từng người rồi đó!” Là giọng của bà cô già Lưu Lan.

Đám con gái giật mình kinh hãi, sự hưng hân của Lượng muội cũng giảm sút vài phần, trước khi chuồn còn hung hăng nói với Tạ Anh Tư: “Lần sau nhớ quản lý chặt người đàn ông của cô đó!” vừa nói xong lại tươi cười theo kiểu nịnh hót khiến người ta không kịp phản ứng, “Lão Tạ, sau này nhờ cô che chở đó!”

Hướng gió này của Lượng muội thay đổi nhanh quá, cái gọi là gió thổi hai bên quả là hình mẫu lý tưởng, là tấm gương tốt. Lúc đầu, đám con gái dồn ép Anh Tư bởi sự vô ích của cô, nhưng sau đó cũng nịnh nọt một hồi, cuối cùng thì tản mát hết. Trong nhà vệ sinh lúc này chỉ còn lại Lạ Lạ. Đầu tiên, cô ta nhe răng rồi

dùng hết sức véo hai bên má Tạ Anh Tư, sau khi bớt tức giận, cô khom lưng, nói “Sau này, mong tổng biên phu nhân quan tâm nhiều một chút.” Dứt lời cười hì hì và chạy đi mất.

Nhà vệ sinh vắng vẻ chỉ còn lại Anh Tư và Lưu Lan. Tạ Anh Tư thở hắt ra một hơi, mệt mỏi rụng rời đứng tựa bên cạnh tường, lau hết mồ hôi trên mặt rồi quay sang nói với Lưu Lan, “Chị Lan, cảm ơn chị nhiều nhé!”

Lưu Lan bước lại gần Anh Tư, “Không cần cảm ơn tôi, là do người đàn ông của cô bảo tôi tới đây.” Lưu Lan cũng vừa biết chuyện, có điều suy cho cùng thì chị ta cũng là một phụ nữ đã trưởng thành nên không làm những việc như mấy đứa trẻ con. Chỉ là đứng ngoài quan sát sự biến, rồi vô tình hữu ý kể với Chu Minh chuyện lúc này Tạ Anh Tư đang bị “chỉ trích” trong nhà vệ sinh. Đôi tay bận rộn của Chu Minh dừng lại một lát, sau đó nói một câu, “Thế thì phiền cô Lưu phải đi một chuyến rồi!” Lúc đó, chị ta cũng biết chắc rằng mối quan hệ giữa Tạ Anh Tư và Chu Minh không chỉ đơn giản như thế.

Tạ Anh Tư vui mừng như được an ủi phần nào, hoàng tử mặc dù không vào được nhà vệ sinh nhưng cũng biết đường phái viện binh tới. Khi nào về phải khen thưởng anh mới được. Lúc Anh Tư đang lau mồ hôi, Lưu Lan lại nói, “Anh Tư, chuyện giữa cô và tổng biên chị có thể hiểu, nhưng có một chuyện chị không thể nghĩ ra là tại sao em lại diễn hay như thế ở phòng trà công ty? Những việc giữa nam và nữ, vốn dĩ tồn tại một vài khả năng, em hà tất phải làm thế?”

Tạ Anh Tư cười bối rối “Còn không phải vì em sợ mọi người phát hiện ra sao? Sợ bị mọi người đoán được.” Hai tay giơ lên, ra vẻ chẳng còn cách nào khác, “Ôi, sự thông minh của em đã phản lại em rồi!”

Lưu Lan có chút do dự, “Thực ra nếu em không nói thì sẽ chẳng ai gán ghép em với tổng biên cả.”

Tạ Anh Tư không nói được lời nào.

Rửa mặt xong, Tạ Anh Tư cảm thấy thư thái hẳn, sau trận ác chiến, cô sống sót trở lại dấu trên mình mang đầy thương tích. Đang cảm thấy thoải mái thì tiếng chuông điện thoại trong túi bỗng vang lên, là điện thoại của Chu Minh, cô vui mừng thông báo kết quả trận chiến, “A lô?”

“Nghe nói em vừa tuyên bố rằng, ngày mai có thể chúng ta sẽ chia tay?” Giọng nói lạnh lùng của anh từ từ truyền tới.

45. Chương 45

Chương 45

Ngày nóng bức, hai má vốn dĩ đã được rửa sạch của Tạ Anh Tư lại bắt đầu lấm tấm mồ hôi, lấy tay che ống loa điện thoại, cô chạy ra góc tường thì thầm xin tha, “Cái đó chẳng phải là kế hoãn binh của em sao?” Sự tủi thân trong lòng bỗng chốc dâng trào, “Anh chẳng thấy cảnh tượng vừa rồi khi em bị vây kín xung quanh đâu, đám con gái đông như thế, mà ai cũng muốn lột da em, anh chẳng đồng cảm với em chút nào cả.” Nói đi nói lại thành ra có chút làm nũng.

“Đồng cảm với em cái gì? Suốt ngày ăn nói bậy bạ, cần phải để em đau một chút mới học được cách ngoan.” Ngữ khí lạnh lùng của anh dần lắng xuống.

Động tác dùng đầu ngón chân vẽ vòng tròn trên đất của Tạ Anh Tư bỗng dừng lại, đột nhiên cô đỏ mặt, “... Tôi qua làm em đau tới mức chết đi sống lại, bây giờ còn nỡ nói như thế...” Bất giác nhớ lại bức tranh dịu dàng tối qua, khuôn mặt cô lại nóng bừng lên.

Câu chuyện vừa bắt đầu đã có chút yên lặng, sau đó hình như anh cười nhẹ nhàng, “Sau này sẽ không còn đau nữa đâu, anh đảm bảo.”

Tạ Anh Tư nghĩ tới đôi môi đang cong lên của anh, không nén nổi, tâm trí càng lâng lâng. Cô cảnh giác nhìn khắp một lượt bốn xung quanh, bỗng nhớ ra một chuyện, tinh thần phiêu bồng, đứng dựa vào tường

ngiêng đầu nhìn những ánh nắng nhỏ len lỏi, “Em nói cho anh biết nhé, đã có người gọi em là tổng biên phu nhân rồi đó, tổng biên, em có cần đặc ý một chút không nhỉ?”

“Đặc ý thì đã làm sao? Chuẩn bị bò ngang trên đường giống như con cua phải không?”

Cô nhìn những giọt nắng đang nhảy nhót, xen kẽ trong đó là những hạt bụi đang trôi bồng bềnh giữa không trung, cô đưa tay nắm lấy, sau đó mở rộng đôi bàn tay, trống không, nhưng lại có cảm giác như mình đã nắm lấy tất cả mọi thứ, “Bò ngang? Nghe cũng hay đấy chứ! Áp dụng ngay.”

Anh mỉm cười, “Nghe này, anh khuyên em không nên bò ngang.”

“Tại sao?”

“Sẽ cản trở giao thông.”

“Em cứ thế đấy!”

“Vậy anh sẽ về nhà và luộc chín em.”

“Thế thì có thành ma em cũng không th cho anh.”

Ở đầu dây bên kia anh thở dài một cái, “Tùy em thôi, anh khá quan tâm tới việc có thể ăn thịt em.” Dừng một lát, giọng anh bỗng nghiêm túc, “Trong giờ làm lại gọi điện thoại làm việc riêng, trừ lương.”

Cô vội nói, “Ôi chào, em nói này tổng biên, anh có tiêu chuẩn kép như thế nữa sao? Cũng chẳng nghĩ xem em đang gọi điện cho ai. Gọi cho anh đó, cho anh đó.”

“Ai bảo anh là tổng biên, làm người lãnh đạo, cái giỏi nhất chính là tiêu chuẩn kép.”

Cô hừ một tiếng lạnh nhạt, “Tiêu chuẩn kép thì làm sao? Em vẫn là phu nhân tổng biên. Thời thế thay đổi rồi, em không sợ anh nữa đâu.”

Chu Minh tưởng tượng hình dáng xinh đẹp như rồng như hổ của người yêu, bỗng thấy đặc ý. Anh không kìm nén được liền bật cười, quyết định vẫn cứ phải làm suy yếu uy phong của cô, “Muốn ăn đòn rồi phải không? Còn không làm việc đi, anh lại điều em sang làm phóng viên giải trí bây giờ.”

Anh nhớ, nhiều lần cô đã từng ca thán rằng, phóng viên giải trí là gân gà(*) trong các loại phóng viên. Rất thích hợp với những kẻ si tình như Lạp Lạp, chỉ vì một ngôi sao lúc nào cũng héch mũi lên trời mà có thể đứng chôn chân đợi ba tiếng đồng hồ như cột trụ. Nếu để cô làm việc đó, nói không chừng cô sẽ quất ột tiếng rồi đá luôn vào cái lỗ mũi dị dạng của ngôi sao đó.

(*) Có nghĩa là gân gà, ý chỉ những sự vật không có nhiều ý vị, nhưng bỏ đi thì tiếc.

“Hừ, nếu anh dám hạ thủ như thế thì đừng nghĩ đến việc đặt chân vào nhà em, và cả giường của em nữa.” Nói xong tổng biên phu nhân khí thế lăm liết tắt máy, quả nhiên nhập vai quá nhanh, khả năng nhận thức khá cao.

Chu Minh dở khóc dở cười nghe âm thanh tút tút của đầu bên kia, nghĩ ngợi. Cuối cùng cô ngốc này cũng biết được điểm yếu của anh rồi, được rồi, cứ để cô tiếp tục kiêu ngạo như vậy đi, ai bảo anh thích chiếc giường của cô đến vậy.

Khi Tạ Anh Tư đang rảo bước nhanh như sao băng về văn phòng bộ phận phóng viên thì đôi mắt đàn phượng nháy bèn đã lướt nhanh về phía góc cuối hành lang. Châu Minh và Lạp Lạp đang thì thầm to nhỏ, biểu hiện của Châu Minh vô cùng phức tạp, giống như đang biểu diễn trò biến đổi mặt Tứ Xuyên. Có dùng ngón chân cô cũng đoán được hai người họ đang bàn luận chuyện gì. Thế là cô bước về phía họ một cách ung dung.

“E hèm.” Hai người họ thấy đương sự xuất hiện đều giật mình, đến nỗi thụt lùi về phía sau một bước. Lạp Lạp phản ứng nhanh, dùng giọng be be như mấy con cừu gọi to, “A, phu nhân...” Tạ Anh Tư lúc đó xúc động đến mức có thể nướng hết lư cừu này.

Châu Minh mặc dù không lanh lợi nhưng dấu sao cũng theo chân Anh Tư cả một quãng thời gian dài nên khả năng tùy cơ ứng biến cũng học được vài phần. Lạp tức lao đến sát bên cô một cách “nhiệt tình”, nắm

lấy cánh tay cô làm ra vẻ thân thiết, “Chị Anh Tư, chị đến rồi à? Tốt quá rồi, tốt quá rồi, sau này cứ để em hầu hạ chị nhé!”

Vừa nghe đến đây, Tạ Anh Tư và Dương Lạp Lạp có ảo giác như bước vào quán trai bao. Những lời lẽ này nghe sao cứ có cảm giác giống như thuật ngữ chuyên ngành của mấy gã trai bao vậy nhỉ. Tạ Anh Tư nghiêng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh chàng Châu Minh đang cười toe toét với cái răng lệch kia. Bỗng cô có cảm giác, những lời Châu Minh nói mặc dù thuần chất trai bao nhưng với cái mặt toàn mụn dầy thì và cái miệng đầy răng mọc lệch này, rất khó để cậu ta theo đuổi cái nghề vĩ đại thách thức thể lực, đồng thời thúc giục ngọn lửa trong lòng các bà vợ giàu có. Cô cảm thấy, nếu cậu nhóc này mà theo đuổi cái nghề ấy, vậy thì tấm bia uy tín của ngành nghề này sớm muộn sẽ bị hủy hoại trong tay cậu ta thôi.

Lạp Lạp bước tới kéo Châu Minh đang nín lấy cánh tay Tạ Anh Tư ra, sau đó bắt đầu dạy dỗ, “Châu Minh, cậu muốn chết à, tay của phu nhân cậu có thể tùy tiện chạm vào sao? Nếu để tổng biên biết được thì thế nào, còn không mau giấu cái bộ vuốt đó đi.” Nói xong, Lạp Lạp cười một cách vô cùng nịnh bợ, quay sang Anh Tư, “Phu nhân, chị nói xem có đúng thế không?”

Tốc độ sửa chữa sai lầm của Châu Minh quả khiến người ta kinh ngạc, vội vỗ ngực, “Chị Anh Tư, chị tuyệt đối đừng nói với tổng biên nhé! Quá lắm sau này em tình nguyện làm a hoàn cho chị.” Thế rồi, từ một gã trai bao trong xã hội tư bản chủ nghĩa, cậu ta biến thành a hoàn trong xã hội phong kiến. Vừa dứt lời, Lạp Lạp lại vội vã, “Châu Minh đáng chết này, cậu làm a hoàn hả, thế thì tôi làm gì đây?”

Châu Minh nghĩ một lát, “Chị Lạp Lạp, chị không thấy trong phim cổ trang, bên cạnh phu nhân đều có hai a hoàn đi theo, bên trái một người, bên phải một người, hai chữ: phô trương, phô trương. Chị nói có đúng không? Phu nhân...” Nói xong, cậu ta liền quay sang nhìn phản ứng của Anh Tư một cách đặc ý.

Lúc mới đầu Tạ Anh Tư cũng phải ra sức nịnh nọt Chu Minh, vậy nên nhìn chung nỗi khổ tâm của cậu ta cô thấu hiểu. Cậu ta nhất định rất muốn đánh cho cô một cái, bởi vì hiện tại, cô rất muốn dùng tất cả những tinh hoa đã học được cả đời để đánh cho hai tên nịnh nọt trắng trợn này một trận. Ngại một nỗi đây là nơi công cộng, với lại trên đầu cô đang mang vầng hào quang “phu nhân tương lai của tổng biên”, cô đành chọn cách cư xử của một quý cô. Chỉ lạnh lùng liếc nhìn hai người họ, “Nói đủ chưa vậy? Hai người muốn làm tôi nôn ra hết bữa sáng nay có phải không?”

Lạp Lạp mặt đầy kinh ngạc, nắm tay cô ân cần hỏi thăm, “Chị... chị Anh Tư, chị... có rồi sao?”

Khóe miệng Tạ Anh Tư không kìm được khẽ giật giật, khuôn mặt ửng hiện ba đường màu đen, chậm rãi bật ra mấy chữ, “Cô thật là biết liên tưởng đó Dương Lạp Lạp, lại đi mượn chị Lan xem mấy bộ phim đó đúng không?” Sau đó không nhịn được còn cốc lên cái đầu mượt như nhung của cô ta mấy cái, “Đầu óc cô ngoài màu vàng(*) ra còn có thể nhét thêm màu sắc nào nữa không hả?”

(*) Màu vàng: Trong tiếng Trung còn có nghĩa là phim đen.

Dương Lạp Lạp nghiêng đầu làm vẻ nghiêm túc suy nghĩ, “Màu khác... Màu vàng nhạt?”

Lúc này Châu Minh cũng tới giúp sức, lòng thầm nghĩ thời cơ nịnh nọt ngàn năm có một này nhất định không thể bỏ phí được, vậy là cũng sẵn tới một cách thần bí và nói, “Chị Anh Tư, chị Anh Tư à, chị có cần xem không? Em cũng có, em cũng có đấy! Chị Lan bảo chị ấy không cần nữa, sợ Trịnh Noãn Dương sẽ nhìn rõ bản chất đầy kinh nghiệm của chị ấy nên đã đưa trả hết cho em rồi! Chị có cần không, em có một đồng đây! Quả nhiên trong ngành này chị Lan là một cao thủ, những đồ thu thập được có tính giáo dục cực cao, em thấy rất hấp dẫn.” Cậu ta dường như đang suy nghĩ gì đó, lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, “Rất hấp dẫn.”

Tạ Anh Tư cảm thấy sự việc bị mất kiểm soát rồi, chẳng hiểu tại sao hai đồ thần kinh này lại chuyển chủ đề từ bữa sáng sang phim đồi trụy. Cô thấy không thể tiếp tục ngây ra được nữa, cũng nhất định không cần hai đứa a hoàn này, bởi vì bây giờ là thời đại khởi xướng tinh thần văn minh, cần phải làm tốt trình độ bề ngoài đã. Nhưng mấy thứ rác tinh thần ngất ngây này, tuyệt đối không thể tuyên truyền rộng rãi bữa bãi trong công chúng mà chỉ phù hợp cho giây phút thân mật của những đôi tình nhân.

Chủ đề này cô thích thì có thích, chỉ là có nên thảo luận cùng với hai kẻ thần kinh này hay không? Mặt cô làm vẻ nghiêm túc, nhìn đồng hồ, “Tôi chẳng có chút hứng thú gì đối với những thứ này. Đi đi, đi làm việc

đi, nếu không tôi cũng chẳng giữ nổi đầu cô cậu đâu.” Dứt lời cô xua xua tay rồi đi với tư thế hiên ngang đỉnh đạc.

Sự việc Tạ Anh Tư là bạn gái của Chu Minh giống như quả bom hạng nặng, lại một lần nữa ném thẳng xuống, tạo bọt nước bắn ấy mét trên mặt hồ vốn đã không phẳng lặng của Sun Bird. Thật quá hùng vĩ! Đám con gái tìm kiếm lâu như thế, cứ nghĩ bạn gái của Chu Minh phải là một tiểu thư quyền quý, tài tử kết hợp cùng giai nhân, như thế trong lòng họ cũng coi như đã thua một cách tâm phục khẩu phục, vắt cái khăn tay lau hai dòng lệ, cũng coi như chết đi tấm lòng ái mộ.

Thế nhưng, hiện thực lại làm người ta phần nộ biết bao. Rõ ràng, Tạ Anh Tư vô danh này đang một mình mò trắng dưới nước, một mình leo núi Bắc Đẩu, một mình ngắt một cành hoa. Hiện thực ơi, hiện thực ơi, mày quả thật không muốn làm cho trái tim người con gái yếu đuối vui lên, mày không chỉ muốn họ vắt cái khăn tay mà còn muốn họ phải nuốt chửng chiếc khăn đó tới mức tắc nghẹn cổ họng yếu đuối. Hiện thực à, mày ác độc quá!

Ánh mắt như hùm sói của đám con gái ngược lại làm cho Tạ Anh Tư dũng cảm hơn, sống tốt hơn. Mỹ nhân Hàn Vân Tiêu lại không có gì sa sút cả vì gặp thất bại trên tình trường cũng khá nhiều, lần lượt đều thất bại trong tay nữ tomboy và công tử bột, đôi mắt sáng quắc hay nhìn quanh quẩn thường ngày cũng không còn rạng rỡ nữa, bắt đầu trang điểm kiểu mắt khói dày cộp, nhìn giống như nữ quỷ vừa bò ra từ trong ống khói. Thế là khi so sánh Hàn Vân Tiêu với Tạ Anh Tư, người ta phát hiện ra rằng, một Tạ Anh Tư trước kia vốn trông giống đàn ông bây giờ thật dễ thương, còn mỹ nhân Hàn Vân Tiêu phong hoa tuyết thể lại không còn tao nhã.

Vì đã bị lộ rồi, Tạ Anh Tư cũng chẳng cần để tâm nhiều nữa, tự nhiên thoải mái ra vào cùng Chu Minh. Hơn nữa, gần đây con xe Kia phát bệnh quá nặng, cứ bỏ cô lại giữa đường, cô cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể triệt để tống nó vào lãnh cung, để rồi ngày ngày đi làm cùng Chu Minh. Trái tim nhỏ bé nghĩ rằng, cô thật sự rất thích ứng với sự phô trương như thế này.

Đỗ Thuần đã về quê nên Chu Minh nhất quyết ở lì nhà Anh Tư không chịu rời. Có hai ngày nghỉ cuối tuần, Tạ Anh Tư bị Chu Minh giày vò tới nửa đêm mới ngủ được, tới khi mặt trời lên đến tận ngọn tre, cô mới phát hiện gối bên cạnh chẳng có ai, anh đã thức dậy rồi. Nghe tiếng lạch cạch từ phòng bên cạnh, cô mới dụi dụi mắt đi ra ngoài, thấy anh đang đem toàn bộ tài sản của mình chuyển tới nhà cô với hiệu suất cực kỳ cao, có vẻ trường kỳ kháng chiến rồi đây. Khi đó cô đang mặc chiếc áo phông rộng thùng thình dài tới gối, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó, liền ngắt đầu vội hỏi, “Em nhớ là trước kia anh thu bộ phim của Lưu Lan, anh đã trả chị ấy chưa?”

Chu Minh nháy nháy mắt, đột nhiên hiện lên nụ cười vô cùng tội tộ, làm cho những chiếc lông tơ trên người Anh Tư dựng đứng hết cả lên, tỉnh táo ngay lập tức. Anh cười rạng rỡ, nhưng lại có chút thần bí, “Những đồ như thế hả, đương nhiên là một đi không trở lại rồi!” Cầm chiếc chìa khóa trên bàn trà, “Em đã nhắc, vậy thì anh về lấy đây!” Sau đó anh lại nháy mắt, cười mờ ám, “Tối nay chúng ta sẽ từ từ nghiền cứu.”

Tạ Anh Tư chỉ cảm thấy như bị cây gậy đập vào đầu. Cho tới khi cửa đóng cái rầm một cái, tinh thần cô mới quay trở lại. Nuốt nước bọt, cô nghĩ tới cái lưng vẫn còn đau của mình. Trời ơi, cô chính là “thiên đường có lối không đi, lại tự đưa mình vào tay ác quỷ”. Nằm bẹp trên sofa, thổi thổi tóc mái trên trán mà trong lòng cô than khóc, “Dù sao anh cũng phải cho em nghỉ phép chứ.”

Tối đó, Tạ Anh Tư bải hoải co lại trong lòng Chu Minh và tự mắng nhiếc mình: Tạ Anh Tư ơi Tạ Anh Tư, hồi trước ta còn thấy mi rất thông minh, nhưng bây giờ ta lại chẳng cảm thấy thế nữa, chỉ số IQ của mi thực sự quá thấp rồi. Đừng có nghĩ người đàn ông này là một người điên cuồng vì công việc, trắng trẻo, mi đã đánh giá thấp anh ấy. Người đàn ông này thật không hổ danh đã từng luyện quyền anh.

Thật là làm người ta vô cùng tức giận!

Giai nhân mà Chu Minh luôn miệng nhắc đến đã xuất đầu lộ diện, điều đó liền thu hút sự chú ý của dì và em họ anh. Ngày hôm ấy, mưa thuận gió hòa, cô đang đứng trong cầu thang máy chuẩn bị đi phỏng vấn, nhân lúc chờ đợi liền lấy tài liệu phỏng vấn ra đọc lại chuẩn bị mọi thứ thật tốt. Không ngờ, có người vỗ nhẹ vào vai cô, giật mình Anh Tư quay đầu lại mới phát hiện đó là một mỹ nhân với mái tóc uốn xoắn tinh tế đang cười tươi nhìn cô chăm chú, đứng bên cạnh là anh chàng Nhật Bản Ngô Khang.

“Tạ Anh Tư?” Giọng nói dịu dàng của cô gái tóc xoăn vang lên, nũng nịu như những cây kẹo bông.

Trong lòng Anh Tư thầm nghĩ, phu quân nổi tiếng nên cô cũng được hưởng vài phần lợi lộc, mà trở nên nổi tiếng rồi. Cô mỉm cười gật đầu, lịch sự hỏi, “Vâng, là tôi đây, xin hỏi cô là ai?”

Mỹ nhân bỗng phần khích, đặt tay lên vai Anh Tư rồi lay lay người cô, “Trời ơi, chị dâu họ, chị không biết em sao? Sao anh họ lại thế nhỉ, đến em là ai mà chị cũng không biết nữa.” Cô ấy nhiệt tình đưa tay ra, “Chào chị dâu họ, em là Mạnh Tiêu Nhiên, chị có thể gọi em là Nhiên Nhiên.”

Tạ Anh Tư bị sự nhiệt tình của cô em họ tương lai công kích tới mức trở tay không kịp. Thế là cô vội lau tay vào hai bên ống quần, sau đó mới cẩn thận nghiêm túc bắt tay với Mạnh Tiêu Nhiên, “Ha ha, cô Mạnh, xin chào, xin chào!” Vì ở tầng lớp bình dân quen rồi, Anh Tư lại lộ vẻ ngưỡng mộ đầy mộng ảo đối với vị công chúa quý tộc, thế là từ một người tự nhiên cởi mở, lần đầu tiên không còn tự nhiên như thế nữa, cô thận trọng gọi tiểu công chúa là “cô Mạnh”.

Tiểu công chúa có chút không vui, vỗ nhẹ vai cô một cái, “Chị dâu, không cho chị xem em như người ngoài như thế, gọi em là Nhiên Nhiên.” Mạnh Tiêu Nhiên nhìn mặt Tạ Anh Tư một cách chăm chú, trở nên tự nhiên hơn, trầm tư suy nghĩ một lát, rồi bỗng chỉ vào đầu như bưng tỉnh ngộ, “Ồ, là chị, chính là chị, còn nhớ bữa tiệc năm ngoái không, chị cũng tới dự và mặc bộ âu phục phải không? Chẳng trách, chẳng trách, tối đó anh họ em cứ nhìn chị mãi không thôi! Thì ra là chị à, ấn tượng của em về chị tối đó quả là rất sâu sắc.”

Sự nhiệt tình của Mạnh Tiêu Nhiên như sóng biển cuốn phăng khả năng phân tích bình thường của Tạ Anh Tư, nhưng sau đó cô cũng hiểu rõ hai việc, một là: bất kể là tiểu công chúa quý tộc hay tiểu công chúa bình dân, đều ăm ỉ cả. Những cô gái học nghệ thuật đều nhiệt tình giống như lửa. Hai là: cô không thể không nhớ bữa tiệc tối đó, những lời mà Lượng muội nói với cô, lúc cô đang bóc con tôm, “Lão Tạ, chị thì ở đây ăn tôm, thế có thấy người đẹp bên kia không, đã bắt đầu ‘ăn người’ rồi đấy!” Cô cảm thấy Lượng muội chỉ nói đúng một nửa, tối đó Tạ Anh Tư chỉ chuyên tâm ăn tôm, nhưng hoàn toàn không ngờ có một vị nguy quân tử mặc vest đi giày da lại muốn “ăn” cô, mà một đám người đẹp đứng sau anh lại muốn “ăn thịt” anh. Cái gọi là “bọ ngựa rình bắt ve sầu, nào hay chim sẻ đằng sau đang chờ” đã miêu tả rõ ràng chuỗi thức ăn như thế.

Có thể thấy, mặc dù Lượng muội có sự thông minh trời cho, nhưng vẫn không nhìn thấu được giai đoạn giữđó, cô ta còn phải tu luyện nhiều.

Trong lúc nói chuyện, Mạnh Tiêu Nhiên mời Tạ Anh Tư đi uống trà chiều, đồng thời bày tỏ sự tiếc nuối. Mẹ cô ấy, cũng chính là chủ tịch hội đồng quản trị Tôn Giai Chi rất hiếu kỳ về cô, nhưng ngại thân là bậc trưởng bối nên lần sau sẽ long trọng mời hai người họ đi ăn. Đồng thời vị tiểu công chúa cũng tiết lộ, bố mẹ Chu Minh vừa hay tin việc đại sự cả đời của con trai liền vội xử lý nốt công việc ở nước ngoài để về gặp con dâu.

Tạ Anh Tư bỗng cảm thấy không muốn đi uống trà nữa, cô muốn tới đỉnh ngọn núi nào đó tránh xuất đầu lộ diện. Thế là cô kích động muốn chạy như điên ra ngoài để mua bản đồ, nhưng chỉ là kích động mà thôi.

Buổi chiều hôm đó, Mạnh Tiêu Nhiên và Tạ Anh Tư đi uống trà, ngồi bên cạnh là tùy tùng kiêm vệ sĩ Ngô Khang. Tạ Anh Tư thầm nghĩ, vị chủ tịch này cũng thật inh, tìm một tên đồng tính làm vệ sĩ cho con gái, chẳng khác nào đặt kê kê bên cạnh một tên thái giám, đúng là cực kỳ an toàn. Ngay lập tức, sự ngưỡng mộ đối với Tôn Giai Chi cuộn cuộn như nước sông Giang, dâng dặc chảy không ngớt.

Ánh mắt tiểu công chúa nhiệt tình như ánh mặt trời mùa hè, nóng tới mức muốn làm cho đối phương hòa tan cùng nước biển. Cũng may Tạ Anh Tư là người bình tĩnh, nói nhiều càng thêm thoải mái, hai người trực tiếp coi Ngô Khang như người vô hình, mưa xuân bay tung tóe như sao, tới mức làm mặt Ngô Khang càng lúc càng đen lại.

Trong khi tiểu công chúa tâm trạng vui vẻ đi vào nhà vệ sinh, cuối cùng Tạ Anh Tư cũng có thể nhìn toàn diện anh chàng đồng tính trong truyền thuyết – Ngô Khang. Vì tính cách to gan lại có sự hậu thuẫn của Chu Minh nên ánh mắt cô càng không phải che giấu, trực tiếp để lộ ra biểu hiện như đang tham quan sở thú. Trên mặt Ngô Khang dày đặc những đường nét đen đen, cuối cùng cũng không chịu được liền lên tiếng, “Nhìn đủ chưa vậy?”

Tạ Anh Tư nhấp một ngụm trà, “Chưa, không nhìn thì uống phí mà.”

“Có nhìn ra cái gì không hả?”

Tạ Anh Tư đặt cốc trà xuống, thản nhiên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú có viết hai chữ “đồng tính” đó, “Nhìn ra rồi, tôi thấy năm nay anh phải cẩn thận một chút, mệnh phạm Thái Tuế.”

Khuôn mặt uy nghiêm của Ngô Khang có chút không tự nhiên, “Cảm ơn, đã phạm vào Thái Tuế rồi, cho nên tôi không cần phải cẩn thận nữa.”

Tạ Anh Tư bồng lắc đầu lia lịa, xua xua tay, “Không, không phải, tôi thấy rằng tốt nhất cậu nên tìm biện pháp an toàn.” Sau đó cô ra hiệu bằng tay, “Cậu xem xem, lần trước báo chúng ta còn làm một trang chuyên biệt chống lại cái gì đó, lúc nào tôi sẽ cầm tới cho anh xem thử.”

Mắt Tạ Anh Tư thấy Ngô Khang đã có khuynh hướng dùng vũ lực, cô nhanh nhạy, quay sang gọi to Mạnh Tiêu Nhiên đang đi tới, “Nhiên nhiên, em quay lại rồi hả, trợ lý Ngô hình như hơi đau bụng thì phải, có phải trong trà có độc không?”

Lúc đó, Ngô Khang nhìn đôi mắt sáng như sao của cô gái ngồi đối diện, cuối cùng cũng hiểu vì sao Chu Minh lại chỉ yêu cô gái này.

Một cái là độc từ bên trong, một cái là độc từ bên ngoài, thật là một đôi trời sinh, không hổ là cặp đôi ác ma.

46. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Sự việc CK

Đêm thu, đèn hoa đăng vừa được treo lên. Chu Minh tắm xong, lấy khăn bông lau mái tóc ướt nhẹp, bước vào phòng khách hỏi Tạ Anh Tư đang nằm trên ghế sofa gặm táo xem tivi, “Bà xã, cái quần hiệu CK màu đen của anh đâu? Mất tích cả tuần nay rồi!”

Động tác gặm táo ngừng lại một lát, “Đã mất tích cả tuần nay mà bây giờ mới báo án với em? Muộn rồi!” Thực sự đã quá muộn rồi!

“Sao lại muộn, quần áo trong nhà không phải do em giặt sao, em không thể không biết được?” Vừa lau tóc vừa nhắc đôi chân dài của Tạ Anh Tư ra và ngồi xuống sofa, sau đó anh lại đặt chân cô lên đầu gối mình, vừa cười vừa hỏi vợ đang nằm dài một cách nhàn nhã: “Bà xã, chiếc quần đó của anh không mọc chân đâu.”

Người nào đó thoải mái trở mình sang tư thế khác, tiếp tục cắn một miếng táo to, nháy nháy mắt, “Chu papa à, nhưng con trai cầu của anh thì có chân đấy!”

“Trư Đầu? Trư Đầu làm sao?”

Cuối tuần, một Tạ Anh Tư vô địch cả về thể chất lẫn tinh thần lại ngủ nướng đến khi mặt trời lên tận đỉnh đầu, đến trưa, cô nằm ườn trên giường, cuộn tròn mình lại trong chăn giống như một con sâu, đôi đến nỗi trước mắt hiện ra màu vàng óng mỡ màng của chiếc đùi gà, cuối cùng đành miễn cưỡng ngồi dậy, ngóc cái đầu như tổ quạ đi tìm thức ăn.

“Anh tới phòng của nó xem thử thì biết. Ồi, táo ngọt quá!”

Sau một hồi, tiếng gầm thét từ phòng khách ầm ầm vang tới, “Tạ Anh Tư, cái quần hiệu CK của anh sao lại biến thành khăn trải giường của Trư Đầu thế?”

Tạ Anh Tư phì cười, sau đó cô lại tiếp tục khặc khặc gặm táo.

Bóng đen cao lớn nào đó đang thở phì phì bỏ nhào tới, một tay cướp quả táo trong tay Tạ Anh Tư đang nằm bẹp trên sofa, tức giận ném mạnh vào thùng rác, “Còn ăn, ăn, ăn, em làm người phụ nữ gia đình kiểu gì thế? Còn đem cả quần lót của anh giặt trong cái tổ chó nữa.”

Tạ Anh Tư một giây trước vẫn còn nằm mềm nhũn ra như bùn, ấy thế mà thoát cái đã bật dậy, đứng nghiêm, tức khí hét lên, “Này, họ Chu kia, tôi ngày ngày giặt quần áo nấu cơm cho anh, không quần khó khăn, không oán hận mà phục vụ anh, nước mắt nước mũi đều nuốt vào trong bụng.” Sau đó, cô chống nạnh tiến gần đến bên anh, “Em làm vợ còn chưa gần gũi với anh, thế mà ngược lại anh còn quay ra quở trách em phải không?” Thế rồi, cực kỳ tức giận, cô đâm đâm vào ngực Chu Minh, “Chiếc quần đó Trư Đầu thích, tại sao lại không thể cho nó chứ, hả? Anh có thể dùng đồ lót hiệu CK, dựa vào cái gì mà con trai cầu của em không được dùng ga trải giường hiệu CK? Dựa vào đâu?”

Chu Minh trừng mắt nhìn chằm chằm cô vợ đang hung hăng, liền hạ giọng nói nhỏ, ngọn lửa giận của bà nội trợ quả nhiên ngạo mạn như trong truyền thuyết. Anh liền thay đổi chiến thuật, cười dịu dàng, ôm lấy cô vợ hung hãn, ừ, tốt lắm, thái độ như núi lửa phun trào đó cũng mềm đi vài phần, hai má hồng hào trẻ trung vẫn còn ẩn chút ngượng ngịu, “Bà xã, anh biết sai rồi vẫn chưa được sao?... Chỉ có điều, đó là chiếc quần anh thích nhất.” Ngực khí pha chút làm nũng.

“Nhận thấy sai rồi phải không?” Cô vợ hung hãn được đằng chân lân đằng đầu, ngọn lửa tức giận càng mạnh hơn.

“Biết sai rồi... Anh sai rồi!”

“Hừm, thế thì còn được.” Cô tiếp tục đâm đâm vào ngực anh. “Anh nghe rõ đây, lần sau thì đừng có mà quát vợ, anh quát một lần, em sẽ mang thêm cho Trư Đầu một chiếc ga trải giường nữa, nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi!”

“Nói to lên xem nào!”

“Nghe rõ rồi!” Âm thanh to tới nỗi làm Trư Đầu đang ngủ ngon cũng phải thức giấc, sủa oang oang.

Trong tiếng kêu xin tha, ánh mắt Chu Minh là hình ảnh phản chiếu của ánh sáng trong đêm thu rực rỡ. Tạ Anh Tư, đợi chút nữa mà xem, anh sẽ cho em biết tay là như thế nào.

Một tuần sau, đêm thu càng mơ màng hơn.

“Bà xã, sao một chiếc quần hiệu CK nữa của anh lại mất tích rồi?” Ai đó chau mày, lăm bắm đi vào chỗ ổ chó, chống mắt lên trừng trừng nhìn vợ đang ngồi trên nền nhà chơi trò chơi, “Sao lại thành ga trải giường thế? Anh đã nói rồi Tạ Anh Tư, em đừng quên rằng, ngoài một con trai cầu ra thì em còn có một ông chồng là anh nữa đấy.”

Ai đó vẫn tiếp tục trò đùa xe hấp dẫn trong tay, vừa chơi vừa trả lời, “Không quên, không quên, ngày mai em sẽ mua về cho anh một tá.”

“Thế em phải cẩn thận, dựa vào cái gì mà lại dùng của anh? Em lấy quần trong của em mà cố gắng làm ga trải giường cho nó ấy.” Ông chồng Chu Minh cũng đặt mông ngồi xuống, liếc nhìn cô vợ đang đùa xe. “Ngốc, bên trái... bên trái...”

Một dòng chữ “game over” chớp sáng xuất hiện trên màn hình, Tạ Anh Tư bực bội vỗ ngực, sau đó đặt cái điều khiển trò chơi xuống, mặt mày nhăn nhó, “Anh ồn ào cái gì thế? Tại anh nên em mới thua đó! Anh nhìn Trư Đầu xem, nó thông minh như thế, lúc cần náo nhiệt thì náo nhiệt, khi cần yên lặng sẽ yên lặng, anh học trí thông minh của nó có được không?”

“Em vẫn không biết ngượng mà nhắc tới con chó ngu ngốc đó sao? Em nói xem, em phải kính biếu nó bao nhiêu chiếc quần hiệu CK của anh nữa?”

“Em biết làm sao được? Em để cả đồng quần áo lót trên giường chuẩn bị cất vào tủ, nó cứ chạy tới tha quần CK của anh. Anh tưởng em sung sướng lắm sao? Không những phải hầu hạ một người đàn ông thích hàng hiệu mà còn phải hầu hạ một chú chó thích hàng hiệu. Vui vẻ thế còn gì nữa?...” Cô quay đi và tiếp tục bắt đầu một cuộc đại chiến đua xe mới.

Chu Minh giặt cái điều khiển, nhấn nút “pause”, chau đôi mày rậm, “Bà xã, ngộ nhỡ Trư Đầu có thói quen sưu tập ga trải giường hiệu CK thì sao?”

Tạ Anh Tư cười gian xảo, nhẹ nhàng ghé đến bên tai Chu Minh, “Yên tâm, vợ anh sẽ ngày ngày ra ngoài ngắt lá cây về cho anh che lại...” Cô tiếp tục bổ sung, “Bây giờ đang thịnh hành mốt retro.”

47. Ngoại Truyện 2 – Hoàn

Ngoại truyện 2: Sự việc cuộc đua chó

Đã mười một giờ đêm, trời tối đen như mực, nhưng không khí khô nóng của đêm hè vẫn khó chịu vô cùng. Chu Minh đi tắm hồng xua tan mọi mệt mỏi, những sợi tóc ướt nhẹ rủ xuống trước trán khiến anh có thêm vài phần quyến rũ. Tạ Anh Tư bị thương ở chân nằm nhà tĩnh dưỡng, đang nằm dài trên ghế sofa, say sưa xem phim si s nửa đêm. Mặc chiếc quần đùi mát mẻ, bên chân bị thương đang đặt trên ghế một cách gọn gàng, mắt cá chân sưng to như cái bánh bao. Chân bên kia duỗi thẳng trên ghế, đùi đưa trái phải, cả người giống như con cua chân dài đang nằm phơi nắng nhàn nhã trên bãi biển.

Chu Minh ngồi dựa bên cửa, nhìn cái dạ dày lép kẹp của cô dưới ánh đèn, có chút khổ não. Anh cầm chiếc khăn bông ngồi xuống nền nhà, cô rất tự giác đón lấy chiếc khăn, rồi cứ thế vừa nằm vừa lau tóc cho anh, đôi mắt sáng ngời từ đầu tới cuối vẫn dán chặt vào màn hình tivi, xem tới chỗ đặc sắc, hưng phấn tới mức đánh vào vai anh, “Ha ha ha, như thế mà cũng bị sảy chân... haha.”

Chu Minh thấy hơi đau, nắm lấy cánh tay đó của cô, quay đầu quát, “Bà cô nhỏ, vai của tôi không phải cái bao cát đâu.”

Tạ Anh Tư liếc anh một cái chẳng vui vẻ gì, động tác lau tóc vẫn không dừng lại, nhưng lực tay có vẻ mạnh thêm một chút, “Làm bao cát một tý mà anh cũng tủi thân hả? Chẳng thấy em vì danh dự của gia đình mà bị thương sao? Anh xem, em hiền lương thực đức có oán thán lời nào không?” Sau đó, cô lại nhìn chăm chăm vào màn hình tivi toe toét cười.

Lau tóc xong, Chu Minh đứng dậy ngồi lên sofa, cẩn thận đặt bên chân bị thương của Tạ Anh Tư lên chân mình, vừa hay lúc đó đến phần quảng cáo, Tạ Anh Tư bực mình đắm xuống ghế sofa, miệng không ngừng lầu bầu, “Tối thế này rồi mà còn chiếu nhiều quảng cáo thế, chiếu a xem à?”

Chu Minh cẩn thận kiểm tra bên chân bị thương của Anh Tư, cúi đầu và nói thêm vào, “Ma cũng biết tiêu dùng mà.”

Tạ Anh Tư phì cười, sau đó đôi môi khê cong lên, dùng bên chân không bị thương đá Chu Minh một cái, “Này, làm gì mà anh xin nghỉ phép cho em tới nửa tháng liền? Không phải em đã nói rồi sao? Em là thần lần đầu thai, bốn năm ngày là khỏi rồi. Bị nhốt trong nhà một mình không phải anh muốn em ngột ngạt tới chết sao? Sau khi Thuần Thuần có bầu, gã họ Đường đó liền nhốt cô ấy trong nhà, ngay cả phạm nhân cũng còn tự do hơn cô ấy. Như thế càng tốt, em cũng bị thương, hai người chúng em đúng là Ngưu Lang – Chức Nữ, xưa nay vốn chẳng thể gặp nhau.”

Chu Minh dường như có chút trầm tư liếc cái bụng Tạ Anh Tư, chậm chậm gật đầu, “Nhốt trong nhà? Đây có khi lại là ý kiến hay.”

Tạ Anh Tư ngây người, lại đá Chu Minh một cái, đôi mắt tròn trĩnh tròn xoe, “Nhốt trong nhà mà hay hả? Gã họ Đường đó miệng luôn nói vì muốn tốt cho Thuần Thuần, hại cậu ấy suốt ngày than buồn với em.” Ngồi bật dậy, cô hoa chân múa tay nói to, “Em thấy cái tên Đường Mục Lâm đó đúng là thực hiện chủ nghĩa bá quyền, có kiểu đối đãi với phái nữ như thế sao?”

Chu Minh đợi Anh Tư đem tất cả những bức bối trong lòng nói hết ra, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng, “Nếu chủ nghĩa bá quyền có thể thay đổi được hòa bình thế giới thì anh cũng chẳng ngại gì mà thử xem sao.”

Người phụ nữ vừa rồi còn thét như rồng như hổ bỗng có chút xấu hổ, giọng nói yếu dần,

“Anh... Thế là có ý gì? Thử xem sao?”

Trên ti vi phát tiếng nhạc cao vang sôi động, một trận ác chiến sắp bắt đầu. Chu Minh nhẹ nhàng cầu bên chân phải không bị thương của Tạ Anh Tư, biểu hiện có vẻ rất nghiêm túc, “Còn hỏi anh là có ý gì? Ý là muốn giáo huấn em.”

Tạ Anh Tư “ái da” một tiếng, rên rỉ kêu đau, có chút tủi thân, “Này, hôm nay anh uống nhầm thuốc rồi phải không? Đối xử với hiền thê như thế sao? Trời xanh ơi, con sai rồi, ngay từ đầu con đã không nên lấy, con không cưới thì ngày hôm nay đâu bị ngược đãi như thế này. Trời xanh ơi...” Vờ hờn khóc, Tạ Anh Tư thăm tẩn thưởng kỹ thuật diễn xuất của mình.

Chu Minh cảm thấy tai ngứa ngáy, không thể chấp nhận được thể loại tăn số âm thanh cổ tình gào lên như thế này, đôi lông mày nhíu chặt vào nhau, “Đảm đang? Ý em nói thể loại hiền lành chịu khó mà em lau nhà bị vấp ngã nên chân bị thương, kiên nhẫn chịu đau đứng lên lau nốt chỗ còn lại, sau đó lại chịu đau để giặt hết quần áo, cuối cùng mới đi bệnh viện phải không?”

Đôi môi Tạ Anh Tư khẽ run rẩy, nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Chu Minh trong lòng bắt đầu khua chiêng gõ trống, sau đó lại ưỡn ngực trả lời, “Đúng thế, sự việc này đã chứng minh một cách đầy đủ nhất, đó là tính đảm đang của em.” Sau đó, cô chỉ vào mắt cá chân đang sưng như cái bánh bao, “Nhìn đi, anh nhìn đi, một bằng chứng vững như thép.”

Chu Minh vẫn chẳng có ý phản bác lại, chỉ nở một nụ cười, “Sáng nay khi đứng trong thang máy của tòa nhà, anh vô tình nghe mấy cô nói chuyện. Họ nói ở tầng này, không biết cô vợ của tên ngốc nào chạy đua một trăm mét trong công viên với chú chó nhỏ, kết quả chú chó chạy hết một trăm mét, còn cô gái đó mới chạy được nửa đường thì bị vấp ngã. Cuối cùng lại là chú chó thông minh hơn, giúp cô gọi một người qua đường nhờ giúp đỡ.” Nhìn đôi má đang bắt đầu ửng hồng lên của Tạ Anh Tư, anh càng buồn cười hơn, “Sau đó anh nghe kỹ, ồ, cái tên chồng ngốc nghếch đó chẳng phải là anh sao? Em nói xem có đúng không? Vợ yêu?” Tạ Anh Tư ngập ngừng, lại không nói nên lời, chỉ biết chăm chú nhìn Chu Minh, biểu hiện có chút xấu hổ mà dờ dẫm. Chu Minh bế Anh Tư ngồi trên đầu gối mình, ánh mắt long lanh không rời bất cứ một biểu hiện nào trên khuôn mặt cô, tay ấn mạnh vào trán cô, hôn dữ dội, “Cô gái hay chạy nhảy như em, chưa có bầu mà đã làm người ta không yên tâm như thế, sau này có bầu rồi thì làm sao đây? Nhót trong nhà chẳng phải sẽ có lợi cho em sao? Anh chỉ hận là không thể kiếm cái dây, ngày ngày dắt em đi thì mới có thể yên tâm được.”

Tạ Anh Tư đẩy anh ra, mở to miệng, có chút hoảng sợ: “Dắt em đi? Anh coi em là Trư Đầu hả?”

Chu Minh vuốt nhẹ mái tóc dài ngang vai của Anh Tư cưng chiều: “Trư Đầu còn hiểu chuyện hơn em.”

—HẾT—

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-dua-chua-anh-la-ca>